Három ember,
akik rejtegetnek valamit.
Egy gyilkos,
aki nem veszíthet semmit.

ULPIUS Baráti Kör

KARIN SLAUGHTER

New York Times bestseller szerző

elnémítva

„Egész egyszerűen napjaink egyik legnagyobb thriller szerzője."

Gillian Flynn, a *HOLTODIGLAN* szerzője

KARIN SLAUGHTER

Elnémítva

Ulpius Baráti Kör
Budapest

A mű eredeti címe:*Triptych*

Fordította: Vándor Judit

Copyright © Karin Slaughter, 2006
Hungarian translation © Vándor Judit, 2018
(© Művelt Nép Könyvkiadó, 2018)

ISBN 9786155905155

Karin Slaughter egyike Amerika legjobb krimiíróinak.

Washington Post

Néhány jelenet annyira véres, hogy attól Harris legismertebb szereplője, Hannibal Lecter is elfintorodna.

Atlanta Journal-Constitution

Karin Slaughter a legjobb krimiíró.

Michael Connelly, a *New York Times* legsikeresebb szerzője

Slaughterben van bátorság ahhoz, hogy a legerősebb bombát a legelején robbantsa fel, ez még a legóvatosabb olvasót is váratlanul éri. Slaughter védjegye csak jelzi, micsoda képességei vannak.

Kirkus Reviews

A szereplői élnek… Bemutatja a bűntény áldozatát, és olyan empátiával ír, ami ritka a sikerkönyvek szerzőinél.

Meaghan Dowling Morrow

A thrillerirodalomban az egyik legsikeresebb név.

OK! magazine

Az *Elnémítva* lélegzetelállító feszültsége jellemző minden

Slaughter-regényre. Izgalmas és lenyűgöző. Mint minden Slaughter-műnél, a befejezés itt is annyi izgalmat tartogat, hogy képtelenség letenni a könyvet.

San Francisco Chronicle

Slaughter több szinten képes feszültséget teremteni, miközben bemutatja és darabokra szedi a sérült személyiségeket, akik a vérfagyasztó végkifejlet felé tartanak.

USA Today

Egyike azon ritka könyveknek, amelyeket olvasva hangosan felnyögök: jaj, ne… jaj, ne… ne…ne… és utána az első embernek, akivel találkozom, részletesen elmesélem, hogy mi történt, miért és hogyan, és mennyire szeretném, ha nem történt volna meg… Ha nem tartanak poéngyilkosnak: ebben a könyvben minden benne van: rejtély, feszültség, szerelem… Olvasás közben alig tud az ember nyugton maradni, a többiről szándékosan nem mesélek… Mindenki járjon utána maga, olvassák és élvezzék az *Elnémítvá*t.

Kirkus Reviews

Letehetetlen letenni.

OK! magazine

Ellenállhatatlan, kíméletlen történet három ember összefonódó

sorsáról… A történet, a jellemek megragadók, okosak, szellemesek, mint mindig… és természetesen van benne jó néhány izgalmas csavar.

Romantic Times

Ördögien okos.

BookPage

Meghökkentő és megnyugtató vég. Slaughter a kitűnő *Elnémítvá*ban rendíthetetlenül kutatja, mi rejtőzik a felszín mögött.

Fort Lauderdale Sun-Sentinel

Karin Slaughter pengével ír… Slaughter jobb, mint Cornwell valaha is lehet. Az *Elnémítva* az első helyre emelte a kedvenc íróim listáján.

Cleveland Plain Dealer

Slaughter szereplőit és olvasóit is egy hatalmas csavarral röpíti el.

Sacramento Bee

Slaughter új területet fedez fel… A történet nem engedi el az olvasókat, akik nem is akarják letenni a könyvet.

Port St. Lucie News

2006 egyik legfigyelemreméltóbb termése, fantasztikus eredmény… Talán a legjobb, amit Slaughter eddig írt, a hatalom és a mélység regénye. Döbbenetes és fájdalmas, egyszersmind magával ragadó és érzékeny. Az *Elnémítva* új fejezetet nyit Slaughter pályáján, és ennek mindannyian csak örülhetünk.

Philadelphia Inquirer

Az *Elnémítva* fokozott feszültségbe hozza Slaughter rajongóit. Megragadó, egyedülálló regény. Számtalan remek és döbbenetes csavar, feszült viszonyok, izgalmas asszociációk… Szinte lehetetlen letenni. Ha nem ismeri Slaughtert, akkor ez a legjobb kezdet az ismerkedéshez, készüljön fel, igazán véres történetet olvashat Amerika egyik legjobb krimiírójától.

Lansing State Journal

Nem tudtam letenni a könyvet. Ms. Slaughter miközben megmutatja, milyen zavarosan élhetnek emberek, olyan izgalmasan teszi, hogy olvasás közben tövig rágjuk a körmünket. A szereplők jelleme összetett, elképesztő titkokra derül fény, a történetben egyetlen felesleges jelenet sincsen. Volt, amikor megrémültem, máskor elkeseredtem, de mindvégig magával ragadott a könyv.

Freshfiction.com

HITETLEN

Okos… izmos thriller.

Entertainment Weekly

Eddigi legjobb könyve… szikrázik benne a valóság… Magabiztosan és pontosan fogalmaz. Amerika egyik legjobb krimiírója.

Washington Post

Az *Elnémítva* szereplői olyan valóságosak, annyira jól kidolgozott figurák, hogy az olvasó kénytelen velük érezni, és így még jobban belevonódnak a történetbe.

Chicago Sun-Times

A melodráma és a súlyos testi sértés ízléssel kevert elegye… A könyv csúcspontja vitán felül az elmúlt idők legjobban, legfeszesebben megírt jelenete. A sorozat rajongói nem véletlenül várják a folytatást, különösen a bizonytalan, drámai befejezés miatt, amelyből még nem tudjuk, megoldódik-e Adam lelki fájdalma.

San Francisco Chronicle; San Diego Tribune

Letehetetlen letenni, olvasmányos narratíva.

Booklist

Slaughter érzékenyen fordul a női áldozatok felé, és mégis sikerül Georgia legkeményebb falatjait lenyomnia a torkunkon.

Kirkus Reviews

Karin Slaughter ötödik regénye bebizonyítja, hogy a szerző a törvényszéki orvostanra és rettegésre szakosodott írók között a csúcson van.

The Times Online (UK)

KARIN SLAUGHTER
MEGJELENT REGÉNYEI

Hitetlen
Nadragulya
Sebek
Sikoly
Kín
Bőr
Indelible
Like a Charm
(szerkesztőként)

Kate-nek és Kate-nek.

ELSŐ RÉSZ

DECATURCITYOBSERVER
1985. JÚNIUS 17.

MEGGYILKOLTAK EGY FIATAL DECATURI LÁNYT

A tizenöt éves Mary Alice Finney holttestére a szülei találtak rá tegnap reggel Adam Street-i otthonukban. A rendőrség részleteket nem közölt a bűntényről, csak annyit, hogy gyilkosságra gyanakszanak, és kihallgatják azokat, akiket utoljára a Finney lánnyal láttak. A lány édesapja, DeKalb megye helyettes ügyésze, Paul Finney, közleményben jelentette ki, hogy minden esélye megvan, hogy a rendőrség elfogja, és bíróság elé állítja a lánya gyilkosát. Mary Alice a decaturi középiskola kiváló diákja, a szurkolócsapat vezetője, akit nemrégiben választottak a másodikosok osztályelnökévé. A nyomozásra rálátó források megerősítették, hogy a lány testét megcsonkították.

ELSŐ FEJEZET

2006. FEBRUÁR 5.

Michael Ormewood nyomozó focimeccset hallgatott a rádión, miközben a DeKalb Avenue-n a Grady-telep felé gurult. Minél közelebb ért az úti céljához, annál feszültebb lett. A teste szinte vibrált, amikor jobbra fordulva beért a legtöbb zsaru által csak háborús övezetnek nevezett telepre. Az atlantai házkezelőség lassan leépült, és az olyan állami segélyen lévő közösségek, mint a Grady-telep, fokozatosan amortizálódtak. A város középpontjában lévő ingatlan túlságosan értékes volt, a lehetséges kenőpénzek túl magasak ahhoz, hogy bármi érdemleges történjen. Az út végén Decatur, trendi éttermekkel és milliókat érő házakkal. Az ellenkező irányban pedig kevesebb mint egy mérföldre Georgia aranykupolás parlamentje. A Grady-telep a lehető legrosszabb megoldásként a kettő között csücsült, és arra emlékeztetett mindenkit, hogy ez a város ahhoz túl elfoglalt, hogy gyűlölje számkivetettjeit, de a gondjukat viselni sincs ideje.

A meccs miatt az utcák viszonylag üresek voltak. A drogkereskedők és stricik szabadnapot vettek ki, hogy saját szemükkel lássák a ritkánál is ritkább csodát: az Atlanta Falcons játszik a Super Bowlon. Vasárnap este lévén a prostik odakint keresték a pénzt, igyekeztek olyasmit kínálni a templomba járóknak, amit érdemes lesz a következő héten meggyónni. Néhány lány intett az elguruló Michaelnak, ő pedig viszonozta az üdvözlést, közben azon morfondírozott, hány jelöletlen autó áll meg itt éjjelente, amikor a zsaruk bejelentik a központnak, hogy tíz perc pihenőt tartanak, majd intenek valamelyik lánynak, hogy segítsen kiereszteni a fáradt gőzt.

A kilences épület a telep végén volt, málló vakolatú vörös téglás

ház, amelyet a nemrégiben ide költöző Ratz banda graffititagjei díszítettek. Az épület előtt négy járőrkocsi és egy jelöletlen autó állt, villogtak a kék fények, recsegtek a rádiók. A lakóknak fenntartott parkolóban egy fekete BMW állt, és egy csilivilire felturbózott Lincoln Navigator, tízezer dolláros kerékabroncsa aranyként csillogott az utcai lámpák fényében.

Michael legszívesebben félrerántotta volna a kormányt, hogy lehorzsoljon egy jó adagot a hetvenezer dolláros terepjáró dukkójáról. Rohadtul dühítette, hogy ezek a gazfickók méregdrága autókkal furikáznak. A múlt hónapban a fia vagy tizenkét centit nőtt, kicsi lett rá az összes farmerja, de új ruháról csak akkor lehet szó, amikor megérkezik apu fizetése. Tim nadrágja a bokája körül lengedezett, közben ezek a gazemberek apu adójából fizették a lakbért.

Michael ahelyett, hogy kiszállt volna a kocsiból, még pár másodpercig hallgatta a meccset, élvezte a rövidke békét, mielőtt fenekestül felfordul a világa. Majd tizenöt éve szolgált, a seregből egyenesen a rendőrséghez lépett be, csak sajnos túl későn jött rá, hogy csupán a hajnyírásban van különbség a két testület között. Tudta, ahogy kiszáll a kocsiból, minden elölről kezdődik, jön a feszültség, mint a túlhúzott órában. Az álmatlan éjszakák, a végtelen nyomozás, amit csak ritkán lehet lezárni, a nyakadba lihegő főnökök. Ha már a sajtó is ráharapott egy ügyre, akkor pedig kamerákat nyomnak a képébe, valahányszor elhagyja az őrsöt, mindenki azt kérdezi, miért nem oldják már meg az esetet, és a fia, aki mindezt látja a híradóban, azt kérdi aputól, miért haragszanak rá ennyire az emberek.

Collier, a fiatal utcai járőr, akinek a bicepszét akkora köteg

izmok feszítették, hogy nem tudta az oldalához szorítani a karját, bekopogtatott az üvegen. Intett, hogy Michael tekerje le az ablakot. Húsos kezével körkörös mozdulatot végzett, pedig a kölyök valószínűleg életében nem ült még ablaktekerős kocsiban.
Michael megnyomta a konzolon a gombot, az ablak lassan süllyedni kezdett.
– Igen?
– Ki nyer?
– Nem Atlanta – felelte Michael. Collier bólintott, mint aki erre a hírre számított. Atlanta több évvel korábban játszott a Super Bowlban, akkor a Denver 34–19-re verte.
– Ken hogy van? – kérdezte Collier.
– Mint mindig. Ken az Ken – felelte Michael, de nem adott részletes beszámolót társa egészségi állapotáról.
– Jól jönne pedig most – intett a járőr az épület felé. – Elég rusnya a helyzet odafent.
Michael erre nem válaszolt. A kölyök huszon-egynéhány éves, valószínűleg még az anyja alagsori szobájában él, és azt hiszi magáról, hogy férfi, mert mindennap felcsatolja a fegyverét. Michael számos Collierrel találkozott az iraki sivatagban, amikor az idősebb Bush úgy döntött, ideje bevonulni. Lelkes srácok voltak, a szemük csillogása elárulta, hogy a nagy adag kajáért és ingyenes oktatásért vonultak be. Kötelesség és becsület, ez volt a mániájuk, az a sok hülyeség, amit a tévében láttak, meg amikkel a sorozótisztek tömték a fejüket, akik úgy gyűjtötték be őket a középiskolából, mint az érett cseresznyét. Műszaki képzést ígértek, az otthonukhoz közeli kaszárnyát,

bármit, amivel rá lehetett venni őket, hogy a kipontozott helyre írják a nevüket. A legtöbbjüket az első transzporttal a sivatagba repítették, ahol aztán arra se volt idejük, hogy felvegyék a sisakjukat, máris lelőtték őket.
Ted Greer jött ki az épületből. Úgy rángatta a nyakkendőjét, mint akinek levegőre van szüksége. Ahhoz képest, hogy fekete volt, a hadnagy meglehetősen puhánynak látszott, ideje nagy részét az íróasztala mögött töltötte a fluoreszkáló fényben, és a nyugdíjazását várta.
Amikor látta, hogy Michael még a kocsiban ül, összehúzta a szemöldökét.
– Dolgozol ma este, vagy csak autókázol?
Michael nem kapkodott, lassan kászálódott ki, a kulcsot akkor vette ki az indítóból, amikor a rádióban a félidő kommentárja kezdődött. Februárhoz képest meleg este volt, és az ablakokban álló légkondicionálók úgy zúgtak, mint kaptár körül a méhek.
Greer Collierre vakkantott.
– Van itt valami dolgod?
Colliernek volt annyi esze, hogy eloldalogjon. Úgy hajtotta le a fejét, mint akit orrba vertek.
– Ocsmány dolog – morogta Greer. Elővette a zsebkendőjét, és megtörölgette izzadt homlokát. – Valami perverz állat kaphatta el.
Ennyit Michael is tudott abból a hívásból, amelyik miatt el kellett hagynia a nappali kanapéját. – Hol van a lány? – kérdezte.
– A hatodikon. – Greer szép szabályos négyzetet hajtogatott a zsebkendőjéből, majd zsebre tette. – A hívás onnan jött –

mutatott az utca túloldalára.
Michael a telefonfülkét bámulta. Ez is a múlt relikviája. Ma már mindenkinek van mobilja, különösen a dílereknek és a bandatagoknak.
– Női hang – mondta Greer. – Valamikor holnap megkapjuk a szalagot.
– Mennyi időbe telt kiküldeni ide valakit?

– Harminckét perc – felelte Greer, és Michael csak azon csodálkozott, hogy nem tartott tovább. A helyi híradósok vizsgálata szerint a Gradyből érkező sürgősségi hívásokra átlagosan negyvenkét perc alatt értek ki. A mentőnek még ennél is több időre volt szüksége.
Greer hátat fordított az épületnek, mintha ez feloldozná. – Ehhez valami segítséget kell kérnünk.
Michael berzenkedett a gondolattól. Statisztikailag Atlanta Amerika egyik legerőszakosabb városa. Egy halott utcalány nem olyan eget-földet megrázó esemény, különösen, ha figyelembe vesszük, hol találták meg.
– Nincs is másra szükségem, mint néhány seggfejre, akik megmondják, hogy végezzem a munkámat.
– Ez a seggfej pedig úgy gondolja, hogy épp erre van szükséged – ellenkezett a hadnagy. Michael tudta, hogy felesleges vitatkoznia – nem azért, mintha Greer nem viselné el a függelemsértést, hanem mert úgy tenne, mintha egyetértene Michaellal, csak azért, hogy a másik fogja már be a száját, azután megfordulna, és úgyis azt csinálná, amit akar. – Ez tényleg rohadt eset – tette még hozzá Greer.
– Mindegyik rohadt – emlékeztette Michael, miközben

kinyitotta a kocsi hátsó ajtaját, és kivette a zakóját.
– A lánynak semmi esélye se volt – folytatta Greer. – Összeverte, összevagdosta, megerőszakolta. Beteg állat.
Michael felvette a zakót, és arra gondolt, Greer úgy beszél, mintha HBO-meghallgatásra készülne.
– Ken kijött a kórházból. Azt üzeni, bármikor meglátogathatod.
Greer motyogott valamit, hogy mostanában nagyon elfoglalt, majd a kocsijához ügetett. Úgy nézett vissza a válla felett, mintha attól tartana, Michael üldözőbe veszi. Michael megvárta, amíg a főnöke beül a kocsiba és elhajt, csak utána

indult el az épület felé. Collier az ajtóban állt, keze a fegyver agyán. Lehet, hogy azt gondolta, őrt áll, de Michael tudta, az a valaki, aki ezt a bűnténytet elkövette, nem fog visszajönni, hogy újabb áldozatot találjon. Végzett a nővel. Semmi mást nem akart.
– A főnök gyorsan elment – jegyezte meg Collier
– Kösz a felvilágosítást.
Miután kinyitotta az ajtót, Michael összefonta maga előtt a karját, és hagyta, hogy a nyirkos, sötét épület lassan magába szippantsa. Bárki tervezte a lakóházat, nem boldog gyerekek jártak a fejében, akiket meleg süti és tej vár, amikor hazajönnek az iskolából. A tervezők a biztonságot tartották szem előtt, a lehető legkevesebb nyílt térrel dolgoztak, minden lámpa körtéit acélháló védte. A fal festetlen beton, keskeny ablakok a szűk kicsi sarkokban, a biztonsági rácsok szabvány pókhálóként fonták be az ablaküveget. A valamikor fehérre festett felületeket festékszórós graffiti borította. Bandatagek, figyelmeztetések és

különféle hírek. A bejárati ajtótól jobbra valaki azt kaparta a falra: *Kim buzi! Kim buzi! Kim buzi!*

Michael felnézett a magasba tartó csigalépcsőre, megszámolta a hat emeletet, közben nyikorogva kinyílt egy ajtó. Megfordult, vénséges vén fekete nő nézett ki, szénfekete szeme a vasajtó széle mögül kukucskált ki.

– Rendőrség – mutatta fel az igazolványát –, ne féljen. Az ajtó valamivel szélesebbre tárult. Foltos fehér trikója és farmerja fölött az asszony virágos köténytt viselt.

– Fél magátul a rosseb.

Mögötte négy öregasszony tömörült, egyet kivéve mind afroamerikai. Michael tudta, hogy nem fognak segíteni.

A telep, mint minden kis közösség, a pletykából élt, és ezek a szájak voltak hivatva táplálni. De meg kellett kérdeznie.

– Látott valaki valamit?

Egyszerre rázták meg a fejüket. Mint a billegő fejű kutyusok a kocsik hátsó ablakában.

– Nagyszerű – mondta Michael, elrakta az igazolványát, és elindult a lépcső felé. – Köszönöm, hogy segítenek megőrizni a közösség biztonságát.

Az öregasszony felcsattant.

– Az a maga dolga, faszikám.

Michael megállt, lába még az első lépcsőfokon, visszafordult, és egyenesen az öregasszony szemébe nézett. Az viszonozta a pillantást, gyulladt szeme ide-oda cikázott, mint aki a férfi élete könyvét olvassa. Fiatalabb volt a többieknél, valahol a hetvenes évei elején járhatott, mégis, kisebb és szürkébb volt társnőinél.

Az évtizedeken át szívott cigaretták okozta ráncok

bepókhálózták a szája környékét. A feje tetején őszült, és ősz rasztatincsek csavarodtak az arca körül is. Olyan elképesztő árnyalatú narancsszínű rúzs volt a száján, amilyet a nyomozó még életében nem látott.
– Mi a neve? – kérdezte.
Dacosan felszegte az állát, de válaszolt.
– Nora.
– Valaki a szemközti fülkéből telefonált.
– Remélem, utána kezet mosott.
Michael megeresztett egy halvány mosolyt.
– Ismerte az áldozatot?
– Mind ismertük. – A hangja elárulta, hogy lenne mit mesélnie, de nem ő lesz az, aki beszámolót tart egy ostoba, fehér, seggfej zsernyáknak. Norának nyilván nincs főiskolai diplomája, de Michael soha nem adott sokat az effélékre. Az asszony szemén látta, hogy vág az esze. Az utca sok mindenre megtanította. Az ostobák nem maradnak ilyen sokáig életben a Grady-féle helyeken.
Michael lelépett a lépcsőről, és a nőkhöz ballagott.
– Dolgozott?
Nora óvatosan fürkészte.
– A legtöbb éjjel.
A mögötte álló fehér asszony kiegészítette.
– Becsületes lány.
Nora cicegett.
– Milyen fiatalka. – Kihívás volt a hangjában, amikor folytatta. – Nem neki való élet, de hát mi mást tehetett volna?
Michael bólogatott, mint aki érti.

– Voltak állandó kuncsaftjai?
A fejüket rázták, és Nora még hozzátette:
– Soha nem hozott haza munkát.
Michael várt, hátha van még mondandójuk. Magában számolta a másodperceket, gondolta, kitart húszig. A háztető felett helikopter húzott el, néhány utcával arrább az aszfalton autókerekek csikorogtak, de senki se figyelt. Ez ilyen környék, az emberek idegesek lesznek, ha legalább hetente néhányszor nem hallanak puskalövést. Megvolt az életük természetes menete, amelynek az erőszak – vagy annak fenyegető lehetősége – éppúgy része volt, mint a gyorséttermek és az olcsó alkohol.
– Rendben – mondta végül, miután elszámolt huszonötig. Kivett egy névjegyet, és átnyújtotta Norának. – Hogy legyen mivel kitörölnie a fenekét.
Az asszony undorodva morgott, a hüvelyk- és mutatóujja között tartotta a kártyát.
– A seggem ennél sokkal nagyobb.
Michael sokat sejtetőn kacsintott, és elmélyítette a hangját.
– Ne hidd, hogy nem vettem észre, szivi.
Az asszony vakkantásszerűen felnevetett, és rácsapta az ajtót. *De a kártyát megtartotta,* gondolta Michael. Ezt pozitív jelnek kell vennie.

Michael visszament a lépcsőhöz, kettesével vette a fokokat. A Grady minden épületében volt lift, de amelyek még működtek, azok is veszélyesek voltak. Amikor első évét töltötte járőrként, egyszer családi erőszak miatt kihívták a telepre. Beragadt egy recsegő szerkezetbe, és a rádiója is bedöglött. Körülbelül két

órát töltött bent, és azon igyekezett, hogy ne tegyen hozzá a vizelet és okádék okozta bűzhöz. Addig tartott, amíg az őrmestere észrevette, hogy nem jelentkezett be, és végre kiküldött érte valakit. A tapasztalt kollégák még vagy fél órát röhögtek rajta, csak utána segítették ki.
Isten hozott a testvériségben!
Ahogy felért a másodikra, valami változást érzett a levegőben. Először a szag csapta meg: a szokásos olajos ételszag keveredett a sörrel és izzadsággal, de már tisztán, eltévesztethetetlenül kiütközött az erőszakos halál bűze.
Az épület a szokásos módon válaszolt a balvégzetre.
A zsivajgó, egymást félbeszakító sokféle beszélő helyett csak a bezárt ajtók mögötti mormolás hallatszott. A tévéket lehalkították, a félidő háttérzajként működött, miközben az emberek a hatodik emeleti lányról beszéltek, és hálát adtak a teremtőnek, hogy az ő és nem a gyerekük, lányuk vagy netán a saját maguk ideje jött el.
Ebben a viszonylagos csöndben minden felerősödött a lépcsőházban: a helyszínelés szokásos hangjai, a bizonyítékgyűjtés és fényképezés zajai. Michael levegőért kapkodva megállt a negyedik emelet lépcsőfordulójának alján. Két hónapja hagyta abba a cigarettázást, de a tüdeje nem igazán hitt neki. Úgy érezte magát, mint egy asztmás, amíg megmászta az utolsó két emeletet. Fölötte valaki nevetett, hallotta, hogy a többi zsaru csatlakozik, belevesztek a szokásos fölösleges handabandázásba, amitől nem tudták rendesen elvégezni a munkát.

Odalent kicsapódott egy ajtó. Michael áthajolt a korláton, látta,

hogy két nő az előcsarnokba húz egy kerekes hordágyat. Sötétkék esőkabátjuk hátán élénksárga betűk hirdették: HALOTTSZÁLLÍTÓ.
Michael leszólt:
– Ide fel.
– Mennyire?
– A hatodikra.
– A kurva anyját – káromkodott az egyik.
Michael a korlátba kapaszkodva húzta fel magát a maradék néhány lépcsőfokon, miközben hallgatta, ahogy a két nő minden emelettel egyre bőszebben káromkodik, miközben a hordágy a korlátnak csapódott. Olyan hangja volt, mint egy törött harangnak. Már csak egy forduló, és felér, amikor felállt a hátán a szőr. Az izzadságtól a hátához tapadt ugyan az inge, de valamilyen hatodik érzék mégis megrémítette.
Vaku villant, kamera búgott. Michael óvatosan kikerülte a lépcsőfokon heverő vörös tűsarkú cipőt. Mintha valaki ide ült volna le, hogy kibújjon belőle. A következő lépcsőfokon egy véres kéz tökéletes körvonala, ahogy belekapaszkodik a perembe. A következőn is kéznyom, azután még egy, mintha valaki felfelé mászott volna a lépcsőn.
Az ötödik emelet tetején állt Bill Burgess, a tapasztalt járőr, aki mindenféle bűnesetet látott már, ami Atlantában csak előfordult. Mellette sötét, alvadófélben lévő vértócsa, kis patakokban csordogált, és csöpögött egyik fokról a másikra, mint a ledőlő dominók. Michael értette a helyzetet. Valaki idáig botorkált, megpróbált felállni, és miközben menekülni igyekezett, mindent összekent a vérével.

Bill lefelé nézett, tekintete igyekezett elkerülni a vért. Az arca hófehér, a szája egyetlen keskeny, rózsaszín vonal. Michael egy pillanatra megtorpant. Még sose látta Billt ennyire kikészülve. Ez ugyanaz a pasas, aki egy órával az után, hogy a kínai étterem mögötti kukában hat levágott ujjat talált, kiment egy adag csirkeszárnyért?

A két férfi nem szólt egymáshoz. Michael óvatosan kikerülte a vértócsát. A keze a korláton, úgy érte el a következő fordulót, és hálás volt, hogy van mibe kapaszkodnia, amikor a szeme elé tárult a látvány.

A nő valamennyire fel volt öltözve. Szűk, piros ruháját felhasították, úgy nyílt szét, akár egy pongyola, előbukkant sötét, kakaószín bőre. Sűrű, fekete, vékony csíkra borotvált fanszőrzete egészen a hüvelynyílásáig nyúlt. A melle természetellenesen magasan állt, az implantátum most is formában tartotta. Egyik karja az oldalánál, a másik a feje felett, mintha az utolsó pillanatban még bele akart volna kapaszkodni a korlátba, hogy felállhasson. A lába széttárva, a jobb térdben behajlítva, a bal úgy kicsavarodva, hogy be lehetett látni a vaginájába.

Michael lépett még egyet, kizárta fejéből a körülötte zajló eseményeket, igyekezett olyannak látni a nőt, amilyennek a gyilkosa láthatta. Az arcán elmaszatolódott a festék, erős rúzsa és arcfestéke emelte volna ki a vonásait. Narancscsíkosra festett vastag, göndör fekete haja szanaszét állt. A teste szép volt, vagy legalábbis szebb annál, amilyet a karján látható szúrásnyomok alapján várni lehetett volna. Az volt, aminek látszott: olyan nő, aki a lába közével keresi meg azt, amire szüksége van. A

combjain éktelenkedő véraláfutásokat okozhatta a gyilkos, de okozhatta valamelyik pasi is, aki a kemény játékokat kedvelte, és akinek a lány szívesen engedett, mert tudta, több fájdalom, több pénz, és később, amikor a behatoló tű nyomán az ereit elárasztja a finom meleg, még több élvezet.

A szeme nyitva, vakon bámulta a falat. Az egyik műszempillája lecsúszott a bal szeme alá. Az orra betört, az arccsontja középre csúszott, a szeme alatt összetörtek a csontok.

A fény visszaverődött valamiről a szájában. Michael közelebb lépett, és látta, hogy tele van folyadékkal, és az a folyadék vér. A mennyezeti lámpa fénye úgy tükröződött vissza benne, mint a nyári telihold.

Pete Hanson, az ügyeletes orvos a lépcső tetején állt, Leo Donnellyvel beszélgetett. Leo egy seggfej, örökösen a kemény zsarut játssza, mindenből viccet csinál, túl hangosan és túl hosszasan nevet, de Michael nemegyszer látta, amikor egy kocsmában reszkető kézzel löki le egymás után a whiskyket, hogy kiűzhesse a szájából a halál ízét.

Leo észrevette Michaelt, rávillantott egy mosolyt, mintha régi haverok lennének, akik összekoccantak egy kis bulira. A kezében lezárt műanyag bizonyítékos zacskó, azt dobálgatta, mint aki labdázni készül.

– Pocsék éjjel a szolgálatra – állapította meg.

Michael nem adott hangot az egyetértésének.

– Mi történt?

Leo tovább dobálta a zacskót.

– A doki szerint elvérzett.

– Lehetséges, hogy elvérzett – helyesbített Pete. Michael tudta,

hogy a doktor pontosan annyira kedveli Leót, mint mindenki más a kapitányságon, vagyis ki nem állhatja a barmot.
– Ha az asztalon lesz, majd többet tudok mondani.
– Kapd el – Leo Michael felé dobta a zacskót.
Michael mintha lassított filmen látta volna csavart labdaként közeledni a zacskót. Idejében elkapta, nem esett le a földre. Az ujja valami vastag és határozottan nedves dolgot tapintott.
– Ajándék a macskádnak.
– Mi a… – nem fejezte be; rájött, mit tart a kezében.
– Nézd a képit. – Leo harsogó röhögését visszaverték a falak.
Michael nem tudta levenni a szemét a zacskóról. A torkában vér ízét érezte, a váratlan félelem semmivel össze nem hasonlítható fémes ízét. A hangja mintha nem is az övé lenne – inkább valami víz alatti, fuldokló gurgulázása.
– Mi történt?
Leo még mindig nevetett. Pete válaszolt.
– Leharapták a nyelvét.

MÁSODIK FEJEZET

2006. FEBRUÁR 6.

Miután visszatért az öbölháborúból, Michaelt rémálmok gyötörték. Ahogy behunyta a szemét, látta a felé süvítő golyókat, a karokat-lábakat leszaggató, felrobbant bombákat, az úton rohanó, anyjukat sikoltozva hívó gyerekeket. Michael tudta, hol van a mamájuk. Tehetetlenül állt, amikor az anyák az iskolabusz zárt ablakain dörömböltek, megpróbáltak kitörni,

miközben egy felrobbant gránát okozta tűzben halálra égtek.
Most Aleesha Monroe kísértette. A nyelv nélküli nő a lépcsőházból hazáig követte, valamilyen varázslattal bevette magát az álmaiba, amelyekben Michael kergette fel a lépcsőn, ő kényszerítette vissza a lépcsőfordulóba, ő tépte szét, erőszakolta meg. Érezte, ahogy a lány hosszú, vörös körme belehasít a bőrébe, amikor felveszi vele a harcot, és megpróbálja megfojtani. Nem kapott levegőt. A nyakát kaparászta, a kezet kereste, hogy leszedje magáról, hogy megállítsa. Sikoltva ébredt fel, olyan hangosan sikoltott, hogy Gina felült mellette, a melléhez szorította a lepedőt, mintha egy őrültet fedezett volna fel a hálószobájukban.
– Jesszusom, Michael – nyögte, a szívére szorított kézzel. – Halálra rémítesz.
Michael az ágy melletti pohárért nyúlt, a víz kiloccsant a mellkasára, nagy kortyokban nyelte, hogy eloltsa a torkát emésztő tüzet.
– Szívem – mondta Gina, és az ujjbegyével megérintette a férfi torkát. – Mi történt?
Michael szúrást érzett a nyakán, az ujjával megérintette azt a helyet, ahol az asszony kezét érezte. Valami mélyedést tapintott, és amikor megnézte a tükörben, vékony vércsíkot látott egy friss vágáson.
Gina mellé lépett.
– Megkarmoltad magad álmodban?
– Nem tudom. – Pedig tudta. Még mindig nem kapott levegőt az álom miatt.
Gina összeráncolta az orrát, és a szájához emelte Michael kezét.

A férfi egy pillanatig azt hitte, meg fogja csókolni az ujját, de az asszony csak kérdezett:
– Miért bűzlesz a fertőtlenítőtől?
Le kellett dörzsölnie magáról – a szagot, a ragacsosságot, mindazt, ami azzal jár, ha halott mellett dolgozol. Michael azonban nem magyarázkodott, nem akart belekezdeni ebbe a beszélgetésbe, inkább hunyorogva az órára nézett.
– Hány óra van?
– A francba! – nyögte a nő, és elengedte Michael kezét. – Akár fel is öltözhetek. Két óra múlva kezdődik a műszakom.
Michael felemelte az órát, hogy saját szemével lássa. Fél hét. Miután átvizsgálta a bűntény helyszínét, átfésülte a nő lakását, majd elvégezte az ezzel járó papírmunkát, talán ha négy órája maradt alvásra.
Megnyitotta a zuhanyt, a csövek remegtek a falban, ahogy beindult a vízmelegítő. Michael bement a fürdőszobába, és nézte, ahogy Gina kibújik az ingből, amelyben aludt.
– Tim már felébredt – mondta, miközben levette a bugyiját. – Nézz rá, nehogy valami butaságot csináljon.
Michael a falnak dőlt, csodálattal bámulta az asszony lapos hasát, a magasba nyúló karja izmát, amikor kivette a hajából a gumit.
– Nincs vele semmi baj.
Gina rá nézett, észrevette, ahogy a férfi figyeli.
– Nézd meg.
Michael szája körül kis mosoly jelent meg. Gina melle Tim születése után is megőrizte ruganyosságát, a látványtól szinte összeszaladt a szájában a nyál.

– Jelents beteget – kérte az asszonyt.
– Természetesen.
– A kanapén ücsörögnénk, és megnéznénk egy filmet – elhallgatott, de azután tovább próbálkozott. – Emlékszel, amikor órákig csak csókolóztunk?
Jesszusom, az elmúlt hónapokban jó ha puszit kapott az arcára.
– Csókolózzunk újra úgy, Gina! Semmi mást. Csak csókolózzunk.
– Michael – Gina előrehajolt, hogy ellenőrizze a víz hőfokát. Belépett a zuhany alá. – Ne fixírozz, mintha sarki kurva lennék, hanem nézd meg a fiadat.
Magára csukta a zuhany ajtaját. Michael egy teljes percet várt, nézte az üveg mögött álló asszony sziluettjét, és azon töprengett, mikor kezdett el romlani a kapcsolatuk. Az egységét éppen az öbölbe vezényelték, amikor találkozott Ginával. Senki nem gondolta, hogy megsebesülnének odaát, de Michael és a társai rájátszottak a dologra, és lelkesen belevetették magukat az életbe, mielőtt kidobják őket a sivatagba. Ellen McCallum apró, szőkére festett hajú lány volt, nem túl okos – épp az a fajta, akire szívesen emlékszel, amikor az otthonodtól milliónyi mérföldre egy mocskos, homokkal borított sátorba ragadtál, és a fiúknak elmesélheted, hogy odahaza van egy lány, aki a bőrt is leszívja rólad, ha kéred.
Michael a hét nagyobbik részében azon dolgozott, hogy bejusson Ellen bugyijába, amikor megjelent Gina, Ellen unokanővére. Nem sok kellett hozzá, hogy megtépje Michaelt, amiért kedvenc kis unokahúgával kavar, amikor azután Michael pár nappal később behajózott, már csak Ginára gondolt.

Hullámos barna hajára, finom vonásaira, a feneke lágy ívére. Írni kezdett neki, és nagy meglepetésére, a lány válaszolt. Eleinte kifejezetten undokul, de azután lehiggadt kicsit, és majdnem kedves sorokat küldött. Michael Kuvaitban állítólag épp a békét tartotta fenn, amikor egy ostoba srác, aki a fegyverével játszadozott, véletlenül lábon lőtte. A fiú pocsékul célzott, de a seb nem akart begyógyulni. Amikor Michaelt végül a németországi bázisra küldték a kórházba, a műtét előtt elsőnek Ginát hívta fel.

A leszerelése után egy héttel házasodtak össze, majd két héttel később belépett az atlantai rendőrséghez. Gina ápolónőképzőt végzett a georgiai baptistáknál, és remek állást kapott a Crawford Long Kórházban. Két évvel később átment a Piedmontba, ahol több lett a fizetése. Michael megkapta az aranyjelvényt. A telepi járőrből a közrendvédelmi osztály nyomozója lett. Ennek megfelelően több fizetéssel. Hamarosan olyan jól éltek, amit Michael el sem tudott volna képzelni. Vettek egy házat Atlantától északra, félre tudtak tenni a rosszabb napokra, azon gondolkoztak, lehetne egy vagy két gyerekük, és végre igazi család lesznek. És akkor érkezett meg Tim.

Csendes baba volt, de Michael látta a szikrát hatalmas, kék szemében. Amikor először fogta meg Timet, olyan érzése volt, mintha a saját szívét tartaná a karjában. Barbara, Gina anyja vette észre először, hogy valami baj van. Soha nem sír. Nem játszik. Órákig bámulja a falat. Michael semmi pénzért nem akarta elismerni, de az orvos megerősítette Barbara gyanúját. Tim valamikor Gina terhessége idején nem kapott elég oxigént.

Az agya soha nem lesz fejlettebb, mint egy hatéves gyereké. Nem tudták, hogyan és miért, de ez történt.
Michael soha nem kedvelte Barbarát, de a diagnózis után meggyűlölte. Közhely, hogy valaki utálja az anyósát, de Barbara szerint a lánya sokkal jobbat érdemelt volna, és Michaelt hibáztatta Tim problémájáért. Ráadásul betegesen vallásos volt, hamar észrevette más szemében a szálkát, a magáéban azonban a gerendát sem. Nem egyszerűen az a fajta, aki szerint a pohár mindig félig üres; úgy gondolta, a pohár félig üres, és ezért mindannyian a pokolra kerülnek.
– Tim? – kiáltott Michael, és miközben elindult, belebújt egy trikóba. – Merre vagy, haver?
Hallotta a kuncogást a kanapé mögött, de továbbra is a konyhába tartott.
– Hova mehetett ez a Tim? – kérdezte, miközben felmérte, hogy a fia egy egész doboz Cheeriost szórt szét a konyhaasztalon. Tim kék tálkája csurig volt tejjel, és erről egy rettenetes pillanatra Aleesha Monroe vöröslő szája villant elé, amelyet saját vére töltött meg.
– Búúú – ordította Tim, és elkapta Michael derekát. A férfi meghökkent, noha Tim gyakorlatilag minden reggel ezt csinálta. Most hevesen vert a szíve, amikor felkapta a fiát és megölelte. A srác most nyolcéves, túl nagy ahhoz, hogy így ölelgesse, de nem tudott ellenállni. Hátrasimította Tim égnek álló haját.
– Jól aludtál, kölyök?
Tim bólintott, eltolta Michael kezét, és a vállának feszülve igyekezett lekerülni a földre.

– Rakjunk rendet, mielőtt Ba-Ba megérkezik – ajánlotta a férfi, azzal a markába söpört egy adag gabonapelyhet, és beleszórta a dobozba. Hétközben Barbara vigyázott Timre. Ő vitte iskolába, ő ellenőrizte, hogy megette-e a tízóraiját és megcsinálta-e a leckéjét. Rendszerint több időt töltött a fiúval, mint az apja vagy az anyja, de nem volt más választásuk.
– Ba-Ba nem szereti a rendetlenséget – mondta Michael.
– Nem – értett egyet Tim. Az asztalnál ült, a lábát maga alá húzta. Pókemberes pizsamáján kinyílt a slicc.
– Dugd vissza a szerszámodat, fiam – figyelmeztette Michael, és igyekezett legyűrni a hirtelen rátörő szomorúságot, amikor látta, hogy küszködik Tim a gombokkal.
Michael egyke volt, talán kicsit túlságosan elkényeztették. Amikor Tim megszületett, semmit nem tudott a gyerekgondozásról. A pelenkázás kínos esemény volt, amin jobb a lehető leggyorsabban, és a lehető legkevesebb érintkezéssel túljutni. Most azonban csak arra tudott gondolni, hogy Tim pár éven belül kamasz lesz. A teste nőni fog, fiúból férfivá válik, de az esze soha nem éri utol a fejlődésben. Soha nem fogja megtudni, milyen egy nővel szeretkezni, hogy azzal, amit isten adott neki, egy másik embernek boldogságot szerezhet. Soha nem lesznek saját gyerekei. Tim soha nem fogja megtudni, milyen örömmel és fájdalommal jár az apaság.
– Ki csinált ekkora rumlit? – kérdezte Gina. Kék selyemköntös volt rajta, Michael vette neki pár éve karácsonyra, a haját törülközőbe csavarta. – Te csináltál ekkora rumlit? – incselkedett Timmel, két kezébe fogta az arcát, és puszit nyomott a szájára. – Ba-Ba nem fog örülni – tette hozzá.

Michaelnak titokban az volt az érzése, hogy a gyerek képtelen nagyinak hívni Barbarát, bármennyire szerette volna is az asszony.
Tim segített, amitől ha lehet, még nagyobb lett az összevisszaság.
– Úh-oh – nyögte, letérdelt, és egyenként kezdte szedegetni a Cheerio-darabkákat, és hangosan számolta, ahogy átadta őket az anyjának.
– Ma normális időben jössz haza? – kérdezte Gina Michaelt.
– Mondtam, hogy egy ügyön dolgozom.
– Egy kocsmában? – kérdezte az asszony, mire Michael hátat fordított, és kivette a bögréket a konyhaszekrényből. Előző este túlságosan zaklatott volt ahhoz, hogy egyenesen hazamenjen. Leo javasolta, hogy igyanak meg valamit, és beszéljék át az esetet, Michael pedig kapott az alkalmon, jó kifogás arra, hogy ledöntsön néhány pohár bourbont, ami elveszi a látottak élét.
– Tizenegy… – számolt Tim. – Tizenkettő…
– Úgy bűzlesz, mint egy hamutartó – állapította meg Gina.
– Nem cigizem.
– Nem is azt mondtam. – Egy marék Cheeriost dobott
a dobozba, és nyújtotta a kezét a többiért.
– Tizennégy – számolt Tim.
– Csak időre volt szükségem – Michael kávét töltött a bögrékbe.
– Leo át akarta beszélni az esetet.
– Leo kifogást keresett, hogy seggrészegre igya magát.
– Úhh-ó – énekelte Tim.
– Sajnálom, kicsim – mondta bocsánatkérőn Gina a fiának. – Kihagytál egy számot – tette hozzá lágy hangon. – Mi történt a

tizenhárommal?
Tim vállat vont. Egyelőre csak huszonnyolcig tudott számolni, de Gina nem engedte, hogy odáig egyetlenegy számot is kihagyjon.
– Menj, öltözz föl, Ba-Ba mindjárt itt lesz – mondta Gina Timnek.
Tim felállt, majd egyik lábáról a másikra ugrálva elhagyta a konyhát.
Gina a Cheeriókat a dobozba dobta, és nagy nyögéssel leült. A hétvégére dupla műszakot vállalt, hogy legyen túlórapénze. A nap még el se kezdődött, de máris kimerültnek látszott.
– Nehéz estéd lesz? – kérdezte a férje.
Gina belekortyolt a kávéba, és a bögre pereme fölött Michaelra nézett.
– Kell a pénz az új terapeutára.
Michael sóhajtva támaszkodott a konyhapulthoz. Tim régi beszédterapeutája olyan messzire vitte a gyereket, amennyire csak lehetett. A srácnak specialistára volt szüksége, és a jó specialisták nem kerültek rá az állami egészségbiztosító listájára.
– Ötszáz dollár – mondta Gina. – Az hó végéig elég lesz.
– Krisztusom – Michael az ujjával nyomogatta a szemét, érezte, ahogy közeleg a fejfájás. A Grady-telep előtt álló BMW-re és Lincolnra gondolt. Annyi pénzből ötven specialista is jutna Timnek.
– Vegyél ki a megtakarításból – mondta.
Gina bosszúsan felnevetett.
– Milyen megtakarításból?

– A karácsonyiból. – Karácsonykor szoktak rájárni a félretett pénzre.
– Kérek még egy műszakot a kórházban. – Felemelte a kezét, hogy elejét vegye minden tiltakozásnak. – A legjobb jár neki.
– Az anyja jár neki!
– Mi van a te anyáddal?
Michael állkapcsa megfeszült.
– Nem kérek tőle egyetlen fillért se.
Gina olyan indulattal tette le a bögréjét, hogy a kezére löttyent a kávé. Ezt a vitát nem lehetett megnyerni. Michael is tudja, az elmúlt öt évben gyakorlatilag minden héten előkerült. A férfi túlórázott, igyekezett pluszpénzt adni, hogy Tim mindent megkaphasson, amire szüksége van. Gina havonta kétszer hétvégi műszakot vállalt, de Michael itt húzta meg a határt. Jóformán nem is látták egymást. Néha már arra gondolt, hogy az asszony szándékosan tervezi így. Már nem házaspár voltak; egy nonprofit vállalatban társként dolgoztak azért, hogy Timnek jobb legyen. Michael már nem is emlékezett, mikor szeretkeztek utoljára.
– Tegnap este Cynthia telefonált – szólalt meg Gina. Az elkényeztetett szomszédjukról beszélt. – Meglazult valami léc vagy mi.
– Meglazult léc? – ismételte. – Hát hol van Phil?
Gina az asztalra tenyerelt, és felállt.
– Botswanában. A fenébe, fogalmam sincs róla, Michael. Azt kérdezte, meg tudod-e javítani, és én azt mondtam, hogy igen.
– Nem akartad volna előtte megbeszélni velem?
– Azt csinálsz, amit akarsz – csattant fel az asszony és a

mosogatóba öntötte a maradék kávét. – Öltöznöm kell, vár a munka.
Nézte az asszony hátát, ahogy ment a folyosón. Ez volt minden reggel: Tim rendetlenséget csinál, ők feltakarítják, aztán valami ostobaságon összevitatkoznak, és ostoba módon kirobbannak. A hab a tortán, hogy Barbara hamarosan megérkezik, és Michael biztosan tudta, hogy az anyósa fog találni valamit, amire panaszkodhat, vagy a fájós hátát, vagy a jelentéktelen társadalombiztosítási csekkjét, vagy azt, hogy retardált unokát adott neki. Újabban az volt a szokása, hogy az öbölháború-szindrómával foglalkozó cikkeket ragasztott a hűtőszekrényre, abból a nyilvánvaló következtetésből adódóan, hogy Michael valami retteneteset követett el Irakban, és ez hozta a családra a szerencsétlenséget.
Michael bement a hálóba, gyorsan felöltözött, a zuhanyt kihagyta, hogy ne kelljen bemennie a fürdőszobába, és veszekednie Ginával. Látta, hogy Barbara Toyotája beáll a ház elé. A szerszámosdobozból kivette a kalapácsot, és kislisszolt a hátsó ajtón, amikor az anyósa belépett a bejárati ajtón.
A hátsó kert körüli drótkerítést részben ledöntötte egy, a legutóbbi hóviharban kidőlt fa, de nem volt pénzük megjavíttatni. Átugrott a kidőlt kerítésen, vigyázva, nehogy beakadjon a drótba a nadrágja hajtókája, és egyenesen hasra esett. Megint.
Kopogtatott a hátsó ajtón, és miközben várta, hogy Cynthia ajtót nyisson, bekukucskált az ablakon. Az asszony nem sietett, rövid, rózsaszín, nyitott köntösben sétált végig a folyosón, kilátszott a kombinéja és a tangája. Fehér és gyakorlatilag

teljesen átlátszó volt minden alsóneműje. Michael kíváncsi volt, vajon merre lehet Phil. Ha Gina valaha így menne ajtót nyitni Philnek, az hétszentség, hogy Michael megölné.
Cynthia lassan bíbelődött a zárakkal, előrehajolt, látni engedett valamennyit a melléből. Hosszú, szőke haja eltakarta az arcát. A kombiné kivágása olyan mély volt, hogy Michael láthatta a rózsaszín mellbimbók hegyét.
Michael lóbálta a kalapácsot, zúgott a feje. Most kéne megfordulni, és hagyni, csináljon a lécével, amit akar.
A francba, Phil valamikor csak hazajön, majd ő megjavítja.
Cynthia rávillantotta mosolyát, amikor végre kinyitotta az ajtót.
– Hogy s mint, szomszéd?
– Hol van Phil?
– Indianapolisban – felelte, és tenyerét a szája elé tartva hatalmasat ásított. – Gumiharisnyát ad el a tömegeknek, hogy megadhassa nekem mindazt, amihez hozzászoktam.
– Értem. – Átnézett a nő válla felett. A konyha akár egy disznóól. A mosogatóba pakolt tányérokon rászáradt ételmaradék, mindenütt pizzásdobozok, a hamutartók dugig csikkekkel. Az üveges narancslének látszó valami tetején úszott a penész.
– Gina azt mondta kilazult egy léc.
A nő úgy mosolygott, mint egy macska.
– Meg kell erősíteni.
Michael letette a kalapácsot.
– Miért hívtad fel?
– A szomszéd segít a szomszédnak –, mondta, mintha ennél mi sem lenne természetesebb.

– Azt ígérted Philnek, hogy vigyázol rám, amikor nincs itthon.
Ja, de Phil nem egészen erre gondolt.
Cynthia a gallérjánál fogva húzta be a házba.
– Nagyon feszültnek látszol.
– Ezt nem tehetem.
– Mit nem tehetsz? – kérdezte, és még közelebb húzta.
Ginára gondolt, arra, ahogy már soha nem néz rá. Hogy milyen érzés volt, amikor ellökte magától. – Erre képtelen vagyok.
Az asszony a férfi sliccéhez nyomta a tenyerét.
– Én úgy érzem, képes vagy rá.
Michael levegőt se vett, a tekintete követte a kis mellek ívét egészen a mellbimbókig. Megnyalta a száját, szinte érezte, milyen lenne, ha az asszony ajkára szorítaná az ajkát.
A nő lehúzta a sliccén a cipzárt, és benyúlt.
– Ez jó így? – kérdezte, és körkörösen simogatta a hüvelykujjával.
– Jézusom – szisszente összeszorított foggal. – Igen!

DECATURCITYOBSERVER
1985. JÚNIUS 19.

TANÚKAT KERESNEK A FINNEY-GYILKOSSÁG ÜGYÉBEN

A rendőrség tanúkat keres, és kéri mindazokat, akik tudnak valamit Mary Alice Finney meggyilkolásáról, jelentkezzenek. A lányt múlt vasárnap találták holtan decaturi lakásában. Harold Waller rendőrfőnök a sajtótájékoztatón elárulta, hogy Mary Alice aznap kora este a Lenox Square Mallba ment a barátaival, majd a szomszédja buliján vett részt Decaturban. A tizenöt éves

lányt utoljára akkor látták, amikor egy idegennel együtt elment a buliból. Bárki, aki látta a lányt, vagy bármit tud az idegenről, hívja a DeKalb Megyei Rendőrkapitányságot. A család nem hajlandó nyilatkozni, de Paul Finney, DeKalb kerületi ügyésze és a meggyilkolt lány apja hivatalos nyilatkozatban kérte, hogy ne zaklassák. A nyomozásra rálátó források szerint a lányt az édesanyja, Sally Finney találta meg, amikor reggel ébreszteni akarta, hogy elmenjenek a templomba.

HARMADIK FEJEZET

Michael szarul érezte magát. A pokolba, *szarul* is volt. Cynthiával kapcsán az első alkalomra még mondhatta, hogy eltévelyedett. Tudta, ez gyenge kifogás, nem úgy van az, hogy beszívsz, azután valakinek a vaginájában találod magad, de mégis, így gondolt a dologra.

Phil egyik este telefonált Kaliforniából, majd megőrült az aggodalomtól, mert nem tudta elérni az asszonyt.

A pasas egyfolytában úton volt, harisnyákat adott el a nagy áruházaknak, és közben alkalmanként megnedvesítette a fütykösét. Michaelnak erre persze nem volt bizonyítéka, de már három éve a közrendészeten dolgozott, ismerte az efféle üzletembereket, akik ha úton voltak, mindig felkeresték a helyi lánykákat. A Cynthiát ellenőrző állandó hívások oka inkább a bűntudat volt, semmint az aggodalom.

Gina rendszeresen éjszakás volt, és ha mégis otthon aludt, elhúzódott Michaeltól, amikor a férfi felé nyúlt. Timnek egyre

több dologra volt szüksége, ezért túlórázott, a munkába menekült. Nem tudta elviselni a gondolatot, hogy hazaérve sérült fiával kell foglalkoznia. Michael belebetegedett a bánatba, belefáradt, hogy éjjelente álomba sírja magát, elege volt a magányból.

Cynthia elérhető volt, és roppant szívesen feledtette el Michaellal a szomorú valóságot. Az első alkalom után Michael megfogadta, hogy ez soha többé nem fordul elő. Így ment vagy egy éven keresztül.

Michaelnak ott volt a munkája és Tim, csak erre gondolt, egészen az elmúlt tavaszig, amikor Cynthia megemlítette Ginának, hogy szivárog a mosogatója.

– Menj, javítsd meg neki – mondta akkor Gina. – Phil soha nincs otthon. Szegénykére nem vigyáz senki.

Michael nem volt szerelmes Cynthiába, és olyan ostoba sem, hogy azt higgye, a nőnek ilyen érzelmei lennének. Negyvenéves korára, érett bölcsként megtanulta, hogy az a nő, aki lelkesen hanyatt vágja magát, valahányszor találkozik veled, nem szerelmes – hanem keres valamit. Talán élvezte, hogy Phil ágyában dönget Michaellal. Talán boldoggá tette a gondolat, hogy a konyhaablakból látja Ginát, és tudja, hogy elvett valamit, ami a másik asszonyé volt. Michael nem engedhette meg magának, hogy Cynthia lelkével foglalkozzon. Elég volt, hogy a magáét ismerte. Addig a tizenöt vagy húsz percig, amíg a szomszédban volt, kiürült az agya, nem gondolt a specialistának kiállítandó csekkre, vagy a jelzálogra, vagy a hitelkártyát kibocsátó cég telefonjára, hogy mikorra várható egy kis pénz. Michael ilyenkor kizárólag Cynthia tökéletes kis szájára és a

saját élvezetére gondolt.
Persze majd egyszer akarni fog valamit. Michael nem volt olyan ostoba, hogy legalább ennyit ne tudott volna.
– Hahó, Mike! – kocogtatta meg Michael asztalát Leo az öklével. – Térj vissza közénk.
– Mi történt? – kérdezte és kiegyenesedett ültében. Rajtuk kívül nem volt itt senki, Greer bezárkózott az irodájába, és lehúzta a reluxát.
Michael a csukott ajtó felé bökött.
– Már megint odabent pöcsörészik?
– Egy Lurch-szerű korcs van bent nála az állami nyomozó irodától.
– Miért? – kérdezte, bár tudta a választ. Greer előző este már mondta, hogy segítséget kér, és ehhez az első lépés a Georgiai Nyomozóirodához vezet.
– Velem nem beszéli meg a dolgait – felelte Leo, és letelepedett Michael íróasztala szélére, miközben egy csomó iratot szétszórt. Mindig ezt csinálta, függetlenül attól, Michael hány alkalommal figyelmeztette.
– Bajba kerültél az asszonynál a tegnap este miatt?
– Nem – hazudta gondolkodás nélkül Michael, tekintetével körbepásztázva a járőrszobát. Nyomasztó és sötét, az utca túloldalán lévő Home Depotra néző mocskos ablakok nem engedték be a reggeli napfényt. A City Hall East tizenkét emeletes épület, egykor Sears áruház, a Ponce de Leon út kanyarulatában egy egész épülettömböt elfoglalt.
A drága loftlakásokká átalakított régi Ford gyártól a vasúti sín választotta el. Az üres Sears épületet évekkel korábban az állam

vette meg, és különböző kormányzati irodákat létesített benne. Legalább harminc különféle osztály és több mint ötszáz városi alkalmazott tevékenykedik benne. Michael tíz éve dolgozott itt, de a túlzsúfolt parkolón és garázson kívül mindössze az Atlantai Rendőrség három emeletét és a bonctermet látta.

– Hé – döngette meg újra az asztalt Leo.

Michael ellökte a székét az asztaltól és Leótól.

A pasas láncdohányos, állandóan becsípett a szekrényében őrizgetett üveg piától, olyan volt a lehelete, mint a kutyafing.

– Valamilyen punciról álmodozol?

– Fogd be – csattant fel Michael, mert Leo túl közel járt az igazsághoz.

Ez mindig így volt Leóval, nem azért, mert olyan jó nyomozó lett volna, hanem azért, mert nem tudta tartani a száját.

– Arra gondoltam, később benézek Kenhez – közölte Leo, miközben a zsebéből kivett egy mandarint, és hámozni kezdte.

– Hogy van?

– Jól – felelte Michael, bár igazság szerint egy hete nem beszélt Kennel. Egy darabig társak voltak, olyan közel álltak egymáshoz, mint a testvérek, míg egy nap Ken megmarkolta a karját, és a földre zuhant. Éppen egy csodálatos nőről mesélt Michaelnak, akivel előző este ismerkedett meg, és Michael egy pillanat töredékéig azt hitte, ez csak valami vicc, de aztán Ken rángatózni kezdett. A szája elnyílt, és összepisilte magát ott, az ügyeletes szoba padlóján. Ötvenhárom éves, és úgy nyúlt ki, mint egy öregember. A jobb oldala teljesen lebénult, a keze és a lába annyit ért, mint a vizes újság. A szája örökre elferdült, a nyál úgy csorgott ki az állára, mint egy kisbabának.

A kapitányságról senki nem akarta se látni, se hallani, ahogy megpróbál beszélni. Ken arra emlékeztette őket, ami mindannyiukra lecsaphatott bármelyik pillanatban. Túl sok bagó, túl sok pia, két vagy három elcseszett házasság, és mindennek a vége a magányos napok, amelyeket csövekre kötve egy retkes állami gondozóotthonban katatóniában tölthetsz el.

Greer ajtaja kinyílt, és egy hórihorgas, öltönyös, mellényes alak lépett ki. Bőr aktatáskája postai bélyegnek látszott hatalmas kezében. Michael megértette, miért titulálta Leo Lurch-szerű korcsnak. Magas volt, 190 vagy 195 centi, és sovány, mint egy agár. Piszkosszőke haja egészen rövid volt, oldalt elválasztva szorosan a koponyájára tapadt. A felső ajka is fura volt, mintha valaki félbevágta, azután ferdén ragasztotta volna vissza. Mint mindig, Leo most is félreértett valamit. Egy-egy csomó a nyaka két oldalán, és máris szerepelhetne a *The Munsters*ben.

– Ormewood – mondta Greer, és intett. – Bemutatom Will Trent különleges ügynököt a BLCS-től.

Leo a szokásos bájával reagált. – És mi a fasz az a BLCS?

– Különleges Bűnügyi Letartóztatási Csapat – tisztázta Greer.

Michael szinte érezte Leo feszülését, hogy ne mutasson rá, a hibás betűzésre, mert az elejéről hiányzik a K. Nem azért, hogy elhallgattassa nyomozó kollégáját, hanem mert Trent Leo közelében állt, legalább harminc centivel magasodva fölé. Az állami nyomingernek akkora lapátkeze volt, hogy könnyedén körbefoghatta volna Leo fejét, hogy feltörje, mint egy kókuszdiót.

Leo idióta volt, de nem buta.

Trent is megszólalt.

– A Georgiai Nyomozóiroda különleges részlegének tagja vagyok, a szervezet célja, hogy az állam területén bárhol segítse a helyi bűnüldöző szerveket az erőszakos bűntények felderítésében. Kizárólag tanácsadóként vagyok jelen.
Úgy beszélt, mintha egy tankönyvből olvasott volna fel, gondosan artikulált minden egyes szót. Ezzel meg a mellényes öltönyével a pasas egyetemi professzor is lehetett volna.
– Michael Ormewood. – Michael megenyhülten nyújtott kezet. Trent megszorította, nem túl erősen, de nem is olyan lagymatagon, mintha egy döglött halat fogna. – Ő pedig Leo Donnelly – folytatta Michael, mert Leo éppen egy fél mandarint tömött a szájába, és a kezéről csöpögött a gyümölcslé.
– Nyomozó – Trent ridegen biccentett Leónak. Megnézte az óráját. – A boncolási eredményre még egy órát várni kell – mondta Michaelnak. – Szeretném összehasonlítani a feljegyzéseinket, ha van egy perce.
Michael Greerre nézett, és azon töprengett, vajon milyen változás állt be az eltelt két percben a hierarchiában. Valahogy úgy érezte, a legaljára került, és ez sehogy sem volt az ínyére.
Greer hátat fordított, és visszakacsázott az irodájába.
A válla fölött még hátraszólt:
– Tájékoztassatok – és becsukta az ajtót.
Michael egy másodpercig Trentre bámult. A fickó egyáltalán nem látszott rendőrnek. A magassága ellenére nem töltötte be a szobát. A keze a zsebében, bal térdét kicsit behajlította, mondhatni lazán állt. Ha kihúzza magát, igazán széles vállú, de úgy látszott, nem akarja kiemelni a testi fölényét. Nem úgy nézett ki, mint aki küldetésen van, hiányzott belőle az a

bizonyos „baszd meg” lendület, hogy letartóztatok mindenféle söpredéket, aki a föld hátán él.
Michael nézte, és szerette volna tudni, mi történne, ha egyszerűen elküldené az anyjába. Reggel veszekedett Ginával, utána összefutott Cynthiával, így aztán úgy gondolta, most már ő is leállíthatna valakit. Az ajtó felé intett.
– A konferenciaterem erre van.
A folyosón Trent ment elöl. Michael hátulról nézte a vállát. Hogy kerülhetett ez az alak a Georgiai Nyomozóirodához? Az állami fickók rendszerint adrenalinfüggő tesztoszteronbombák voltak, úgy feltöltötték magukat, hogy egyfolytában izzadságtól fénylett a homlokuk.
– Mióta szolgál? – kérdezte.
– Tizenkét éve.
Michael úgy számolta, hogy Trent egy tízessel fiatalabb nála, de ebből nem tudta meg, amire valóban kíváncsi volt.
– A seregből jött?
– Nem – válaszolt Trent, és kinyitotta a konferenciaterem ajtaját. Itt legalább tiszták voltak az ablakok, és a napfényben Michael észrevett egy másik heget is Trent arcán. A fülétől a nyakáig, a rózsaszín fokozatosan fehérré változott, ahogy a nyak vonalát követve eltűnt a gallér alatt.
Valaki nagyon mélyen belevágott.
– Öbölháború – tette a mellkasára a kezét, gondolván, erre csak színt vall. – Biztos, hogy nem sorozták be?
– Biztos – válaszolt Trent és az asztalhoz ült. Kinyitotta az aktatáskáját, és kivett belőle egy halom élénk színű irattartót. Michael most profilból láthatta, az orrát jó néhányszor betörték.

Lehet, hogy bokszoló volt, gondolta Michael. Bár ahhoz túl sovány és girhes, az arca túl szögletes. Mindegy, milyen múlt áll mögötte, volt a pasasban valami, ami Michaelt nagyon idegesítette.

Trent átlapozta az iratokat, az irattartókat láthatóan valamilyen elv szerint rendezte, közben észrevette, hogy Michael még mindig áll.

– Ormewood nyomozó – mondta –, egy csapatban dolgozunk.

– Valóban?

– Nem vágyom dicsfényre – mondta Trent, bár Michael úgy hallotta, hogy ezek az államiak lejönnek, elvégzik a munka felét, azután maguknak követelik a dicsőség egészét. – Nem akarok rivaldafénybe kerülni, nem akarom elfoglalni a helyüket a hírekben, amikor elkaptuk a rosszfiút. Csupán segíteni akarok a munkájában, azután továbbállok – folytatta Trent.

– Miből gondolja, hogy szükségem van segítségre?

Trent felpillantott az aktákból, és néhány másodpercig csak nézte Michaelt. Azután kinyitott egy fluoreszkáló rózsaszín irattartót, és Michael felé tolta.

– Julie Cooper Tuckerből – nevezte meg a várost Atlantától körülbelül húsz mérföldre. – Tizenöt éves. Négy hónapja megerőszakolták és majdnem agyonverték.

Michael bólintott, átlapozta az aktát, de nem fárasztotta magát azzal, hogy elmerüljön a részletekben. Az áldozat fényképénél azonban abba hagyta a lapozást. Hosszú szőke haj, a korához képest erősen kifestett szem, túl sok rúzs.

Trent kinyitott egy másik mappát. Ezúttal egy zöldet.

– Anna Linder. Tizennégy éves. Snellville, Tuckertől kicsit

északra.
– Tavaly december harmadikán Lindert elrabolták, amikor otthonról az ugyanabban az utcában élő nagynénje házához sétált. – Trent átadta Michaelnak a dossziét. – Megerőszakolták, megverték. Ugyanaz a modus operandi.
Michael lapozott, a fényképet kereste. Lindernek sötét haja volt, a szeme alatti zúzódások még sötétebbek. Felemelte a fényképet, hogy alaposabban megnézze. A száját csúnyán összeverték, az ajkába belevágtak, a vér csöpögött az arcáról. Volt valami az arcán, ami felerősítette a vaku fényét.
– Másnap találtak rá, a Stone Mountain Parkban rejtőzött el egy árokban.
– Oké – mondta Michael, és várta, mi lesz a közös pont.
– A vallomások szerint mind a két lányt egy fekete símaszkos férfi támadta meg. – Trent most egy narancsszínű irattartót vett elő. Az első lapra egy fényképet csíptettek. – Dawn Simmons Bufordból.
Michael kétszer is alaposan megnézte. A lány nem lehetett több tízévesnél.
– Fiatalabb a többieknél – mondta. Felfordult a gyomra a gondolattól, hogy valami beteg állat megérintette a gyereket. Nem sokkal volt idősebb Timnél.
– Hat hónappal ezelőtt támadták meg – mondta Trent. – Azt mondta, a támadója fekete símaszkot viselt.
Michael megrázta a fejét. Buford egyóránnyira volt, a lány pedig túl fiatal.
– Véletlen egybeesés.
– Szerintem is – bólintott Trent. – Az ilyen fickók nem

vadásznak a komfortzónájukon kívül.
Michael anélkül, hogy tudatában lett volna, leült az asztalhoz. Letette a tízéves lány fényképét, visszatolta Trent elé. Úgy érezte, rosszul lesz, ha még egyszer meg kell néznie. *Jézusom, szegény szülei! Hogy a pokolba lehet túlélni ilyesmit?*
– Hogy érti azt, hogy komfortzóna?
Trent megint a professzoros hangon beszélt.
– A gyereket szexuálisan bántalmazók rendszerint egy adott korcsoportra vadásznak. Az a férfi, aki egy tízéves gyereket szexuálisan vonzónak talál, a tizenöt, tizenhat éveseket már túl öregnek tartja. Ugyanez igaz azokra, akiket a tizenévesek izgatnak fel. Valószínűleg ugyanolyan gusztustalannak találná, hogy egy ilyen fiatal gyerekre támadnak, mint maga.
Michael gyomra görcsbe rándult. Trent olyan szárazon és tényszerűen beszélt, mintha az időjárást vitatnák meg. Meg kellett kérdeznie:
– Van gyereke?
– Nincs – felelte Trent, de nem dobta vissza a kérdést. Talán tudta rá a választ, esetleg Greer felvilágosította. Mit mondhatott az a mocsok Timről?
– Mindegyik esetben felhívtam a szülőket, és megkérdeztem, beszélhetnénk-e a lányokkal, hátha felbukkan valami új információ, az eltelt idő alatt eszükbe juthatott valami. Tapasztalatom szerint az effajta támadás áldozatai az idő múlásával, ahogy távolodnak az eseménytől, egyre több mindenre emlékeznek. Lehet, hogy csak az időnket pocsékoljuk – tette hozzá –, de az sem kizárt, hogy hallunk valamit, amire az első kihallgatáson nem tudtak emlékezni.

– Rendben – Michael igyekezett, hogy a hangján ne lehessen érezni az ingerültséget. Maga is sok nemi erőszakkal kapcsolatos esetben nyomozott, semmi szüksége sem volt a kioktatásra.
– Azt hiszem, az elkövető valószínűleg iskolázott ember – mondta Trent. – A harmincas évei közepe-vége felé járhat. Nincs öröme a munkájában, nincs öröme a házasságában.
Michael befogta a száját. Véleménye szerint ez a profil szart se ért. A magasan iskolázott résztől eltekintve Trent a kapitányság bármelyik munkatársáról is beszélhetett volna. Ha még azt is hozzáteszi, hogy megdugja a szomszédasszonyt, akkor akár Michael is lehetne.
– Az aktákból világosan kiderül, hogy a helyzet romlik, egyre sűrűbben támad – folytatta Trent. – Az első lányt, Coopert a mozi előtt támadták meg. Gyors és hatékony munka. Az egész nem lehetett több tíz percnél, és minden a biztonsági kamerák hatósugarán kívül történt. A második lányt, Anna Lindert az utcán rabolták el. Kocsival vitte el valahova, nem emlékezett, hova. És a Stone Mountin Park kapuja előtt hagyta. A rendőrök másnap bukkantak rá.
– Keréknyomok?
– Vagy ezerkétszáz. A parkban azon az estén volt az éves karácsonyi fényjáték.
Michael Ginát és Timet vitte oda. Minden évben megnézték a látványosságot.
– DNS? – kérdezte Michael.
– Óvszert használt.
– Értem. – Tehát nem gyengeelméjű. – De mi köze ennek a

tegnapi gyilkossághoz?
Trent szeme összeszűkült, mintha azon gondolkodna, Michael hallotta-e, hogy mit mondott.
– A nyelvük, nyomozó. – Visszacsúsztatta a jelentéseket. – Mindegyiknek leharapták a nyelvét.

NEGYEDIK FEJEZET

– A nyelv gyakorlatilag olyan, mint egy darab kemény hússzelet – mondta Pete Hanson, miközben felhúzta a latexkesztyűt. A mozdulat közben megállt, és Trentre nézett. – Futónak gondolnám, uram. Igazam van?
Trentet szemlátomást nem lepte meg a kérdés. Tizenkét év a szakmában elég hosszú idő ahhoz, hogy kikapja az excentrikus halottkémeket.
– Igaza, uram.
– Hosszútávfutó.
– Igen.
– Maraton?
– Igen.
– Gondoltam. – Pete úgy bólogatott, mintha nyert volna, bár Michael észrevette, hogy Trent nem adott ki magáról semmi információt.
Pete most a terem közepén lévő boncasztalon fekvő tetemre fordította a figyelmét. Aleesha Monroe testét fehér lepedő

takarta, de a feje szabadon volt. A harmadik szempilla eltűnt, a festéket lemosták. Vastag öltések jelezték a homlokán, hogy ott hámozták le a hajas fejbőrt és az arcbőrt, hogy megvizsgálják a koponyáját, és eltávolítsák az agyát.
– Harapott már a nyelvére? – kérdezte Pete.
Trent nem válaszolt, Michael megtette helyette.
– Persze.

– Nagyon gyorsan gyógyul. A nyelv elképesztő szerv… persze csak ha nem vágják ki – tette hozzá. – Nem kell különösebb erőfeszítés ahhoz, hogy átharapják. – Visszahajtotta a lepedőt, de csak az Y vágás tetejéig, azután megállt, mintha szégyellte volna lemezteleníteni Monroe mellét.
– Itt – mutatta Pete. Michael láthatta a megfeketedett zúzódásokat a nő bal vállán. – A hullafoltok eloszlása azt bizonyítja, hogy ott halt meg, ahol megtaláltátok. A hátán, a lépcsőn. Véleményem szerint előbb összeverték, azután megerőszakolták, és az utóbbi közben a férfi kiharapta a nyelvét.
Michael maga elé képzelte a jelenetet, a lány először nyomorultul tűri az erőszakot, majd megfeszül a teste, vonaglik a félelemtől, amikor felfogja, mi fog történni.
Végre Trent is megszólalt.
– Tud DNS-mintát venni a nyelvről?
– Gondolom, igen jelentős mennyiségű DNS-t, tekintettel a foglalkozására. – Az orvos megvonta a vállát. – A hüvelyéből vett kenet a gyanúsítottak garmadájával láthatja el, de mégis arra tippelek, hogy a tettes óvszert használt.
– Miből gondolja? – kérdezte Michael.

– A hintőpor – magyarázta Pete. – A lány jobb combján kukoricakeményítő nyomait találtuk.
Michael is tudta, hogy az óvszereket hintőporba csomagolják, hogy könnyebb legyen a használatuk. Minden óvszergyártó ugyanazokkal az anyagokkal dolgozik, úgyhogy ezen a nyomon nem lehet kinyomozni a gyártót. Nem mintha az a tudás, hogy Trojant vagy Ramsest használt leszűkíthetné a kört.
– Úgy gondolom, a síkosító fajtát használta – tette hozzá Peter.
– Nyomokban találtunk nonoxynol-9-et.
Trent ezt szemlátomást érdekesnek tartotta.

– Volt ennek nyoma a lépcsőn is?
– Nem találtunk semmit.
Trent elgondolkozott.
– Akkor valahol másutt történt az aktus, talán a lakásban, és a lépcsőn csak dulakodtak.
Michael jól megrágta a hallottakat. Egy Monroe-féle prosti nem fogja a nehezen megkeresett pénzét síkosítóra és spermicidre költeni. Inkább összeszorítja a fogát, és megspórolja a pénzt. A következményekkel majd később foglalkozik.
– Az óvszer csak a tettesé lehetett.
Trent csodálkozva nézett rá, mintha teljesen elfeledkezett volna Michael jelenlétéről.
– Lehetséges, igen.
Michael elmagyarázta.
– A tettes nem akarta megölni. Minek bajlódott volna akkor drága óvszerrel?
Trent bólintott, de nem szólt semmit.
– Nos – törte meg a csendet Pete –, ahogy már mondtam… –

Visszatért a magyarázathoz, kinyitotta a halott száját, és megmutatta a csonkot, amelyhez valamikor a nyelv illeszkedett.
– A nyelvben nincsenek fő erek, kivéve a nyelvvénákat, amelyek olyanok, mint egy fa gyökere, a végén elkeskenyednek. Ahhoz, hogy elérjük, néhány centire be kell hatolni a szájba. Ami azt jelenti, hogy nem használhatod a fogadat. – Elkomorodott, gondolkodott kicsit. – Úgy képzeljék el, ahogy egy vadászkutya igyekszik bedugni az orrát egy borz barlangjába.
Michael nem akarta elképzelni, de a kép ott lebegett
a szeme előtt, a vad csaholás visszhangzott a fülében.
– Ebben az esetben – folytatta az előadást a doki – a metszés elválasztotta a nyelv redőjét a szervtől, kettévágta
a submandibuláris csövet. – Kinyitotta a száját, felemelte a nyelvét, és a nyelv alatti vékony hártyára mutatott. – A nyelv eltávolítása önmagában nem életveszélyes sérülés. A gondot az okozta, hogy a hátára esett, a testében lévő különböző kémiai anyagok és a sokk hatására pedig elájult. A sérült nyelvből patakzó vér néhány perc alatt elzárta a torkát.
A jelentésemben a halál hivatalos oka fulladás, amelyet a tracheát elzáró vér okozta légzőrendszeri blokkolás váltott ki, másodlagosan a nyelv traumatikus amputációja miatti elvérzés.
– De – kezdte újra Michael – nem az volt a szándéka, hogy megölje.
– Nem az a feladatom, hogy elképzeljem, mi jár egy férfi fejében, amikor leharapja egy nő nyelvét, de ha hazardőr lennék, és a volt feleségeim szerint az vagyok, akkor én is megkockáztatnám, hogy nem az volt a célja, hogy a nő meghaljon.

– Ahogy a többinél sem – jegyezte meg Trent.
– Többen vannak? – kapta fel a fejét Pete. – Még nem hallottam ehhez hasonló esetekről.
Trent megtartotta a beszámolót.
– Még két lányról tudunk. Az elsőnek leharapták a nyelvét, de nem szakadt ki teljesen. Visszavarrták, és a körülményekhez képest jól van. A második elvesztette a nyelvét. Túl sok idő telt el, már nem lehetett biztonságosan megműteni.
– Szerencsétlen – csóválta a fejét Pete. – Mostanában történt? Semmit nem olvastam róla.
– Az első állami területen történt, úgyhogy sikerült megúszni a hírverést. A második esetben a lány szülei nem nyilatkoztak a sajtónak, és a rendőrség is visszatartotta a részleteket. Nincs sztori, ha senki nem hajlandó beszélni.
– És mi a helyzet a harmadikkal? – Michael nem tudta visszatartani a kérdést. – A kislánnyal.
Trent ismertette Pete-tel az esetet.
– Véleményem szerint saját magát harapta meg. Nagyon fiatal, tízéves. Iszonyatosan megijedhetett. A helyi nyomozók jók, de nem sok tapasztalatuk van az effajta erőszakos bűncselekmények terén. Azt hiszem, nagyon nehéz kiszedni belőle valamit.
– Az biztos – bólogatott Pete. Michael pedig azt szerette volna tudni, miért nem beszélt erről Trent korábban. Talán ellenőrizte Michaelt, látni akarta, átmegy-e a vizsgán. *A jó francba,* gondolta. Elege volt már abból, hogy tüzes karikákon kelljen átugrania.
– Ő hány éves lehet? – kérdezte a doktortól, és Aleesha

Monroe-ra mutatott.
– Nehéz megmondani. – Pete elgondolkodva nézegette a nő arcát. – A foga tönkrement a kábítószertől. Ha figyelembe veszem, milyen nehéz életet élt, és hogy hosszú ideje drogfüggő volt, akkor azt mondanám, hogy a harmincas évei vége felé járhatott. Talán kicsit öregebb, talán kicsit fiatalabb.
Michael Trentre nézett.
– De semmiképpen nem tizenéves.
– Biztosan nem az – felelte a doktor.
– Tehát van két tinilány harminc mérföldre innen, és egy ennél idősebb narkós Atlantában, és az egyetlen, ami összeköti őket, ez a nyelvdolog – próbálta a tekintetével is kifejezni, mit gondol. – Így van, Trent?
Ebben a pillanatban megcsörrent Trent telefonja. Ránézett a kijelzőre, majd elnézést kért, és kiment.
Pete nagyot sóhajtott, és betakarta a holttestet, ezúttal a fejére is ráhúzta a lepedőt, jó szorosan.
– Zűrös helyzet.
– Bizony – értett egyet vele Michael. Az üvegajtón keresztül figyelte Trentet, és azon töprengett, mi a fene történt a pasassal.
– Hatékonynak tűnik – mondta Pete Trentről. – Meg kell mondanom, kellemes változatosság, hogy egy honfitársa ilyen jól ötözött.
– Mi? – Michael nem figyelt, a beszélgetést próbálta meghallani.
– Az öltöny – magyarázta Pete. – Nagyon hatásos.
– Mint egy temetkezési vállalkozó – morogta Michael, aki

szerint a doktor nem egészen állt készen arra, hogy egy férfimagazin hirdetésében jelenjen meg. Vakító fehér köpenye mindig ki van keményítve ugyan, de csak azért, mert az állam állta a tisztító számláját. Az orvosi köpeny alatt rendszerint farmert és gyűrött, legombolható nyakú inget viselt, amit sose gombolt be rendesen, így kivillant őszülő, szőrös mellkasa, és az aranymedál, amelyet még a Bee Gees tagjai is szégyelltek volna.
– Elég laza – állapította meg Pete. – Mármint a kapcsolat a három eset között.
– Nekem mondja?
– De azért az elgondolkodtató, hogy mindegyik esetben leharapták a nyelvet. Nem mindennapi eset. – Felemelte a bizonyítékos zacskót, mintha előző este Michael nem látta volna éppen eleget. – Meg kell mondanom, hogy amióta itt dolgozom, semmi ehhez foghatóval nem találkoztam. Harapásnyomokkal igen. Mindig azt mondom, ha tudományos bizonyítékot akar valaki arra, hogy az állatokból fejlődtünk ki, elég, ha megnézi egy átlagos nemi erőszak áldozatát. – Pete Monroe karja mellé tette a nyelvet. – A melle és a válla tele van harapásnyomokkal. Legalább huszonkettőt számoltam meg. Azt hiszem, egyfajta elemi ösztön, hogy ádáz támadás közben harapunk. A kutyák és a vadon élő nagymacskák is ezt teszik. – Kuncogott. – Meg nem tudnám mondani, hány leharapott mellbimbót láttam. Öt vagy hat
alkalommal a klitoriszon voltak súlyos sebek. Egy ujj…
– Michaelra mosolygott. – Ha ezeknek a szörnyetegeknek legalább szarvuk lenne, mennyivel könnyebben lehetne elkapni őket.

Michaelnak nem tetszett, ahogy az orvos ránézett, és egészen biztos, hogy nem akarta végighallgatni, mi a véleménye a szexuális elkövetőkről.
– Ha befejezte a csivitelést, mondja meg Trentnek, hogy a földszinten vagyok.
A vészkijáratot használta, rohant le a lépcsőn. Az ösztönei szerint bevágódott volna a kocsijába, hagyja a fenébe Trentet, baszogassa egyedül az idejét, de nem szándékozott egy ilyen alakkal ujjat húzni. Még ha Greer nem hívta is, okosabb annál, hogy a Georgiai Nyomozóiroda egyik jól öltözött seggfejét tegye meg ellenségéül.
– Ég valami? – kérdezte Leo. A lépcső alján állt és bagózott.
– Adj egy szálat.
– Azt hittem, leszoktál.
– Anyámnak érzed magadat? – Michael benyúlt Leo ingzsebébe, és kivette a csomagot.
Leo kezében kattant az öngyújtó. Michael mélyen leszívta a füstöt. Az épület garázsszintjén álltak. A kipufogógáz és a gumi szaga rettenetes volt, de a Michael orrán kiáramló füst megszüntetett minden bűzt.
– És hol van az a baromagyú? – érdeklődött Leo.
Michael kifújta a füstöt. Érezte, ahogy a nikotin megnyugtatja.
– Az emeleten, Pete-tel.
Leo mogorván nézett. Pete kitiltotta a boncteremből egy előre megjósolhatóan rosszul időzített vicc után.
– Megnéztem az aktákat.
Michael hunyorgott a füsttől.
– Igen?

– Will Trent aktáját zárolták.
– Zárolták?
Leo bólintott.
– Hogy éred el, hogy zárolják az aktádat?
– Tudom én?
Egy darabig némán, a gondolataikba merülve fújták a füstöt. Michael lenézett a földre, mindenütt csikkek hevertek. Az épületben szigorúan tilos volt a dohányzás, de azt mondani egy csapat rendőrnek, hogy nem csinálhatnak valamit, körülbelül annyit ér, mint egy majomhordának megtiltani, hogy ürüléket dobáljon.
– Miért hívta ide Greer? – szólal meg végül Michael. – Úgy értem, éppen őt. Ezt a BLCS csürhét vagy mit.
– Nem Greer hívta ide. – Leo felvonta a szemöldökét, láthatóan élvezte a titokzatosságot. – Trent már az irodájában csücsült, amikor Greer bejött.
Michael érezte, hogy a szíve kétszer olyan gyorsan ver, mint korábban. A nikotin miatt egészen elszédült.
– De ez nem így működik. Az állami fiúk nem ugorhatnak csak úgy ide, hogy átvegyék az ügyet. Hívni kell őket.
– Tegnap este nekem úgy tűnt, hogy Greer pontosan ezt akarja tenni. Mit számít, hogy került ide?
– Nem érdekes.
Leo nem értett ugyan irtózatosan az emberekhez, viszont rettentő sokat tudott a testület munkatársairól. Művészi szintre fejlesztette a kapcsolatteremtést, és gyakorlatilag bárkivel ki tudott tolni.
– Sikerült megtudnod róla valamit? – kérdezte Michael.

Leo vállat vont, hunyorgott, mert csípte a szemét a füst.
– Sharon a kézbesítési osztályon ismer egy pasast, aki az egyik munkatársnőjével kavart.
– Krisztusom, legközelebb azzal állsz elő, hogy van egy haverod, aki ismer valakit, akinek van egy haverja – nyöszörögte Michael.
– Akarod hallani, vagy nem?
Michael lenyelte, amit valóban mondani akart volna: Húzz innen!
Leo nem kapkodott. A hüvelyk- és a mutatóujja között tartotta a cigarettát, mélyen leszívta a füstöt, aztán lassan kieresztette. Michael már épp megfojtotta volna, amikor Leo végre megszólalt.
– Azt mondják róla, jó zsaru. Nincs sok barátja…
– Nem csoda.
– Biza. – Leo kuncogott, azután köhögött, aztán cuppantott, mintha vissza akarná szívni a harákolást.
Michael a cigarettáját nézte. Felfordult a gyomra.
Leo várt, amíg biztos nem lehetett benne, hogy Michael figyel rá.
– Nyolcvankilenc százalék az elfogási aránya.
Michael émelygett, de nem a füst miatt. A szövetségi kormány az ő végtelen bölcsességében azt akarta, hogy minden kapitányságon mérjék az elfogási arányt – vagyis a megoldott esetek számát –, hogy néhány aktatologató Washingtonban kis táblázatokon követhesse a fejlődést. Elszámoltathatóságnak nevezték, de a legtöbb zsarunak csak sok szaros papírmunkát jelentett. Még egy idióta is tudta, hogy ocsmány verseny lesz így a nyomozók között, amit Greer tüzelt is, mert minden hónapban

a faliújságra rajzszögezte az eredményeket.
És Trent mindannyiukra legalább húsz ponttal rávert.
– Hát – nevetett kényszeredetten Michael –, úgy könnyű, ha elveszed az ügyet a zsarutól, aki már elvégezte a munka dandárját.
– Ez a BOCS dolog új neki.
– BLCS – javította ki Michael, tudva, hogy Leo csak heccelni próbálja, és nem tud leállni.
– Mindegy – morogta Leo. – A lényeg az, hogy Trent fajsúlyos, nagy ügyeken dolgozott, mielőtt behívták.
– Jó neki.
– Pár éve valami óriási, gyerekbűnténnyel kapcsolatos ügyet oldott meg egy csajjal.
– A csajnak neve is van?
Leo megint csak vonogatta a vállát.
– Néhány srác elkapott pár kölyköt Floridában, ide-oda csereberélték a montanai haverjaikkal. Hartsfielből indult az egész. Úgy terelték őket, mint a marhacsordát. A haverod csapata egy hónapon belül elkapta őket. A csajt előléptetik, Trent marad, ahol volt.
– Ő vezette a nyomozást?
– Ühüm.
– És miért nem léptették elő?
– Ezt tőle kérdezd.
– Ha meg tudnám kérdezni, most nem beszélgetnék itt veled. – Leo szeme nagyot villant, látszott, hogy megbántódott. – Én csak ennyit tudok, öregem. Trent becsületes ember, aki ismeri a szakmát, ha többre vagy kíváncsi, hívj fel valakit, és derítsd ki

magad.
Michael a cigarettáját bámulta, nézte, ahogy lassan elég. Gina megölné, ha cigizni látná. Megérzi a kezén, amikor hazaér. A földre dobta a csikket, és a sarkával eltaposta.
– Angie még a közrendészetnél dolgozik?
– Polaski? – kérdezte Leo, mint aki nem akar hinni a fülének. – Csak nem akarsz valamit attól a poláktól?
– Elég, ha válaszolsz.
Leo elővett egy újabb szálat, és az elsőről gyújtott rá.
– Egen. Legutoljára azt hallottam.
– Ha Trent keresne, mondd meg neki, hogy pár perc múlva itt lent leszek.
Michael nem adott időt Leónak a válaszra. Felrohant a harmadikra, mire felért és kinyitotta az ajtót, a tüdeje majd kiszakadt.
A közrendészet többnyire éjszakai elfoglaltságot jelentett, úgyhogy az állomány fele bent volt, és az előző éjszakai járőrözés papírmunkáját igyekezett befejezni. Angie-nek szemlátomást volt mit behoznia. Pántos trikója félarasznyival a köldöke felett ért véget, szőke parókája úgy hevert az asztalán, mint egy döglött törpespicc.
Megvárta, amíg a nő felnéz. Amikor ez bekövetkezett Angie nem volt kifejezetten boldog a férfi láttán. Michael közelebb lépett, Angie hátradőlt a széken, keresztbe tette a lábát. A szoknyája olyan rövid volt, hogy Michael már csak illendőségből is kénytelen volt félrenézni.
– Hát te mit keresel itt? – kérdezte az nő. – Jézusom, pokoli szarul nézel ki.

Michael beletúrt a hajába. Megizzadt a futásban. A cigaretta füstje még a tüdejében, köhögött, harákolt, tiszta halálhörgés. Krisztusom, ha ez így megy tovább, Ken mellé kerülhet a kerekesszékbe.
– Beszélnem kell veled. Van egy perced?
Angie gyanakvón nézte.
– Miről van szó?
Michael előrehajolt, hogy amit mond, kettejük között maradjon.
– Hú – a nő eltolta magától, és felállt. – Gyerünk ki a folyosóra.
Michael kiment utána. A hátában érezte, hogy mindenki őket figyeli.
Az igazság az, hogy Michael szeretett a közrendészeten dolgozni Megfigyeled a lányokat, elkapod a striciket, ritkán lőnek rád, nem kell olyasmit közölnöd a szülőkkel, hogy a fiukra vagy a lányukra a Chattahoocheeban találtak rá. Nem azért ment el innen, mert úgy akarta. Angie jelentette a gondot. Nem igazán jöttek ki egymással, és az, hogy most hajlandó beszélni vele, a világ egyik legnagyobb meglepetésének tűnt.
Angie lehúzkodta a szoknyáját, amikor behúzódott a lifttel szembeni zugba. Mellette egy ősrégi, pislákoló fényű, csokiautomata zümmögött.
– Aleesha Monroe-ról akarsz beszélni?
– A prostiról? – Eszébe se jutott, hogy elővegye az aktáját.
– Nem emlékszel rá? – kérdezte Angie. – Párszor elkaptuk, azután összeállt Baby G.-vel.
Michael igennel felelt ugyan a kérdésre, de igazán, mit képzel Angie? Majd emlékezni fog egy kurvára abból a több ezerből, akiket egy hétvégi razzián elkaptak? Volt olyan szombat este,

hogy teherautót kellett hívniuk, hogy az összes lányt be tudják vinni a kapitányságra.
Az épület előtt pedig taxik sorakoztak, hogy pár órával később visszavigyék a lányokat az utcára.
– Én csak… – kezdte Michael, de félbeszakította a liftajtó döngése. A válla fölött oda nézett, és meglátta Will Trentet.
– Basszus – suttogta.
– KitKat – mondta Trent, és Michaelnak kellett némi idő, amíg felfogta, mi a fenéről beszél ez az alak. Trent az automata előtt állt, és aprót keresett a zsebében.
Michael úgy döntött, barátságos lesz.
– Ő Angie Polaski – mutatta be a lányt, majd mintha nem lett volna világos a ruhájából, még hozzátette: – A közrendészetről.
Trent érméket dobált a gépbe. Biccentett, de nem nézett a szemébe.
– Jó reggelt, Polaski nyomozó.
– Trent a Georgiai Nyomozóirodának dolgozik. Greer hívta, hogy segítsen a Monroe-ügyben.
Figyelte Trentet, várta, hogy megmondja, valójában nem Greer hívta, hanem hívatlanul bukkant fel a hadnagy irodájában. Trent ezzel szemben a maga részéről a KitKat kódját igyekezett megtalálni, az ujja lassan haladt lefelé az automata üvegezett elején. Hunyorgott. Michael rájött, hogy a pasasnak szemüvegre lenne szüksége.
– Jaj, az ég szerelmére – motyogta Angie. – E6. – Benyomta a gombokat. Ízléstelenül hosszú körmei kopogtak a műanyagon. – Nálam van Monroe aktája – mondta közben Michaelnak.
Visszament a szobába, meg se várta, hogy Michael mondjon

valamit, bár a férfinak amúgy se jutott semmi az eszébe. Csak azt látta, hogy Trent lesi, hogyan mozog a lány feneke, ahogy elsiet a magas sarkú cipőben.
– Valamikor együtt dolgoztunk – magyarázta Michael. – Rendben van a csaj.
Trent kibontotta a csokit, és beleharapott.
Michael úgy érezte, meg kell magyaráznia a helyzetet.
– Sajátos a modora.
– Ha nekem kéne így öltöznöm nap nap után a munkámhoz, én se lennék valami vidám.
Michael nézte, hogy mozog rágás közben Trent állkapcsa. Az arcán lévő sebhely sokkal feltűnőbb lett.
– Hogy szerezte a sebet? – kérdezte Michael.
Trent a kezére nézett.
– Szögbelövő – felelte. Michael ekkor vette észre a halvány rózsaszín forradást a férfi hüvelyk- és mutatóujja közti vékony bőrlebenyen.
Michael nem erre a sebhelyre gondolt ugyan, de belement a játékba.
– Házfelújítás, vagy ilyesmi?
– Habitat for Humanity. – Trent bekapta az utolsó falat csokit, és a szemétbe dobta a papírját. – Az egyik önkéntes társam meglőtt egy galvanizált szöggel.
A kirakós újabb darabkája került a helyére. A Habitat for Humanity önkéntes segítőkből áll, akik alacsony jövedelmű
családoknak építenek házat. A legtöbb zsaru valamilyen önkéntes csoportban kötött ki a végén. Ha utcán dolgozol, hajlamos vagy elfelejteni, hogy vannak jó emberek is. Azzal

igyekszel megváltani magad és begyógyítani a lelkedben ezt a sebet, hogy segítesz azoknak, akik valóban igénylik a segítségedet. Tim születése előtt Michael egy gyerekotthonban önkénteskedett. Még Leo Donnelly is végzett önkéntes munkát a helyi Local League csoportban, amíg nem közölték vele, hogy a terepen tilos a dohányzás.

– Szeretném látni a bűntény helyszínét – mondta Trent.

– Tegnap átvizsgáltuk az egész lakást – válaszolta Michael. – Gondolja, hogy kihagytunk valamit?

– Eszemben se jutna – ellenkezett Trent. Michael semmi rosszindulatot nem hallott a hangjában. – Egyszerűen csak szeretném érezni a helyet.

– Más esetekben is így csinálja?

– Igen – felelte Trent.

Angie visszajött, tűsarka hangosan kopogott a padlón. Egy sárga irattartót hozott magával.

– Ez minden, amim van Monroe-ról.

Trent nem nyúlt az aktáért, úgyhogy Michael vette át. Kinyitotta. Aleesha a bűnügyi nyilvántartási fotójáról nézett vissza. A foglalkozásához képest vonzó volt. A tekintetében rejlő keménység nagy kihívás volt, egyenesen a kamerába nézett. Ingerültnek látszott, bizonyára azt számolta, mennyit veszít, mielőtt óvadék fejében kiengedik.

– Baby G. a stricije – mondta Angie. – Alávaló anyabaszó. Volt már bent tettlegesség miatt, nemi erőszakért, gyilkossági kísérletért – valószínűleg két másik pasit megveretett, de semmit nem tudtunk rábizonyítani. – Kinyitotta a száját és a metszőfogára mutatott. – Itt aranykoronái vannak, kereszteket

vésetett beléjük, mintha egyedül ő lenne Jézusé.
– És most merre lóg? – kérdezte Michael.
– A telepen – felelte Angie. – A nagyanyja ugyan abban az épületben lakik, mint Aleesha.
Trent megint a zsebében kutatott, és úgy nézett Polaskira, mintha a nő a Marsról érkezett volna. Idegesítő volt a hallgatása, sugárzott belőle a felsőbbrendűség, mint aki többet tud annál, amit kimond, és viccesnek tartja, hogy a többiek nem találják ki.
– Van valami mondandója? – kérdezte Michael.
– Ez a maga ügye, nyomozó – felelte Trent. Majd Angie-hez fordult. – Köszönöm a segítségét, hölgyem – és mintha kevésbé leereszkedő mosolyt villantott volna rá.
Angie Michaelra nézett, azután Trentre, majd megint Michaelra. Kérdőn felvonta a szemöldökét, kérdezett valamit, amire Michael nem tudta a választ.
– Szívesen – motyogta, és búcsút intett. Mindkét férfinak hátat fordított, de Michael olyan dühös volt, hogy ezúttal nem tudta értékelni a látványt.
– Mi a fasz baja van? – kérdezte Trentet.
A férfit szemlátomást meglepte ez a hangnem.
– Tessék?
– Egész nap itt akar ácsorogni, vagy hajlandó bepiszkolni a kezét?
– Már mondtam. Tanácsadóként vagyok itt.
– Hát nekem is lenne egy tanácsom magának, Mr. Tanácsadó. – Olyan erővel szorította ökölbe a kezét, hogy a körme a tenyerébe mélyedt. – Ne szórakozzon velem.

Trenten egyáltalán nem látszott, hogy megijedt volna, ami, ha figyelembe vesszük, hogy Michaelnak nyújtogatnia kellett a nyakát ahhoz, hogy felérjen hozzá, nem is olyan meglepő.
– Rendben – mondta Trent, mintha ezzel mindent megoldott volna. – Lenne olyan kedves ismét eljönni a telepre? Tényleg szeretném látni a helyszínt.

ÖTÖDIK FEJEZET

Bármi, amit Will Trent tett vagy mondott, az Michael idegeire ment, kezdve attól, hogy azt felelte Michaelnak, „természetesen”, amikor az kijelentette, ő vezet, egészen addig, hogy kifejezéstelen tekintettel bámult ki az ablakon, amíg a North Avenue-n a telep felé tartottak. A Georgiai Nyomozóiroda ügynöke azokra a dögunalmas okostojás középiskolásokra emlékeztette, akik a mellényzsebükben tartották a logarlécet, és homályos sorokat idéztek a *Monty Python*ból. Mindegy, hányszor nézte meg a *Monty Python*t, Michael egyszerűen nem értette, és az is holtbiztos, hogy nem értette a Trenthez hasonló okostojásokat se. Oka volt annak, hogy ezekből srácokból a szart is kiverték a suliban. És oka volt annak is, hogy a Michael-féle srácok voltak a verőlegények.
Michael mélyet lélegzett, azután köhögött, a tüdejét még mindig rohasztotta a cigi. Eszébe jutott Tim. Hogy a fia nem normális, és hogy ez milyen erőszakot váltott ki a többi gyerekből. Tim iskolájában már kialakult egy csapat, amelynek tagjai sokat bántották, és több szomorú órát szereztek a fiának

– ellopták a sapkáját, szétnyomták a szendvicsét az ebédlőasztalnál. A tanárok igyekeztek megakadályozni, de nem lehettek állandóan mindenütt, ráadásul nem is mindegyikük örült, hogy Tim az osztályába került. Talán Will Trent lesz Michael karmája. Vizsgáztatják. Legyél kedves ezzel a nyomorulttal, és akkor talán Tim is ugyanilyen bánásmódban részesül.

– Ó – mondta éppen Trent, és egy kis magnót húzott elő a zakója zsebéből. – Kaptam egy hívást. Mielőtt Michael bármit mondhatott volna, megnyomta a lejátszás gombot. Vékony magas hang szólalt meg a kis készülékből. – Azonnal jöjjön a kilences épületbe, a telepen. Egy nőt megerőszakoltak.

Michael a kormánykeréken dobolt, miközben várta, hogy a piros zöldre váltson.

– Játssza le újra.

Trent engedelmeskedett. Michael feszülten figyelt, igyekezett meghallani a háttérzajokat, és megállapítani a bejelentő hangszínét, hangmagasságát. Valami nem stimmelt, de nem tudott rájönni, hogy mi.

– Megerőszakolták – ismételte. – De nem meggyilkolták. – A bejelentő hangján nem hallatszik, hogy félne – tette hozzá Trent.

– Nem – bólintott Michael, és gyorsított, mert a lámpa váltott.

– Azt hiszem – kezdte Trent –, ha én nő lennék, nagyon megrémisztene, ha látnám, vagy csak hallanám, hogy egy másik nőt megtámadnak.

– Talán nem – ellenkezett Michael. – Talán ha a telepen élne, már látott volna elég efféle erőszakot.

– Ha ez így van, akkor miért jelentette? – Azonnal válaszolt is a kérdésére: – Talán ismeri.
– Ha ismeri, akkor ennél sokkal jobban ki lenne borulva. A bejelentő nyugodtnak tűnt, mintha az időjárásról vagy egy kivételesen unalmas meccs eredményéről számolt volna be.
A kapitányságról több mint harminc perc alatt értek ki. – Trent egyáltalán nem elítélőn folytatta. – Az egész városban a telepre érnek ki a leglassabban.
– Aki nézi a híreket, pontosan tudja.
– Vagy akik a telepen élnek.
– Mindenkit ellenőriztünk az épületben, mindenhová bekopogtunk akkor este. Senki nem ugrott elő egy nagy táblával a nyakában.
– Nincs szexuális bűntett miatt nyilvántartott személy a házban?
– Egy, de őt egész nap egy másik ügyben hallgatták ki a rendőrségen.
Trent visszatekerte a szalagot, újra lejátszotta, egészen addig, amikor a kezelő hangja jelentkezett: Asszonyom? Asszonyom? Ott van még?
Trent visszatette a felvevőt a zsebébe.
– Az áldozat kicsit túl öreg.
– Monroe? – kérdezte Michael miközben sebességet váltott. Trent végre úgy beszélt vele, mint egy zsaruval. – Ha Pete-nek igaza van, akkor nagyjából velem egykorú lehet. – A maga lányai meg… Tizennégy? Tizenöt?
– És fehérek.
– Monroe fekete, itt élt a telepen, és az utcán dolgozott.

– A többiek fehérek, közép- vagy felső középosztálybeliek, jó családból, jó tanulók.
– Talán nem volt ideje új áldozatra vadászni – töprengett Michael. Úgy érezte, mintha vékony drótkötélen egyensúlyozna. Megint zúgni kezdett a füle, valami a fejében azt tanácsolta, hogy fogja be, maradjon csendben, ne bízzon ebben a fickóban, ne hagyja, hogy hülyét csináljanak belőle.
– Lehetséges – de Trent hangján hallatszott, hogy nem tartja valószínűnek.
Michael nem szólt egy szót sem, jobbra fordulva a Grady-telepi házakhoz ért. A hely sokkal, de sokkal jobban nézett ki éjjel, a sötétség eltakarta a legsúlyosabb hibákat. Majdnem tíz óra, hétfő reggel, de a srácok úgy bringáznak, mintha nyári szünet lenne. Michael is ezt csinálta gyerekkorában, meglovagolta a Schwinnt, és baromkodott a telepi srácokkal, de hétszentség, hogy nem passzolt volna le előre csomagolt drogos zacskókat az utcán, ahogy ezek a kölykök, és az is pokoli tuti, hogy nem lett volna mersze beinteni a környéken járőröző zsaruknak.
A BMW még mindig a kilences épület előtt parkolt, két tizenéves gubbasztott a motorház tetején, a karjukat összefonták a mellkasuk előtt. Tizenöt-tizenhat évesek lehettek, és Michaelt kiverte a hideg veríték, hogy milyen érzéketlen tekintettel figyelték, ahogy behajt a parkolóba. Rendőrként az ebben az életkorban lévőktől félt a legjobban: valamit be akarnak bizonyítani, keresnek valamit, amivel megmutathatják, hogy fiúból felnőtt férfiak lettek. És ehhez a leggyorsabb út a kiontott vér volt.
Trent is a fiúkat figyelte.

– Óriási – mondta rezignáltan, és Michael megkönnyebbülten konstatálta, hogy még mindig rendőrként gondolkodik.
Az épület bejárata hangos csattanással nyílt ki, ők pedig egyszerre nyúltak a fegyverükért. Alacsony, zömök férfi érkezett, dölyfösen végigment az egyenetlen járdán, Trent közelében elballagott a kocsi mellett, anélkül hogy alaposan megnézte volna.
Inget viselt, látszott, hogy a rengő háj alatt kemény izom feszült, a mellizma minden lépésnél megrándult, mint a női mell. Egyik kezében alumíniumütőt tartott, és ahogy közeledett a kocsin gubbasztó fiúkhoz, a másik kezével is megmarkolta, készen arra, hogy valakinek alaposan ellássa a baját.
Michael Trentre pillantott.
– A magáé – mondta, de már szállt is ki a kocsiból.
– A francba – sziszegte Michael, kinyitotta az ajtót, és épp akkor szállt ki, amikor a köpcös a fiúkhoz ért.

– Húzzatok el a kocsimról – üvöltötte a köpcös, és meglóbálta az ütőt. A két fiú tátott szájjal felállt, a karjuk tehetetlenül lógott.
– Húzzatok el innen, a kurva anyátokat, mert szétverem a seggeteket, lusta anyaszomorítók.
A két srác bölcsen elhúzta a csíkot.
– Hű – mondta Trent, és kieresztette a levegőt.
– Lusta anyaszomorítók – ismételte a férfi. Michaelra és Trentre nézett, és Michael egészen biztosra vette, hogy már nem a két srácról beszél. – Ti meg mi a faszt akartok, ti disznók?
– Baby G.? – kérdezte Trent.
A férfi támadón emelte az ütőt.

– Ki a fasz kérdezi?
Trent egyet lépett előre, mint aki nem fél attól, hogy bármelyik pillanatban szétverhetik a fejét.
Erőszakos támadás, mondta Angie, amikor Baby G.-ről beszélt. *Nemi erőszak, gyilkossági kísérlet.*
– Will Trent különleges ügynök vagyok, ő pedig Ormewood nyomozó. – Michael intett, és nagyon örült, hogy közte és a felzaklatott strici között ott áll a kocsijuk. Trent meg marha, ha azt hiszi, bármit kihúzhat ebből a gengszterből.
– Aleesha Monroe halála ügyében nyomozunk.
– És mi a faszért kéne nekem magukkal beszélnem? – kérdezte Baby G., még mindig a magasba tartva az ütőt. Az izmai megfeszültek.
Trent Michaelra nézett.
– Maga szerint?
Michael vállat vont, és azon gondolkozott, hogyan fogja ezt megírni a jelentésében, miután Trentet bevitte a kórházba. A nyomozónak ellenálló gyanúsított… ez jutott az eszébe.
Trent a strici felé fordult, és széttárta a kezét.
– Őszintén megdöbbent, hogy a remek külsőm és kellemem nem elég önnek.
Michael leesett állal bámulta. Gyorsan becsukta a száját, lenyúlt a fegyveréért, hogy azonnal reagálhasson, amikor a strici rájön, hogy tiszteletlenül bántak vele.
Két-három másodperc telt el, azután újabb kettő vagy három. Végül Baby G. bólintott.
– Rendben. – Elmosolyodott, felvillantotta metszőfogain az aranykoronákat a közepén belevésett kereszttel, a keresztek

mögött kivillant az eredeti fog színe, pontosan úgy, ahogy Angie leírta.
– Tíz percetek van, azután kezdődik a *Montel*.
Trent kinyújtotta a kezét, mint akik megegyeztek.
– Köszönöm.
A strici megrázta a kinyújtott kezet, majd tetőtől talpig végig mérte Trentet.
– Tuti, hogy zsernyák vagy?
Trent a zsebéből elővette a jelvényét. Baby G. egy pillantást vetett rá, azután ismét alaposan szemrevételezte a langaléta rendőrt.
– Kurva fura alak vagy.
Trent eltette a jelvényt, és nem vett tudomást a megjegyzésről.
– Itt kinn akar beszélgetni?
Baby G. leeresztette az ütőt, és rátámaszkodott, mint egy sétapálcára.
– Az unokaöcséim – mutatott a kocsira, nyilvánvalóan a két fiúra utalt, akiket elkergetett. – Mihaszna alakok. A suliban kéne terpeszteniük a seggüket.
– Szép magától, hogy érdeklődik az életük iránt – biccentett Trent. Zsebre dugta a kezét, és lazán a kocsi hátuljának támaszkodott, mintha csak valami baráti csevejről lenne szó. – Mikor látta utoljára Aleeshát?
Baby G. nem siette el a választ.
– Tegnap este úgy hat körül – felelte. – Munkába indult. Kellett neki egy kis ez meg az, mielőtt kimegy. – Felemelt állal várta, hogy Trent megkérdezze, mi az a kis ez meg az.
Trent nyilván tudta. Éppúgy látta a szúrásnyomokat a prosti

karján, mint Michael.
– És adott neki?
Baby G. vállat vont, amit Michael igennek vett.
– Volt más ellátója is?
A strici körbenézett, mintha ellenőrizné a hallgatóságát.
A földre köpött, dacosan felfújta az arcát, de válaszolt.
– A pokolba, dehogy! Semmi pénze se volt. Senki nem utaztatta volna meg egy tízcentesért.
– Elég végigmennem az utcán, és bárkit leszophatok egy tasakért – jelezte Trent. – És semmi készpénz.
Baby G.-t megnevettette a gondolat.
– De nem az én terepemen.
– Aleesha biztos minden bevételével elszámolt. – Trent szájából ez inkább kérdésnek hangzott.
– Micsoda marhaság! – hördült fel Baby G. már csak a gondolatra is.
– Jól keresett? – kérdezte Trent.
– Imádta a tűt a karjában. Azért mindent megtett.
– Voltak törzsvendégei? Olyan férfiak, akiket érdemes lenne megkeresnünk?
– Nincs az a beteg állat, aki ilyet tesz – mutatott az ütővel az emeletre, ahol Monroe-t megtalálták. – Én vigyázok a lányaimra. – Az ütőt továbbra is magasra tartotta, hogy így adjon nyomatékot a szavainak. – Ha láttam volna ezt a rohadékot, tutira, hogy ő fogott volna padlót, nem az én Leeshám.
– Itt lakik? – mutatott az épületre Trent.
Baby G. hangja kicsit meglágyult.

– A nagyimmal. Öregszik már, hát vigyáznom kell rá.
– Tegnap éjjel is vele volt?
– A srácaimmal kint voltunk a Cheetah-meccsen.
– Nem bánja, ha beszélünk a nagymamájával?
– De mennyire hogy bánom, a kurva életbe! Ne keverjék bele ebbe a mocsokba a nagyanyámat. *Semmit* nem látott, hallja? Szegény kis öregasszony.
– Rendben – törődött bele Trent. Michaelra nézett, mint aki azt tudakolja, neki van-e még kérdése. Michael tagadón rázta a fejét, mire Trent azt mondta: – Mindjárt kezdőik a műsora. Köszönöm, hogy ránk szánta az idejét.
Baby G. bizonytalanul álldogált, végül lezárta az ügyet, és megismételte.
– Kurva fura alak vagy – azzal visszaballagott a házba.
Amikor becsapódott mögötte a kapu, Trent Michaelhez fordult.
– Mit gondol?
– Hogy igaza van – felelte Michael, és ellökte magát az autótól.
– Maga tényleg kibaszottul fura alak.
Trent telefonja csiripelni kezdett. Michaelban megint felizzott a korábbi feszültség, amikor Trent arrább ment, hogy szabadon beszélhessen.
– Igen, uram – mondta. – Igen, uram.
Michael felnézett az égre, figyelte, ahogyan gyülekeznek a sötét fellegek. Ahogy a dolgok ma állnak, a vihar akkor fog kitörni, amikor eljönnek a helyszínről, neki meg tönkremegy az új cipője, amíg pocsolyától pocsolyáig visszajut a kocsihoz.
Trent becsukta a telefonját, és a mellényzsebébe csúsztatta.
– Haza kell mennie, Michael.

Michael úgy érezte, megáll a szíve.
– Micsoda?
– Haza kell mennie – ismételte Trent. – Baleset történt.

DECATURCITYOBSERVER
1985. JÚNIUS 22.

LETARTÓZTATÁS A FINNEY-ÜGYBEN

A rendőrség ma reggel bejelentette, hogy letartóztattak valakit a tizenöt éves Mary Alice Finney meggyilkolásával kapcsolatban. A gyanúsított nevét nem árulták el, mert még fiatalkorú, de Harold Waller rendőrfőnök elmondta, hogy a fiú tizenöt éves, akinek a neve jól ismert a Decatur városi rendőrség berkeiben. A letartóztatásra az után került sor, hogy számos szomszéd azonosította a gyanúsítottat azzal az idegennel, aki a buli után hazakísérte Mary Alice Finney-t. A lányt ekkor látták élve utoljára. Waller kijelentette, hogy teljes beismerő vallomásra számít ebben a „világraszólóan förtelmes bűnügyben, amelyhez foghatót egész rendőri pályafutása során nem látott”.
A lány apja Paul Finney, az ügyvédi kamara megbecsült tagja, és DeKalb megye helyettes kerületi ügyésze.
Sally Finney, a lány édesanyja háztartásbeli, a Női Liga aktív tagja, valamint adományokat gyűjt az Agnes Scott College számára. A párnak nincs több gyermeke. Gyertyás virrasztást tartanak Mary Alice Finney emlékére ma 20.30-kor a Fő téren. A szűk körű gyászszertartást holnap délután tartják a Cable

Funeral Home-ban. A család kérése, hogy a virágok árát adományozzák a Decatur Városi Könyvtárnak, Mary Alice egyik kedvenc tartózkodási helyének.

HATODIK FEJEZET

Michael pokoli iramban vezetett, szorosan markolta a kormányt. Trent meg se rezdült mellette, amikor átvágtak a piroson, és nem álltak meg a stoptáblánál. A ház alig húszpercnyire volt a Grady-teleptől, de Michael egy örökkévalóságnak érezte, míg odaértek. A szíve a torkában dobogott, úgy zakatolt, mint egy tehervonat. Csak arra a sok rémségre tudott gondolni, amit a családja ellen tett, hogy mennyire nem érdemli meg őket, miként tenne mindent jóvá, változtatná meg az életét, ha Tim rendben lenne.

– Baszd meg! – Keményen balra rántotta a kormányt, épp elkerült egy Chevy Blazert, amelynek egyébként elsőbbsége volt.

Trent a kilincsbe kapaszkodott, de volt annyi esze, hogy ne szólaljon meg, és ne akarja lelassítani Michaelt.

Michael egyenesbe hozta a kormányt, majd újra balra tekerte, ráfordult egy hátsó útra, hogy elkerülje a szokásos nagy forgalmat, és így remélhetőleg hamarabb érjen haza. A kuplung megcsúszott, de a gyorsítással egyenesbe rántotta a kocsit. A műszerfalon villogott egy lámpa, a motor hőmérséklete messze a vörösön túl volt. Nem kell másra ez a szar, csak vigye haza minél gyorsabban. Ez volt Michael minden vágya.

Benyomta az újrahívás gombot a mobilján, és ötvenedszer hallotta, ahogy a házában csöng a telefon. Barbara nem vette fel a telefonját, Ginát pedig nem tudta megtalálni a kórházban.
– Az isten verje meg! – ordította, és úgy vágta a telefont a műszerfalhoz, hogy az darabokra tört.
Greer Will Trentet hívta fel, hogy szóljon, valami gond van. Mintha Michael egy köcsög civil lenne, és nem egy harcedzett zsaru. A hadnagy csak annyit mondott, hogy valami baleset történt, és Michael házában egy gyerek is érintett. A szokásos kurva procedúra: ne mondd el nekik telefonon, ne ijeszd őket halálra, mert akkor a helyszínre tartva még belecsúsznának a folyóba. Amikor Michael visszahívta, az az anyaszomorító úgy beszélt vele, mint egy tizenkét éves kölyökkel.
– Menj haza, Michael – mondta. – Minden rendben lesz.
– Bicikli – szólalt meg Trent, és Michael az utolsó pillanatban vette észre, majdnem elkaszálta a fickót, amikor sávot váltott. Szemből egy kisteherautó érkezett, Michael fékezett, épp csak elkerülte a frontális ütközést.
– Mindjárt ott leszünk – mondta Michael, mintha Trent kérdezett volna valamit. – A francba – sziszegte, és a tenyerével a kormányra csapott. Tim mindig belekeveredik valamibe. Tudhatta volna. Barbara öregszik. Sokszor fáradt, nincs elég energiája Timhez.
A kocsi nagyot farolt, amikor befordult az utcájukba.
A ház előtt két járőrkocsi parkolt, az egyik közvetlenül Barbara autója mögött a kocsifelhajtón. Egyenruhás rendőrök nyüzsögtek a Cynthia és Phil házához vezető járdán.
Michael szíve kihagyott egy ütemet, amikor meglátta Barbarát,

aki tenyerébe hajtott fejjel gubbasztott a teraszon.
Valahogy kievickélt a kocsiból. Az asszonyhoz rohant. Keserű epe öntötte el a torkát, ahogy a hányást megpróbálta visszatartani.

– Hol van Tim?
Az asszony nem válaszolt elég gyorsan, ezért ordítva megismételte.
– Hol a fiam?
– Az iskolában – ordította vissza az asszony, mintha egy őrülttel beszélne. Michael elkapta a csuklóját, és felrántotta. Az asszony szeme könnyben úszott.
– Hé – szólalt meg Trent. Halkan, de figyelmeztetőn.
Michael a kezére nézett. Nem emlékezett rá, hogyan fonódott Barbara csuklójára. Vörös csíkok jelezték, ahol megszorította. Elengedte az asszonyt.
Mögötte megérkezett a halottkém kocsija. Csikorgott a fék, ahogy megállt a postaláda mellett.
Michael átfogta Barbara vállát, ezúttal azért, hogy megtartsa magát. Azt mondták, egy gyerek. Talán rosszul tudták. Talán Greer hazudott.
– Gina? – kérdezte Michael. – Ginával történt valami?
Az egyik zsaru a halottaskocsi mellett állt. A szomszéd ház felé irányította a sofőrt.
– A hátsó udvaron – mondta.
Michael nem is vette észre, hogy elindult. Kivágta a ház bejárati ajtaját, és végigrohant a folyosón. Hallotta a mögötte robogó lépteket, és tudta, hogy az a nyomorult Trent követi. Nem érdekelte. Kinyitotta a hátsó ajtót, kirohant az udvarra, és olyan

hirtelen állt meg, hogy Trent hátulról beleütközött.
Michael először a fehér foltot látta meg, a csöppnyi, átlátszó kombinét. A nő hason feküdt, a lába fennakadt a kidőlt drótkerítésben. Hat vagy hét férfi állt körülötte.
Valahogy sikerült odabotorkálnia, a térde megroggyant, amikor a test mellé ért. Az anyajegy a vállán. Egy másik a karján. Az ujját a lány apró kezéhez nyomta.
Valaki rászólt.
– Uram, ne érjen hozzá!
Michael nem törődött vele, megsimogatta a puha tenyeret, az arcán peregtek a könnycseppek. – Jézusom, ó, édes Jézusom – suttogta.
Trent valamit mondott a rendőröknek, szavakat, amelyeket Michael nem értett. Csak Cynthia fejét látta, hosszú, selymes szőke haja sálként fogta körbe a vállát. Lehúzta a ruháját, betakarta meztelen hátsóját, megpróbált valami méltóságot adni neki.
– Nyomozó – szólította Trent. A hóna alá nyúlt és könnyedén lábra állította. – Nem nyúlhat hozzá.
– De ez nem ő – motyogta Michael, és újra le akart térdelni. Látnia kell az arcát. Ez valami trükk. Nem lehet Cynthia. A barátaival a bevásárlóközpontba ment, hogy elköltse Phil pénzét.
– Látni akarom – mondta. Egész testében remegett, mintha fázna. A térde nem akart mozdulni, de Trent megtartotta, így nem zuhant vissza. – Látni akarom az arcát!
Valaki, nyilván a halottkém, megszólalt.
– Úgyis meg akartam fordítani.

Egy másik zsaruval együtt a doktor a vállánál fogva megfordította a lányt, így most arccal felfelé feküdt.
Cynthia szája eltátva, vér folyt ki belőle, le a nyakán, mint egy szivárgó vízcsapból lassan csurgó víz. Gyönyörű arcát a halántékán keresztül húzódó szörnyű vágás csúfította el. Zöld szeme üresen bámult az égre. Hajtincsek tapadtak az arcára, Michael lehajolt, hogy félresöpörje, de Trent nem engedte.
Érezte, hogy forró könnyek öntik el a szemét. Valakinek le kellene takarnia. Nem lehet így mindenki tekintetének prédája.
Az orvos lehajolt, összenyomta az állkapcsát, és belenézett az üres szájba.
– A nyelve eltűnt.
– Krisztusom – lehelte az egyik rendőr. – Hiszen ez még gyerek.
Michael nyelt, úgy érezte, megfullad a gyásztól.
– Tizenöt éves – mondta. – Múlt héten volt a születésnapja.
Egy kitömött zsiráfot vett neki.
– Tizenöt éves.

MÁSODIK RÉSZ

HETEDIK FEJEZET

2005. OKTÓBER 2.

John Shelley televíziót akart. Az elmúlt két hónapban ugyanazt a retkes munkát végezte, minden áldott nap pontosan megjelent, elsőnek érkezett, utolsónak távozott, minden szirszar munkát elvégzett, amire a főnöke kijelölte. Nem egyszerűen akarta azt a tévét, hanem úgy érezte, megérdemli. Semmi különös, csak színes legyen, távirányítós, és lehessen rajta nézni a főiskolai meccseket.

Látni akarta, ahogy a csapata játszik. A kezében akarta tartani a távirányítót, és amennyiben a Georgia rosszul játszik, ami elég valószínű, csatornát akart váltani, hogy láthassa, hogyan rúgják seggbe a Floridát. Látni akarta a félidők közötti szünetben leadott vacak műsorokat, hallani akarta az ostoba kommentátorokat. Látni Tulane-t Dél-Mississippiben, a Texas A&M-et a Louisianai Állami Egyetemen, és az Army-kibaszott-Navyt. Közelgett a hálaadás, tobzódni akart a kupamérkőzésekben, és azután átkapcsolni a nagykutyákra: a Patriots, a Raiders, az Eagles játékát nézni, ami mind elvezet a februári csodás pillanathoz, amikor John Shelley a silány kis panzió silány kis szobájában a kibaszott Super Bowlt nézi,

életében először tök egyedül.
Az elmúlt két hónapban heti hat napon át a busz ablakán át vágyakozva bámulta az Atlanta City Rent-All reklámját. Az ablakba kitett tábla ígérete szerint: „A munkád a hiteled”, de a csillag alatti kisbetűs rész, olyan kicsi, mint egy összenyomott hangya, mást mondott. Hála istennek, hogy túl ideges volt, és nem ment be egyenesen boltba, így nem csinált hülyét magából. A bejárat előtt állt, a szíve majd kiugrott a helyéről, reszketett, mint kutya az égzengésben, amikor észrevette a lap alján a szöveget. Két hónap, írta az apró betűs rész. Legalább két hónapig állandó munkahely és jövedelem, hogy abban a megtiszteltetésben részesülhess, hogy ötvenkét részletben, heti húszdolláros törlesztéssel megvehess egy készüléket, ami egy normális boltban kábé háromszáz dolcsi lenne.
De John nem volt normális ember. Nem számított, hogy másképp vágatta a haját, hogy alaposan megborotválkozott, hogy kivasalta a nadrágját, az emberek akkor is megérezték benne a másságot. Még a munkahelyén is, az autómosodában, ahol többnyire átutazók mosatták le a kocsijukat, és porszívóztatták ki a csipszmorzsákat a terepjáró hátsó üléséről, még ők is távolságot tartottak.
És most, két hónappal később, egy szék szélén ül, igyekszik uralkodni magán, hogy ne járjon fel-le a lába, és várja a tévéjét. A pattanásos képű kölyök, aki a bejáratnál üdvözölte, nem kapkodja el a dolgot. Átvette John kérvényét, és húsz perccel ezelőtt valahova hátrasietett. Kérvény. Ez volt a másik dolog, amit nem írtak ki a reklámra. Lakcím, születési idő, társadalombiztosítási szám, munkahely címe, minden, csak az

alsógatyája méretét nem kérték.
Vasárnap délutánhoz képest az Atlanta City Rent-All zajos volt. Az összes tévé bekapcsolva. Színes képek villództak, természetfilmek alámondásai, a hírcsatornák, a csináld magad műsorok egyszerre zúgtak a fülébe. Elsodorta a zaj. Túl sok fény ömlött be a padlótól a mennyezetig magasodó ablakokon át. A tévék túl fényesek.
Kényelmetlenül mocorgott a széken, izzadságcseppek gurultak a hátán. Nem volt órája, de vele szemben a falon ott díszelgett egy, ami az áruház tervezőjének rossz ítélőképességét bizonyította, figyelembe véve azt a tényt, hogy csak arra szolgált, emlékeztesse az embereket, be vannak ide szorítva, míg arra várnak, hogy egy a középiskolából frissen kikerült kölyök megmondja a szerencsés nyertesnek, megérdemli azt a különleges kegyet, hogy ötszáz dolcsit fizessen egy Simzitzu DVD-lejátszóért.
– Csak egy tévét – suttogta magában John. – Csak egy kis tévét.
– A lába fel-le ugrált, de már nem érdekelte. Az öklét összeszorította és kiengedte, ez rossz volt. Ezt abba kell hagynia. Az emberek bámulják. A szülők magukhoz húzzák a gyerekeket.
– Uram? – Randall, John saját személyes eladója állt előtte. Arcán olyan széles műmosoly, hogy attól egy labrador is meghőkölt volna. – Elnézést, hogy megvárakoztattam. – Kinyújtotta a kezét, mintha Johnnak segítségre lenne szüksége.
– Semmi gond – mondta John, és igyekezett, hogy ne motyogjon. Körbenézett, kíváncsian, hogy most mi történik. A srác túl kedves hozzá. Történt valami? Valaki kihívta a

rendőrséget?
– Megmutatnám ezeket a készülékeket – ajánlotta Randall, és az üzlet hátsó traktusa felé irányította, ahol a nagy képernyős tévék sorakoztak.
John egy mozivászon-méretű készülék előtt állt. Olyan magas volt, mint ő, és kétszer olyan széles.
Randall felemelte a könyvnagyságú távirányítót.
– A Panasonic olyan fejlett technológiát dolgozott ki…
– Várjon egy kicsit – szakította félbe John, és körbesétálta a készüléket. Alig pár centi vastag. Megnézte az árcédulát, és elnevette magát. – Hiszen mondtam, mennyi a jövedelmem, ember!
Randall rávillantott egy mosolyt, előrébb lépett, amitől John viszont hátrálni szeretett volna. De egy helyben maradt, a srác pedig lehalkított hangon folytatta.
– Mi megértjük, ha valamelyik ügyfelünknek olyan egyéb jövedelme is van, amit nem akar feltüntetni a hitelkérelemben.
– Valóban? – kérdezte John, mert felfogta, hogy itt valami meg nem engedett dologról van szó, csak nem tudta, mi az.
– A hitelszámlája. – Randall mintha kínban lett volna. – Ilyenkor előkerülnek a hitelkártyák.
– Milyen hitelkártyák? – értetlenkedett John. Hiszen még egy nyamvadt folyószámlája sincs.
– Ne aggódjon emiatt – Randall vállon veregette Johnt, mintha régi pajtások lennének.
– Milyen hitelkártyák? – ismételte meg a kérdést. Megfeszült a karjában az izom, nagyon szerette volna lesöpörni magáról a srác kezét. Gyűlölte, ha be kellett ismernie, hogy nem tud

valamit. Aki a sötétben tapogatózik, az sebezhető.
Randall végre levette róla a kezét.
– Figyeljen, haver – kezdte. – Nem nagy ügy az egész, csak fizesse rendesen a részleteket, minket a többi nem érdekel. Senkinek nem jelentjük, csak akkor, ha nem fizet.
John összefonta maga előtt a karját, noha tudta, így nagyobbnak, sokkal fenyegetőbbnek tűnik.
– Maga figyeljen – kezdte. – Én azt a tetves tévét akarom, ott elöl. Az ötvenhat centi képátmérőjűt, távirányítóval. Csak ennyit akarok.
– Értem – Randall feltette a kezét. – Semmi gond, rendben. Csak a hitelképessége…
– Milyen hitelképesség? – kérdezte John.
– A maga hitelképessége – mondta a srác, és a hangja a hitetlenkedésből átváltott teljes értetlenségbe. – Életemben nem láttam még ilyen jó eredményt. Jött már ide olyan is, aki a háromszázat se érte el.
– Az enyém mennyi volt?
Randallt szemlátomást meglepte a kérdés.
– Azt nem árulhatjuk el.
John megkeményítette a hangját, jöjjön csak át egy kicsi a dühéből.
– Az enyém mennyi?
Randall pattanásai elfehéredtek, az arca vörösre gyúlt.
– Hétszáztíz – suttogta, és a válla fölött hátrapislogott, látja-e a főnök. – Igazi boltba is elmehetne, Mr. Shelley. A Circuit Citybe, vagy a Best Buyba…
– Hadd lássam.

– A jelentést?
John cseppet csökkentette a kettejük közti távolságot.
– Hitelkártyákról beszélt. Tudni akarom, milyen kártyák.
Randall megint hátrapislogott, de inkább amiatt kellett volna aggódnia, aki előtte állt.
– Ne forogj örökösen hátra, kölyök. Nézz rám! Válaszolj a kérdésemre.
Randall ádámcsutkája ugrálni kezdett, ahogy nyelt.
– Lehet, hogy rosszul ütöttem be a társadalombiztosítási számát. A jelenlegi lakcím más…
– És a név?
– Ugyanaz.
– És az előző lakcím a Garden Cityben?
– Igen, uram.
– Tehát úgy gondolod, hogy él valahol egy másik Jonathan Winston Shelley, aki ugyanakkor született, mint én, ugyanaz az előző lakcíme, mint az enyém Atlantában, és akinek a társadalombiztosítási száma hasonlít az enyémhez.
– Nem, azaz igen. – Randall felső ajka fölött megjelentek az izzadságcseppek, a hangja remegni kezdett. – Én… sajnálom, uram. Elveszíthetem a munkámat, ha megmutatom. Ingyen megkaphatja a másolatot, ha akarja, megadom a szá…
– Felejtsd el – mondta John. Szörnyen érezte magát, amiért rászállt a gyerekre. A szemében a félelem olyan éles volt, mint az üveg. John átsétált az üzleten, elhaladt a vágyott televízió előtt, és kiment, mielőtt olyasmit mondott volna, amit azután megbánna.
Nem hazament, hanem át, a másik oldalra, és leült a

buszmegálló melletti padra. Az újságosstandnál elvett egy ingyenes közösségi újságot, és átlapozta. Négy sáv ide vagy oda, nagy volt a forgalom. Az újságot pajzsként tartotta maga elé, úgy figyelte az üzletet, Randallt és a kollégáit, akik olyan emberekkel beszélgettek, akiknek több eszük is lehetett volna annál, hogy egy aláírással eladják az életüket.

Hitelbeszámoló, hitelkártya, pontok. A fenébe, erről nem tudott semmit.

Megjött a busz, a sofőr kinézett az ajtón.

– Felszáll? – kérdezte Johnt.

– Majd a következőre – felelte. – Kösz, öreg – tette hozzá. Kedvelte a MARTA buszsofőröket. Nem szoktak meggondolatlanul ítélkezni. Amíg kifizeted a jegyet és nem balhézol, jó ember vagy.

A busz farából forró levegő sziszegett elő, ahogy elhagyta a megállót. John a következő oldalra lapozott, azután vissza az első oldalra, mert rájött, hogy egy szót sem olvasott belőle. Két órát ücsörgött a buszmegállóban, azután hármat, csak egyszer állt fel, amikor elment pisilni egy elhagyatott ház mögé.

Nyolc órakor Randall elhagyta az áruházat. Bemászott egy rozsdás Toyotába, elfordította a slusszkulcsot, és az amúgy csendes estét olyan kellemetlen zenével verte fel, amilyet John még az életben nem hallott. Már legalább egy órája besötétedett, de Randall fényes nappal se vette volna észre Johnt. Tizenhét-tizennyolc éves lehetett. Volt saját kocsija, jól fizetett munkája, és semmi gondja a világon, kivéve azt az abszolút hitelképes seggfejet, aki délután erőszakoskodott vele.

Kijött az üzletvezető, legalábbis John úgy gondolta, ő lehet az:

idősebb férfi, a haját oldalról átfésülte, hogy elrejtse a kopaszságát. A bőre sárgás, a feneke nagy, milyen is lenne, ha egész nap a székében ücsörög, és mindenkinek nemet mond.
Áthallatszott, ahogy nagyot nyögve leereszti a kirakatot védő láncrostélyt. Nyögött akkor is, amikor lehajolt, hogy bekattintsa a lakatot, majd harmadszor is nyögött, amikor felegyenesedett. Kinyújtóztatta a hátát, egy vakond színű Ford Taurushoz ballagott, és bemászott a kormány mögé.
John megvárta, amíg a pasas bekapcsolja a biztonsági övét, megigazgatta a visszapillantót, és rükvercbe tette a kocsit. A Taurus hátrálni kezdett, fehér lámpái erősebbek lettek, mint a hátsó pirosak, egyenesbe állt, és kigurult a parkolóból, közben úgy rázkódott, mint egy golfkocsi.
Tíz perc. Tizenöt. Harminc. John felállt, maga is nyögött az erőfeszítéstől. A térde recsegett, a feneke fájt a hideg betonpadon való ücsörgéstől.
Mindkét irányba körülnézett, mielőtt átment volna az úton. Elsétált az üzlet előtt. A kirakatokat és az ajtót védő láncrostély erős volt, de John nem betörni és rabolni akart. Elindult hátra, a szeméttárolókhoz.
A biztonsági kamera a hátsó ajtót figyelte, a szeméttároló nem érdekelte. John óvatosan felemelte a fémtetőt. Az éj csendjét megtörte a fémes nyikorgás. A kukából bűz áradt, de John szagolt már ennél rosszabbat is. Egymás után húzta ki a kisebb fekete konyhai szemeteszsákokat, ilyeneket látott az üzletben is a kukákban. Óvatos volt, minden zacskót kibogozott, és nem szétszakított, majd gondosan vissza is kötözte, mielőtt a következővel dolgozott volna. Fél órát kutakodott az áruház

szemetében, és nevetni kezdett a helyzeten Annyi információ volt a szemeteszsákokban – társadalombiztosítási kártyaszámok, lakcímek, munkahelyek –, hogy az a világ egyik legnagyobb csalásához elég lett volna. Azonban neki nem erre volt szüksége. Nem volt csaló, és nem volt tolvaj. Információt keresett, de csak azt, ami rá vonatkozott, és amit természetesen a legutolsó zacskóban talált meg. Úgy tartotta a hitelbeszámolót, hogy a biztonsági lámpák fényénél el tudja olvasni.

Ugyanaz a társadalombiztosítási szám. Ugyanaz a születési dátum. Ugyanaz a korábbi lakcím.

Jonathan Winston Shelley, harmincöt éves, két MasterCard, három Visa és egy Shell benzinkúti kártya. A címe egy postafiók, az irányítószáma 30316, vagyis Atlantától délkeletre lehetett, sok mérföldre John jelenlegi lakásától, a Georgia állam fővárosának központjától kicsit délre lévő Chez Flop House on Ashbytól.

Abszolút hitelképes, a folyószámlája a helyi banknál teljesen rendben. Szemlátomást rendkívül megbízható ügyfél, immár hat éve töretlenül. A Shell-kártya egyetlen „lassú fizetés” megjegyzésén kívül minden hitelezője elégedett volt, mert azonnal fizetett, ami eléggé fura, ha belegondolunk, hogy Jonathan Winston Shelley az elmúlt húsz évben nem sokat keresett. A börtönőrök hajlamosak arra, hogy állandóan rajtad tartsák a szemüket, ha huszonkét évtől életfogytiglanig terjedő börtönbüntetést szabtak ki rád, mert megerőszakoltál és meggyilkoltál egy tizenöt éves lányt.

NYOLCADIK FEJEZET

John egész életében ismerte Mary Alice Finney-t. Ő volt a jó kislány, a tipp-topp vezérszurkoló, a kitűnő tanuló, az a személy, akit az egész iskola ismert és kedvelt, mert olyan pokoli kedves volt. Természetesen volt néhány lány, aki gyűlölte, de hát ilyenek a lányok: ha fenyegetve érzik magukat, gyűlölködnek. Csúnya pletykákat terjesztenek. Szemtől szembe kedvesek, de amikor megfordulsz, beléd vágják a kést, amilyen mélyre csak lehet, és jó alaposan meg is forgatják.

Még a való világban is úgy van, hogy ha egy nő sikeres és jól mennek a dolgai, biztosan lesz egy maroknyi másik nő, akik azt mondják, hogy egy ócska szuka, vagy hogy a díványokon jutott előre. A világ már csak így működik, és nem volt ez másképp a Decatur gimnáziumban sem.

John idővel rájött, hogy tulajdonképpen pokoli sokban hasonlított a börtönre.

Shelley-ék néhány utcányira laktak Finney-éktől, Decatur egyik legjobb negyedében, az Agnes Scott Főiskola szomszédságában. Az anyák ismerték egymást, hiszen mind a ketten a felső középosztály köreibe tartoztak. Találkoztak, ahogy az orvosok és ügyvédek feleségei mindig is szoktak, a helyi középiskola, kórház vagy főiskola számára rendezett adománygyűjtés vagy más jótékonysági tevékenység során, ahol az épp kiválasztott intézmény teremtette meg a lehetőséget, hogy kifinomult partit rendezzenek, amelyre idegeneket hívhattak meg, és mutogathatták gyönyörűen feldíszített lakásukat.

Richard Shelley onkológus volt, a Decatur Kórház onkológiai osztályának vezetője. A felesége, Emily egy adott pillanatban ingatlanügynök, de otthagyta az állását, amikor első gyermekük, Joyce megszületett. John három évvel később érkezett, és Shelley-ék úgy érezték, tökéletesen kerek a világ, amelyben élnek.

Emily az a fajta anya volt, aki teljes valójával vetette bele magát az anyaságba. Tagja volt a szülői munkaközösségnek, a cserkészlányok sütijéből ő adta el a legtöbbet, és szinte minden iskolaév végén ő varrta a kvéker barátok iskolája végzős báljára a jelmezeket. Ahogy a két gyerek egyre nagyobb lett, és egyre kevésbé igényelték őt – mondhatnánk úgy is, már nem akarták őt maguk körül –, egyszerre rengeteg idő állt a rendelkezésére. Mire John felsős lett, Joyce pedig kétévnyire volt az érettségitől, részmunkaidőben visszament az ingatlanügynökséghez, hogy legyen valami elfoglaltsága.

Az életük tökéletes lehetett volna, ha nincs John.

Korán kezdett hazudozni, és látszólag ok nélkül. Otthon volt, amikor pedig azt mondta, hogy fociedzésre megy. Fociedzésen volt, amikor azt mondta, otthon lesz.

A jegyei romlottak. Megnövesztette a haját. És az a szag! Mintha egyáltalán nem mosakodna, és a ruhái, amikor Emily összeszedte őket a nyirkos szoba padlójáról, hogy bedobja őket a mosógépbe, olyan érzést keltettek, mintha valami kémiai anyaggal lennének bevonva. Teflonnal.

Richard rengeteget dolgozott. Érzelmileg és fizikailag megterhelő munkát végzett. Se ideje, se kedve nem volt a fia miatt aggódni. Richard John korában konok és morcos volt.

Kamaszként titkai voltak. Bajba került, de kimászott belőle, igaz? Ideje, hogy a fiú leváljon a ciciről. Engedd levegőt venni.
Emily a marihuána miatt aggódott, úgyhogy nem érezte a veszélyt, amikor a fia farmerja első zsebében porszerű maradékot talált.
– Aszpirin – mondta John.
– Miért tartasz aszpirint a zsebedben?
– Fájni szokott a fejem.
Kiskorában John furcsább dolgokat is zsebre tett: kavicsokat, gemkapcsot, egy békát. Emily az egészsége miatt aggódott.
– Nem kéne elmenned egy orvoshoz?
– Anya!
Otthagyta a mosókonyhában, kezében a nadrágjával.
Shelley-ék, mint a legtöbb jómódú házaspár, úgy képzelték, hogy pénzük és kivételezett helyzetük megvédi gyermekeiket a drogtól. Amit nem fogtak fel, hogy épp ez a két dolog teszi lehetővé, hogy a gyerekek jobb droghoz jussanak. Emily Shelley egyébként is azt akarta hinni, hogy a fia jó gyerek, ezért azt is hitte.
Nem vette észre, hogy reggelente homályos a tekintete, a szemcsepegtetőt, amit állandóan használt, és a hátsó szerszámoskamrából szivárgó édeskés, ragacsos szagot. Ami pedig az apát illeti, ő reggelente nem nézett ki az újságja mögül, ezért nem is láthatta, hogy a fia pupillája akkora, mint egy féldolláros, hogy az orra gyakrabban vérzik, mint némelyik betegé az onkológiai osztályon.
Az élet fokozatosan hullott darabjaira.
Egy véletlenszerű ellenőrzésnél John szekrénye mélyén egy pár

tornacipőben egy zacskó marihuánát találtak.
– Nem az én cipőm – mondta John, és az anyja megerősítette, hogy soha azelőtt nem látta a fián ezt a cipőt.

A helyi bevásárlóközpontból telefonált egy biztonsági őr, hogy a fiukat rajtakapták, amikor ellopott egy magnókazettát.
– Elfelejtettem fizetni – vonogatta a vállát, és az anyja kifejtette, hogy van húsz dollár a fia zsebében. Mi az ördögért akarna ellopni valamit, amit meg is vehet.
Az utolsó pofon egy péntek éjjel érkezett. A kórház egyik rezidense ébresztette fel Richard Shelley-t, közölve, a fia a sürgősségi osztályon van kokain túladagolás miatt.
Lehullott a szemekről a hályog. Orvosi bizonyíték – valami, amit az apja bármikor az anyja orra alá dörgölhet, valami, ami fizikai bizonyíték arra, hogy a fiuk semmirekellő.
Esténként John a hálószobájában ült, és hallotta, hogy a szülei miatta veszekednek, és a végén az apja valami olyasmit üvölt, hogy „és ez az utolsó szavam”, amire az anyja sírva a szobájába rohan, és bevágja maga mögött az ajtót. Utána elfojtott zokogás és hüppögés, úgyhogy hangosabbra állította a sztereóját, Def Leppard üvöltött a hangszórókból, mire Joyce (aki természetesen tanult), dörömbölni kezdett a két szobát elválasztó falon.
– Halkítsd már le, lúzer!
John ilyenkor visszadörömbölt, lekurvázta, és akkora zajt csapott, hogy az apja bejött, a karjánál fogva felrántotta, és ráüvöltött, hogy mi a fene baja van.
– Mi ellen lázadsz? – szokta kérdezni. – Mindened megvan, amit csak akarhatsz.

– Miért? – kérdezte a fiát könnyek közt az anyja. – Hol rontottam el?
John a vállát vonogatta. Mindig ezt tette, amikor megpróbálták szembesíteni – megrántotta a vállát. Olyan gyakran, hogy az apja szerint valamilyen neurológiai rendellenessége lehetett. Talán lítiumra kéne fogni. Talán elmegyógyintézetbe kéne zárni.
– Hogy kezdődött? – akarta tudni az anyja. Valahogy rendbe kell tudnia hozni a dolgokat. De ehhez muszáj megtudnia, hogy kezdődött. – Ki szoktatott rá? Mondd meg, ki tette ezt veled!
John megvonta a vállát. Az apja szarkasztikus megjegyzést tett.
– Most már retardált is vagy? Autista? Ez a bajod?
Fűvel kezdődött. Végül is volt oka, amiért Nancy Reagan azt tanácsolta a gyerekeknek, hogy egyszerűen mondjanak nemet. John először, igen stílusosan, egy temetés után szívott.
Emily bátyja, Barry a gyorsforgalmin egy autóbalesetben meghalt. Hirtelen. Fatális véletlen. Életet megváltoztató. Barry nagydarab ember volt, annyit és azt evett, amire gusztusa támadt, úgy szivarozott, mintha ő lenne Fidel Castro. Gyógyszert szedett a magas vérnyomására, mindennap injekciózta magát a cukra miatt, egészében véve komótosan dolgozta magát a sír felé. Hogy egy teherautó-sofőr csapja el, aki elaludt a volán mögött, hát ez majdnem vicces volt.
A temetést egy meleg tavaszi napon tartották. A templomban John a koporsó mögött haladt, mellette unokatestvére, Woody. Azelőtt soha nem látott még fiút sírni, és nagyon furcsán érezte magát, hogy ez a kemény srác, aki négy évvel idősebb nála, fesztelenebb, mint amilyen John valaha is lehet, így összetört

előtte. Barry még csak nem is az igazi apja volt a srácnak, Woody anyja elvált – elég kínos helyzet abban az időben. Csak két éve lett Barry felesége. John abban se volt biztos, hogy így most Woody az unokatestvére-e, vagy sem.
– Gyere – mondta Woody. A házukban voltak, ami furcsán üres volt Barry bácsi nélkül. A bácsikája társaságkedvelő ember volt, egy-egy viccel vagy jól időzített kuncogással minden feszültséget fel tudott oldani.
John papája nem igazán kedvelte, John úgy sejtette, ennek leginkább apja sznobsága az oka. Barry traktortrélereket árult. Jól keresett, de Richard szemében ez a munka körülbelül azt jelentette, mint a használtautó-kereskedőé.
– Gyere – hívta Woody, felment a lépcsőn, a hálószobák felé. John körbenézett, a szüleit kereste. Woody hangszínén kívül semmi más oka nem volt ijedelemre, de ez a hang mintha azt jelezte volna, valami rossz fog történni vele. Mégis követte a szobájába. Becsukta és kulcsra zárta az ajtót, ahogy utasították.
– A fenébe – sóhajtott Woody, belesüppedt a babzsák fotelba. A mögötte lévő polcon felhalmozott néhány könyv mögül elővett egy bádogdobozt, a matraca alól meg cigarettapapírt. John figyelte, ahogy fürgén megsodor egy jointot.
Woody látta, hogy nézi.
– Jólesne egy spangli. Neked nem?
John soha nem cigarettázott, köhögéscsillapítónál erősebb gyógyszert – a mamája a fürdőszobájában rejtegette, mintha radioaktív lenne – se szedett, de mikor Woody felé nyújtotta a jointot, azt mondta:
– Remek lenne.

Figyelte, ahogy az unokatestvére mélyen letüdőzi a füstöt, benntartja, és várja a hatást. John felső ajkán izzadságcseppek jelentek meg, amikor megkapta a jointot. Jobban félt attól, hogy hülyének nézi az unokatestvére, mint attól, hogy valami törvénytelent csinál.
Imádta a fű adta megkönnyebbülést, azt, hogy mindennek eltűnt az éle. Nem izgatta, hogy az apja szerint totális szerencsétlenség, vagy hogy az anyja örökösen elégedetlen vele. Egy cigi után nem fájt annyira, hogy tökéletes nővére az apjuk nyomában halad; tulajdonképpen szívesebben volt a családjával, ha beállt.

Amikor a szülei végül észrevették, mi történt, a jó öreg bűnöst, a rossz társaságot tették felelőssé. Amit nem fogtak fel, hogy John Shelley maga volt a rossz társaság. Néhány héten belül az esetlen majomból igazi füves lett, aki egészen odavolt, hogy friss átváltozása a figyelem középpontjába emelte. Woodynak hála nála volt a dugihely, tudta, hol vannak pazar bulik, ahol szívesen fogadják a fiatalkorú iskolásokat, ha csinos lányokat is hoznak magukkal. Mire tizenöt éves lett, már árulta új barátainak a zacsi füvet. Egy családi összejövetelen Woody megkínálta élete első kokójával, és utána már nem volt visszaút. Tizenhét éves korára elítélt gyilkos lett.
Amennyire John vissza tudott emlékezni, Mary Alice Finney volt az első barátja, aki nem tartozott a családjához. Az anyák telekocsiztak, felváltva vitték a gyerekeket az iskolába, az egyik héten az egyik, a másik héten a másik.
A gyerekek a hátsó ülésen kuncogtak mindenféle butaságon, és buta játékokat játszottak, hogy gyorsabban teljék az idő.

Alsóban még többé-kevésbé ugyanazon az úton jártak. Ők voltak a tehetséges, okos gyerekek, akik minden előnyt megkaptak. Felsőben aztán minden megváltozott. Barry bácsi meghalt. John pedig a rossz társaság vezetője lett.
– Megváltoztál – mondta Mary Alice azon a napon, amikor sarokba szorította a lányok öltözőjében. A tankönyveit szorosan magához ölelte, eltakarta a Police-koncertes trikója elejét, mint aki azt érzi, meg kell védenie magát. – Azt hiszem, nem kedvelem azt a valakit, akivé válni akarsz.
Akivé válni akar! Mintha lenne választása. Nem ő választotta kérlelhetetlen apját és kótyagos anyját, aki gyakorlatilag felfedezte a rózsaszín szemüveget. Joyce-t, a tökéletes nővért se ő választotta, a kurva, olyan magasra rakta a lécet, hogy Johnnak legfeljebb arra lehet reménye, hogy lábujjhegyen pipiskedve eléri a szélét, de soha az életben nem fogja átugorni.
Ezt választotta? Hiszen esélye se volt.
– Baszd meg – mondta Mary Alice-nek.
– Te akartad – csattant fel, oldalra dobta a haját, sarkon fordult, és otthagyta, John meg csak állt, mint egy idióta.
Aznap este megnézte magát a tükörben: hosszú, zsíros haj, sötét karikák a szeme alatt, pattanásos arc és homlok. A teste nem nőtt még fel hatalmas kezéhez és lábához. Még amikor a templomhoz öltözködik, úgy néz ki, mint a futóbab reklámja. A suliban tulajdonképpen kiközösítették, valódi barátja nem maradt, tizenöt éve ellenére a szexuális tapasztalata eddig a nővére Jergens kézkrémjére és saját serény fantáziájára korlátozódott.
A tükörbe nézve felfogta mindezt, úgyhogy kislisszolt a kert

végi szerszámoskamrába, és annyi kokót szívott fel, hogy rosszul lett tőle.
Attól a naptól fogva John gyűlölte Mary Alice-t. Az életében minden rossznak a lány volt az oka. Gonosz pletykákat terjesztett a lányról. Kicsúfolta, amikor a lány hallótávolságban volt, hogy tudja, mennyire megveti. A lelkesítő csapatgyűléseken ott kellemetlenkedett, ahol tudott, mert a tornateremben a lány volt a vezérszurkoló.
Olykor esténként ébren hevert az ágyán, és utálattal gondolt a lányra, és azon kapta magát, hogy a hasán fekvő keze lassan elindul lefelé, az alsójába, és csak annyi kellett, hogy maga elé képzelje, milyen volt aznap az iskolában, hogy mosolygott másokra, amikor végigment a folyosón, a szűk pulcsijára, és már el is élvezett.
– John? – Az anyjának valami hatodik érzéke lehetett, úgy tűnt, mindig olyankor kopogtat az ajtaján, amikor éppen maszturbál. – Beszélnünk kell.

Emily a rossz jegyekről akart beszélni, a legújabb letartóztatásáról, meg arról, hogy talált valamit a farmerja zsebében. Beszélni akart azzal az idegennel, aki elrabolta a fiát, könyörögni, hogy adja vissza az ő Johnnyját. Tudta, hogy a kicsinye valahol odabent van, és ő nem fogja feladni őt soha. John még a tárgyaláson is érezte néma támogatását, miközben a vádlottak padján ült és hallgatta, ahogy az ügyvéd elmondja, hogy egy szemét alak, és az esküdtek közül egy sem akart a szemébe nézni.
A tárgyalóteremben egyetlen ember hitt John Shelley-ben, az édesanyja. Nem engedte el azt a fiút, a kiscserkészt, a

repülőgép-modellezőt, drága, édes gyerekét. Szerette volna átölelni, mindent helyrehozni, a tarkójához szorított arccal belélegezni a süti és a nedves agyag illatát, amit olyankor érzett, amikor a fia kint játszott a barátaival. Hallani akarta, ahogy elmeséli a napját, a baseballmeccsen történteket, és beszél az új barátjáról. A fiát akarta. Fájt, annyira akarta.
De az már elment.

DECATURCITYOBSERVER
1985. JÚLIUS15.

SHELLEY-T NAGYKORÚKÉNT ÍTÉLIK EL
A FINNEY-GYILKOSSÁGÉRT

Billie Bennett kerületi bíró tegnap kihirdette, hogy a tizenöt éves decaturi Jonathan Eintson Shelley-t nagykorúként kezelik a szintén decaturi Mary Alice Finney meggyilkolásával kapcsolatos tárgyaláson.
A vádlott védőügyvédei az enyhítő körülményekre hivatkoztak, de Bennett bírónő kijelentette, hogy a vádlott korábbi letartóztatásait, valamint más enyhítő körülményeket figyelembe véve nem látja semmi okát annak, hogy ne lehetne felnőttnek tekinteni a vádlottat. Az ügyész, Lyle Anders kijelentette, hogy halálbüntetést fog kérni.
Paul Finney, a meggyilkolt lány apja a bíróság épülete előtt azt mondta az újságíróknak, hogy „elégedett” a bírónő döntésével.

A gyilkosság bűntettével vádolt Shelley lesz az első tizenéves, akit DeKalb megyében felnőttként ítélnek el.
Bennett bírónő elutasította a védelem az irányú kérését, hogy a tárgyalást más helyszínen tartsák.
Azóta, hogy az Egyesült Államok Legfelső Bírósága 1976-ban alkotmányosnak találta a halálbüntetést a Gregg v. Georgia-ügyben, hat elítélt gyilkost végeztek ki Georgia államban.
A legfiatalabb a tizenhat éves Eddie Marsh volt, akit 1932. február 9-én végeztek ki, mert Dougherty megyében meggyilkolt egy pekándiót termesztő farmert.
Ez év márciusában a huszonnyolc éves John Youngot a Jackson megyei Georgia Diagnostic and Classification börtönben villamosszékben végezték ki, mert tizennyolc éves korában betöréses rablás során három idősebb embert gyilkolt meg Bibb megyei otthonukban.

KILENCEDIK FEJEZET

2005. OKTÓBER 2.

John nem aludt jól, de ez nem volt újdonság. A börtönben az éjszaka volt a legrosszabb. Legtöbbször üvöltözés hallatszott. Időnként sírás. És más dolgok is, amire gondolni se akart. John tizenöt éves volt, amikor letartóztatták, és tizenhat, amikor bebörtönözték. Harmincöt éves korára több évet töltött a börtönben, mint ahányat a szülei házában
Akármilyen zajos volt is a börtön, meg lehetett szokni. A külvilágot azt nehezen. A tülkölés, a szirénák, a mindenhonnan

üvöltő rádió. A nap fényesebb, a szagok erősebbek. A virágoktól könnyezik a szeme, az étel szinte ehetetlen. Túl sok íz, túl sok választási lehetőség, így nem mert bemenni egy étterembe, zavarba jött volna a rendeléskor.
Mielőtt börtönbe került, a járdán még nem lehetett látni a fülhallgatós, testre simuló spandexsortos kocogókat.
A mobiltelefonokat külön táskában kellett cipelni, olyan nagyok és nehezek voltak, és csak a valóban nagyon gazdagok engedhették meg maguknak. A rap nem tartozott a főáramba, és akkor voltál menő, ha a Mötley Crüe-t és a Poisont hallgattad. A CD-lejátszó olyasmi, ami a *Star Trek*ből érkezhetett, de még a *Start Trek* ismerete is azt jelentette, hogy afféle okostojás vagy.
Nem tudta, mit kezdjen ezzel az új világgal. Nem értette. Egyetlen ismerős mozzanata se volt. Az első nap, amikor szabad volt, bement az anyja házában a gardróbszobába, magára csukta az ajtót, és sírt, mint egy gyerek.
– Shelley? – kiáltott Art. – Dolgozol, vagy nem?
John intett a felügyelőnek, mosolyra húzta a száját.
– Bocs, főnök.
A zöld Suburbanhoz ment, és törölgetni kezdte az oldaláról csurgó vizet. Ez volt a másik, ami megdöbbentette. Hogy ilyen hatalmasak lettek az autók. A börtönben egyetlen olyan tévé volt, amelyen két csatornát lehetett fogni, és a régebbi lakók döntötték el, mikor melyik menjen. Az antennát letörték, valakinek kiszúrták vele a szemét, de ez még jóval az előtt történt, hogy John bekerült, és a vétel még működött. Még ha kitisztul is a kép, és eltűntek a hangyák, és láthattad a film felét, még akkor se letett arányában érzékelni az autókat. Azon

gondolkodtál, hogy vajon a valóságot láttad-e, vagy erre a műsorra készített különleges darabot. A sorozatok talán tényleg egy alternatív világról szóltak, ahol a nők picsányi szoknyában lejtettek, és a férfiak testhez tapadó bőrnaciban jártak, és olyanokat mondtak, hogy „az apám soha nem értett meg”.
A fiúk ezen mindig röhögtek, hangosan bekiabáltak, „cicus”, rikoltották, meg „köcsög”, így azután nem lehetett hallani, mit mond ez után a színész.
John nem gyakran nézett tévét.
– Hű, hű – mondta Ray-Ray, lehajolt és szivaccsal szilikont kent a Suburban kerekére. John felnézett, egy rendőrautó gördült be a kocsimosóba. Ray-Ray mindig mindent kétszer mondott, innen kapta a nevét is, és mindig figyelmeztette Johnt, ha egy zsaru bukkant fel. John viszonozta a szívességet. A két férfi tulajdonképpen soha nem beszélgetett, az élettörténetüket meg végképp nem osztották meg egymással, de mindketten első látásra tudták, hogy a másik is volt rab.
John a sofőr oldalán az ablakot tisztította, lassan dolgozott, hogy a visszapillantóból szemmel tarthassa a zsarut. Először a rendőradót hallotta, a statikus zajt, amikor a diszpécser beolvasta az azonosítóját. A rendőr körbenézett, két másodperc alatt kiszúrta Johnt és Ray-Rayt, azután felrántotta az övét, és bement fizetni. Nem mintha bármit felszámoltak volna, de mindig jó megőrizni a látszatot.
A Suburban tulajdonosa a közelben beszélgetett a mobilján. John lehunyt szemmel hallgatta a hangját, úgy itta be, mint valami drága, szépséges muzsikát. Odabent elfelejtette, milyen a női hang, milyen hallgatni, amikor panaszkodnak valamiért,

amiért csak a nők szoktak. Rossz frizura. Beszakadt köröm. A férfiak *dolgokról* akartak beszélni: kocsikról, fegyverekről, pinákról. Nem beszéltek az érzéseikről, csak akkor, ha az düh volt, de az se tartott sokáig, mert rögtön tettek ellene valamit.

John anyja minden második héten levezetett Decaturból a Garden Cityhez, hogy láthassa a fiát, de bármennyire örült is neki John, ez nem az a női hang volt, amit hallani szeretett volna. Emily mindig pozitív volt, örül, hogy látja a fiát, még akkor is, amikor John látta a szemén, mennyire kifárasztotta a hosszú vezetés, vagy elkeserítette, hogy egy újabb tetoválást lát rajta, vagy hogy lófarokba fogta a haját. Lydia néni is eljött, de csak azért, mert ő volt az ügyvédje. Joyce évente kétszer kísérte el az anyjukat: karácsonykor és John születésnapján. Gyűlölt ott lenni. Érezni lehetett a szagán. Joyce talán még Johnnál is jobban szeretett volna elszabadulni. Amikor a nővére szólt hozzá, mindig az jutott az eszébe, ahogy a fekete bandatagok és az árják fikázták egymást. *Te kibaszott nigger kutya. Te köcsög fehér fasszopó. Megöllek, az első alkalommal.*

Az apja összesen kétszer látogatta meg, de erre John nem szívesen gondolt.

– Elnézést – a mobilos nő állt mellette. Érezte a parfümjét. A felső ajka erősen ívelt, a szájfénytől nedvesnek látszott. – Hahó – mondta félig nevetve.

– Bocsánat – nyögte John. Megdöbbent, hogy nem vette észre, ennyire közel jött hozzá. A börtönben már halott lenne.

– Azt mondtam, köszönöm – mosolygott a nő. Egy dollárt nyújtott felé. John elfogadta, de hitványnak és mocskosnak érezte magát tőle.

John jól láthatóan a közös borravalós dobozba ejtette a pénzt, tudta, hogy minden szem őt figyeli. Ő is ugyanezt tette, amikor egy kuncsaft valaki másnak adott borravalót. Itt senki nem bízott senkiben, és okkal. Nem kellett ahhoz egyetemi diploma, hogy rájöjjön az ember, miért dolgozik egy csapat középkorú férfi minimálbérért és alkalmi borravalóért a Gorilla Autómosóban.

Art kijött az irodából.

– Első műszak, ebéd – kiáltotta, miközben elsétált a csokiautomata előtt álló rendőr mellett. A francba, John ezt se vette észre. A zsaru kijött, figyelte őt, és nem vette észre.

John lehajtott fejjel ment hátra, kijelentkezett a blokkolóóránál, levette az ebédjét a polcról. A frigóban volt üdítője, de nem létezik, hogy visszamenjen, amíg a zsaru el nem tűnik, és Art nem megy vissza az asztalához a pénzét számolni.

Chico, az egyik alkalmazott a hátsó udvar füves részén terpeszkedő magnóliafa árnyékában a cementfalon ült. John is szeretett itt üldögélni, élvezte a magányt és az árnyékot, de Chico ma megelőzte. Ilyesmi nem történhetett volna odabent. Elvenni valakinek a helyét olyan volt, mintha seggbe kúrta volna a húgát. Ott semmi nem történhetett, aminek ne lett volna meg az ára.

– Hogy s mint? – kérdezte, és biccentett Chicónak. Elsétált mellette a fészergarázsig, ami most autóalkatrész-üzletként működött. Az alkatrészárusok ebédelni mentek. Kerestek annyit, hogy megengedhessék maguknak ezt a luxust.

John a tető alá telepedett. Levette a sapkáját, a kézfejével letörölte homlokáról az izzadságot. A november valamikor telet

jelentett, most meg azt, hogy mázlista vagy, ha a reggel felvett dzsekidben nem leszel délre csupa víz. Krisztusom, még az időjárás is megváltozott, amíg nem volt kint.
Körbepillantott, majd a farzsebéből elővette a hitelbeszámolót. Egyik része legszívesebben visszadobta volna a szemetesbe, hagyná az egészet a fenébe. Na és, ez fasszopó úgy tett, mintha ő lenne. Mit jelent ez John Shelley-nek? Az az alak nyilván nem csalt el semmit. Miért fizetett volna minden részletet hat évig? John a börtönben hallott mindenféle átverésről, és bár nem igazán volt számítógépes hozzáférése, de azt azért tudta, hogy az internet a legjobb terepe a személyazonossággal való visszaélésnek.
Itt valami másról van szó. Egyébként fogod a pénzt, és futsz, nem maradsz a seggeden, és nem fizeted halálpontosan a havi részleteket. Olyan, mint a régi ugratás volt, amikor másvalakinek rendeltél ötven pizzát. Csakhogy most a saját hitelkártyáddal fizeted ki.
Összehajtogatta a jelentést, és visszatette a zsebébe. Hagyja az egészet a francba. Ebből semmi jó nem származhat. Pontosan azt kell tennie, amit a pártfogó tiszt mondott: koncentráljon arra, hogy újra felépítse az életét. Szerezzen biztos állást. Mutassa meg az embereknek, hogy megváltozott.
Mégse hagyta nyugodni. Mint a szálka, amit nem tudsz kipiszkálni. Előző éjjel csak ezen rágódott. Kereste az értelmét. Kell hogy legyen valami értelme. Mi másért tenne egyébként bárki is ilyet. Talán valaki, akinek múltja van, John adatai mögé rejtőzött. Lehet egy szökött baltás gyilkos, vagy szökésben lévő kékgalléros, és John Shelley jó fedésnek látszott.

Ezen nevetnie kellett. Beleharapott a mogyoróvajas-banános szendvicsbe. Nagyon elkeseredettnek kell lenned, hogy egy elítélt gyilkos és rendőrségi nyilvántartásban szereplő szexuális bűnöző identitását akard magadra venni.
A mogyoróvajas falat megakadt a torkán, jó néhányszor köhögött, aztán feltápászkodott és a földön heverő, feltekert slaughoz ment. Elfordította a csapot, ivott, és Ray-Rayt figyelte, aki egy nővel beszélgetett a porszívónál. John látta, hogy csak a szokásos halandzsájával igyekszik megbűvölni a bigét. Az öltözködéséből ítélve Ray-Ray megspórolhatott volna egy csomó időt, ha egyszerűen pénzt ad neki.
A Gorilla munkásainak többsége a helyi lányokat részesítette előnyben. Egyenesen végigmész a Chesire Bridge Roadon, és belefutsz a Colonial étterembe, sült húst és krumplit vehetsz, meg prostikat, akik a közeli lakásokba viszik szobára a férfiakat. John gyakran hallotta, hogy a munkatársai hétfő reggelenként azon vitatkoznak, mi a jobb, kora este elkapni őket, amikor még frissek, de magasabb a tarifa, vagy később, mikor már fáradtak és elhasználtak, viszont kevesebbért is elmennek.
Utcai gazdaságtan.
– Húzz el innen, seggfej – visította a prosti, és Ray-Ray mellkasára ütött.
Ray-Ray morgott valamit, és addig-addig lökdöste, míg a csaj a fenekére esett.
John első reakciója az volt, hogy marad, ahol van. Nem keveredünk bele más ember szarába. Mert akkor megöleted magad. Ez egy nő, de az utcán dolgozik. Tudja, hogyan védje meg magát. Legalábbis addig így nézett ki, amíg Ray-Ray hátra

nem lépett, és lendületből be nem húzott egyet a nő arcába.
– Baszd meg! – morogta Chico, mintha bokszmeccset nézne a ringben. – Arra se hagyott neki időt, hogy felálljon.
John a cipőjét bámulta, csuromvizes volt. A slaugból még folyt a víz. Ebből baja lehet. Visszament a csaphoz, elzárta, egy pillanatra elfelejtette, hogy jobbra csavarva zár, és balra tekerte. Utána felgöngyölte a csövet, és visszatette a helyére. Amikor felnézett, Ray-Ray lába a levegőbe lendült, és zuhant lefelé, a ribi arca felé.
– Hé! – kiáltott John. Majd megint: – Hé! – amikor Ray-Ray lába célba talált.
Biztosan odarohant hozzájuk. Mondhatott is valamit futás közben, valamit hangosan kiabált, amitől még többen figyeltek. Mire az agya is felfogta, mi történik, John ökle úgy fájt, mint akit darázs csípett, és Ray-Ray elterült a földön.
– Mi a picsa! – ordított Art. Jó napokon is épp csak meghaladta a százötven centit, de most öt centire állt John mellkasától, onnan süvöltött rá: – Te kibaszott majom!
Mindketten a földet nézték. Ray-Ray egyik foga a járdán egy vértócsában úszkált. A hapsi halottnak látszott, de senki nem hajolt le, hogy megnézze a pulzusát.
A zsaru az ajtóban állt. John lassan felmérte a férfi vastag, fekete cipőjét, a nadrág kemény élét, az övet, amelyen ott lógott a fegyvertok, a hatalmas kezet, amelyik most a fegyver agyán nyugodott, és kényszerítette magát, hogy felnézzen a zsaru arcába is. A baromarcú egyenesen Johnra nézett, miközben lehalkította az adóvevőjét, a diszpécser hangja suttogva érkezett át az éteren.

– Mi folyik ott?
Johnnak minden erejére szüksége volt, hogy ott és akkor ne fogadja el egyszerűen a helyzetet.
– Megütöttem.
– Itt ilyen nincs, barátocskám – vakkantotta Art. – Ki vagy rúgva. – A lábával megdöfködte Ray-Rayt. – Jesszusom, Shelley, mivel csaptad le? Egy kibaszott kalapáccsal?
John lehajtott fejjel nézte a földet. Jézusom, ne! Nem kerülhet vissza a börtönbe. Mindezek után. Azok után, amin keresztül ment.
– Sajnálom – mondta. – Többet nem fog előfordulni.

– De milyen igazad van, hogy nem – csattat fel Art. – Krisztusom – nézett a zsarura. – Ez a hála, amiért adok még egy esélyt ezeknek az alakoknak.
– Bocsánatot kérek – mondta John.
– Hé – kiáltotta a prosti. – Valaki segítene?
A férfiak egytől egyig döbbenten néztek a földre, mintha teljesen megfeledkeztek volna a lány jelenlétéről. Kemény arca volt, az, amelyiken milliónyi ránc meséli el az élettörténetét. Az orrából és a szájából, ahol Ray-Ray rúgása eltalálta, dőlt a vér. A könyökére emelkedett, vézna nyakát mocskos, fehér tollboa övezte, bíbor, műanyag kinézetű miniszoknya és fekete pántos top, amely látni engedte megereszkedett mellét, alig valamelyest takarta elhasználódott testét.
Senki nem akarta megérinteni.
– Hé, mesebeli lovag – és John felé nyújtotta remegő kezét. – Gyere, csődör. Segíts már fel, a gecibe.
John habozott, de aztán lenyúlt, és felhúzta. A nő bűzlött a

cigarettától és a bourbontól. Nem tudott egykönnyen megállni a tűsarkúján. John vállába kapaszkodva igyekezett visszanyerni az egyensúlyát. John igyekezett elfojtani az undorát, amikor belegondolt, merre járhatott az a kéz.
A napfényben a nő betegesen sápadt volt, és John úgy vélte, a mája, ha lett volna erre lehetősége, boldogan mászott volna ki akár a köldökén keresztül is. A nő lehetett harminc, de lehetett nyolcvan is.
A zsaru átvette az irányítást.
– Elmondaná, hogy mi történt itt?
– Nem akart fizetni – felelte a nő, és felemelte az állát, úgy biccentett Ray-Ray felé. A hangja, mint egy csésze takonyban görgetett kavics. Amit elmosódottan motyogott, valószínűleg nem is érdemelt figyelmet.

– Hiteleztél egy numerát? – A zsaru meg se próbálta leplezni a hitetlenkedését. És igaza volt. John még száraz ganajt se adott volna hitelbe Ray-Raynek.
– Odabenn voltunk – mutatott az épület mögötti mobil vécére. – A rohadt geci megpróbált hízelgéssel levenni a lábamról. Aszonta, holnap kifizet.
A zsaru szemöldöke magasra szaladt.
– Te hülyítesz engem.
– Ide is utánam jött, hogy alkudjunk meg – folytatta a prosti, és újra belekapaszkodott John karjába, mert megszédült. – Mintha duplakupon-nap lenne abban a kibaszott Kmartban. Ostoba faszszopó. – A tűsarkújával belerúgott Ray-Ray karjába.
– Hé-hé – nyögte Ray-Ray, miközben a hátára fordult. John szerint a seggfej halottnak tetette magát, hogy egy alkalmas

pillanatban visszaadja, amit kapott.
A zsaru a cipője orrával megbökte Ray-Rayt.
– Ingyenmenetről álmodoztál, haver?
Ray-Ray a szeme elé emelte a kezét, hogy eltakarja a napot, és úgy nézhessen fel a zsarura, hogy nem vakítja el a fény.
– Nem, nem, ember, erről szó sincs. Egyáltalán nem erről van szó.
– Talpra, te idióta – utasította a zsaru. – Te – mutatott a kurvára –, hol a többi?
A nő buzgón söprögette a könyökéről a betonmorzsákat.
– Fenn, az italboltban.
A rádióból statikus recsegés hallatszott:
– Ötvenegyes egység! Ötvenegyes!
A járőr bekapcsolta a mikrofont.
– Jelen – mondta, majd Johnra emelte az ujját. Egyszerre beszélt a diszpécserrel, de világos volt, hogy hallja, amit mondanak. – Te, hercegem, vidd haza a csajt. Neked pedig – mutatott Ray-Rayre – ne kelljen még egyszer mondanom, hogy kibaszottul vigyázz magadra, mert még egy ilyen és úgy rúglak seggbe, hogy a pártfogódnak arra se lesz ideje, hogy taxit hívjon, mert söpörsz vissza a sittre.
Ray-Ray felpattant, a zsaru kapcsolt egyet a rádión, és bejelentkezett.
– Vettem, értettem. Tíz perc és ott vagyok. – Majd mintegy utólagos gondolatként megkérdezte Artot: – Ez így megfelel?
Art a homlokát ráncolta, a szemöldöke között elmélyült a ránc.
– Jó, hát legyen – egyezett bele végül. – Shelley, vedd ki ezt a napot. Holnap tiszta fejjel gyere vissza.

– Köszönöm – mondta John, és a megkönnyebbüléstől legszívesebben sírva a fakadt volna. – Köszönöm, uram. Nem fogok csalódást okozni.
A tisztelet megtette a hatását.
– Akarod, hogy megszabaduljak ettől a dadogó korcstól? – kérdezte Johntól, és Ray-Rayre mutatott.
John ezen alaposan elgondolkozott, de nem töltheti az élete hátralévő részét azzal, hogy örökösen a háta mögé bámul, ott van-e ez a seggfej.
– Rendben vagyunk – mondta. – Igaz, Ray?
– Igen, igen – mondta Ray. – Rendben. Rendben.
– Pofa be – csattant fel Art. – Szerda reggelig látni se akarlak, értve? – Ray-Ray bólintott. Kétszer.
Art most gyilkos pillantással méregette a prostit.
– Vidd el innen, mielőtt elveszítjük a kuncsaftokat – mondta Johnnak.
John úgy gondolta, nincs választása. A prosti belekapaszkodott, csontos ujjai a könyöke fölött martak a húsába. Elindult mellette, mert valami azt súgta, ha nem így tesz,
a nő arccal a betonon végzi.
A forgalom elsüvöltött mellettük, amikor felsétáltak a Piedmont Avenue-n. John naponta látta az ezen az úton elzúgó rengeteg terepjárót és sportkocsit. Az út egyik végén Buckhead, a másikon Ansley Park, az itt felbukkanó rozzant autók tulajdonosa vagy takarító, kertész, medencetisztító vagy más szerencsétlen, aki abból él, hogy a gazdagok helyett elvégzi a piszkos munkát.
– Geci állat – motyogta a prosti, amikor a lámpánál vártak.

Csontos ujjai még mélyebbre vájtak John húsába, ahogy megpróbált talpon maradni a nevetségesen magas sarkú cipőben. – Állj meg egy kicsit – mondta, és szorosan Johnba kapaszkodva levette egyik, majd a másik cipőjét. – Kibaszott tűsarkak.
– Igen – mondta John, mert a nő nyilvánvalóan választ várt.
– Piros – mondta a nő, és lerángatta az úttestre, amikor a forgalom megállt. – Krisztusom, hogy mennyire fáj a lábam. – Amikor átjutottak a kereszteződésen, a férfira nézett. – Azt hiszem egy fogam is kitört, tudod? Ahol megrúgott.
– Ó – felelte John. Ez a nő vagy ostoba, vagy bolond, ha azt hiszi, hogy tőle kap pénzt fogorvosra. – Igen. Hát, sajnálom.
– Nem erről beszélek, te hülye fasz. Hanem hogy csak a kezemet tudom használni, de nem tudom szájba venni.
John csak akkor jött rá, hogy összeszorítja a fogát, amikor fájni kezdett az állkapcsa.
– Nem baj – mondta. – Minden rendben.
– Figgyejj. – Megállt, elengedte John karját, úgy ingadozott, mint egy árbóc a viharban. – Visszafordulhatsz, Rómeó. Innen már egyedül is haza tudok menni.
– Nem – mondta John, és ezúttal ő fogta karon a nőt. Amilyen pechje van, a nő összeesik az úttesten, és a zsaru emberöléssel vádolja meg. – Gyerünk.
– Oppá – lehelte a nő, a térde megroggyant, mert megbotlott a járdán egy gödörben.
– Óvatosan – figyelmeztette John. *Annyira sovány,* gondolta, *hogy még a karcsontja mozgását is érezni lehet.*
–A seggembe nem lehet – közölte teljesen váratlanul.

John nem tudta, melyik rosszabb, a szája vagy a segge lukának a gondolata. Egy gyors pillantás a karján és a lábán virító fekélyekre, és már érezte az ebédre megevett mogyorósvajas-banános szendvics ízét.
– Értem – felelte, és nem tudta, miért akarja mindezt megosztani vele, és egyébként is, fogja már be végre a száját.
– Mer akkor olyan furán szarok – folytatta, és oldalvást Johnra pillantott. – Gondoltam, elmondom, ha ezt tervezted volna.
– Csak biztos akarok lenni, hogy rendben hazaérsz – nyugtatta meg John. – A másik dolog miatt ne aggódj.
– Semmi nincs ingyen – nevette el magát. – Kivéve talán most. Persze a séta… na, ha ezt veszed alapul, akkor nem egészen ingyenes.
– Mindenképpen erre jöttem volna – hazudta John. –
A közelben lakom.
– A Morningside-on? – kérdezte. A Chesire Bridge Road mögötti jobb környékre utalt.
– Persze. Háromszintes ház garázzsal. – A nő megint megbotlott, tartania kellett, hogy ne essen arcra. – Gyerünk már.
– Azért nem kell durvának lenni.
John a kezét nézte, rettentő erővel szorította a nő karját. Amikor elengedte, ott vöröslöttek az ujjnyomai.
– Sajnálom – mondta, és így is gondolta. Uramisten, örökösen a nőkre gondolt, és még azt se tudja, hogy nyúljon hozzájuk, hogy ne okozzon fájdalmat. – Egyszerűen hazakísérlek, rendben?
– Mindjárt ott vagyunk – jött a felelet, majd kegyesen hallgatásba burkolózott, csak arra figyelt, hogyan lépkedjen a

göröngyös ösvényen, mert itt véget ért a járda, és mindent eluralt a por.
John átadta a vezetést, két lépéssel mögötte haladt, hogy el tudja kapni, ha elesne. Hagyta, hogy a történtek szörnyűsége átmosódjon rajta. Teljesen megőrült? Semmi oka nem volt, hogy beleártsa magát Ray-Ray ügyeibe, most elveszett egynapi fizetése, azért, mert haza kell kísérnie ezt a ribancot, aki, amikor kimegy az utcára, és ki fog menni, valószínűleg egy óra alatt többet keres, mint ő, ha három órát melózik. Krisztusom. El is veszíthette volna a munkáját. Visszakerülhetett volna a börtönbe.
Art szép summa járandóságot kapott az államtól, amiért feltételesen szabadlábon lévőket alkalmaz, a szövetségiek pedig adókedvezménnyel jutalmazták. De még így is – mindenféle úgynevezett ösztönző program ellenére – majdnem lehetetlen volt munkához jutni, amikor John kiszabadult. A státusa miatt nem dolgozhatott gyerekekkel, óvodától vagy iskolától száz méternél távolabb kell laknia. Jogilag a munkaadók nem diszkriminálhatták a szabadultakat, de mindig megtalálták a kiskaput. John tizenkilenc állásinterjún volt, mire megkapta ezt az állást az autómosóban. Mindig ugyanúgy kezdték:
– Szeretnénk, ha nálunk dolgozna, csak ezt töltse ki, és azután megkeressük. – És amikor egy hét múlva felhívta őket, mert persze nem keresték, a válasz is mindig ugyanaz volt: – Már betöltöttük az állást, jobban képzett jelentkezőt találtunk, sajnáljuk, de létszámcsökkentés van.
– Képzettebbet a dobozpakoláshoz? – kérdezte egy pitegyártó cég szállítási vezetőjét. – Ide hallgasson, haver – jött a válasz –,

van egy tizenéves lányom, érti? Hogy tudja, hogy miért nem kapja meg ezt az állást. – Ez legalább őszinte volt.
Minden jelentkezési lapon ugyan azt kérdezték: „Kisebb közlekedési kihágáson kívül volt-e már büntetve?”
John kénytelen volt behúzni az igent. Mindenkit mindig ellenőriznek, úgyis kiderült volna.
„Kérjük, ismertesse a bűnténytt az erre kijelölt helyen.”
Ismertette. Megkereshetik a pártfogó tisztjét. Vagy egy zsaruval átjuttatják az aktáját. Felmehetnek az internetre, és megkereshetik a Georgiai Nyomozóiroda oldalán az „elítélt szexuális bűnelkövetők Atlanta körzetében” címszó alatt. Shelley, Jonathan Winston neve alatt elolvashatják, hogy megerőszakolt és meggyilkolt egy kiskorú lányt. Az állam nem tesz különbséget a fiatal- és a felnőttkorú bűnelkövetők között, tehát nem úgy jelenik meg, mint aki maga is gyerek volt, amikor elkövette a tettét, hanem felnőtt pedofilként van nyilvántartva.
– Hahó – szólalt meg a prosti. – Itt vagy, szépfiú?
John bólintott. Kikapcsolt, és úgy ment a nő után, mint egy kiskutya. Az italbolt előtt álltak. Néhány lány már dolgozott, reménykedtek, hogy sikerül valakit kifogni az ebédidőben.
– Hé, Robin – kiáltott a prosti. – Gyere már ide.
A nő, aki bizonyára Robin volt, odament, ügyesebben tipegett a tűsarkúban, mint John társa.
Robin úgy három méterre tőlük megállt.
– Mi a franc történt veled? – Johnra nézett. – Durva voltál vele, te faszszopó?
– Nem – tiltakozott John, mert észrevette, hogy a nő a táskájában kotorászik, olyasvalamit keresve, ami feltehetően

nagy fájdalmat okoz. – Kérem! Én nem bántottam.
– Jaj, nem ő volt, kisszívem – nyugtatta a prosti is. –
Ő mentett meg attól a faszfejtől az autómosóban.
– Melyiktől? – kérdezte Robin, aki még mindig rettentő dühös volt. Abból, ahogy – Johnt méregette, látszott, hogy még nem döntött felőle, és a kezét nem vette ki a táskájából, valószínűleg paprikaspray-t vagy egy kalapácsot szorongatott.
– Melyik-melyik – utánozta Ray-Rayt egész elfogadhatóan a nő.
– Az a csontos nigger, aki mindent kétszer mond. – Felnézett Johnra, és megrebegtette a műszempilláit. –
A kicsit fiatalabbakat szereted, igaz, szivi? – John teste megfeszült.
– Jaj, nem úgy értettem – mondta erre a nő, és megsimogatta a hátát, mintha egy gyereket csitítana. Most, hogy a saját terepére került, határozottan volt benne valami anyás. – Figyu, Robin, tegyél meg nekem egy szívességet, s vidd el egy fele-felére.
Robin elnyitotta a száját, de nem maradt ideje válaszolni, mert John megállította. Felemelte a kezét.
– Ne, igazán, nem kell.
– Mindig megfizetem az adósságomat – makacskodott az öreg prosti. – Az idegenek kedvességét is vagy mi a picsát. – Tekintetével a parkolóba beálló autót követte. – A jó életbe, egy törzsvendég – mondta, és a kézfejével letörölte az orra alól a vért. Intett Johnnak, amikor beült a kocsiba, kiáltott is valamit, amit nem lehetett érteni.
John nézte a távolodó autót, közben végig érezte magán Robin tekintetét. Ugyanolyan acélos nézése volt, mint a zsaruknak: mi a faszt akarsz, hova kell ütnöm, hogy térdre zuhanj?

– Nem vagyok egy kibaszott pótlék – mondta.
– Ne izgasd magad – és megint felemelte a kezét. – Tényleg ne.
– Micsoda? Túl jó vagy ahhoz, hogy fizess érte?
– Ezt nem mondtam – tiltakozott John, és érezte, ahogy elvörösödik. Öt vagy hat pillangó nyíltan hallgatta őket, és az arcukon látszott, mennyire jól szórakoznak, amitől John úgy érezte, minden egyes másodperccel kisebb és kisebb lesz a farka.
– Egyébként se volt arról szó, hogy fizessek. – Amikor Robin nem jött újabb ötlettel, még hozzátette: – Én csak szívességet tettem neki.
– De nekem nem tettél szívességet.
– Akkor te se tegyél nekem – mondta, megfordult, és indulni készült.
– Hé! – kiáltott utána. – Ne fordíts nekem hátat.
John gondolkodás nélkül megfordult a kiáltásra. A nő szemlátomást a többieknek játszott. Érezte, hogy újabb pár centivel kisebb lett.
Igyekezett uralkodni a hangján.
– Mi van?
– Azt mondtam, ne fordíts nekem hátat, te ostoba bunkó.
John megrázta a fejét, ez a nap már rosszabb nem lehet, gondolta.
– Ezt akarod? – kérdezte, és zsebébe nyúlt. Az elmúlt három héten heti húsz dollárt tett félre, hogy biztosan fizetni tudja a tévé részleteit. Ötven dollár volt a zsebében, és hetven a cipőtalpába rejtve. Kételkedett benne, hogy a lány ennek csak a felét is megkeresi ebédidőben. Vagy akár egy egész nap, a fenébe is.

A nő dacosan felemelte az állát. Úgy látszik, ezt a mozdulatot tanítják a prostiiskolában.
– Mennyid van? – kérdezte.
– Elég arra, amire kell – felelte. Mi a fenét csinál? A nyelve megdagadt, és azt se tudta, mihez kezdjen a rengeteg nyállal a szájában. A pénz viszont megtette a hatását. A kakasülőn elcsendesedtek.
Robin egy szívdobbanásnyi ideig nézte, aztán újra bólintott.

– Rendben. Kérsz enni meg inni?
John a száját harapdálta, miközben igyekezett kiszámolni, mennyibe fog ez neki fájni.
– Most ebédeltem – felelte. – Ha akarsz inni valamit…
– Te jó ég – nyögte Robin, és a szemét forgatta. – Mi vagy te? Zsaru?
– Nem – felelte, de nem értette, mi történik.
– Fele-fele. Kaja és pia.
John a többi pillangót nézte, akik már megint rajta nevettek.
– Pofa be – dörrent Robin, és John egy pillanatig azt hitte, ez neki szól. – Gyerünk – ragadta karon Robin.
Johnt aznap másodszor vezette az utcán egy prosti. *De azért ez kilométerekkel jobb, mint a másik,* gondolta. Először is tisztább. A bőre talán puha. Még a haja is jól nézett ki – sűrű, egészséges, nem csapzott és drótszerű a rengeteg drogtól, és nem is valami olcsó paróka. A szaga alapján nem is cigizik. John cellatársa szigorú láncdohányos volt, csikkről gyújtott a következő szálra. Aludni se tudott egy óránál többet, felébredt, hogy rá kell gyújtania. Néhanapján büdösebb volt, mint egy vizes hamutartó.

Robin behúzta a Colonia étterem mögötti erdőcskébe, és a válla felett hátraszólt:
– Van nálad elég egy szobára?
John nem válaszolt, képtelenségnek tűnt, hogy ez valóban megtörténik. A nő kézen fogta, átvágtak a fák között, mintha randin lennének. Hallani akarta a lány hangját. Megnyugtató volt, noha érezni lehetett rajta a sietséget, hogy minél előbb túl legyen a dolgon.
Megállt, de a kezét nem eresztette el.
– Azt kérdeztem, van-e elég nálad szobára. – A fákra mutatott.
– Idekint nem csinálom, nem vagyok én állat.
John megköszörülte a torkát, hogy meg tudjon szólalni. A szíve olyan erősen vert, hogy szinte érezte, ahogy mozog az inge.
– Igen.
A nő nem mozdult.
– Izzadsz.
– Bocsánat – felelte, elhúzta a kezét, a tenyerét beletörölte a farmerjába. Ostobán és kényszeredetten vigyorgott. – Sajnálom – mondta újra.
Robin megint keményen, kutakodva nézett, igyekezett kitalálni, mi jár a másik fejben. A keze a táskájában.
– Jól vagy?
John körbenézett, és arra gondolt, teljesen mindegy, mi van abban a táskában, nagy hiba idegen emberekkel bemenni az erdőbe.
– Ez nem biztonságos – mondta. – Bárki lehetek.
– Még soha nem csináltad. – Nem kérdés volt, csak a nyilvánvaló megfogalmazása.

Randallra gondolt, az áruházi eladóra, hogy ugrált az ádámcsutkája, amikor John ráripakodott. Most az ő torka szorult össze, meg se tudott szólalni.
– Hé – mondta a lány, és a kezével megdörgölte a karját. – Ugyan már, nagyfiú. Nincs semmi baj.
John észrevette, hogy a hangja megváltozott. Nem tudta, miért, de hirtelen úgy beszélt vele, mint egy emberrel, nem úgy, mint valami piszokkal, amit le kell vakarnia a cipősarkáról.
– Nem akarom ezt csinálni – felelte, és észrevette, hogy az ő hangja is megváltozott. Lágyabb lett. Igaziból lágy, mintha megbízhatna a nőben, mintha megoszthatna vele valamit. Maga számára is váratlanul kiszaladt a száján: – Istenem, milyen szép vagy – mintha ő valami szánalmas korcs lenne. Megpróbált javítani a helyzeten. – Tudom, hogy ostobán hangzik, de tényleg az vagy.
Figyelte az arcát, megpróbált valami mást mondani, valamit, ami bebizonyítja, hogy nem az a szörnyeteg, akit le kell fújni paprikaspray-vel.
Az ajka puha, ilyen ajkat örökké lehetne csókolni.
Nem, az ajkáról nem beszélhet. Az túl szexuális.
Az orráról?
Nem, az ostobaság lenne. Senki nem szokott szép orrokról beszélni. Azzal szívod be a levegőt, néha folyik, és akkor kifújod. Csak ott van az arcodon.
– Jól vagy? – kérdezte a nő.
– A szemed – tört ki Johnból, és még ostobábbnak érezte magát, mint korábban. Olyan hangosan mondta, hogy a lány összerezzent. – Vagyis… – kezdte, és megint halkan beszélt. –

Sajnálom. Csak arra gondoltam, hogy a szemed… – Jézusom, annyi festék van rajta, nem tudja, mit mondjon. – Szép a szemed.
A nő csak nézte, valószínűleg azon gondolkozott, milyen gyorsan tudja előkapni a spray-t a táskájából, aztán, amikor lefújta és a férfi elesik, vajon el tudja-e szedni a pénzét.
– Tudod – mondta végül –, nem kell udvarolnod. Csak fizess ki.
John a zsebébe nyúlt.
– Ne most, bébi – mondta hirtelen idegesen. Akkor tehát valamit rosszul csinált. Megvan ennek a módja, de ő, John nem tudja, mi az.
– Sajnálom – mondta, ki tudja, hányadszor.
– A szobában fizetsz – mondta, és intett, hogy kövesse. – Nincs messze.
John csak állt, a lába felmondta a szolgálatot. Istenem, úgy érzi magát, mintha pattanásos kölyök lenne, aki ruhán keresztül tapogatja a cicit.
A nő most már ingerült lett.
– Gyerünk, nagyfiú. Az idő pénz.
– Maradjunk itt – mondta, és amikor a nő tiltakozni akart, gyorsan folytatta. – Nem arra gondoltam. Csak álljunk itt, és beszélgessünk.
– Beszélgetni akarsz? Szerezz egy agykurkászt.
– Megfizetlek.
– Ez a betegséged? Beszélni kezdek, te meg kivered? Szó se lehet róla.
Elindult vissza, az út felé, John pedig remegő kézzel próbálta előhalászni a pénzt. Néhány bankjegy kiesett a kezéből le kellett

térdelnie, hogy felvegye őket a földről. Amikor felnézett, a nő még mindig távolodott.
– Ötven dollár – mondta. A nő megdermedt.
Lassan megfordult, de John nem tudta, hogy az ajánlata csak még jobban felidegesítette, vagy most igazán dühös lett.
– Tessék. – Felállt, a nőhöz lépett, és a kezébe nyomta a pénzt. Sok egydolláros. Néhány ötös – a borravalós dobozból ráeső rész. – Rajtam marad a nadrág, oké? Semmi furcsaság.
A lány vissza akarta adni a pénzt.
– Ne szórakozz velem – mondta.
– Nem fogok – nyugtatta meg John, a hangjában ott bujkált a kétségbeesés. Megint elijeszti a nőt, s ezúttal nem lesz az a pénz, amiért visszajön. – Csak beszélgessünk – és újra a nő markába nyomta a pénzt. – Mesélj valamit.
A lány a szemét forgatta, de elfogadta pénzt.
– Mit meséljek?
– Bármit. Akármit. Meséld el… – Jesszusom, semmi nem jut az eszébe. – Meséld el… – A nőre bámult, hátha leolvashat valamit az arcából. Valamit, ami egy kicsit még itt tartja. Nézte szépséges ajkát, ahogy az ingerültségtől megrándul, és talán mástól is, ami a kíváncsiságra emlékeztetett. – Az első csókodról – döntött John. – Mesélj az első csókról.
– Te tényleg viccelsz velem.
– Nem én. – Kicsit arrább lépett, oldalra tette a kezét, hogy a lány lássa, nem játszik közben magával.
– Mit akarsz? Mit mondjak? Hogy a húgom volt, vagy az apám?
Megrázta a fejét.
– Ne. Kérlek, ne hazudj.

A lány összefonta maga előtt a karját, és ismét vizsla pillantással méregette.
– Azért adsz ötven dolcsit, hogy meséljek az első csókról?
John bólintott.
Robin maga mögé nézett, majd Johnra. Megszámolta a pénzt. A ropogós bankók egyik kezéből a másikba kerültek, míg némán mozgott a szája.
– Rendben – mondta, és a pénzt a blúza elejébe dugta. – Stewie Campano.
John elnevette magát a név hallatán.
– Igen – mosolyodott el a lány is. Tökéletesen szabályos, szép fogsora volt. – Igazi Rómeó volt a mi Stewie-nk.
– Randiztál vele?
– Jesszus, dehogy! – tiltakozott sértődötten. – Két évvel fiatalabb volt nálam, az öcsém egyik barátja. Együtt játszottunk.
– Mit játszottatok? – Amikor a lány összevonta a szemöldökét, gyorsan magyarázkodni kezdett. – Nem úgy értem. Csak szeretném tudni, hogy mit csináltatok.
– A medencéjükben úszkáltunk – mondta habozva. Még mindig próbálta megfejteni, mi a jó ebben Johnnak. – Csak azért mentem át az öcsémmel, mert Stewie-éknek volt medencéjük.
John újra elmosolyodott.
A lány úgy döntött, tovább mesél.
– Szóval, ahogy mondtam, késő este volt, telihold meg minden, és a medencében játszottunk, hülyéskedtünk, meg visongtunk, és akkor rám nézett, én meg rá, és odahajolt, és megcsókolt.
– Igazi csók, vagy gyerekcsók?
– Gyerekcsók – mondta. A mosoly csodát művelt az arcával.

Valóban gyönyörű volt, az a sötét hajú, barna bőrű nő, akiről a költők verset írnak.
Csintalanul elmosolyodott.
– Azután igazi csók lett.
– Hajrá, Stewie! – John szinte látta maga előtt a jelenetet. A hátsó udvart, a holdat, a medence peremét, a vízen lebegő uszadékot. – Hány éves voltál?
– Tizenhárom.
– Akkor Stewie…
– Tíz. Tudom – megadóan felemelte a kezét. – Bölcsőrabló. Bűnös.
Johnt elképesztette a kölyök merészsége.
– Atyám, én tízévesen azt se tudtam, mi az a nyelves puszi.
– Én tizenhárom voltam, de én se tudtam. – Elnevette magát. Talán az emlék hatására, talán a helyzet abszurditásán. John vele nevetett, és olyan édes megkönnyebbülés volt, hogy végre, először a huszonöt év után őszintén úgy érezte, rendben van.
– Jesszus, évek óta eszembe se jutott a kölyök.
– Szerinted most mit csinál?
– Talán orvos. – Röviden, élesen felnevetett. – Nőgyógyász.
John még mindig mosolygott.
– Köszönöm.
– Ja. – Azután: – Hogy hívnak?
– John.
A lány felnevetett, mintha a másik viccelne.
– De tényleg. John Shelley. – Kinyújtotta kezét. A lány egy lépést hátrált. – Elnézést. – Mit tett, mivel rontotta el?
– Semmi gond. Mennem kell. – Átnézett a válla fölött. –

A csőszöm keresni fog, és…
– Rendben – bólintott John. Zsebre vágat a kezét, mert nem tudott vele mit kezdeni.
– Sajnálom, ha…
– Probléma egy szál se – szakította félbe a lány.
– Visszakísérlek.
– Ismerem az utat – gyakorlatilag menekült vissza, az utca felé.
John nem tehetett mást, figyelte, ahogy elsiet, és töprenghetett azon, mivel ijesztette el. Ötven dollár. Sok mindent vehetett volna ötven dollárért. Élelmet, Lakbért. Ruhákat. Nevetést. Ahogy a szeme ragyogott, amikor valóban nevetett. Akkor valóban közel álltak egymáshoz. Beszélt hozzá. Valóban beszélgettek, és valóban mosolygott. Ez az, amit nem lehet pénzen megvenni. Persze, eltette a pénzt, de az a nevetés, az volt az igazi pillanat. Beszélgetett vele. Igaziból beszélgetett, és nem az ötven dollár miatt.
John gyökeret vert az erdőben, becsukott szemmel idézte fel a lány hangjának emlékét, a nevetését. Valahol van egy öccse. Olyan környéken nőtt föl, ahol voltak medencés házak. A szülei elvitték a fogszabályozóhoz, talán balettórákra is, hogy kecses, táncos teste legyen. Olyan lehetett, mint Joyce, aki olyan gyorsan emésztette meg az ételt, hogy elég volt körbejárnia a háztömböt, hogy megtartsa remek alakját.
Az útról dudaszó hallatszott, és John kinyitotta a szemét.
Miért nem ment el vele a szobába? Ötven dolcsi. Egy jó nap keresete. Egész nap törli az autókat, feltakarítja mások mocskát, várja, hogy Art kijöjjön és ellenőrizze a munkáját, odabökjön a szélvédőn egy nem létező foltra, hogy a kliens érezze, nem

hiába adja ki a pénzt.
Ötven dollár, és mire? Arra, hogy valaki más miként emlékszik az első csókra.
Ahogy gyalogolt vissza az útra, letört egy arcába csapódó ágat. Gondosan úgy választott irányt, hogy ne az italboltnál érjen ki. Még magához szoríthatná. Még szeretkezhetne vele.
Megállt, egy fának támasztotta a tenyerét. Úgy érezte, a tüdejéből minden levegőt kipréseltek.
Nem. Ugyanazt tenné abban a szobában, amit itt. Hülyét csinálna magából Az a helyzet, hogy John még soha nem szeretkezett nővel. Soha nem tapasztalta meg azt az intimitást, amiről a könyvekben olvasni. Soha nem volt szeretője, akinek megfogta a kezét, akinek megsimogatta a tarkóját, akit közelebb vont magához. A nő, akit utoljára csókolt meg, az volt egyben az első is. És nem nő, hanem lány. John emlékezett a dátumra, beleégett az agyába: 1985. június 15.
Megcsókolta Mary Alice Finney-t, és másnap a lány halott volt.

TIZEDIK FEJEZET

1985. JÚNIUS 10.

Amikor John még kicsi volt, imádott a homokban játszani, felépíteni valamit a két kezével, azután lebontani. A mamája látta, ahogy jön haza az utcán, a nadrágja sáros, gallyacskák állnak ki a hajából. De csak nevetett, fogta a slaugot, a hátsó udvaron levette a kisfiú ruháit, hogy alaposan lefecskendezze, mielőtt beengedi a házba.

Este az egész napos kemény munkától kimerülten mélyen elaludt. John nem az a fajta gyerek volt, aki félmunkát végez. A korához képest vézna, a mellkasa szinte konkáv, de pusztán akaraterővel mindent bepótolt. Ha az utcán játszottak valamit, ott volt a helye, és hiába volt kicsi, soha nem került be utolsónak egyik csapathoz se. Lehetett az stickball, baseball vagy kidobós – imádott mozogni. A focihoz alapvetően túl kicsi volt, de minden ligában benne volt attól fogva, hogy elérte a nevezési korhatárt. Mire felsős lett, megnőtt, de a teste jobban hasonlított egy gumiszalagra, mint egy atléta kidolgozott testére.

A fociedzőt azonban lenyűgözte a lelkesedése, és a felső tagozat első hetében már a gatyáját is leizzadta magáról a pályán, de minden izma sikított az örömtől, mert lehetősége volt arra, hogy együtt játsszon a nagykutyákkal.

Felsőben aztán kiderült, hogy nem focizhat, ha romlanak a jegyei. Nem gondolta volna, hogy ennyire elkeseríti, amikor kizárták a csapatból. Első dühében úgy a falhoz csapta a fejvédőjét, hogy az behorpadt. Iskola után a környéken csatangolt, mert tudta, ha hazamegy, az anyja nyaggatni kezdi, miért nincsen edzésen. Az edző levelét a szemétbe dobta, a falban okozott kárt a saját – illegális drog eladásából szerzett – pénzén megtérítette. Úgy számolt, hogy a szülei úgyis mindent megtudnak, amikor megkapja a bizonyítványát, és fenékig ki akarta élvezni a szabadságát, mielőtt lecsap rá Richard, mint az Isten ostora.

John még akkor is szeretett sétálni, amikor már darabokra hullott az élete. Amikor először függesztették fel az iskolában,

mert füvet találtak a szekrényében, a nap nagy részében a környéken kószált. A kazettalopás után az apja hathavi szobafogságot rendelt el, és ha nem lett volna az anyja jó szíve (Egy óra múlva itt legyél, és ne szólj apádnak!), John valószínűleg elsorvadt volna a szobájában. Néha arra gondolt, hogy az apja éppen ezt szeretné. Tűnjön el magától a rossz fiú; a szemünk elől, a gondolatainkból. Elvégre dr. Richardnak még mindig megmarad Joyce. Egy jó gyereke akkor is lesz.

John mindig szeretett a szabadban lenni, nézni, ahogy a faágak ingadoznak a szélben, figyelni, ahogy a levelek levitorláznak a földre. Az ilyen kirándulásokon soha nem állt be. Nem akarta elrontani a dolgokat. Azonkívül a por gyorsan veszített a varázsából. A sürgősségin tett látogatás, amikor arra ébredt, hogy a feje lángol, az orrából patakzik a vér, amikor felöklendezte az aktív szenet, amit belekényszerítettek a gyomrába. Valahogy kinyílt a szeme. Akkor döntött úgy, hogy marad a fűnél. Szigorúan. Semmi nem ér annyit, hogy belehaljon. Woody oltárian le fogja baszni, de John akkor se fogja kinyírni magát csak azért, hogy megfeleljen az unokabátyjának.

A túladagolás éjszakáján John apja bement a kórházba. Az ingét sietve rántotta magára, félre is gombolta. A nővér kettesben hagyta Johnt az apjával, azt hitte, nagy egymásra találás lesz vagy valami.

– Mi a fene bajod van? – akarta tudni az apja. Több volt, mint dühös. A hangja feszült volt, mintha szűrőn érkezne, és John, akinek a rosszulléttől zúgott a füle, alig értette, mint mond.

Richard szerette az idézeteket. Néhányat a dolgozószobája

falára is kiragasztott, és olykor, amikor berángatta Johnt, hogy elbeszélgessen vele a legfrissebb disznóságairól, csak rámutatott valamelyik szólásra. Az egyik kedvence „Az ostobaság tanult viselkedés” volt. De akkor éjjel a kórházban John tudta, hogy örökre vége annak, hogy az apja fakuló papírfecnikre mutogatva akarja őt irányítani.

– Nem vagy a fiam – jelentette ki Richard. – Ha nem lennék tekintettel anyádra, úgy vágnálak ki az utcára, hogy beleszédülnél, te semmirekellő. – Pofon is ütötte, mintha illusztrálni akarná. Nem volt erős ütés, de azóta, hogy John hat- vagy hétéves volt, az apja soha nem emelt kezet rá, és soha, de soha nem ütött csak a fenekére.

– Apu… – próbálkozott John.

– Soha többé ne szólíts így – parancsolta Richard. – Én itt *dolgozom*. Kollégáim vannak itt, *barátaim*. El tudod képzelni, milyen kínos, ha az éjszaka kellős közepén azzal hívnak fel, hogy a semmirekellő fiad a sürgősségin fekszik? – Az arca vörös volt a dühtől, előrehajolt alig pár centire volt John arcától, aki érezte leheletén a mentolszagot. Arra volt ideje, hogy fogat mosson, mielőtt elindult a kórházba. – Tudod, kik csinálnak ilyen szarságot? – kérdezte az apja, és ellökte magát az ágytól. – Az értéktelen szemetek, azok. – Fel-alá sétált a kis szobában, az ujjait hol ökölbe szorította, hol kiengedte. Megfordult, biccentett, mint aki véglegesen eldöntött valamit, ahonnan azután nincs visszaút.

John újra próbálkozott:

– Apu…

– Nem vagy a fiam – ismételte meg Richard, és becsukódott

mögötte az ajtó.
– Majd túl lesz rajta – nyugtatgatta az anyja, de John nem hitt neki. Soha nem látta még ilyennek az apja szemét. Csalódást már látott benne, igen. De a gyűlölet… az új volt.
John ezen a tekinteten gondolkodott, amikor sétára indult a környéken egy nappal az apjával való konfrontáció után.
– Csak egy órát – kérte az anyja, de már nem tette hozzá, hogy apádnak ne mondd meg!, mert mind a ketten tudták, hogy az apját nem érdekli. Mintha a kórházi jelenet nem lett volna elég, Richard reggel bejött John szobájába, és határozottan megmondta, hogy ételt és ruhát kap tizennyolc éves koráig, de utána el kell hagynia a házat. Összedörgölte a kezét, így illusztrálta:
– Mosom kezemet.
Feltámadt a szél, John összehúzta magán a dzsekijét. Annak ellenére, hogy előző éjjel kis híján meghalt, rettenetesen vágyott egy csík kokainra, valamire, ami tompítja a dolgokat. Persze nem fogja megtenni. Nem az apja vagy az anyja miatt, hanem mert fél. John nem akart meghalni, és tudta, a kokain előbb vagy utóbb végez vele. Végül is csak néhányszor szippantott, igaz? Nem lesz nehéz lejönni róla. De teljesen mindegy volt, mennyi füvet szívott, a vágy úgy hasogatta, mintha pengét nyelt volna.
Az isten verje meg Woodyt és az ostoba bulijait!
– Szia.
John meghökkenten bukkant fel a gondolataiból.
Lángra kapott benne a gyűlölet.
– Mit keresel itt?

– Nem tudtam, hogy tied a játszótér – vágott vissza a lány.
– A suliban kéne lenned.
– A mai napot kihagyom.
– Azt látom – horkanva felnevetett, amire vér ízét érezte a torkában. – A francba – és az orrához kapta a kezét. Úgy folyt a vére, mintha megnyitott volna egy csapot.
Mary Alice odalépett. A kezében egy zsebkendő – miért van a lányoknál mindig ilyesmi? –, az orrához nyomta.
– Ülj le – szólt rá, és a dzsungelmászókához irányította. John az alsó korlátra huppant, csontos feneke a nadrágon keresztül is érezte a hideget. – Hajtsd előre a fejedet.
John behunyta a szemét, de érezte a lány kezét: az egyikkel a tarkóját fogta, a másikkal a zsebkendőt nyomta az orrához. Állítólag hátra kell hajolni, ha vérzik az orrod, de nem bánta, merre van a feje, ameddig érezheti a lány érintését.
Nagyot sóhajtott.
– John, miért csinálod ezt magaddal?
Kinyitotta a szemét, látta, hogy a lába között vér csepeg a homokra.
– Tényleg lógsz?
– Orvoshoz kellett volna mennem, de anyu elfelejtett értem jönni.
John felé akart fordulni, de a lány nem engedte. Az anyák nem feledkeznek meg, ha orvoshoz kell vinni a gyereket. Ilyen egyszerűen nincs.
– Igen – mondta Mary Alice, mintha olvasna a gondolataiban. – A szüleim elválnak.
John olyan gyorsan egyenesedett fel, hogy csillagokat látott.

Mary Alice zavarban volt. Két keze között szorongatta a véres zsebkendőt.
– Az apám jár egy nővel az irodából. – Kényszeredetten mosolygott. *A tökéletes Mary Alice szülei szétmennek,* gondolta John.
Mary Alice folytatta.
– Mindy a neve. Apa azt szeretné, hogy találkozzam vele. Szerinte remek barátnők lennénk.
John szinte hallotta Paul Finney hangját. A pasas ügyvéd, és olyan öntelten beszélt, ahogy a legtöbb jogász, aki azt hiszi, az ő száján az egyedül való isteni igazság jöhet ki.
John a homokba fúrta a lábujját.
– Sajnálom, Mary Alice.
A lány sírt. Éppúgy nézte a homokra potyogó könnycseppjeit, ahogy előbb a fiú a vércseppeket.
Gyűlöli, igaz? Mégis szerette volna átkarolni, és megnyugtatni, hogy minden rendben lesz. Valamit mondania kéne, valamit, amitől jobban érzi magát. Hirtelen kirobbant: – Van kedved buliba jönni?
– Buliba? – ráncolta az orrát. – A narkós barátaiddal?
– Nem – hazudta. – Az unokabátyámmal. Woodynál szombaton buli lesz, a mamája nincs a városban.
– Hol a papája?
– Fogalmam sincs – felelte John. Ezen még soha nem gondolkozott, de a mamája nem lesz otthon, tehát gyakorlatilag egyedül marad a lakásban. – Beugorhatnál.
– Úgy volt, hogy Susannel és Faye-jel megyünk a bevásárlóközpontba.

– Akkor gyere utána.
– Nem igazán tartozom én azokhoz az emberekhez – tiltakozott a lány. – Egyébként azt hittem, szobafogságon vagy a történtek után.
Szóval az egész suli tud a sürgősségi osztályról. John úgy számította, beletelik pár napba, mire a történet elveszti izgalmas jellegét.
– Nem – felelte, és az apjára gondolt, arra, hogyan mérte végig ma reggel. Ugyanígy nézett a halott Barry bácsira a koporsóban. Az undortól elkeskenyedett a szája. Nagybelű. Nőcsábász. Használtautó-kereskedő.
– Hol lakik az unokatesód? – kérdezte Mary Alice.
John megmondta a címet, alig pár utcányira innen.
– Na, gyere – biztatta. – Mondd, hogy eljössz.
Megint összeráncolta az orrát, de most már cukkolásból.
– Rendben – egyezett bele végül, majd adott magának egy kiskaput. – Gondolkozom rajta.

TIZENEGYEDIK FEJEZET

2005. OKTÓBER 11.

John a népszálló szobájában hevert az ágyon, félálomban volt, amikor kopogtattak az ajtaján. Oldalra fordult, megnézte, mennyi az idő. Hunyorognia kellett, hogy lássa az apró számokat. Fél hét. Még egy órát alhat.
– Kipp-kopp – mondta egy női hang, mire egy nyögéssel visszafeküdt. – Felkelni, itt az idő, Tohonya Berci – énekelte

Martha Lam. Az első, amit a pártfogó tisztjéről megtudott, hogy Martha kedveli a váratlan ellenőrzést.
– Egy pillanat – kiáltott, felült, és megdörgölte a szemét.
– Nem várok, cowboy – jelentette ki Martha udvariasan, de rendíthetetlenül. – Ebben a minutában nyissa ki, hallja?
John tette, amit mondtak – és gyorsan –, mert tudta, a nő akkor penderíti vissza a sittre, amikor akarja.
Az asszony egyik kezével az ajtófélfának támaszkodott, vidáman mosolygott, mintha örülne, hogy látja Johnt.
A szokásos ruháját viselte: vasalt fekete ing, aranylamé mellény, szűk fekete bőrnadrág. A vastag talpú magas sarkú cipő és az oldalára csatolt Glock között akár egy fétismagazin poszterén is megjelenhetett volna.
Lenézett a sátorként meredező alsóra, és a folyosó felé intett, onnan lehetett lemenni a fürdőszobába.
– Menjen, köszönjön a kis tábornoknak. Egyedül is körbe tudok nézni.
John a tenyerével eltakarta magát, úgy érezte, mintha megint tizenöt éves lenne.
– Csak ki kell mennem – magyarázkodott.
Az asszony újra vidáman mosolygott, elnyújtott, déli kiejtése miatt minden, amit mondott, udvariasnak hangzott.
– Töltse meg nekem az egyik poharat, a folyosón van a hűtőben, jó?
Olyan gyorsan ment a közös fürdőszobába, amilyen gyorsan csak tudott, még annál is gyorsabban pisilt, maradt elég mintának a véletlenszerű drogellenőrzéshez, és visszasietett a szobájába.

Mostanra Ms. Lam már végigkutatta a holmiját, és John tudta ugyan, hogy nincs mit találnia, mégis bűntudata volt, és rettegett, hogy visszaküldi a börtönbe. Odabent sokat meséltek a pártfogókról, akik becsempésznek valami tiltott dolgot a cuccaid közé, ha nem kedvelnek, és a nemi bűnténysekre különösen haragszanak, mindig keresnek valami indokot, amelynek alapján visszaküldhetik őket a sittre.

Épp az anyja bekeretezett fényképét tartotta a kezében, amikor visszaért.

– Tavaly készült – mondta John, és érezte, hogy elszorul a torka. Emily a börtön látogatóknak fenntartott folyosóján állt. John átkarolta az anyját, a mögöttük lévő koszos betonfal adta a hátteret. John születésnapja volt. Joyce azért készítette a képet, mert a mamájuk ragaszkodott hozzá.

– Kedves – mondta Ms. Lam. John mindig Ms. Lamnek nevezte, sohase Marthának, mert rettegett tőle, és mert meg akarta mutatni, hogy képes a tiszteletre.

Benézett a keret hátába, ellenőrizte… mit is? John nem tudta, de érezte, hogy megizzad, míg a nő a fényképet az ágya mellett éjjeliszekrényként szolgáló kartondobozra nem tette.

Ez után következtek a könyvtárból kikölcsönzött puha kötésű könyvek. Átlapozta őket, és megjegyzéseket tett a címükre. Az *Egy tiszta nő?* – kérdezte az utolsó könyvnél.

– Korábban még nem olvastam – vonta meg a vállát. Egy nappal az után tartóztatták le, hogy Ms. Rebuck, az angoltanárnő bejelentette, hogy a következő nagydolgozat témája az *Egy tiszta nő* lesz.

– Hm – mondta, és másodszor még alaposabban nézte át a

könyvet.
Végül visszatette a helyére, és csípőre tett kézzel szemrevételezte a szobát. Johnnak nem volt fiókos szekrénye, úgyhogy a ruhái szépen összehajtogatva feküdtek a piros hűtő tetején, amelyben az ennivalóját tartotta. Tudta, hogy a nő már átvizsgálta a ruháit, mert a legfelső inget másképp hajtotta össze, és valószínűnek tartotta, hogy megnézte a banánokat, a kenyeret és a mogyoróvajas üveget is.
A szobának csak egy ablaka volt, de arra csomagolópapírt ragasztott, hogy ne zavarja a kora reggeli fény. Ms. Lam visszahajtotta a széleket, hogy lássa, nem csempészett-e be mögé semmit. A mennyezeten egy csupasz villanykörte világította meg a szobát, de John észrevette, hogy az ágy melletti állólámpát is felkapcsolta. A lámpaernyő ferdén állt. Azt is megnézte.
– Emelje meg a matracot, kérem – mondta, és mintha régi haverok lennének, meg is magyarázta: – Most csináltattam meg a körmeimet.
John két lépéssel a matracnál volt. Felemelte, a falnak támasztotta, látszott a mocskos ágyrugó. Mind a ketten egyszerre nézték a matrac hátulját. A vérfoltok és valami szürkés elszíneződés láttán a nő undorodva fintorgott.
– Azt is – mutatott az ágyrácsra. John felemelte, és egyszerre ugrottak hátra, mint két rémült lányka, amikor a svábbogár átfutott a nyirkos, barna szőnyegen.
– Pfuj. Nem tudott jobb szobát szerezni?
John megrázta a fejét, a helyére tette az ágyrácsot és a matracot. Az is nagy szerencse, hogy ezt a szobát megtalálta.

A tömegszállásoknak is volt szabályzatuk, ugyanúgy, mint a börtönöknek, és a legtöbb tömegszállás nem fogadott be szexuális bűnözőket, különösen, ha az áldozat fiatal volt. John egy házba zsúfolódott hat másik férfival, akik mind szerepeltek az állami nyilvántartásban. Az egyik egy nyolcéves kislányt támadott meg. A másik öregasszonyokat szeretett megerőszakolni.

– Hát – mosolygott Ms. Lam vidáman –, azt hiszem, egyelőre a Pedo Arms is megteszi. – Az ágy melletti kartondobozra mutatott. – Kinyitná, kérem?

– Nincs benne… – abbahagyta, tudta, semmi értelme. Levette a dobozról a könyveket, az ágyra tette, az anyja fényképét a halom tetejére, mert nem akarta, hogy a koszos lepedő hozzáérjen a kerethez.

Kinyitotta a dobozt, megmutatta, hogy üres.

Az asszony átfutotta a listáját.

– Nincs dugi-Viagrája, ugye, John?

John tagadóan rázta a fejét.

– Illegális drogok? Pornó? Fegyver?

– Nincs, asszonyom – biztosította John.

– Még a Gorillában dolgozik?

– Igen, asszonyom.

– Rendben. Mára tiszta.

– Köszönöm.

A nő megfenyegette frissen manikűrözött ujjával.

– Magán tartom a szemem, John. Ezt ne feledje.

– Nem, Ms. Lam. Nem fogom.

Egy kicsivel tovább nézett a férfira, azután megrázta

a fejét, mint aki nem ért valamit.
– Ne keveredjen bajba, és akkor jóban leszünk, oké?
– Oké – felelte. És ostoba módon még hozzátette: – Köszönöm.
– Még találkozunk. És kerülje a bajt.
– Igen, asszonyom. – Becsukta utána az ajtót. Tenyerével az ajtónak támaszkodott, a homlokát a kézfejére támasztotta, és megpróbált lélegezni.
– Kipp-kopp. – Ms. Lam volt az öreg nőket megerőszakoló férfi pártfogója is. John nem tudta a pasas nevét, mert valahányszor meglátta az előcsarnokban, minden erejére szüksége volt, hogy ne borítsa be. Visszafordult, igyekezett kizárni Ms. Lam hangját, ahogy vidáman beköszönt a pártfogoltjaihoz. John gyűlölte, ha a holmijához nyúltak.
A legfontosabb dolog, amit megtanult a börtönben, hogy soha ne nyúlj más dolgához, hacsak nem akarsz meghalni érte.
Fogta az egyik trikót a hatból és újrahajtogatta. Volt egy vászonnadrágja, két farmerja, három pár zoknija, nyolc alsója, mert az anyja, ki tudja, milyen okból, mindig alsóneműt hozott a börtönbe.
A lábával a helyére tolta az egyik edzőcipőjét. Ms. Lam azt is megvizsgálta. A nyelve kihúzva, a belseje összegyűrve. *Harminc dollár egy pár cipőért,* gondolta John. *Elképesztő, milyen drága lett a ruhanemű, amíg odabent volt.*
Föntről Ms. Lam hangja hallatszott.
– Hohó! – John megdermedt. Ms. Lam talált valamit. Hallotta az erőszaktevő motyogását, azután Ms. Lam tiszta, éles hangját:
– Ezt mondja majd a bírónak.
Nem volt hosszas dulakodás. Végtére is nála volt a Glock, futni

meg nem lehetett hova ebben a lepukkant házban, amit az otthonuknak neveztek.
John nem tudta megállni, és kikukucskált az ajtón, amikor hallotta, hogy jönnek lefelé. Ms. Lam egyik keze az erőszakoló vállán, a másik a hátul megbilincselt kezén. A hapsi alsóban volt, se ing, se zokni, se cipő. Jót fognak vele szórakozni a fogdán, ahogy ezt Ms. Lam pontosan tudta. Észrevette
a kukucskáló Johnt.
– Eltolta, John – mondta, mintha nem lenne nyilvánvaló. – Vegye ezt figyelmeztetésnek.
John nem válaszolt. Becsukta az ajtót, megvárta, amíg hallja a kocsiajtó csapódását, a motor berregését, a távolodó autó hangját. De még így is kilesett az ablakon, a csomagolópapírt megemelte, és látta, hogy Ms. Lam piros terepjárója megáll az utca végén a jelzőlámpánál.
John letérdelt, és megfogta a mocskos szőnyeg csücskét. Igyekezett nem gondolni a svábbogárra, se az egérürülékre a fapadló és a szőnyeg között. Pontosan ott találta a hitelbeszámolót, ahova rejtette. Nem csempészáru, de mégis, mit szólna hozzá Ms. Lam, ha megtalálná? Hohó, mondaná, és már vinné is vissza a börtönbe.
Felkapta a farmerját és belebújt az edzőcipőbe. Két lépcsőfokot ugrott egyszerre. Az előtérben volt a telefon, ezt használhatták helyi hívásokra. Felvette a kagylót, és tárcsázta a számot. Kívülről tudta.
– Keener, Rose és Shelley – énekelte a vonal másik végén a recepciós. – Kit kapcsolhatok?
– Joyce Shelley-t, kérem.

– Ki keresi?
Nem sok kellett hozzá, hogy álnevet mondjon, de maradt a sajátjánál.
– John Shelley.
Szünet, habozás, maradt a vonalban.
– Egy pillanat.
A pillanatból percek lettek. John el tudta képzelni, miként felhősödik el a nővére arca, amikor a titkárnő bejelenti, ki keresi. Joyce élete rendezett volt, úgy tűnt, jól megy neki.
Ő a maga módján lázadt az apjuk ellen. Nem lett orvos, másodévben kimaradt, és átnyergelt a jogra. Most egész álló nap ingatlaneladási ügyletekkel foglalkozik, fix fizetést kap azért, mert sikerül rávennie a népeket, hogy írják a nevüket a kipontozott helyre. Nem hitte volna róla, hogy ilyen unalmas munkát kibír, de hát Joyce is jót nevetne, ha tudná, hogy a munkaidejében szappanos vizet töröl le a kocsikról.
– Mi az? – suttogta a nővére, annyi fáradságot se vett, hogy köszönjön.
– Valamit meg kell tőled kérdeznem.
– Egy ügylet közepén vagyok.
– Nem tart sokáig – folyamatosan kellett beszélnie, mert tudta, különben a nővére leteszi a kagylót. – Mit jelent a hitelpont?
– Te hülye vagy – mondta normális hangján Joyce.
– Igen, Joyce, tudom.
Joyce nagyot sóhajtott, nehezebben vette a levegőt, mint általában. *Lehet, hogy megfázott,* gondolta John, *vagy visszaszokott a cigarettára.*
– Minden hitelkártyát forgalmazó vállalat, a bankok, vagy bárki,

aki hagyja, hogy hitelre vegyél tőle valamit, jelenti a hitelinformációs ügynökségnek, hogyan törlesztesz, idejében, vagy késedelmesen, hogy csak a minimumot fizeted, vagy minden hónapban a rendes összeget. Ezek az ügynökségek összeállítják a törlesztési történetedet, és a végén kapnak egy számot, amely megmutatja, milyen kockázatot jelent neked hitelezni.
– A hétszáz az jó eredmény?
– John! Tényleg nincs erre időm. Milyen szélhámosságba keveredtél?
– Semmilyenbe. Én nem szélhámoskodom, Joyce. Nem ezért küldtek börtönbe.
A nővére nem felelt, John érezte, ezzel túl messzire ment.
– Nem felejtettem el, miért ültettek le – mondta, és éles hangjából lehetett tudni, nehezen uralkodik magán.
– Mi van, ha valaki megszerezte rólam az információt, és arra használta, hogy hitelkártyája legyen meg minden.
– Akkor tönkreteszi az eredményedet.
– Nem – igyekezett érthetőbben beszélni. – Mi van, ha mindent idejében fizetnek, rendesen, minden hónapban?
Joyce egy pillanatra habozott.
– Miért tennék?
– Én nem tudom, Joyce, ezért kérdezlek téged.
– Komolyan beszélsz? Mi ez az egész, John? Azt kérdezd, amit muszáj tudnod, dolgoznom kell.
– Azt kérdezem! Valaki… – elhalt a hangja. Tudni fogja ebből Joyce, hogy mi folyik? Esetleg bajba keveredhet azért, mert tudomására jutott valami? Nem tudta, hogyan működik a jog. A

pokolba, múlt héten még azt se tudta, hogy létezik hiteleredmény.
És azt se tudja, Ms. Lam nem poloskázta-e be a készüléket.
– Pár alak a börtönből szélhámoskodott – mondta végül.
– Jézus – Joyce megint suttogott. – Ne keveredj ilyesmibe!
– Nem fogok. És kerülöm a bajt.
– Úgy is kell, John. Különben olyan gyorsan vágnak be, hogy gondolkodni se marad időd.
– Mintha apát hallanám.
– Így akarod megkérdezni, hogy van?
John csak most vette észre, hogy eddig visszatartotta
a lélegzetét.
– Nem.
– Jó, mert amúgy se akarná, hogy elmondjam neked.
– Tudom.
– Krisztusom, John – sóhajtott.
Felbosszantotta. Miért is hívta fel? Miért kellett ezzel zaklatnia? Érezte, hogy könnyek gyűlnek a szemébe, az ujjával nyomta a szeme sarkát, hogy visszatartsa a sírást. Eszébe jutott, amikor kicsik voltak, együtt játszottak, Joyce ráadta Richard ruháit, és úgy tett, mintha ő meg a mamájuk lenne. Teadélutánokat tartottak, és sütit sütöttek a nővére Easy-Bake sütőjében.
– Emlékszel, amikor felolvasztottuk anya ajándékát? – John hatéves volt, Joyce kilenc. Félretették a zsebpénzüket, és karkötőt vettek az anyjuk születésnapjára. Joyce azt javasolta, süssék bele egy tortába, és úgy lepjék meg, olvasott valami ilyesmiről korábban. Nem tudták, hogy a karkötő csak bizsu, és amikor betették a kis sütőbe és bekapcsolták a százwattos égőt,

hogy megsüssék a tortát, a karkötő ráolvadt a rácsra. A füsttől megszólalt a tűzjelző.
– Emlékszel?
Joyce szipogott, de nem válaszolt.
– Jól vagy? – Mindent tudni szeretett volna az életéről. Jár valakivel? Soha nem ment férjhez, de átkozottul csinos és okos nő. Biztos van valaki az életében, valaki, aki vigyázni akar rá.
– Megfáztam.
– Hallom.
– Mennem kell.
Halkan kattant a készülék, ahogy megszakította a vonalat.

A következő három nap elég viharos volt – az egyik pillanatban szakadt az eső, a következőben a sötét fellegek szétváltak, és ragyogva sütött a nap –, Johnnak gyakorlatilag nem volt munkája a vihar alatt. Olykor nagyon megbánta, hogy ötven dollárt adott annak a prostinak. Máskor meg szeretett volna még ötvenet adni neki. Mit kérdezne tőle legközelebb? Talán azt, milyen érzés szerelmesnek lenni. Milyen érzés magadhoz szorítani valakit, aki vissza akar ölelni? Újra beszélgetni akart vele. Meg akarta ismerni az életét.
Sajnos, nem engedhette meg magának.

Gyerekkorában nem kellett azon aggódnia, hogy kerül-e étel az asztalra, ruha a testére. A szülei mindenről gondoskodtak. Az ágyon mindig friss ágynemű, a vécé varázslatosan tiszta, és ha kinyitotta a hűtőszekrényt, mindig tele volt olyan ételekkel, amelyeket szeretett. Még a börtönben is mindent megkapott.

Szigorú napirend, merev szabályok, de amíg azt tetted, amit mondtak, nem kellett aggódnod semmi miatt.
Egy jó hónapban John adólevonás után körülbelül ezer dollárt keresett. A háromszor három méteres szoba bérleti díja négyszázötven dollár – rohadt drága, de sehova máshova nem mehetett, a háziúr tehát annyit kért, amennyit nem szégyellt. Lakást bérelni olcsóbb lett volna, de John nem tudta letenni az izmos kauciót, a különféle járulékos kiadásokról nem is beszélve, csatlakozási díjak és előlegek, amelyekre a szolgáltatók igényt tartottak. A MARTA se volt olcsó, a város ötvenkét dollárért árulta a havibérletet. Előfordult, hogy John nem tudott ennyit előre kifizetni, és kénytelen volt utanként egy-hetvenötöt leperkálni, hogy eljusson a munkahelyére, és haza. Az étel, ami alapjáraton gabonapelyhet, mogyoróvajas-banános szendvicset és néha gyümölcsöt jelentett, havi százhúsz dollárba került. John a tejet kis kiszerelésben vette, hogy azonnal meg tudja inni, és csak nem romlandó ételt vásárolt. A szobájában a hűtő arra volt jó, hogy távoltartsa a csótányokat. Arra nem volt pénze, hogy mindennap jeget vegyen, különösen nem nyáron, amikor mire hazaért vele, tiszta vízzé olvadt a buszon.
A feltételes szabadlábra helyezés privilégiumáért havonta kétszázharminc dollárt kellett fizetnie az államnak. A nemi erőszak és gyilkosság nem olcsó mulatság, és ha elmaradt volna a fizetéssel, azonnal visszakerül a börtönbe. Minden hónapban az első dolga volt, hogy elküldje a csekket az államnak.
Így hetente nagyjából hetvenöt dollárja maradt, amit magára költhetett. Már ha jó hét állt mögötte, mert voltak hetek, amikor

jóval kevesebbet keresett. John mindenáron félre akart tenni. Olykor annak az árán is, hogy kihagyott egy étkezést. Annyira szédült az éhségtől, hogy este szó szerint lezuhant az ágyra. Kétségbeesésében egyszer benézett egy rövid lejáratú hiteleket kínáló irodába, a „készpénzt fizetésig” szlogenű intézményben láthatta a város szegényebb rétegét, de nem tudta rászánni magát, hogy négyszáznyolcvan százalékos kamatot fizessen az egyhetes hitelért. De még ha elszánta volna is rá magát, ehhez a hitelhez folyószámlára lett volna szükség, hogy egyenesen a banknak utalhassák a pénzt. Nem volt olyan bank a világon, amelyik folyószámlát nyitott volna John Shelley-nek.

Az egészségbiztosítás fantasztikus álom volt csupán. Rettegett attól, hogy megbetegszik.

A szerencsétlen telefonhívás után John sétálni ment az esőbe, rugdosta a pocsolyákat, de legszívesebben magát rúgta volna seggbe, amiért felhívta Joyce-t. Van elég baja annak a lánynak nélküle is. Igazság szerint beszélgetni akart vele. Szerette volna tudni, hogy van. John általában havonta egyszer hívta fel, és a nővére olyankor pontosan annyira örült annak, hogy hall róla, mint ma reggel.

A MARTA busz csikorogva fékezett le előtte, John ellenőrizte a járat számát, mielőtt felszállt. Ez jó hónap volt, úgyhogy a leolvasóhoz nyomta a bérletét, biccentett a sofőrnek is.

– Hidegre fordult – mondta a buszvezető.

– Bizony – felelte John, és élvezte ezt a villanásnyi csevegést, azután beléhasított, hogy akkor télikabátot kell vennie. Úristen, az mennyibe kerülhet?

A busz gyorsított, megrándult, John megbillent, elkapta az egyik

szék fogantyúját, kiegyenesedett, és kapaszkodva araszolt a busz végébe. A buszon sokan voltak, egy fekete nő mellett talált helyet, aki buzgón olvasta az ölébe fektetett Bibliát. Az idő ellenére hatalmas napszemüveget viselt a szemüvege fölött. Nem nézett föl, amikor a férfi lehuppant mellé, de John tudta, hogy a szeme sarkából végigmérte.

Csalással lehet pénzt szerezni. Mindig van valami lehetőség. A börtön tele volt olyanokkal, akik azt hitték megtalálták a tökéletes tervet. John tudta, hogy a Gorillában vannak, akik nyugtákat loptak a kocsikból és beváltották készpénzre.

A nagy áruházláncok voltak a legjobbak. Csak be kell sétálni, megkeresni azt az árut és a számát, amit a nyugtára nyomtattak, azután átadni a pénztárosnak, és máris a kezedben a készpénz. Könnyű pénz, mondták. Ray-Ray kétszer mondta.

A Lindbergh állomásnál átszállt, elhaladt a bezárt autómosó mellett. Úgy gondolta, tulajdonképpen hiábavaló utat tesz meg, mégis a hosszabb utat választotta, végig a Chesire Bridge úton, mert tudta, ez elhalad az italbolt mellett, ahol Robinnal találkozott. Egész héten a lányra gondolt, hol lehet, mit csinál.

Valahogy úgy képzelte, a lány élete a sajátjának a tükörképe. Talán kicsit elkényeztették, mint Joyce-t, apuka kicsi lányát. Milyen lehetett az öccse? Stewie barátja, Stweie-é, aki megcsókolta. Ő milyen volt? Robin vajon felhívta telefonon az öccsét, ha nagyon rossz napja volt? És az is olyan ingerülten fogadta a hívást, ahogyan Joyce az övét? John nem tudta elképzelni, milyen lehet, ha valakinek a nővére prosti. Ő biztos meg akarna ölni minden nyomorultat, aki szemet mer vetni rá.

A busz elhúzott az italbolt mellett. Három lány állt a ponyvatető

alatt. Egyikük a nagyszájú, aki összeverekedett Ray-Rayjel. De egyik se volt Robin.
John hátradőlt, és nézte, ahogy elhúznak mellette a különleges éttermek. A busz megállt a sarkon, itt volt a mozi, ő pedig felállt, hogy az öregasszony ki tudjon mászni mellőle. Nézte a reklámtáblákat, egyik filmet se ismerte. Amikor megkapta az első fizetését, moziba ment. A pénztárnál elhűlve látta az árakat. Tíz dollár! Nem akarta elhinni, hogy ennyibe kerül egy jegy. Még a matiné is drága volt.
A busz a kereszteződésnél jobbra kanyarodott, a külvilág megváltozott. John az ablakból figyelte, hogy a házak egyre nagyobbak, a kertek egyre ápoltabbak. Morningside, Virginia Highland, Poncey-Highland. Keresztül a Little Five Pointson, el az új Barnes & Noble mellett, jött a Traget és a Best Buy. Csak akkor lett újra sivárabb a környék, amikor túljutottak a Moreland Avenue felén. Italboltok, sarki fűszeresek, autóalkatrész-boltok sorjáztak a mocskos úton. Olcsó készpénzhitelt hirdető táblák, zálogházak, olcsó biztosítás, és egy plakát, amelyik büszkén hirdette: „Az egyetlen kilós ruhabolt a városban”. A buszmegállóban várakozó félmeztelen férfiak vállán trikó, amelyet csak a legutolsó pillanatban vesznek fel. A busznak megváltozott a szaga, amikor az építőmunkások kezdtek gyülekezni. Mexikóiak, ázsiaiak, feketék. Hamarosan John volt az egyetlen fehér a buszon.
Akkor szállt le, amikor az utca már majdnem szép volt. A Morelandet itt a Brownwood és a Grant Park határolta. Mostanában családok költöztek ide, maguknak követelték a belvárosi területet. A korábbi lakókhoz képest rendben tartották

a házukat, ápolták a kertjüket, jobb ellátást követeltek, szebb éttermeket, biztonságosabb utcákat. John rég megtanulta, hogy a középosztálynak azért jobb, mert elvárja, hogy a dolgok jobbak legyenek. Nem adja alább annál, amennyire taksálja magát. Az emberek beszállnak a csillogó autójukba, és oda mennek, ahol elismerik őket.

A szegények ezzel szemben megszokták, hogy annyit kapnak csak, amennyi jut nekik, és azért is hálásnak kell lenniük.

Pillanatnyilag éppen nem esett, és a sötét felhők mögül előbukkant a nap. John nem akart visszamenni Morelandbe, úgyhogy leszállt a buszról, és a Brownwood Park fái között sétált. A környéket egy, a könyvtárban talált utcatérképen fedezte fel, és örült, hogy az utcák olyanok, amilyennek elképzelte őket. Mindenütt új házak épültek, háromszintes bérházak magasodtak az 1950-es évekbeli tanyasi faházakat idéző családi házak fölé. Mennyibe kerülhet egy ilyen? Milyen munka kell ahhoz, hogy saját házat vehess, felneveld a gyerekeidet, és egy jó használt autód egyen? El se tudta képzelni, mennyi készpénzre lenne ehhez szükség. A Taublib Streeten át jutott el East Atlanta Village-be, csodálkozva fedezte fel, hogy ahol elhagyatott, lakatlan épületekre és roncskocsitelepekre számított, most kedves éttermek és kávéházak állnak. Látott még néhány butikot, pékséget és egy kisállatboltot. Benézett a kirakaton, egy kövér, narancssárga macska napozott egy zacskó kutyaeledelen. Macska jó lenne, hogy ne legyen teljesen egyedül. A svábbogár, amit Ms. Lam fogott, nem igazán számít, a cica majd egy másik nap luxusa lesz. Johnnak egyelőre az is gondot okozott, hogy magának

előteremtse az ételt.
A Metropolitan Avenue-n jobbra fordult, sétált néhány saroknyit, és egyszerre az East Atlanta-lánchoz tartozó posta előtt találta magát. John nézte a zömök, intézménykülsejű épületet. A posta száma megegyezett azzal a számmal, amelyet a hitelbeszámolón látott: 30316.
Zsúfoltság, egymás mellé szorult autók parkoltak a járdaszegélyen, akadályozták a forgalmat, pedig a táblák tiltották. A posta melletti világoskék viktoriánus házhoz vezető utat egy nagy áruszállító állta el.
Megint eleredt az eső, szemerkélt, de elsötétítette az eget. John vagy százötven métert sétált még, azután megfordult. Figyelte a postán ki-be siető embereket, kíváncsi volt, mi hozhatta őket ide.
Fél órát sétált fel s alá, és rájött, semmi nem akadályozza meg, hogy bemenjen az épületbe. A helyi kis posta, ahova ő járt, sötét volt és ki tudja, milyen okból, bűzlött a szalonnazsír szagától. Itt fizette be, amit kellett – lakbért, a tartozását az államnak –, mert csak tíz perc gyalogútra volt. A környéken sok volt a bevándorló, előfordult, hogy valaki csirkéket vagy más kisebb állatot akart feladni, a jó ég tudja, hova. Előfordult, hogy kakaskukorékolást hallott, amíg sorban állt.
Az East Atlanta fiókja ezzel szemben jól megvilágított, tiszta, kellemes hangulatú hely volt. Közvetlenül a bejárati ajtóval szemben voltak a postafiókok, a magasban a kicsik, alul a nagyok. Johntól balra két nő a tőle telhető leggyorsabban szolgálta ki az ügyfeleket. A bejárati ajtó melletti bélyegautomatához a folyosó végéig állt a sor. John a

farzsebéből elővett egy üres borítékot, hogy úgy nézzen ki, mint aki idetartozik, és beállt a sorba. A sor lassan araszolt előre, és John csak akkor nézett vissza a postafiókokra, amikor már egészen közel volt az irodába nyíló üvegajtóhoz.
A nyolc-ötvenes postafiók az első sorban, szemmagasságban volt. A mellette lévő dobozon egy narancssárga cédula, de a betűk már olvashatatlanná fakultak.
– Jó napot – köszönt az ablaküveg mögött ülő nő az egyik vevőnek, aki elsietett John mellett. John kitért az útjából, és valami elnézésfélét mormogott, mert a hajából még csöpögött a víz. Amikor felnézett, látta, hogy valaki a postafiókokhoz tart.
John visszatartotta a lélegzetét, szorosan fogta a borítékot, miközben a vékony fekete nő a mobilján beszélgetve, betette a kulcsot a nyolc-ötvenesbe. Nevetett, mondott valami kellemetlent egy családtagjáról, aztán kivette a kulcsot.

– Basszus, rossz fiókot akartam kinyitni.
A kulcsot beillesztette a nyolc-ötvenes alatti zárba, közben a vállával szorította a füléhez a készüléket, és folytatta a csevegést.
– Uram? – figyelmeztette Johnt a mögötte várakozó asszony.
A sor előremozdult, de John nem. Mosolyogva szabadkozott:
– Bocsánat, elfelejtettem a pénztárcámat – lépett ki a sorból.
Milyen ostoba időpocsékolás. Nem ülhet itt egész nap, és vajmi kevés esélye van annak, hogy aki elvette a nevét, épp akkor jelenjen meg, amikor ő itt vár. A lottóval több esélye lenne.
Kinyitotta az ajtót, és a szemétbe dobta a borítékot. Az ég megint megnyílt, hideg özönvíz zuhogott alá. John megborzongott. Száz dollár. Egy jó télikabát legalább száz

dollár. Honnan szerez ennyi pénzt? Mennyi ideig kell spórolnia egy rohadt kabátra?
Felhúzott vállal görnyedezett a megállóban, átkozta magát és az esőt. Új munkát kell keresnie. Valamit, amit zárt helyen lehet végezni. Ahol kötött munkaórák vannak, és nem függ minden az időtől. Ahol nem bánják, hogy priuszod van, és nem gondolják azt, hogy a priuszod miatt le kellene lőni, mint egy veszett kutyát, hogy a világot örökre megszabadítsák a benned élő gonosztól.
John munkalehetősége a veszélyes munkára korlátozódott. A börtönben az elítéltek fele azért került oda, mert kirámolt egy kisboltot, vagy egy családi vállalkozást. A halálsoron a legtöbben úgy kezdték bűnügyi pályafutásukat, hogy kirabolták a helyi bordélyt, és azzal végezték, hogy fejbe lőttek egy alacsony fizetésű melóst a fiókjában őrzött hatvan dollárért.
Mielőtt Ms. Lam beszervezte a Gorillába, John már olyan elkeseredett volt, hogy a kisboltokon gondolkozott. De azt is tudta, a kocsimosó csak átmeneti megoldás, nem maradhat itt örökre, télen semmi esetre sem. Muszáj valahogy pénzhez jutnia, és gyorsan.
A busz késett, a sofőr ideges volt, amikor végre beérkezett. John hangulata illett a többi utaséhoz, ahogy fölcaplatott a lépcsőn, majd az esőben gyakorlatilag szétmállott harmincdolláros cipőjében a busz hátuljába ment. Lezuttyant egy üres székre, félig-meddig az kívánta, hogy a cikázó villám az ablakon keresztül csapjon már a fejébe. Akkor agysérült lenne, nyáladzó káposztafej, aki valamelyik kórházban foglalja el a helyet. Kezdte érteni, miért kerül vissza olyan sok ember a börtönbe.

Harmincöt éves. Soha nem vezetett autót. Soha nem randevúzott igazából. Soha nem élt igazából. Mi értelme van annak, hogy rosszkedvűen bámul ki az ablakon, és nézi, hogy egy alak hogy küszködik azzal, hogy egyszerre csukja be az ernyőjét, és üljön be a kocsijába.
John felállt, amikor a busz kihúzott a megállóból, nézett ki az ablakon, nem tudta levenni a szemét arról a férfiról. Hány év telt el azóta? Képtelen volt számolni, de tudta, hogy ez ő. John tátott szájjal bámulta, hogy a férfi feladta a küzdelmet esernyővel, a parkoló betonjára dobta, és bemászott a kocsijába, csattanva csukva be a kocsi ajtaját.
Semmi esélye sem volt, hogy megtalálja, hogy jó napon, jó időben volt jó helyen, hogy pont jókor ment a postára.
Millió az egyhez az esély, de sikerült. Megtalálta a másik John Shelley-t.

TIZENKETTEDIK FEJEZET

John nem emlékezett rá, hogy tartóztatták le – nem azért, mert sokkot kapott, hanem mert félig öntudatlan állapotban volt. Woody délelőtt átjött, hogy megnézze, mi van vele, és adott neki egy kis Valiumot. John annyit vett be, amennyi egy lovat is kiütött volna.
A zsaruk nyilvánvalóan eleve letartóztatási paranccsal érkeztek. Az apja felvezette őket John szobájához, ahol a fiú szinte eszméletlenül hevert. John arra emlékezett, hogy amikor magához tért, az arca égett a heves apai pofonoktól. A zsaruk

kirángatták a házból, a bilincs belemart a csuklójába. A ház előtti füvön megint elájult.
Egy kórházban tért magához, a szájában érezte a szén ismerős ízét. Csakhogy most, amikor a kezével le akarta törülni az arcát, valami fémesen csapódott az ágyrácshoz. Odanézett, csak homályosan látott ugyan, de annyit azért kivett, hogy az ágyhoz bilincselték.
Egy zsaru ült az ágy mellett, újságot olvasott. Szigorúan Johnra nézett.
– Felébredtél?
– Igen – felelte John, és elaludt.
Legközelebb az anyja ült az ágya mellett. Istenkém, rémesen nézett ki. John szerette volna tudni, mennyi ideig aludt, mert Emily láttán azt gondolhatta, húsz évvel ezelőtt mászott fel a szobájába, állította volna halkabbra a sztereóból üvöltő Heartot, és nyelte le azt a maroknyi fehér pirulát, amit az unokabátyjától kapott.
– Kicsim – mondta, és megsimogatta a karját. – Jól vagy?
A nyelve hátracsúszott, a mellkasa úgy fájt, mintha kalapáccsal ütöttek volna a szegycsontjára. Hogy tudott egyáltalán eddig levegőt venni?
– Minden rendben lesz – nyugtatta az anyja. – Az egész csak tévedés.
De nem az volt. Legalábbis a rendőrség szerint. A kerületi ügyész úgy egy órával később érkezett. Mögötte Paul Finney állt, aki úgy bámult Johnra, mint aki bármelyik pillanatban ráugrik és ott, azonnal megfojtja. A zsaru is észrevehette, mert szorosan Mr. Finney mellett állt, nehogy elszabaduljanak az

indulatok.
Az ügyész mutatott be mindenkit.
– Lyle Anders vagyok. Ő Harold Waller rendőrfőnök. –
A Finney mellett álló rendőr egy papirost tartott a kezében. Megköszörülte a torkát, lenézett, mint aki felolvassa a szöveget.
John az anyjára nézett.
– Minden rendben, kicsim – bólintott az asszony.
– Jonathan Winston Shelley – kezdte Waller. – Letartóztatom Mary Alice Finney megerőszakolása és meggyilkolása miatt.
John úgy érezte, mintha víz alatt lenne. Waller szája mozgott, látszott, hogy beszél, de John nem értette.
Lyle Anders végül csettintett az ujjával John arca előtt.
– Érted, mi történik, fiú?
– Nem – felelte John. – Én nem…
– Ne mondj semmit – suttogta az anyja, és a szája elé tette az ujját. Emily Shelley, a szülői munkaközösség tagja, cserkészanya, csokis sütik készítője, a halloweenjelmezek

mesteri varrónője kihúzta magát, és a három férfihoz szólt.
– Ez minden?
A férfiak, különösen Paul Finney, az ő kis mamája fölé tornyosult. Alapvetően magas volt, de a düh még nagyobbá tette.
– Vallomást kell tennie – mondta Anders.
– Nem – felelte a nő, aki az anyja volt. – Valójában nem kell vallomást tennie.
– Az ő érdekében.
– A fiam rettenetes megpróbáltatásokon ment keresztül –

felelte Emily. – Pihenésre van szüksége.
Anders igyekezett közvetlenül Johnhoz beszélni, és még akkor is próbálkozott, amikor Emily elállta az útját.
– Fiam, vegyél erőt magadon, és mondd el, mi történt. Biztosra veszem, hogy van oka…
– Nincs semmi mondanivalója – közölte határozottan Emily. John csak egyszer hallotta így beszélni, amikor Joyce tízéves volt, és a háztető korlátján akart sétálni.
Emily egyenként a szemükbe nézett.
– Kérem, menjenek.
Paul Finney Johnra akart ugrani, de a zsaru elkapta.
– Te mocsok – sziszegte Mr. Finney. – Ezért meglakolsz.
Mr. Finney valamikor az állam egyik legjobb birkózója volt. Anders és Waller két keze kellett hozzá, hogy visszatartsák. Még így is szó szerint fel kellett emelniük, úgy cipelték ki a szobából. Ahogy az ajtó becsukódott, még beordította:
– Ezért megfizetsz, te szarcsimbók!
Az anyja alsó ajka remegett, amikor visszafordult Johnhoz. A fiú fura módon úgy gondolta, Mr. Finney csúnya szavai borították ki.
– Hol van apu? – kérdezte. Mindig Richard volt az, aki rendbe hozta a dolgokat, és kezében tartotta a szálakat. – Anyu? Hol van?
Emily nagyokat nyelt, és megfogta a fia kezét.
– Figyelj rám – mondta sürgetőn. – Bármelyik pillanatban visszajöhetnek, és börtönbe visznek. Csak pár percünk van.
– Anyu…
– Ne beszélj – szorította meg a kezét. – Figyelj.

John bólintott.
– Semmit ne mondj a rendőröknek. Még a nevedet se. Ne mondd meg nekik, hol voltál azon az estén, ne mondd meg, mit vacsoráztál.
– Anyu…
– Csitt, Jonathan – és az ujját a fiú szájára nyomta. – Senkivel ne beszélj a börtönben sem. Ott senki nem a barátod. Mind csak magával törődik, és neked is ezt kell tenned.
A telefonba se mondj semmit, mert lehallgatják a beszélgetéseket. Poloskák vannak mindenütt.
Poloskák, gondolta John. Hol hallotta ezt az anyja? Honnan tud erről bármit is. Hiszen még a *Kojak*et se nézte, mert túl erőszakosnak tartotta.
– Ígérj meg valamit, John. Ígérd meg, hogy senkivel nem beszélsz, amíg Lydia néni ide nem ér.
Lydia néni. Barry felesége. Ügyvéd.
– John? Megígéred? Egyetlen szót se. Még az időjárásról se. Értesz? Ez a legfontosabb dolog, amit valaha mondtam neked, és muszáj szót fogadnod. Ne beszélj *senkivel.* Érted?
John sírni kezdett, mert az anyja is sírt.
– Igen, anyu.
Kinyílt az ajtó, Waller jött vissza. Figyelte a jelenetet: anya és fia. John érezte, hogy a férfi egy része megenyhül. Szinte kedvesen mondta Emilynek:
– Mrs. Shelley, most ki kell mennie.
Emily szorosabban fogta John kezét. Lenézett rá, a szeméből potyogtak a könnyek. Ki tudja, miért, John úgy hitte, majd azt mondja, szereti, de az tátogta:

– *Senkivel! Ne beszélj!*
Anders kiengedte Emilyt, azután a zsebéből elővette a bilincs kulcsát. Az enyhülés amilyen gyorsan jött, olyan gyorsan el is tűnt.
– Ide hallgass, kis köcsög – mondta Johnnak. – Kiszállsz abból az ágyból, felöltözöl, és hátrateszed a kezedet. Ha egy másodperc gondot okozol, úgy megverlek, hogy azt hiszed, a ház dőlt rád. Megértetted, te kis gyilkos geci?
– Igen – lehelte John, mert a rettegéstől nem kapott levegőt. – Igen, uram.

TIZENHARMADIK FEJEZET

2005. OKTÓBER 15.

A Coastal Állami Fegyintézet Savannah mellett, egy Garden City nevű településen épült, Georgia államban. A nevek papíron gyönyörűek voltak, különleges tengerparti városkát idéztek, olyat, amilyet a képeslapokon látni. Akárki választotta a helyet az állami fegyintézet számára, remek tréfát csinált az egészből.
A Coastal a legszigorúbb biztonsági követelményeknek is megfelelő fegyház volt, alig pár éves, amikor John oda került. Tíz évvel később átépítették, hogy be tudja fogadni az erőszakos bűncselekmények miatt elítéltek áradatát. Napjainkban a börtön hét körletből áll, tizenkét kétszemélyes, huszonnégy négyszemélyes zárkával. Negyvennégy magánzárka, harminc büntető és tizenöt elkülönítő zárka. Az L épületben több mint kétszáz férfi, az N-ben még kétszáz lakott, az O és Q

épületekben nyitott hálótermek, emeletes ágyakkal, ami leginkább egy laktanyára emlékeztetett. Ezerhatszáz ember nevezte otthonának.

John nem gondolta, hogy egyszer önként megy vissza a Coastalba. Szabadnapot vett ki, és hajnali hatkor felült egy Greyhoundra. A jegy elvitte a tévére félretett pénze másik felét, de ez most nem igazán számított. Az ablakhoz támasztotta a fejét, és megpróbált aludni a buszon, de állandóan az az első alkalom járt a fejében, amikor megbilincselve tette meg ezt az utat. Nem kerülhet oda vissza. Nem dögölhet meg egy börtönben.

Hozott könyvet – az *Egy tiszta nő*t –, és kényszerítette magát, hogy olvasson a közel ötórás út alatt. De állandóan vissza kellett lapoznia, minden mérföldnél elkalandozott a figyelme. Hogy tudta az anyja minden két hétben megtenni azt az utat, akár esett, akár fújt? Nem csoda, hogy kimerült volt, mire megérkezett. Nem csoda, hogy annyira összetörtnek látszott, amikor először engedték, hogy meglátogassa. És húsz éven át minden második héten megjelent. Az egész idő alatt mindössze három alkalmat hagyott ki.

Tess éppen bizalmasan közölte Angellel nemesi származását, amikor a Greyhound megállt az állami fegyház előtt. John a buszjegyet használta könyvjelzőnek, aztán a könyvet a magával hozott műanyag bevásárlószatyorba tette.

A beléptetésnél John arca égett a szégyentől, amikor átkutatták és kikérdezték – nem maga miatt, hanem mert most értette meg, min ment keresztül az anyja, valahányszor eljött őt meglátogatni. Fejben számolt, amíg átkutatták a műanyag

zacskót, kinyitották a karton cigarettát, alaposan átlapozták a könyvét, szinte minden oldalt ellenőriztek. Több mint ötszázszor tette meg ezt az utat. Hogy bírta ki? Hogy hozhatta ilyen megalázó helyzetbe az anyját? Nem csoda, hogy Joyce mindig olyan ólomszürke volt. John soha nem utálta magát annyira, mint ott.

Leült az egyik műanyag székre, és várta, hogy szólítsák. A térde megint le-föl járt, de a többiek teljesen nyugodtnak tűntek. Többnyire asszonyok gyerekekkel. Jöttek meglátogatni aput. Az egyik kisgyerek John mellett zsírkrétával repülőt rajzolt. Egy másik sírt, mert nem hozhatta be a mackóját. Valami nem stimmelt az átvilágításkor, de az anya nem hagyta, hogy szétszedjék a mackót.

– Shelley! – kiáltotta egy egyenruhás nő. Egyik őr se ismerte meg, ami nem csoda, ha figyelmebe vesszük, hány rabbal és hetente hány látogatóval volt dolguk.

– Shelley! – kiáltotta újra.

John felállt, a mellkasához szorította a bevásárlószatyrot.

– Hármas asztal – mondta a nő, és egy biccentéssel beengedte.

A szatyrot a futószalagra tette, most harmadszor világították át, ő maga átsétált a fémdetektoros kapun, és belépett a látogatók termébe. Megállt a szalag végénél, nézte a termet, megpróbálta az anyja szemén át látni. A hatszor kilenc méteres szobában a fém kempingasztalokat a padlóhoz rögzítették. A férfiak az egyik oldalon ültek, a feleségek, barátnők, vagy a prostik, akiket megfizettek a látogatásért, a másikon. A gyerekek nevetve, kiabálva futkároztak; minden három méteren háttal a falnak állt egy őr. Mindenütt kamerák, lassú rosszallással mozogtak fel és

alá.
Ben Carver a hármas számú fekete asztal mellett ült. A szokásos fehér ingét, fehér nadrágját és fehér zokniját viselte. Volt egy pár ehhez illő fehér lakkcipője is, az anyjától kapta, de azt rendszerint csak a zárkában viselte, nem akarta összekoszolni.
A börtönben mindenkinek volt egy persónája, egy másik, felvett személyisége, az segítette a túlélésben. A gengszter még kegyetlenebb lett, az árják még gonoszabbak, a melegek még homokosabbak, a félcédulások teljesen mániákusak. Ben az utóbbi kategóriába tartozott, és úgy alakított, akár egy mesterszínész. John nem gondolta, hogy sokat rájátszott volna. Mire a Georgiai Nyomozóiroda elkapta, Ben már hat férfit gyilkolt meg Atlanta környékén. Sajátos heppje volt, hogy ajándékba lemetszette a jobb mellbimbójukat. Amikor letartóztatták abban az atlantai postahivatalban, ahol Ben tizennyolc évig postai szortírozóként dolgozott, az egyik zsaru kicsit túlbuzgó volt, és a földre küldte Bent. Egy kis húsdarabka – később kiderült, a legutolsó áldozat jobb mellbimbója – esett ki a szájából. Úgy szopogatta, mintha savanyú cukorka lenne.
Ez a kísérteties részlet, valamint hogy Ben vezetékneve Carver volt, nagy hullámokat kavart a sajtóban. Johnnal ellentétben bekerült az országos hírekbe, még gúnynevet is kapott, ő lett az Atlantai Szeletelő. Ben nem különösebben örült a becenévnek, mindamellett nagyon haragudott Wayne Williamsre, akit az atlantai gyerekgyilkosságok miatt ítéltek el, és aki a letartóztatása után néhány héttel kigolyózta a lapok első oldaláról.
– Drága fiam – mondta halvány mosollyal Ben, amikor

végigmérte Johnt. Az ajkán nedves fekete folt ott, ahol rendesen a cigaretta lógott a szájából. A nikotin a fogába is berágta magát. Az egyik első dolog, amit Ben elmondott Johnnak, hogy valamiféle orális fixációja van. – Jobb, ha cigizem, mintha a jobb bimbódat csócsálom – mondta, és John attól kezdve soha nem panaszkodott, hogy füstöl.
– Nos? – kérdezte Ben.
John állt az asztalnál, nem tudta, le akar-e ülni.
– Jól nézel ki.
– Hát persze hogy jól. – Úgy tett, mintha megigazgatná a haját, ami jóformán már nem létezett, és rákacsintott valakire John háta mögött.
Ben védőőrizetben volt ugyan, de abban a szárnyban nem volt hely a látogatóknak, úgyhogy ha nagy néha meglátogatta valaki, együtt kellett ülnie az átlagos fogvatartottakkal. A harmadik szint elmeosztályának lakója a látogatás idején volt a legkiszolgáltatottabb. Csak abban bízhatott, hogy a többieket teljesen lefoglalja a kurvájuk, vagy tisztelik a feleségüket, barátnőjüket annyira, hogy nem rántják elő a kést, és nem metszik fel a hasát.
– Találkoznom kellett veled – mondta John.
Ben csettintett a nyelvével, és John igyekezett nem gondolni arra, mi lenne most ennek az embernek a szájában, ha nem kapják el a zsaruk.
– Nem megmondtam, hogy soha többé ne gyere vissza ebbe a pokolba?
– Örülök, hogy látlak – felelte John, és így is gondolta. Amióta kikerült innen, még nem fogadta örömmel senki.

– Nos, mit hoztál? – cupantott Ben.
John a kivette a szatyorból a karton füstszűrő nélküli Camelt.
– Igazán nem kellett volna – Ben magához ölelte a kartont. – Édesem, csüccs le. Tudod, hogy nem szeretem, ha fölém tornyosulnak, még akkor sem, ha gyönyörködhetem a csodaszép csomagodban.
John leült, kínosan érintette Ben szóhasználata. Elfelejtette, hogy Ben mindig így beszélt hozzá, hogy már akkor is mocskosnak érezte magát, ha csak azt kérdezte, hány óra van. Emlékeztetnie kellett magát, hogy ez is Ben előadásának része, csak így tudja végigélni a napot, és nem elmetszeni a saját torkát.
Ben bizalmasan közölte:
– Ma Oprah lesz műsoron.
Oprah, az egyetlen program, amiben az egész körlet egyetértett.
– Biztos jó lesz – felelte John. Egyebet nem mondott, mert az őr éppen mellettük sétált el, kicsit elidőzött az asztaloknál, azután továbblépett.
– Nos, tudod, hogy nem bírom sokáig nikotin nélkül, úgyhogy mondd, mire vágysz?
John közel hajolt, a tenyerét az asztallaphoz szorította, hogy az őr lássa, semmi olyasmit nem tesz, amivel megszegné a szabályokat.
– Van egy kis bajom.
– Ennyit sejtettem.
Az őr továbbment. John minden akaraterejét összeszedte, hogy ne nézzen hátra. Ben figyelte, mi történik John mögött, ahogy John is szemmel tartott mindent Ben háta mögött.

– Drágaságom – mondta Ben –, ne feledjük, hogy itt a falnak is füle van.
De még valószínűbb, hogy az asztaloknak is. John nem tudhatta biztosan, hogy igaz vagy sem, de a börtönben mindenki úgy hitte, hogy a látogatószobát teljesen bepoloskázták. Volt az asztalok alatt, és voltak a fluoreszkáló mennyezeti világítótestekben. A kamerákat mindenki láthatta, körbe-körbe pásztázták a szobát, ráközelítettek a gyanús látogatóra. Idebent egy papban sem lehetett megbízni.
John halkan mindent elmesélt Bennek a tévéről, a hitelbeszámolóról, a postahivatalról. Beszélt az esernyős férfiról, de a nevét óvatosan nem árulta el, mert ki tudja, hátha igazak a pletykák.
Amikor befejezte, Ben csak annyit mondott:
– Értem.
John hátra dőlt.
– Mit tegyek?
Ben összeszorította telt ajkát, és beleégett fekete foltra tette az ujját.
– Életem, ez nem könnyű kérdés.
– Valamiért tönkre akar tenni – mondta, majd, mert nem volt benne biztos, hozzátette: – Ugye? Velem fedezi magát.
– Rád akar tolni valamit, szívem.
John megrázta a fejét, és ismét Benhez hajolt.
– Ennek semmi értelme. Hat éve kezdődött. Hat éve itt bent voltam. Ennél biztosabb alibim nem lehet.
– Igaz, igaz – mormolta Ben, és megint az ajkához érintette az ujját. – Tudja, hogy kiengedtek?

John megvonta a vállát.
– Kideríthette.
– De tudja? – makacskodott Ben. – Meg kell mondanom, édesem, hogy rendkívüli meglepetés volt, milyen elegánsan érveltél a felülvizsgáló bizottság előtt. Micsoda ékesszólás.
John bólintott. Maga is meglepődött saját magán.
– Játsszunk el a gondolattal – javasolta Ben. – Mi van akkor, ha a barátod azt feltételezte, itt rohadsz a mi kis Maison du Feces-ünkben?
– Oké.
– És mi van akkor, ha döbbenten tapasztalja, hogy a mi édes kisfiunk kiszabadult?
– Igen…?
– Mi van, ha fenyegetve érzi magát? – Ben közelebb hajolt. – Valamit kifőzött, ez nyilvánvaló.
– Igen – bólintott John.
– És nem akarja, hogy belekavarj a tervébe, igaz?
– Igaz.
– Tehát mit tesz?
A két férfi elhallgatott, a következő lépésen gondolkoztak.
– Nem tudom – ismerte be zavartan John. – Meg kell találnom.
– Az összes nyilvánvaló utat bejártad?
– Igen. – Megnézte a telefonkönyvet, de a pasas nem volt benne. Még a könyvtár számítógépét is kipróbálta, teljesen idiótának érezte magát, amíg a nyomtatott utasítást igyekezett követni, hogyan kell keresni az interneten. Semmi.
– Meg kell tudnom, hogy miben sántikál – mondta John.
Ben a cigarettával játszadozott, tépkedte a karton szélét. John

tudta, hogy nincs sok ideje.
– Természetesen a korábbi életem kapcsolatait felhasználva megszerezhetem neked a pasi mostani címét.
– Még vannak kapcsolataid? – John igencsak meglepődött, hogy Ben ezt olyan helyen ismeri el, ahol bárki meghallhatja. Annak idején voltak az „esethez közeli források”, akik Ben tárgyalása idején azt állították, hogy Ben a postahivatal belső postáján küldte el ajándékait fetisiszta társainak. Ben szélesen elvigyorodott.
– Tudod, gazdagságban, szegénységben, egészségben, betegségben és evés közben jön meg a postás… De ehhez el kell mondanod, amit tudnom kell.
A név. A nevét akarja. John körbenézett, kinyitotta a száját…
– Csitt… – figyelmeztette Ben.
Egy másik őr sétált arra, éppen az asztalukkal szemben állt meg. Elhallgattak, John a kezét bámulta. *Talán mégse volt okos dolog idejönni,* gondolta. De ki mással beszélhetné meg? Joyce-t nem keverheti bele. Egyébként pedig csak elítélt bűnözőket és prostikat ismer.
Az őr továbbsétált, Ben pedig nagyon furcsa arcot vágott. Sok szempontból ez a férfi volt John apja. Hogy történhetett? Hogy lehetséges, hogy egy ennyire ördögi alak legyen a barátja, olyasvalaki, akiben a megbánásnak a csírája sincs meg?
Erre nincs magyarázat, kivéve, hogy Ben azt gondolta, ő és John egy tőről fakadnak.
– Megmondom, mit tegyél – kezdte Ben. – Van egy autóm.
– Egy mid?
– Az anyám házánál. Ma felhívom, és megmondom, hogy egy

barátom kölcsön fogja venni.
Ebben Ben sokkal okosabb nála. John lépésről lépésre ment, nem gondolta át a dolgokat. Mert mi van, ha kideríti a pasas címét? Nem követheti a MARTA busszal.
– Működik? – kérdezte.
– Anyám minden vasárnap azzal ment a templomba, de mostanság a barátja, Mr. Propson szállítja. Beulah Carver. Szerintem csak őt találod a telefonkönyvben. Oda fogja adni a kulcsot, de ne mondd meg neki, honnan ismersz.
– Majdnem harminc éve vagy börtönben. Nem gondolod, hogy rájött magától?
– A férfiak mellbimbóit három évig a jégszekrényében tároltam, és azt mondtam neki, hajhullás elleni gyógynövények. Na, ehhez mit szólsz?
John elfogadta, hogy veszített.
– Rendben. – Ben valahova John válla mögé nézett, gyorsan beszélt, egy pillanatig sem játszotta meg magát. – Szóval követned kell. Kövesd, bárhova megy, derítsd ki, mit csinál, hova jár. Mindennek van oka. Mindennek. – Felállt, mert egy újabb őr közeledett. – Most menj, drágám, és köszönet a csodás ajándékért – megveregette a karton cigarettát.
John is felállt.
– Ben…
– Menj – ismételte, átölelte John vállát, és magához vonta.
Az őrök azonnal lecsaptak – a fizikai kontaktus szigorúan tilos volt –, de Ben szorosan tartotta, nedves ajka megsimította a John füle mögötti bőrt. Amikor elrángatták, úgy vihogott, mint egy hiéna, de annyi esze maradt, hogy a karton cigarettát

szorosan fogja.
– Isten áldjon, édes fiú! – kiáltotta, miközben az ajtóhoz ráncigálták.
John intett neki, megállta, hogy csak akkor törülje le a nyakáról Ben nyálát, amikor a férfi látótávolságon kívül került.
Körülbelül öt éve lehetett már bent, amikor megkérdezte Bentől, miért nem próbálkozik nála. John akkorra már megnőtt. Ahogy az anyja megjósolta, utolérte kezét, lábát. A tornaterem súlyzóinak hála, duzzadtak az izmai, és olyan szőrös volt, hogy egy jegesmedvét is megszégyenített volna.
Ben csak vonogatta a vállát.
– Az ember nem szarik oda, ahol eszik.
John nem elégedett meg a kérdés szarkasztikus megkerülésével.
– De mondd meg. Szeretném tudni.
Ben éppen keresztrejtvényt fejtett, és idegesítette John, de amikor látta, hogy a fiú komolyan kérdezi, félretette az újságot.
– Nincs benne izgalom – mondta végül. – Szeretem az előadás varázsát, fiam. Én a színész vagyok a színpadon, te pedig… – felvillantotta nedves mosolyát – …te pedig műveletlen bugris vagy.
A bugris ezúttal nem is játszott olyan rosszul. Abban a néhány másodpercben, amíg Ben arca a nyakához nyomódott, John megmondhatta neki, amit tudnia kellett.

TIZENNEGYEDIK FEJEZET

Miután az esküdtszék meghozta a döntést, és kihirdette az

ítéletet, Johnt visszavitték a megyei börtön cellájába. A kézibilincset rajta hagyták, viszont elvették az övét és a cipőfűzőjét, nehogy valami meggondolatlanságot kövessen el. Nem kellett volna aggódniuk. Túlságosan kába volt ahhoz, hogy megmozduljon, nemhogy kitalálja, hogyan végezzen magával ebben az apró, százhatvanszor kettőötvenes cellában.

Huszonkettőtől életfogytig. Huszonkét év. Harmincéves lesz, amikor először kérheti, hogy feltételesen szabadlábra helyezzék. Öregember.

– Ez jó – mondta könnyes szemmel az anyja. Nem sokat sírt az után, hogy a fiát letartóztatták, de most szabadjára engedte a könnyeit. – Ez jó, kicsim.

Úgy értette, jó, mert nem ítélték halálra.

Massachusettsben egy tizennégy éves fiú került az országos lapok első oldalára, mert egy baseballütővel agyonverte szintén tizennégy éves társát. Texasban egy huszonnyolc éves férfit végeztek ki egy olyan bűntény miatt, amelyet tizennyolc éves korában követett el. A fiatalkori bűnözés már nem számított újdonságnak. John akár most azonnal elindulhatott volna a halálsoron, ahelyett hogy az egész életét a rácsok mögött tölti.

– Fellebbezhetünk – mondta az anyja. – Nem tart sokáig. Fellebbezünk.

A mögötte álló Lydia néni mintha kételkedett volna. Később John majd megtudja, hogy egy esküdt kivételével, akinek három fia volt, az egyik éppen egykorú Johnnal, mindegyik halálos ítéletet kért. Egyetlen pillantást vetettek Johnra, utána a Mary Alice megcsonkított testéről készített, óriásira nagyított felvételre, és azt akarták, ő is haljon meg, azonnal.

Az őrizetesek cellájában John újra és újra végigvette, ami a tárgyalóteremben elhangzott róla. Az állam pszichológus szakértője elég kedvesnek látszott, amikor pár hónappal korábban beszélgettek, de a tárgyaláson az egész teremmel közölte, hogy John nyilvánvalóan tévképzetekkel megvert pszichopata, hidegvérű gyilkos, aki a megbánás semmi jelét nem mutatta. Aztán ott voltak az iskolatársai, akik az ítélethozatal szakaszában kiálltak, és elmondták, milyen csodálatos lány volt Mary Alice, ellenben milyen rettenetes alak John Shelley. Binder igazgató, McCollough edző… mind úgy emlegették, mintha ő lett volna Charles Mason.

Kiről beszéltek? John nem ismerte fel. A gyerekek fele az elmúlt három évben két szót se váltott vele, most meg úgy viselkednek, mintha mindent tudnának róla.

Amikor felsős lett, akkor történt valami változás, a népszerű gyerekek csoportja kilökte Johnt. Ha nincs a sport, akkor magányos kis görény lett volna. Amikor kirúgták a focicsapatból, a folyosón még csak a szemébe se néztek. Most pedig ezek a „barátok” azt állították Johnról, hogy egy… szörnyeteg.

John bámulta a cella betonpadozatát, követte a repedések vonalát, mintha tenyérjós lenne, igyekezett kitalálni a jövőjét. Amikor felnézett, a rács túloldalán Paul Finney állt.

Mary Alice apja mosolygott.

– Érezd jól magad, amíg lehet, te kis mocsok, ennél már csak rosszabb lesz.

John nem válaszolt. Mit is mondhatott volna?

Mr. Finney közelebb hajolt, megmarkolta a rácsot.

– Gondolj arra, mit tettél vele – suttogta. – Gondolj rá, amikor előrehajolsz a zuhanyozóban.
John nem értette, miről beszél. Csak tizenhat éves volt. Még ha Mr. Finney a legaprólékosabban elmagyarázta volna, John valószínűleg akkor is hitetlenkedve rázza a fejét mondván, hogy az ilyesmi lehetetlen.
De nem volt az.
Estig tartották a megyei börtönben, az őrök fél óránként néztek be a cellájába, hogy biztosak legyenek benne, nem csavar hurkot a lepedőből. A Coastal Állami Fegyintézet több száz mérföldre, az Atlanti-óceánhoz közel, egy olyan városban volt, amelyről John még sose hallott. A börtönben szigorú szabályok vonatkoztak a látogatásra. Egy teljes hónapot kellett letöltenie, mielőtt az anyja meglátogathatta volna. Azt mondták, ennyi idő kell az akklimatizálódáshoz, hogy a fogoly megszokja a környezetét, és kiderüljön, megérdemli-e azt a jutalmat, hogy meglátogathatja valaki. A leghosszabb idő, amit eddig a családja nélkül töltött, az az egyhetes cserkésztábor volt, amikor a Tennessee állambeli Gatlinburbe mentek.
Hajnalban ébresztették, hogy még a nagy forgalom előtt indulhassanak. Johnt bezsuppolták a rabszállító buszba, lábán béklyó, a kezét most elöl bilincselték össze. A csuklója olyan vékonynak bizonyult, hogy a női részlegről kértek egyet kölcsön. Mindig csont és bőr volt, és a stressz csak rontott a helyzeten. A tárgyalás alatt tíz kilót fogyott, és a bő narancssárga kezeslábas alatt látni lehetett a bordáit.
Más férfiak is voltak a buszon, hangosan fütyültek és huhogtak, amikor John beszállt. A fiú mosolyogott, azt hitte, ez valami

beavatási szertartás.

– Legyél erős – mondta az anyja, azon a kemény *Kojak*-nyelven. – Ne hagyd, hogy elkapjanak. És soha ne bízz meg senkiben.

Az egyik őr a gumibotjával rácsapott a sofőrt a raboktól elválasztó ketrecre. Közvetlenül a sofőr mögötti ülésre mutatott.

– Oda.

A buszon nem volt légkondicionáló, az út zötyögős. John láncai egész úton úgy csörögtek, mint Jason Marley-éi. Gondolatban azokat a játékokat játszotta, amelyekkel Joyce meg ő ütötte el az időt, amikor családi nyaralásra mentek Floridába. Hány városon kívüli rendszámtáblát talál? Hány tehén legel az út mentén? És hány a túloldalon?

A hólyagja annyira tele volt, mire elérték Savannah külterületét, hogy a szeme könnyezett a fájdalomtól. Sejtette, hogy ezen az úton nem állnak meg pihenőre, és szorosan összeszorította a lábát, amikor a busz áthaladt a börtön első, második majd harmadik kapuján.

Éles fájdalom nyilallt a hólyagjába, amikor felállt, de legalább hálát adhatott a lábbéklyóknak, mert volt mivel indokolni az összeszorított combját. Az őr vezette őket az első épületbe. Elsőnek John ment, a többiek mögötte tornyosultak. Az egyik férfi állandóan sarkon rúgta, John ezért gyorsított, közben a hólyagja sikított.

Mindannyiukat egy nyitott vécébe vezették, ahol egymás mellett sorakoztak a piszoárok.

Lassan mindenkiről levették a kéz- és lábbilincset. John rettentő zavarban volt, várta, hogy valaki előtte menjen. Érezte, hogy

minden szem rászegeződik, amikor a sliccéhez nyúl. A kezeslábast felnőtt férfira tervezték, úgyhogy a nadrág feneke valahol a térde körül lógott. Olyan ideges volt, hogy elsőre nem sikerült, de aztán csak kipréselt magából egy kis adagot.
– Mintha egy kis bécsi virsli lenne – mondta a mellette ürítő férfi. Nyíltan bámulta John péniszét. Amikor John felnézett, a férfi rámosolygott, megmutatta girbegurba fogát. – Már attól éhes leszek, ha ránézek.
– Pofa be! – szólt rá egy őr. Az egyenruháján lévő kitűző szerint Everettnek hívták. A gumibotot úgy tartotta a két keze között, mint aki meg akar akadályozni valamiféle támadást.
– Mindenki levetkőzik, és a fekete vonalra áll.
John sötétvörösre pirult. A korára tekintettel a megyei börtönben a tárgyalás ideje alatt egyedül volt a zárkában. Az őrök sokszor megmotozták ugyan, de nem így. Életében még soha nem állt meztelenül egy csapat idegen előtt. Ügyetlenül gombolkozott, s igyekezett nem nézni a többiekre, de persze ez szinte lehetetlen volt. Látta őket. Nagyok voltak. Mind.
A testük felnőtt férfi teste, mindenütt szőrösek. John későn érő típus volt. Hetente legfeljebb egyszer borotválkozott, akkor is leginkább azért, mert szerette volna, ha borotválkoznia kéne. Ezek mellett férfiak mellett úgy nézett ki, mint egy lány, mint egy ijedt kislány.
Everett ismertette a szabályokat, felsorolta, mit tehetnek, és mit nem. Miközben beszélt, egy másik őr kezében egy zseblámpával a rabok mögé sétált, akiknek egytől egyig előre kellett hajolniuk, széthúzniuk a farpofájukat, hogy ellenőrizhesse őket. Egy harmadik kesztyűt húzott, és átkutatta a szájukat,

csempészárut és fegyvert keresett. Utána fertőtlenítőt spriccelt rájuk, hogy élősködőmentesítse a testüket.
Mindenki kapott egy fehér nadrágot és egy fehér trikót. Johnnak a legkisebb méretet adták, de a nadrágjába elfért volna egy elefánt is. Egyik kezével a nadrágját tartotta, a másikkal a párnáját és a lepedőjét, és ennek a halomnak a tetején egyensúlyozta bizonytalanul a kapott csekélyke tisztálkodó eszközöket.
– Shelley – kiáltotta Everett. A gumibotja egy nyitott zárkaajtóra mutatott. – Befelé.
John belépett a cellába. A sarokban lévő acélvécéből áradt a vizelet és a széklet bűze. A falra szerelt mosdó valamikor fehér lehetett, de mostanra a rozsda és a vízkő mocskos szürkére festette. Bal oldalon egy íróasztal, jobbra egymás mellett szorosan két emeletes ágy. Ha a cella közepén állt az ember és széttárta a karját, megérinthette a szemben lévő falakat.
Egy huszonöt év körüli férfi feküdt a felső ágyon, és Johnra mosolygott.
– Te vagy alul – mondta.
Újabb füttyögés, de Everett már ment tovább, a következő rabnak mutatta a kijelölt zárkát.
– Zebra – mondta a srác, John úgy gondolta, ez a neve.
– John.
– Hány éves vagy?
– Tizenhat.
Zebra elmosolyodott. A foga fekete-fehér csíkos, mint a zebra.
– Tetszik? – mutatott a fogára. – A tiedet is megcsinálhatjuk ilyenre. Akarod?

John a fejét rázta.
– A mamám megölne érte.
Zebra felnevetett; döbbenetes hang a betonépületben.
– Menj, ágyazz meg, Johnny. Szereted, ha Johnnynak hívnak? – kérdezte. – A mamád is így szólít?
– Nem igazán – felelte John. Legalábbis kisbaba kora óta nem.
– Jól leszel itt, Johnny – mondta, kinyúlt, és megborzolta John haját, de olyan erővel, hogy a fiú oldalra dőlt.
Zebra kuncogott.
– Majd én gondoskodom rólad, fiú.
És azt tette.
Takarodó után Zebra minden este óraműpontossággal lemászott az alsó ágyra, John arcát a párnába nyomta, és olyan erővel erőszakolta meg, hogy a fiú másnap vérzett, amikor vécére ment. A sírás nem segített. A sikoltozástól csak még jobban megvadult. A hét végére John állni is alig tudott.
Zebra kíméletlen ragadozó volt. A börtönben mindenki tudta róla, az őröktől kezdve a szemétkihordókig. Azon az első héten teljesen magának tartotta meg Johnt, utána elcserélte cigarettáért és más csempészáruért.
Három héttel később John a fegyház kórházában feküdt, a feneke szétszakadt, a szeme vöröslött és feldagadt a sok sírástól. Ez volt az első alkalom a kettőből, amikor Richard Shelley meglátogatta a fiát a börtönben.
Az Everett nevű őr vezette a kórterembe, akit John az első nap óta nem látott.
– Itt van – mondta Richardnak, és a falhoz hátrált, hogy legyen helye a férfinak. – Tíz percet kap.

Richard megállt John ágya végénél. Állt, nézett, sokáig nem szólt egy szót sem.
John visszanézett, egyszerre érzett megkönnyebbülést és szégyent. Szerette volna megérinteni az apját, megmondani neki, hogy szereti, hogy sajnál mindent, amit tett, hogy az apjának igaza volt, ő valóban semmirekellő. Nem érdemel meg semmit, amit az apja adhat, de szeretné, szüksége van rá, olyan nagyon, hogy majd beleszakad a szíve.
Richard nehezen szólalt meg.
– Fáj? – kérdezte.
John csak bólintani tudott.
– Jó – mondta az apja, mintha valamiféle igazságszolgáltatás történt volna. – Akkor most tudod, mit érzett Mary Alice.

TIZENÖTÖDIK FJEZET

2005. OKTÓBER 25.

John nem akart az első börtönben töltött északára gondolni, de lidércnyomásként tört rá az emlék. Valaki mögé lépett a munkahelyén, és ő összerándult. Az utcáról behallatszó hangos zajtól a torkában dobogott a szíve. Amikor lehajolt, hogy a vödörből kivegye a szivacsot, mert valamelyik szedánnak vagy kisteherautónak szilikoznozni kellett a kerekét, azonnal minden az eszébe jutott.
Miután Zebra körbeadta, egy egész hónapot töltött a börtönkórházban, ahol újra megtanult kakilni. Amikor kikerült,

átvitték az elkülönítőbe, ahol a súlyos szexuális bántalmazásért elítélt foglyokat tartották. Talán úgy gondolták, Ben Carver jó kis gyakorlónapot tart vele, hogy befejezze, amit Zebra elkezdett, de az idősebb férfi csak egy pillantást vetett a csontos kamaszra, és csalódottan mondta:

– Ez barna. Mondtam, hogy szőkét kérek!

John nem tudta, kinek köszönhető, hogy az elkülönítőbe került, de ha tudta volna, akkor se lettek volna szavai a hálája kifejezésére. Néha azt gondolta, Everett, az őr volt, máskor, amikor éjjel az emeletes ágyon feküdt, szerette azt képzelni, hogy az apja volt, aki megmentette őt. Richard beviharzott a börtönigazgató irodájába. Richard dühös levelet írt az állam szenátorának. Richard tisztességes elbánást követelt a fiának.

John most már csak mosolygott ezeken az ostoba, gyerekes álmokon, becsúsztatta a kártyáját a blokkolóóra nyílásába, és várta a hangos csipogást, amely az aznapi munkaidejének végét jelezte az autómosóban. Az időjárás hetek óta jó volt, a nyaraló vásárlók előbújtak, és lemosatták az autójukat. Johnnak csak előző nap délután volt ideje elmenni Ben anyjához a kocsiért. Épp a jogosítványt készült megszerezni, amikor Mary Alice meghalt, de az már régen volt. Most úgy izzadt, mint kurva a templomban, ha arra gondolt, hogy volán mögé kell ülnie. Ha elkapják, hogy jogsi nélkül vezet, Martha Lam visszaküldi a börtönbe. Az is igaz, hogy ha nem használja az autót, akkor előbb-utóbb úgyis visszakerül.

Ben idős édesanyja nagyon nyílt és barátságos volt a telefonban, örült, „hogy beszélhet Ben egyik barátjával”. Megnyugtatta Johnt, hogy a kocsin van biztosítás. Mrs. Carver még hozzátette,

hogy vasárnap Mr. Propson elviszi a Warm Spring-i templomba, de John legyen olyan kedves, és ne felejtse el tele tankkal visszahozni az autót. John mindenbe beleegyezett, de az asszony így is még vagy tizenöt percig beszélgetett vele, részletesen tájékoztatta az isiászáról. John nagyszülei meghaltak, amíg ő a börtönben volt, egyikük se látogatta meg soha. Figyelmesen hallgatta az asszonyt, a megfelelő időben sajnálkozott, jó időben jó hangokat hallatott, míg a folyosó végéről a pedofil nem kezdte jelentőségteljesen bámulni, jelezve, hogy neki is szüksége van a telefonra.

A sötétkék Ford Fairlane a fedett autóparkolóban állt, ahogy ígérték. A kulcsok a tükör mögött, a forgalmival és a biztosítási kártyával együtt.

Johnnak a legnagyobb gondot azonban az indítókar jelentette. Sebességbe tette a kocsit, kigurult az utcára, a lába

a gázpedál és a fék között remegett, ahogy gyakorlásképp föl-alá hajtott a Carver háza előtti egysávos úton. Hála istennek, hogy nem kézi sebváltós kocsi volt, mert akkor hagyja az egészet a fenébe. John a délután nagy részét azzal töltötte, hogy megpróbált rájönni, miképp kell vezetni a Fairlane-t. Mire kigördült a kétsávos útra, fájt a keze, annyit szorongatta a kormánykereket.

Meg tudja tenni, mondogatta, összeszorította a fogát, és elindult az I20-ason, vissza Atlanta felé. Csak arra kell vigyáznia, hogy úgy nézzen ki, mint aki tudja, mit csinál. Nem túl lassan, nem túl gyorsan, magabiztosan, könyök kint az ablakban. A zsaruk mindig azt nézik, ki a gyanús. A kis rendőrradarjukkal úgy megérzik a bizonytalanságot, mint orvos a szívverést.

John megpróbálta elhitetni magával, hogy csak gyakorolni akarja a vezetést, amikor előző éjjel, éjféltájban beült a kocsiba. De nem hülyíthette magát sokáig, amikor a Cheshire Bridge úton az italbolttal szemben parkolt le. Várt úgy fél órát, de Robin nem dolgozott. Hazafelé azt gondolta, ha farka lenne, most behúzná a lába közé.

Mivel az üzemanyag is olyan luxus volt, amit nem engedhetett meg magának, a kocsimosóból gyalog ment, felsétált a Piedmonton, átment a Chesire Bridge kereszteződésénél. Először úgy tett, mint akinek sétálni van kedve, de azután úgy döntött, ostobaság lenne saját magát becsapnia, legalább akkora ostobaság, mint amit késő éjszakára tervezett. Ben végre jelentkezett. John két levelezőlapot is kapott ezen a héten a szállásán a fachjába. Az elsőt Alabamából küldték, és csak számok voltak rajta: *185430032.* A második Floridából érkezett, a következő szöveggel. *Útban vagyunk Piney Grove felé. Találkozunk, amikor visszaérkeztünk!!!*

John gyűlölte a rejtvényeket, de volt annyi esze, hogy elmenjen a könyvtárba, és kikérje az atlaszt. Pár órán át erőlködött, ki-kibámult az ablakon, de a végén megfejtette. A 30032 az Avonddale Estates irányítószáma, a Piney Grove Circle 1854 Decatur szélén határos a Memorial Drive-val. Azt a mindenit!

A lányok az italbolt előtt álltak, köztük az az idősebb prosti is, akit John mentett meg a kocsimosóban.

Talán megtudhatná a nevét, de tudta, attól csak szomorú lesz. Ha neve van, akkor családja is van valahol. Valamikor gyerek volt, iskolába járt, reményei és álmai voltak. És most… semmi.

Az egyik lány rákérdezett:

– Jössz egy menetre?
John megrázta a fejét.
– Robint keresem.
– A moziban van – felelte a lány, és állával az út felé bökött. – A *Star Wars*t adják. Szerinte azok a pasik akkor láttak utoljára puncit, amikor kijöttek a mamájukból.
A lányok jóindulatúan nevettek a tréfán.
– Köszönöm – mondta John, búcsút intett nekik, mielőtt újabb ajánlatot kapna.
A mozi jó messzire volt az italbolttól, de Johnnak volt ideje. Arra figyelt, hogyan szívja be a levegőt, akkor is, ha az többnyire kipufogógáz. Ilyet az ember nem tehet a börtönben. Ott más módon kell beszerezni a tüdőrákot.
Megfájdult a térde, mire elért a mozihoz. *Star Wars*. Gyerekként hatszor vagy hétszer látta. Az anyja kocsival vitte őt és a barátait a moziba, ott kitette őket, majd a film után értük jött. Ez még a drog előtt történt, mielőtt faszagyerek lett. Szerette ezt a filmet, élvezte, hogy elvarázsolja.
A börtönben mindenért Ben volt a felelős, mindenben ő döntött, és ez akkor is így maradt, amikor John már felnőtt, mert így minden sokkal könnyebb volt. Egy hátulütője volt a dolognak, hogy John minden kultúrára vonatkozó tudását egy nála harminc évvel idősebb embertől kapta, aki nem nagyon ismerte az elmúlt két évized filmjeit vagy televíziós műsorait. Az ő körletükből senki nem ment le a közös tévészobába a filmes napokon, mert nem voltak olyan ostobák, hogy elkeveredjenek a hétköznapi rabokkal. Doris Day, Frank Sinatra, Dean Martin – mindig őket hallgatták a kis tranzisztoros rádión,

amelyet John az első bent töltött karácsonyán kapott az anyjától. Otthon nagyon fontos volt neki a zene, lázadó élete lenyomata. Most akkor se tudna megnevezni egyetlen népszerű dalt sem, ha pisztolyt nyomnának a halántékához.
Mire a mozihoz ért, már sikerült meggyőznie magát, hogy nem fogja ott találni Robint, úgyhogy nagyon meglepődött, amikor szinte összeütközött vele a sarkon.
– Hát te meg mit keresel itt? – kérdezte a lány inkább vidáman, mint idegesen.
– A többiek mondták, hogy itt vagy – magyarázkodott. Látta, hogy az épület körül mindenfelé férfiak mászkáltak. – Mozgalmas az este?
– Nem – legyintett. – Az ostoba tökik előbb meg akarják nézni a filmet. Azt hiszem, majd később visszajövök.
– Milyen hosszú a film?
– Jézus, hát honnan tudjam? – Elindult az italbolt felé, John meg a nyomában. A lány ingerülten megfordult. – Hát te meg mit csinálsz?
– Gondoltam, visszakísérlek.
– Figyelj, ez nem a *Micsoda nő!*. Te meg aztán tutira nem vagy Richard Gere.
Johnnak fogalma se volt róla, miről beszél a lány. A börtönben egyetlen Richard Gere-filmet látott, a *Sommersby*-t, azt is csak azért, mert volt benne egy gyerek. A lány pontosított:
– Nem fogunk egymásba szeretni, összeházasodni, és gyerekeket csinálni, érted?
John nem gondolt ugyan erre, de talán mégis ez lehetett a terve.
– Csak meg akartam mondani, hogy nem találkozunk többet.

– Hiszen mindössze egyszer találkoztunk, tökfej.
– Tudom. – Amikor a lány elindult, utánasietett. – Kérlek, állj meg. Hallgass meg.
Robin összefonta maga előtt a karját.
– Na mondjad.
– Én csak… – Most, hogy figyelt rá, nem tudta, mit mondjon. – Sokat gondoltam rád. Nem szexuálisan. – Az arca valószínűleg mást mutatott, mert a lány a szemét forgatta. – Jó, talán úgy is – ismerte be John.
– Ha nem fizetsz, hülyegyerek, vissza kell mennem a csajokhoz.
– Nem arról van szó. Kérlek.
A lány elindult, John elé állt, hátrafelé ment, mert tudta, hogy a lány nem fog megállni.
– Belekeveredtem valamibe.
– Ez igazán meglepő.
– Börtönben voltam.
– Ezen most csodálkoznom kéne?
– Kérlek. – John megállt, és megállt a lány is. – Nem akartam belekeveredni, de ez történt. Valamit tennem kell. Nem akarok visszakerülni a börtönbe.
– Zsarolnak?
Elgondolkodott.
– Talán. Nem tudom.
– Menj a rendőrségre.
John tudta, hogy a lány csak viccel.
– Szerettelek volna még egyszer látni, hogy megmondjam, többet nem találkozunk. – Elhallgatott, megpróbált értelmesen fogalmazni. – Nem akarom, hogy te is belekeveredj. Az a pasas

nagyon gonosz. Igazán nagyon gonosz. Nem akarom, hogy bajod essen.
– Nagyon megijesztettél. – Unott hangja épp az ellenkezőjére utalt. – Ki akarna bántani engem?
– Senki. Azt se tudja, hogy létezel. – Megdörgölte az arcát és felnyögött. – Bocs, hogy zavartalak. Csak szerettelek volna még egyszer utoljára látni.
– Miért?
– Azért, amit meséltél az első csókról. Én… – mosolyogni próbált. – Én igazi lúzer voltam a suliban. A lányok semmit nem akartak tőlem.
– Van egy hírem, fiacskám. Még most se akarnak. –
A szavak csíptek, de a hangja elárulta, hogy csak ugratni akarja Johnt.
– Nagyon fiatalon kerültem börtönbe. Húsz évet kaptam.
– Most azt akarod, hogy sajnáljalak?
Tagadóan rázta a fejét. Már rég nem várta az emberektől, hogy sajnálják.
– Szeretném megköszönni, hogy meséltél Stewie-ről, meg a többit. Sokat gondoltam rá. Nagyon szép történet.
A lány az alsó ajkát harapdálta, és kutató szemmel nézte Johnt.
– Oké, ha te mondod.
– És… – elhalt a hangja. Vagy százszor elpróbálta munka közben, de most semmit nem tudott mondani.
– És mi? – nyaggatta. – Dugni akarsz?
– Igen. – Nem tudott hazudni. – Igen. Nagyon.
– Ó, baszd meg, megspórolhattál volna nekem egy rakat időt, ha rögtön ezzel kezded. – Elindult, és menet közben sorolta: – Tíz

a szoba, harminc a fele-fele. Semmi anál, semmi verés, mert akkor leszakítom a kibaszott tökeidet.
Vagy három méter után vette észre, hogy a férfi nem követi.
– Mi a picsa bajod van?
– Köszönöm – mondta. – Viszlát – tette hozzá.

TIZENHATODIK FEJEZET

– Nézz rám – mondta az anyja, és áthajolt az asztal fölött. A látogatószobában voltak. Most találkoztak először azóta, hogy a Coastalba került. Egyikük sem említette Zebrát, a kórházat, azt a tényt, hogy John felfújható párnán tud csak ülni.
– *Nem* fogsz elveszni idebent – közölte az anyja. – Valamit *kezdeni* fogsz az életeddel.
Ő meg csak ült és sírt, nagy könnycseppek gördültek le az arcán, a mellkasa rázkódott, mert nem akart hangosan zokogni.
– Már nem vagy kisfiú, John. Erős férfi vagy. Túl fogod élni. A végén kikerülsz innen.
Emily még mindig reménykedett a fellebbezésben. Hitt az igazságszolgáltatásban, és biztos volt benne, hogy az alapító atyák nem ilyen bánásmódot szántak egy tizenhat éves fiúnak.
– Itt vannak ezek – mutatott a tankönyvekre, amelyeket hozott. Matematika, természettudomány, a két kedvenc tárgya volt, amikor még szerette az iskolát.
– Itt is le tudsz érettségizni – mondta.
John bambán bámult. Pelenkában van, mert a fenekéből folyik a genny, és az anyja azon aggódik, hogy fog leérettségizni?

– Egyetemre kell menned, amikor innen kikerülsz.
Tanulás. Emily szerint a tanulás az egyetlen, ami valóban gazdagítja az életet. Amennyire vissza tudott emlékezni, az anyja mindig éppen olvasott valamit, könyvet, újságból kivágott cikket, amit érdekesnek talált és nem akarta elfelejteni.
– Figyelsz rám, Jonathan?
Még bólintani se tudott.
– Leérettségizel, és utána egyetemre mész, rendben? – Két kezébe fogta a fia kezét, akinek a csuklóján még látszottak a horzsolások és véraláfutások, a nyomai annak, hogy a férfiak lefogták. Az egyik őr előrelépett, de nem választotta szét őket.
– Nem adhatod fel idebent – mondta Emily, és olyan szorosan fogta a fia kezét, mintha ezzel átadhatna valamit az erejéből, vagy levehetné róla a fájdalmat, hogy maga cipelje tovább. Mindig azt mondta, inkább szenvedjen ő, mint hogy a gyerekeit szenvedni lássa, és John most először látta, hogy ez így igaz. Ha lehetne, Emily itt és most helyet cserélne vele. És ő hagyná.
– Értesz, Jonathan? Nem adhatod fel.
Négy és fél hete senkivel nem beszélt. A saját székletének és a többiek ondójának íze megtapadt a torkában, mint a melasz. Nem merte kinyitni a száját, rettegett, hogy az anyja megérzi rajta a szagot, megtudja, mit tett.
– Ígérd meg, John. Ígérd meg, hogy megteszed értem.
A fiú ajka összeragadt, cserepes volt, vérzett. Mereven bámulta a kezét. Összeszorított foga között szűrte:
– Ígérem.
Két héttel később az anyja megkérdezte, hogy tanult-e. Hazudott neki, azt felelte, igen. Addigra már Ben cellatársa volt,

éjjelente nem aludt, mert rettegett, hogy az idősebb férfi csak húzza az időt, a megfelelő pillanatra vár, hogy lecsapjon rá.
– Szívem – mondta végül Ben –, ne hízelegj magadnak azzal, hogy az esetem vagy.
Visszanézve *persze* hogy John volt az esete: fiatal, sötét haj, vékony testalkat, hetero. De Ben soha nem lépte át a határt. John mindössze kétszer látta igazán dühösnek. Legutoljára, amikor a két repülő beleszállt a Pentagonba és a World Trade Center két tornyába. Ben utána napokig nem tudott megszólalni a dühtől. Az első alkalom pedig akkor volt, amikor rajtakapta Johnt, hogy drogozik.
– Ezt befejezed, fiú! – szólt rá, és olyan erővel szorította John csuklóját, hogy majd eltört a csontja. – Értetted?
John ránézett, eszébe jutott, hogy az utolsó ember, aki Bent ennyire dühösnek látta, egy elhagyatott templom sekély tavacskájában arccal lefelé lebegett meztelenül.
– Magadra szabadítod őket. Sakálhorda. Érted?
A védőőrizet körletében tíz cella volt, mindegyikben két férfi. Hat közülük pedofil. Kettő a lányokat szerette, négy a fiatal fiúkra vadászott. Éjjelente hallotta, ahogy kiverik, és az ő nevét nyöszörgik, amikor eljutnak a megkönnyebbülésig.
– Igen, uram – felelte John. – Értettem.
A többi elítélt olyan volt, mint Ben. Felnőttekre vadásztak a kinti világban, úgyhogy John viszonylag biztonságban érezte magát a környezetükben. De a szex az szex, és idebent onnan szerzel friss segget, ahonnan lehet. John később megtudta, hogy különböző időpontokban mindegyik felajánlott valamit Bennek, cserébe egy menetért az új fiúval. A börtönszabályok szerint az

első dugás a cellatársat illeti. Telt-múlt az idő, de Ben nem élt az első éjszaka jogával. Néhányan ettől ingerültek lettek, de a kisbaba-molesztálóktól kezdve a gyerekgyilkosokig mindegyikük rettegett Bentől. Beteg állatnak tartották.

Az első években John minden este egy nagy X-et írt az naptárába, számolta, mennyi van még a szabadulásáig. Lydia néni dolgozott az ügyön, minden lehetőséget figyelembe vett, kihasznált, mindennek utánament, hogy kivihesse a börtönből. Fellebbezést fellebbezés után utasítottak el. Azután egy látogatási napon Lydia néni Emilyvel érkezett, és közölte vele, hogy Georgia állam Legfelsőbb Bírósága elutasította az ügye újratárgyalását. Az anyján kívül Lydia volt az egyetlen, aki azt mondta, harcoljon, fellebbezzen, ne fogadja el az ítéletet.

Az arckifejezésük mindent elárult. Itt volt vége a történetnek. További jogorvoslatnak helye nincs.

Az ítélet szerint tizenöt évig nem kérheti a feltételes szabadlábra helyezését. Lydia azt tanácsolta, ne fogadja el, mert ő minden porcikájával küzdeni fog, hogy ártatlannak ismerjék el. Most a minimum huszonkét év, de lehet életfogytig is.

Lydia nénit rázta a zokogás. A végén John volt az, aki vigasztalta, feloldozta a bűntudat alól, amiért nem tudta megmenteni a fiút.

– Semmi baj – mondta. – Te mindent megtettél. Köszönöm.

Amikor John visszaért a cellába, elkezdte olvasni a *Popular Mechanics* legfrissebb számát. Nem sírt. Minek? Mutassa ki a fájdalmát, hogy a szomszéd cellában valamelyik gyerekmolesztáló az ő fájdalmára évezzen el? Nem. John mostanra megkeményedett. Ben megmutatta neki, hogyan lehet

élni a börtönben anélkül, hogy megkéselnének vagy agyonvernének. John zárkózott lett. Soha nem nézett senkinek a szemébe, és Benen kívül csak ritkán szólt máshoz.
John a börtönben jött rá, hogy okos. Nem a hiúság vitte erre felismerésre. Sokkal inkább olyan volt, mint egy sírfelirat, vagy gyászbeszéd, amelyben elsiratják, milyen lehetett volna. Megértette a bonyolult matematikai szabályokat, egyenleteket. Szeretett tanulni. Olykor az volt az érzése, hogy az agya valóban növekszik a fejében, és amikor megoldott egy feladatot, értelmezni tudott egy bonyolult diagramot, úgy érezte, mintha megnyerte volna a maratont.
Aztán rátelepedett a depresszió. Az apjának igaza volt.
A tanárainak igazuk volt. A papjának igaza volt. Jelentkeznie kellett volna. Használnia kellett volna az agyát, és *kezdeni* valamit az életével. Mert most ki ő? Kit érdekel, hogy ő a legokosabb rab a börtönben?
Éjjelente néha ébren hevert az ágyán, és az apján gondolkozott. Mennyire undorodott tőle, a fiától, amikor először és mindeddig utoljára meglátogatta a börtönben. John más dolgokat is tanult az életről, amióta bebörtönözték. Bármilyen rossz apa volt Richard, soha nem bántotta úgy, ahogy néhány rabtársát bántotta az apja. Lehet, hogy nem törődött és nem foglalkozott vele, de nem volt kegyetlen. Soha nem kínozta. Soha nem verte meg annyira, hogy beszakadjon a tüdeje. Soha nem szorított fegyvert a fia fejéhez, hogy válasszon: hagyja, hogy egy öreg faszi leszopja, akitől így apu kap egy zacskó szert, vagy szétlövi az agyát.
Teltek az évek, és John rájött, hogy alkalmazkodott. El tudta

viselni a börtönt. A napok lassan vonszolták magukat előre, de megtanult türelmesnek lenni, kifejlesztette azt a képességet, hogy elviselje a nehéz időket. A tizedik évben merült fel először a feltételes szabadon bocsátás lehetősége, és utána minden második évben. Egy hét választotta el a hatodik meghallgatástól, s másfél év a huszonkét éves büntetés kitöltésétől, amikor Richard másodszor és egyben utoljára meglátogatta a börtönben a fiát.

John Emilyt várta a látogatószobában, nézte a fémdetektort, várta, mikor megy rajta keresztül az anyja, de Richard elállta az utat.

– Apu?

Richard szája undorodva megrándult erre a szóra.

John alig ismerte meg. Sűrű haja teljesen megőszült, éles ellentétben állt lebarnult bőrével. Mint mindig, most is jól karbantartotta a testét. Richard az elhízást a lustaság jelének tekintette, és rögeszmésen egészségtudatos volt már azelőtt, hogy ez össznemzeti szenvedéllyé vált volna.

Emily az ítélethozatal után egy évvel vált el Richardtól, de valójában akkor váltak külön, amikor Johnt letartóztatták. Richard nem ment el a tárgyalásra, egy vasat se adott a fia védelmére, és nem volt hajlandó mellette tanúskodni.

– Nos, végre elérted – mondta. Nem ült le, John fölé magasodott, sugárzott belőle a rosszallás és az undor. – Anyádnak végstádiumú mellrákja van. Végül sikerült őt is megölnöd.

Egy héttel később John a bizottság előtt ült, mindegyik jelenlévőnek külön-külön a szemébe nézett, és elmondta: végre rájött, hogy csakis saját magát okolhatja, amiért börtönbe

került. Gyűlölte Mary Alice-t, irigyelte a népszerűségét, a barátait, a kiváltságos helyzetét. Kábítószerfüggő volt, de ez nem kifogás. A kokain csak csökkentette a gátlásait, az ítélőképességét, nehezebben tudta eldönteni, mi a jó és mi a rossz. A buli után hazáig követte. Betört a hálószobájába, és brutálisan megerőszakolta. Amikor a kokain hatása múlóban volt, rájött, mit tett, és hidegvérrel meggyilkolta, megcsonkította, hogy úgy lássék, mintha egy pszichopata idegen követte volna el a tettet.

Az értékelőlapja egészen elképesztően tiszta volt. Ő volt a mintarab, mindössze kétszer szegett szabályt, azok is több mint egy évtizede történtek. Részt vett minden, a börtön által szervezett előadáson: áldozathatás, családi erőszak, javító-nevelő gondolkodás, depressziócsoport, poszttraumás stresszszindróma, életkérdések, kommunikációs készségek, dühkezelés, fókuszcsoport és aggodalomkontroll. Leérettségizett, megszerezte a BSc diplomát, és a következő diplomáján dolgozott, amikor az erőszakos bűnelkövetőkre vonatkozó törvények 1994-es módosítása megszüntette a rabok számára a szövetségi oktatási ösztöndíjakat. John önkéntesnek jelentkezett a rabkórházba, ahol a fogolytársainak megtanította a kardiopulmonáris újraélesztést és az elemi higiénia alkalmazását. Részt vett egy mezőgazdasági és élelmiszer-feldolgozó képzésen. A kérelméhez egy kézzel írt levelet csatolt, amelyben közölte, hogy az édesanyja beteg, és szeretne hazamenni, hogy mellette legyen, ahogy az anyja is mellette volt ezekben az években.

A feltételes szabadlábra helyezést engedélyező hivatalos iratot

2005. július 22-én kapta kézhez.
Emily két nappal korábban halt meg.

TIZENHETEDIK FEJEZET

2006. JANUÁR 6.

Woody bátyó. A jó fej. A népszerű csávó. A garázsukban volt egy súlyzópad. A nap legnagyobb részében ott edzett, és szívott. Domború, izmos mellkas, alatta kockahas, onnan lefelé indult a vékony szőrcsík. A lányokat nem lehetett levakarni róla, körbedongták, mint darázs a szőlőt. Nyitható tetejű, ezüstszínű Mustangot vezetett. Vadonatújat.
A suliban rávette a srácokat, hogy stikában terítsék az anyagot, így azután mindig tele volt a zsebe. Megözvegyült anyja az ügyvédi irodában szélsebesen haladt előre, folyton késő estig dolgozott, állandóan magára hagyta a fiát. A Mr. „Gyere fel az emeletre”, „Akarsz egyet?” „Csak szippantsd fel, az orrodba”. Óriási.
Woody bátyó.
John majd két hónapja követte Woodyt. A Farlaine-nel az Inmar Park-i MARTA-állomásnál parkolt, mert az üzemanyag nagyon drága volt ahhoz, hogy üzleti ügyön kívül másra is használja a kocsit. Így gondolt rá: üzlet. Ő volt a Tartsuk Távol Johnt a Börtöntől vezérigazgatója, no meg a főkönyvelője, alelnöke, titkára, mind egy személyben.
Woodyt nem okozott gondot. Mindig a szokások rabja volt, ez felnőttkorában sem változott. John hozzá igazíthatta volna az

óráját. Mindennap elment dolgozni, utána egyenesen haza. Csók az asszonynak, ha az otthon volt, ágyba

dugta a gyereket, és aztán befészkelte magát a tévé elé. Ezt tette mindennap az első héten, és John már kezdte azt hinni, hogy csak az idejét vesztegeti, amikor elérkezett a vasárnap. A gyerek nem volt otthon – az asszony nem hozta haza a templomból, és John arra gondolt, hogy valamelyik családtagnál hagyta. A feleség hatkor munkához öltözve elment otthonról, a férj teljesen egyedül maradt a házban.

Woody körülbelül fél órát várt, azután autóba ült, és elindult. Heteken, hónapokon át Woody minden vasárnap este óraműpontossággal beült a kocsijába.

Idővel John remekül tudta már követni, biztosra vehette, hogy Woody nem szúrja ki az állandóan a nyomában guruló Fairlane-t. Nem nézett mást, mint az Atlanta belvárosának járdáin sorakozó lányokat. Megállt, odaintette az egyiket, behúzódott egy átjáróba, vagy leparkolt egy üres utcán. John látta, hogy a nő feje eltűnik pár percre, azután újra felbukkan, kiszáll, Woody pedig továbbhajt, hazamegy, és egy óra múlva már a tévé előtt tesped.

Egyik este azután változtatott a szokásos menetrenden. Az utca végén nem jobbra fordult, ahogy szokott, hanem balra, keleti irányba, a 78-as gyorsforgalmira. John kénytelen volt a szokásosnál nagyobb távolságot tartani, mert gyér volt a forgalom. Az utolsó pillanatban rántotta el a kormányt és éles kanyarral fordult rá a kijáratra, hogy kövesse Woodyt egy kanyargós úton, körülbelül húsz mérföldön át. Útközben

elhaladtak egy tábla mellett: *Isten hozta Snellville-ben… ahol mindenki valaki!*
John leparkolt egy kertes lakóházakkal szegélyezett járda mellett, és gyalog ment tovább, mert Woody is ezt tette. Hideg volt, december első hete, de John izzadt, mint egy ló, mert olyan környékre került, ahol körülötte minden házban kisgyerekek aludtak. Annyira lefoglalta a félelem, hogy szem

elől vesztette az emberét. Végigpásztázta az üres utcákat, befordult a zsákutcákba, a végén úgy összezavarodott, hogy azt se tudta, hol parkolt le.
Most már a saját biztonságáért aggódott. Elbújt az árnyékban, minden kis zajra megfeszült, biztosra vette, hogy most ér mellé egy zsaru, megnézi az adatait, és nagyon szeretné tudni, mit keres egy pedofil ezen a környéken.
A távolban hirtelen felbukkant a férfi, mellette egy kislány. Beültek Woody autójába, és elhajtottak. John öt perccel később találta meg a Fairlane-t. Egész Atlantáig hangosan átkozta magát. A következő két hétben minden újságot elolvasott, kereste a hírt, történt-e valami szörnyűség Snellville-ben… elrabolt gyerek, gyilkosság. Semmi hír, de tudta, csak idő kérdése, és kiderül a baj.
Az igazság roppant egyszerű: Woody nem véletlenül használta John személyazonosságát. Nem akart nyomot hagyni maga után. John elegendő időt töltött bűnözők között ahhoz, hogy tudja, milyen az, amikor valaki akcióba lendül. Csak idő kérdése, hogy az, amire Woody készül, egyenesen John fejére zuhanjon.
John akkor és ott eldöntötte, hogy vagy megöli, vagy megöleti

magát, de nem megy vissza a börtönbe. Már így is elveszített húsz évet az életéből, pedofil szörnyetegek között kellett rohadnia. Még egyszer nem kerül oda.
Nem teszi ki Joyce-t újra annak a fájdalomnak és megaláztatásnak. Odabent megkeményedett, az akarata erős, mint az acél, de idekint elgyengült, és tisztában volt vele, nem tudná elviselni, hogy azt a keveset is elveszítse, amit sikerült kikaparnia magának. Előbb röpít golyót a fejébe.
Ekkortájt találkozott John a nővérével. Karácsony előtt Joyce felhívta a szállón. Johnt annyira meglepte a nővére hangja, hogy átvillant a fején, valaki gonosz tréfát űz vele. Csakhogy ki lenne az? Hiszen nem ismer senkit, nincs barátja a külvilágban.
Egy kellemes kávézóban találkoztak a Monroe Drive-on. John új inget viselt, és az egyetlen jó nadrágját, azt a vászonnadrágot, amelyet Joyce küldött neki, hogy legyen mit felvennie, amikor kiszabadul a Coastalból. A fegyházban az volt a szokás, hogy a szabaduló rabnak egyszerűen visszaadják azt a ruhát, amellyel beérkezett, de John időközben több mérettel nagyobb lett, mint az a csupa csont fiú, akit behoztak.
Előző este korábban fejezte be a munkát, hogy el tudjon menni az utca végén lévő ajándékboltba. Egy órát tötyörgött, hogy kiválassza a megfelelő karácsonyi kártyát. Ide-oda sétált az olcsóbb és a szebb lapok között. Az időjárás miatt a Gorillában időszakosan volt munka. Art hol ennek, hol annak mondott fel. John a csúcsidőben annyit tett félre, amennyit csak lehetett, de a végén csak kellett vennie egy télikabátot. Annak ellenére, hogy megfogadta, soha többé nem húz magára használt ruhát, nem volt választása, el kellett mennie az adományboltba. Az

egyetlen kabát, amely többé-kevésbé jó volt rá, a gallérjánál elszakadt, valami fura szag ette bele magát, amelyet a mosodában sem tudtak eltávolítani, de meleg volt, és igazából csak ez számított.
Joyce öt percet késett, John beleizzadt a gondolatba, hogy három dollárt kell fizetnie egy csésze kávéért, csak azért, hogy leülhessen valamelyik asztal mellé. Ekkor érkezett meg a nővére. Elgyötört volt, a napszemüvegét a feje tetejére tolta, hosszú barna haja a vállát verdeste.
– Bocs a késésért – mondta, és leült vele szemben. Húsz centire ült le az asztal szélétől, és még távolabb Johntól.
– Kérsz kávét? – kérdezte John. Fölállt, hogy hozzon, de a nővére hevesen megrázta a fejét.
– Tíz perc múlva találkozom a barátaimmal. – Még a kabátját se vetette le. – Nem is tudom, miért hívtalak.
– Örülök, hogy megtetted.
Joyce kinézett az ablakon. Szemben egy mozi, a sorban állókat nézte.
John elővette a karácsonyi kártyát. Örült, hogy a drágábbikat vette meg. Három hatvannyolc, de csillámporos a külseje, és amikor kinyitod, egy hópehely ugrik elő. Joyce kiskorában imádta az efféle mesekönyveket. John tisztán emlékezett, hogy kacagott, amikor a farmon található állatok ugrottak elő.
Felemelte a kártyát.
– Ezt neked hoztam.
Joyce nem nyúlt érte, John letette az asztalra, és felé tolta. Előző este jegyzetfüzetbe írta fel a gondolatait, mert nem akarta összekaristolni a kártyát, vagy ami még rosszabb, valami

butaságot írni, és aztán vehet egy másikat. A végén csak annyit írt: „Szeretettel, John”. Tudta, mást úgyse nagyon mondhat.
– Mi újság nálad? – kérdezte.
Joyce úgy nézett rá, mint aki csak most veszi észre.
– Dolgozom.
– Én is – bólintott John. – Persze, nem úgy, mint te – próbált viccelődni –, de valakinek az autókat is tisztán kell tartania.
Joyce ezt szemlátomást nem tartotta viccesnek. John a csészéjét nézegette, forgatta a keze között. Joyce hívta fel, jelölte meg ezt a helyet, ahol ő még egy szendvicset se engedhet meg magának, és mégis ő érezte magát rossznak.
Talán *tényleg* rossz.
– Emlékszel Woodyra? – kérdezte.
– Kire?
– Woodyra. Az unokatestvérünkre. Lydia fiára.
Vállat vont.
– Igen.
– Tudod, mivel foglalkozik?
– Legutoljára azt hallottam, hogy belépett a seregbe, vagy valami. – Megvillant a szeme. – Ugye nem akarod megkeresni?
– Nem.
Joyce idegesen előrehajolt.
– Nem szabad, John. Rosszféle volt akkor is, és biztos vagyok benne, hogy nem változott meg.
– Nem fogom megkeresni.
– Megint börtönbe kerülsz.
Vajon érdekelné? Jobb lenne neki, ha odabent lennék, és nem itt élnék az orra előtt?

Joyce volt a világon az egyetlen ember, aki emlékezett arra, milyen volt John egykor. Mint egy értékes, titkos doboz, minden gyerekkori emlék őrzője. Csakhogy abban a pillanatban eldobta a doboz kulcsát, amikor a rendőrök kivonszolták az ajtón.
Joyce hátra dőlt. Az órájára nézett.
– Tényleg mennem kell.
– Igen. Várnak a barátaid.
A nővére most nézett először a szemébe. Látta, hogy az öccse tudja, hazudik.
Megnyalta az ajkát.
– Múlt héten kint voltam anyunál.
John visszapislogta a könnyeit. Elképzelte a temetőt, Joyce-t, ahogy megáll az anyjuk sírjánál. Oda nem jártak buszok, a taxi hatvan dollár lenne. John azt se tudta, milyen az anyjuk sírköve, milyen feliratot vésetett rá Joyce.
– Ezért hívtalak – magyarázta Johnnak. – Azt akarta volna, hogy találkozzunk. – Vállat vont. – Karácsony van.
John az ajkába harapott. Tudta, ha megszólalna, kitörne belőle a sírás.
– Mindig hitt benned – folytatta Joyce. – Soha egy percig nem fogadta el, hogy bűnös vagy.
Johnnak elszorult a torka a visszafojtott érzelmektől.
– Mindent tönkretettél – folytatta, szinte hitetlenkedve Joyce. – Tönkretetted az életünket. De ő sose hagyott el.
Az emberek őket nézték, de Johnt ez most a legkevésbé se érdekelte. Már többször bocsánatot kért a lánytól levelekben és személyesen. De ez semmit nem jelentett Joyce-nak.
– Nem hibáztatlak, amiért gyűlölsz – mondta, és kézfejével

letörölt egy könnycseppet. – Minden jogod meg van hozzá.
– Bárcsak tudnálak gyűlölni – suttogta Joyce. – Bárcsak ennyire könnyű lenne.
– Én gyűlölnélek, ha te tetted volna…
– Mit? – hajolt előre az asztalnál. A hangja kétségbeesett. – Ha mit tettem volna, John? Olvastam, mit mondtál a bizottságnak. Mondd el, hogy mi történt. – Az asztalra csapott. – Mondd el *nekem!*
John kivett egy szalvétát, és kifújta az orrát. Joyce folytatta:
– Valahányszor a bizottság elé kerültél, minden meghallgatáson azt mondtad, nem vagy bűnös, hogy nem mondod azt, te tetted, csak azért, hogy kiengedjenek.
John kihúzott egy újabb szalvétát, hogy legyen mivel elfoglalnia a kezét.
– Mi változott, John? Anyu miatt? Nem akartál csalódást okozni neki? Erről van szó? Most, hogy anyu meghalt, végre elmondhattad az igazságot?
– Még élt, amikor ezt mondtam.
– Elfogyott – sziszegte Joyce. – Feküdt azon a kórházi ágyon, lassan fogyott el, és csak rád tudott gondolni. „Vigyázz Johnnyra”, ezt mondogatta. „Ne hagyd magára odabent. Csak mi vagyunk neki.”
John hallotta magát, úgy sírt fel, mint egy fóka, köhögése visszhangzott a kávézóban.
– Mondd meg, John. Mondd meg az igazat. – Halkan beszélt. Az apjukhoz hasonlóan ő se szerette kimutatni az érzéseit. Minél bosszúsabb lett, annál halkabban beszélt.
– Joyce…

Joyce a kezére tette a kezét. Azelőtt sose érintette meg, érezte, ahogy az ujja hegyén át a bőre alá oltja a kétségbeesést.
– Már nem érdekel – mintha könyörögne. – Nem érdekel, hogy te tetted, Johnny. Komolyan nem. Csak tudni akarom. Magam miatt, hogy ne veszítsem el a józan eszem. Kérlek! Mondd meg az igazat.
Milyen szép a keze, finom, hosszú ujjak. Mint Emilyé.
– John, kérlek.
– Szeretlek, Joyce. – A zsebébe nyúlt, előhúzott egy összehajtogatott lapot. – Valami történni fog – mondta. – Valami rossz, amit azt hiszem, nem tudok megakadályozni.
Joyce elhúzta a kezét, és hátrább húzódott a széken.
– Miről beszélsz? Mibe keveredtél?
– Tedd el. – A hitelbeszámolót a karácsnyi lap tetejére rakta. – Csak tedd el, és tudd, bármi történik, szeretlek.
John nem a Fairlane-nel jött, de nem akarta, hogy Joyce lássa, ahogy a bevásárlóközpont bejárata előtt a buszra vár, ezért a Virginia-Highlandhoz vezető úton indult el, majd ott száll fel a MARTA-ra. Nem akart még hazamenni, nem tudta volna elviselni a csótányokkal teli nyomortanyát, vagy a folyosón csámborgó molesztálótársakat, úgyhogy elment az Inman Park állomás parkolójába, és beült a kocsiba.
Általában csak a hétvégi estéken követte Woodyt. Az első két hét megfigyelése alapján a fickó szívesebben maradt a négy fal között, kivéve, ha a felesége kivitette vele a szemetet. John azon gondolkozott, hogy Woody talán okosabb, mint amilyennek látszik. Talán van valahol egy másik kocsija. Nem túlzó feltételezés, ha figyelembe vesszük a postafiókot és a

hitelkártyákat. Talán az elmúlt hat évben John Shelley vásárolt egy autót.

Karácsony közeledtével Woodyék környéke ragyogott a díszkivilágítástól, színes villanykörték, csodás dekorációk villogtak mindenfelé. Régi tejesüvegben lobogó gyertyák fényesítették a járdaszegélyeket. John egy héttel korábban figyelte, ahogy egy kutyasétáltató öreg hölgy meggyújtja mindegyiket.

Kellemes, szép környék.

John beszuszakolta a kocsit a templom parkolójában álló terepjáró és egy kombi közé, közben megnézte, mikor van vége a szertartásnak. Woody felesége minden vasárnap templomba vitte a gyereket, aztán a nap zömét egy nővel töltötte, aki feltehetően az anyja lehetett.

A templom mellől besétált a Woody házával párhuzamos mellékutcába, fütyörészett, mintha csak sétálgatna. Fejben felmérte a távolságot és bemérte az irányt. Átvágott egy füves téren, azután megpillantotta Woody házának hátulját. Nem volt sok fa, nem volt hova bújni, nagyon kiszolgáltatottnak érezte magát. Bárki kijöhet a hátsó ajtón, és akkor megláthatja őt, az idegent.

Éppen meg akart fordulni, amikor megtörtént. Egy nő lépett ki az ajtón. John megdermedt, mert éppen a látóterében állt, de az asszony rá se pillantott. Woody háza felé fordult, az volt a szomszédja, a kezét, mintha tisztelegne, a szeme elé emelte a nap fénye ellen.

John hasra feküdt. A lány hátsó kertjében burjánzott ugyan a dudva, de ha valaki kereste volna, biztos meglátja. Hála

istennek a nő valami sokkal izgalmasabbat figyelt. Woodyt. John látta, hogy Woody átsétál az udvarán, átugrik a két udvart elválasztó, ledőlt drótkerítésen, amelyre egy fa eshetett valamikor. Egy pillantást se vetett John irányába, egyenesen a lányhoz sietett, felkapta és csókolni kezdte.
John pedig nézte, ahogy a lány vékony lábával átfonja, a szájuk összetapad, Woody beviszi a házba, és bevágja maguk mögött az ajtót.

TIZENNYOLCADIK FEJEZET

1985. JÚNIUS 15.

John egész este arra várt, mikor bukkan fel a bulin Mary Alice. Közben annyi füvet szívott, hogy belefájdult a tüdeje. Woody figyelte, és időnként felemelte a hüvelykujját, mintha gratulálna. John a legszívesebben seggbe rúgta volna magát, amiért szólt az unokabátyjának, hogy elhívott egy lányt a buliba. Az is elég szar, hogy Mary Alice nem jött el, de hogy tökéletes idiótát csinált magából Woody előtt, még sokkal rettenetesebbé tett mindent.
John már feladta a reményt, amikor éjfél körül belépett a lány. Az első, ami szemet szúrt, hogy mennyire elüt a többiektől frissen vasalt Jordache farmerjában, felhajtott gallérú fehér ingében. Gyönyörű volt. A többek mind a fekete valamilyen árnyalatát viselték: koszos farmerok, foltos heavy metal trikók, zsíros haj.

Épp sarkon fordult volna, hogy elmenjen, mikor John elkapta a karját.
– Hé! – Meglepődés, szeleburdiság és óvatosság volt a hangjában, egyszerre.
– Jól nézel ki – igyekezett John túl üvölteni a sztereóból bömbölő Poisont.
– Nem maradhatok – mondta, de nem mozdult.
– Gyere, igyunk valamit. – Látta, hogy Mary Alice elgondolkodik, vajon mit jelent az ital, vajon megbízhat-e benne.
– Woody a konyhában tartja az ivóleveket – mondta. Eddig soha életében nem használta ezt a szót. – Gyere.
Mary Alice még habozott, de mikor John arrább lépett, hogy előreengedje a konyhába, és ezzel elzárta a kivezető utat, megadta magát.
Woodyt a lépcsőnél látta meg. Az unokabátyja a korlátnak dőlt, a pupillái kitágultak, arcán lusta mosoly. Az egyik lány, a környék egyetlen fekete családjának lánya, úgy tapadt hozzá, mintha pillanatragasztóval kenték volna be, karját Woody nyaka köré fonta, a lába átölelte a fiú lábát. Hosszan csókolóztak, John bámulta őket. Gyönyörű lány, puha, barna bőr, egzotikusan fonott tincsek. Woody mindig megszerzi magának a buli legjobb csajait.
Ismét felemelt hüvelykkel köszönt Johnnak, de most nem mosolygott.
A konyhában állt a füst, Mary Alice köhögött, a kezével igyekezett eloszlatni a füstöt. A sarokban egy pár ölelkezett, John döbbenten bámult, mert a srác keze a lány farmerjában

matatott.
– Klassz buli – mondta éppen valaki, nekiütközött Johnnak, az itala John kezére löttyent. Bocsánatot kért, és engesztelésképp John kezébe nyomta a félig teli műanyag poharat. John addigra már többet ivott a kelleténél, de nagyot kortyolt a pohárból, a folyadék szinte égette a torkát.
Amikor körbenézett, Mary Alice már a hátsó ajtó felé tartott.
– Hé! – futott utána John.
A lány egy magas tölgyfa mellett állt, és a csillagokat bámulta. A haja kócos, látszott rajta, hogy ideges. Talán megfoghatná a kezét. Talán meg is csókolhatná.
A lány minden ok nélkül nevetni kezdett.
– Nem kaptam levegőt bent.
– Sajnálom.
Meglátta John kezében a poharat.
– Add ide.
– Nem tudom, mi van benne. Inkább ne.
– Nem vagy az apám – felelte, és kivette John kezéből a poharat. Nem vette le a szemét a fiúról, miközben jó nagyot kortyolt a sötét italból. – Olyan íze van, mint a kólának és még valami másnak.
John csak reménykedni tudott, hogy nincs benne valami más. Woody tizenkilenc éves, a haverjai pár évvel idősebbek. Néhányan kemény drogon éltek, de John erről tudni sem akart. Nem lehetett tudni, milyen füst lebeg körülöttük.
– Sajnálom, nem tudtam, hogy ennyire vad lesz – szabadkozott John.
A lány nagyot kortyolt, és lazán mosolygott. Te jó ég, de szép.

Olyan régóta utálta, hogy közben elfelejtette, mennyire gyönyörű.
Megint a szájához emelte a poharat, de John lefogta a kezét.
– Rosszul leszel. – Közben azt gondolta, hogy ha elhányná is magát, akkor is megcsókolná.
– Részeg vagy?
– Nem – hazudta. De annyira izgult, és olyan ideges volt, hogy bármit megtett volna, csak megszabaduljon ettől a feszültségtől.
Mary Alice megint ivott. John meg se próbálta megakadályozni.
– Be akarok rúgni – jelentette ki a lány.
John akkor se lepődhetett volna meg jobban, ha a Holdra akart volna repülni.
– Mary Alice, ne hülyéskedj. Vigyázz ezzel. Rosszul leszel tőle.
– Miért, neked is elég jó volt – felelte, és kiitta a maradékot. Felfordította a poharat, hogy megmutassa, üres. – Még egyet akarok.
– Maradjunk még itt egy kicsit.
– Miért? – Kicsit megtántorodott, John elkapta, nehogy elessen.
– Azt hittem utálsz.
John érzete a parfümje illatát, a hajlakkot. A bőre égetett. Magához húzhatná, átölelhetné, és egész éjszaka tarthatná.
– Nem utállak.
– Állandóan csúnyákat mondasz rólam.
– Én nem – mondta olyan meggyőződéssel, hogy szinte maga is elhitte.
A lány elhúzódott tőle.
– A szüleim azt hiszik, otthon vagyok.

– Az enyéim is.
– Felfüggesztettek a suliból?
– Nem.
– Pedig azt kéne. A papám szerint totális lúzer vagy.
– Aha – felelte. – Az én apám szerint is. – Jó lett volna, ha marad valami abban a pohárban.
– Elköltözött otthonról. Ma este – mondta a lány.
– A papád?
– Összecsomagolt és elkötözött, amíg a plázában voltam. Anyu azt mondta, összeköltözött azzal a nővel a munkahelyéről. – Halkan csuklott. – Azóta egyfolytában sír.
Most már Mary Alice is sírt, Johnnak viszont fogalma se volt róla, hogyan vigasztalhatná meg. Végül csak annyit tudott kinyögni:
– Sajnálom.
– Felhívtam azon a számon, amelyet megadott. Egy nő vette fel a kagylót.
John nyelve nem akart megmozdulni. Most erre mit mondjon?
– Apa azt mondta, hétvégéken találkozhatunk. Azt mondja, Mindy majd elvisz vásárolni.
– Sajnálom – ismételte John.
– Miért lógsz ezzel a gyökérrel? – kérdezte Mary Alice
– Kivel? – John megfordult, követte Mary Alice pillantását. Woody gyakorlatilag leesett a lépcsőn, ahogy feléjük igyekezett. Nevetett, úgyhogy John is nevetett.
– Nedvesítsd meg a torkod – nyújtott egy pohár italt Johnnak.
John belekortyolt, igyekezett egyenesen állni, mert a feje már kóválygott.

– Szia, kislány – köszönt Woody. Johnnak támaszkodott, úgy bámulta Mary Alice-t. – Mi tartott ilyen soká? Már azt hittem, közben az unokaöcsém megcsinált.
John készült bemutatni őket egymásnak, de valami megállította. Nem tetszett neki, ahogy Woody nyíltan kéjvágyó tekintettel méregeti a lányt. Ott van neki bent a házban Alicia, készen arra, hogy megtegyen bármit, amit a fiú kíván tőle, akkor minek kell neki még Mary Alice is. Ez nem tisztességes.
– Épp indulni készültünk – úgy fogta meg Mary Alice kezét, mintha a lány hozzá tartozna.
– Máris? – kérdezte Woody. John észrevette, hogy elállja az útjukat. – Gyere vissza öreg bátyáddal. Van számodra valamim.
– Most nem lehet – felelte John, és eldobta az üres poharat. – Haza kell vinnem. A mamája keresni fogja.
– Csak egy kis adagot – makacskodott Woody. – Vagy inkább azt mondom, egy újabb kis adagot. – Mary Alice-re kacsintott. – Azt hiszem, jót tenne neked egy ital, szívem. Segítene felitatni a könnyeket arról a gyönyörű szemedről.
Mary Alice furán nézett. Mosolygott, mondhatni, flörtölt.
– Nem sírtam.
– Persze, babám.
– Woody – kezdte John, de Woody befogta John száját a tenyerével. – Ez a fiú szeret sokat beszélni – mondta közben Mary Alice-nek.
A lány kacagott, John érezte, ahogy elönti a düh. Együtt nevetett Woodyval. Rajta nevet.
– Meg tudsz birkózni egy csepp itallal, kislány? – kérdezte Woody.

Mary Alice szexisen elmosolyodott.
– Meg tudok birkózni.
– Mary Alice – figyelmeztette John.
Woody elvette a kezét, és átkarolta Mary Alice vállát. Megnyalta a száját, amikor lenézett a lányra.
– Fogd be, öcskös.
Mary Alice nevetett.
– Igen, John, fogd be.
Woody közelebb húzta magához, Mary Alice felemelte a fejét. Woody le nem vette a szemét Johnról, miközben nyitott száját a lányéra szorította.
Mary Alice visszacsókolta, és John úgy érezte, valaki kitépte a szívét. Tehetetlenül nézte, ahogy Woody keze belenyúl Mary Alice blúzába, megfogja a mellét, mintha naponta tapizná.
Woody mélyebbre tolta a nyelvét, mire a lány ellökte magától, egy pillanattal később tért magához, mint kellett volna.
– Hagyd abba! – kiáltott, és John felé botorkált.
John elkapta. A lány blúzáról leszakadt egy gomb ott, ahol Woody benyúlt hozzá.
– Undorító vagy – mondta Woodynak, összefogta magán a blúzt, szeméből patakzott a könny.
Woody csak mosolygott.
– Ugyan, bébi, ne csinálj már műsort.
– Ne nyúlj hozzám – kiáltotta a lány. – Undorító a nyelved.
Woody most már rosszindulatúan mosolygott.
– Majd meglátjuk.
Mary Alice Johnba kapaszkodott.
– Kérlek, vigyél haza! – sírta.

John elindult vele, de fél szemét Woodyn tartotta. Nem tetszett, ahogy unokabátyja nézi őket.
– Gyere vissza – nyúlt a lány után Woody.
– Hagyd békén – csattant fel John, és ökölbe szorult a keze. Woody legalább ötven kilóval volt nehezebb nála, de John szilárdan eltökélte, hogy habozás nélkül tökön rúgja, ha még egyszer Mary Alice-nek csak a hajaszálához is ér.
– Hóha – Woody a magasba emelte a kezét, egy lépést hátrált. – Nem tudtam, hogy már jogot formálsz rá, kislegény. Tied a pálya. Vidd haza a mamihoz.
– Tartsd magad távol tőle – figyelmeztette John. – Komolyan mondom.
– Semmi gond – mondta Woody, de még mindig úgy figyelte Mary Alice-t, mint egy oroszlán, amelytől elvették a zsákmányát.
– Győzzön a jobb.
– Csakis.
– Tessék – Woody belenyúlt az első zsebébe. – Búcsúajándék. – Egy zacskó port adott Johnnak. – Szent a béke, igaz, tesó?

TIZENKILENCEDIK FEJEZET

2006. FEBRUÁR 6.

John teljesen véletlenül talált rá a történetre, amit keresett. Egy sárral összefröcskölt Subaru Forrester csomagterét porszívózta éppen. Felmarkolt a padlóról egy csomó újságpapírt, hogy a kukába dobja, de az egész kicsúszott a kezéből, és a lapok

szétszóródtak. Lehajolt, hogy összeszedje, és akkor megpillantott két szót, amit korábban nem vett észre: helyi kiadás.
A Subaru tulajdonosa Clayton megyéből érkezett, de John tudta, ha az egyik városnak van helyi kiadása, akkor a többinek is kell hogy legyen.
Artnak azt mondta gyomorpanaszai vannak, így korábban le tudott lépni, és egyenesen a Fulton Megyei Könyvtárba sietett. Az újság online archívumának megtekintéséhez hitelkártyára volt szükség, így azután mikrofilmen kérte ki három hónapra visszamenőleg Gwinnett megye helyi kiadásait. Két órával később megtalálta, amit keresett.
A cikk dátuma 2005. december 4.

ELRABOLTAK EGY SNELLVILLE-I KISLÁNYT
A KÖRNYÉKEN

Nem bővelkedett részletekben. A nevét nem említették, csak a korát… Tizennégy éves volt. Otthonról indult el, hogy meglátogassa az utcában lakó nagynénjét. A család természetesen nem akart nyilatkozni, gyanúsítottról nem írtak, sem arról, hogy hol tart a nyomozás.
John átnézte a következő heteket is, de csak egy újabb történetet talált. Itt annyival többet árultak el, hogy a lányt másnap megtalálták, egy árokban rejtőzött el.
John szíve azóta a torkában dobogott, hogy megtalálta a cikket. Lassan összeállt a kép. Eszébe jutott Ben gondolatkísérletes játéka. Mi van akkor, ha Woody az elmúlt hat évben John személyazonosságával fedezte magát? Mi van akkor, ha Woody

úgy gondolta, John soha nem kerül ki a börtönből? Mi van akkor, ha Woody megtudta, hogy John szabadlábon van, és úgy döntött, tesz ellene?

A mögötte haladó kocsi rádudált, John gyorsított, az első adandó alkalommal elfordult, és beállt egy parkoló furgon mögé. A szíve annyira hevesen vert, hogy egészen beleszédült. Tartott tőle, hogy a pánik és a félelem miatt nem tudja visszafojtani a torkát kaparó hányást.

A kormánykerékre hajtotta a fejét, és az előző estére gondolt. Vasárnap. Super Bowl vasárnap. A nyavalyás Falcons játszott, de John nem akarta a tévében nézni, nem akarta a rádión hallgatni. Azt akarta tudni, miben mesterkedik Woody, látnia akarta, megfigyelni, mintha ezzel megakadályozhatná, hogy ami megtörtént, újra és újra megismétlődjön.

A feleség dolgozni ment, Woody kivárta a harminc percet, mielőtt elindult. A megszokott úton ment be Atlantába, de ezúttal a Grady-telep felé fordult. John követte, ám annyira feszült volt, hogy elfeledkezett a kötelező távolságról, és többször is azt érezte, Woody kiszúrta és lebukott.

Fehér férfi egy sötétkék Ford Fairlane-ben, vasárnap késő délután a telepen: önmagában is feltűnő. John mégis úgy döntött, követi Woodyt. Amikor a férfi megállt a járdán sorakozó prostik előtt, ő továbbhajtott, úgy gondolta, a visszapillantóból figyeli az unokabátyját. De semmi nem úgy történik, ahogy az ember előre eltervezi. Amikor Woody az egyik prostival a telep mögé gurult, John kiszállt a kocsiból, és gyalog követte.

Johnt még most is kiverte a hideg veríték, amikor eszébe jutott,

ami ez után történt, amit látott. Még most is hallotta a dobhártyaszaggató sikolyokat, az életért való rettenetes küzdelmet.
John kiszállt a kocsiból, biccentett a furgon vezetőjének. Nyugi. Okosan. Idetartozik. Zsebre dugott kézzel ment végig a fákkal övezett utcán Woody házához. Igyekezett azt a benyomást kelteni, hogy egy gyaloglásra vágyó hétköznapi ember, noha már attól kényelmetlenül érezte magát, hogy zsebben volt a keze. A börtönben nem engedélyezték a zsebet.
Az asszony valószínűleg a nagymama, aki hétfő reggelente iskolába vitte a gyereket. Utána bevásárolt, néha beült kávézni a barátnőivel. Legalább egy órát nem volt a házban, és Johnt csak ez érdekelte. Most is a hátsó kertek felé vette az irányt, feltartott fejjel, fütyörészve ballagott, mint akinek az égadta világon semmi gondja.
Ballagott a hátsó kertek között, figyelte a házakat, úgy gondolta, egy ilyen munkásnegyedben az emberek vagy dolgoznak, vagy túlságosan elfoglaltak ahhoz, hogy a hátsó ablakban nézelődjenek.
A drótkerítés még mindig bedőlve. John átugrotta, egyenesen a hátsó ajtóhoz tartott. Felhúzta az autómosóból elhozott gumikesztyűt. Woodynak nem volt kutyája, viszont a hátsó ajtón volt kutyaajtó. John ahhoz túl nagydarab volt, hogy ott beférjen, de a karját be tudta dugni, vakon tapogatózott a zár után. Elérte a fogantyút, és kinyitotta az ajtót.
Felegyenesedett, körbenézett, hogy megbizonyosodjon arról, senki nem látta, azután kinyitotta az ajtót. Feszülten várta, hogy a riasztó bekapcsoljon. Nem volt tapasztalt betörő, de úgy

vélte, Woody túl rátarti ahhoz, hogy riasztóra költsön pénzt.
Krisztus szerelmére, hiszen zsaru!
John kihagyta a konyhát, egyenesen a nappaliba ment.
A sarokban álló íróasztal érdekelte, ügyet se vetett a nagy képernyős tévére, a szobában heverő különféle digitális kütyükre, amelyek mind azt sugallták, hogy Woody jól keres, hogy megengedheti magának a drága cipőt, vagy egy jó éttermet, ha arra szottyan kedve. A pokolba, hiszen rengeteg dolgot megengedhet magának, nem igaz? Kezdetnek például két személyazonosságot. Mi mást akarhat még?
Woody okosabb volt annál, hogy kifogásolható dolgokat nyilvánvaló helyen hagyjon. A feleségével közös csekkfüzete természetesen elöl volt, a számlák szépen rendben a tálcán. Sok adósságuk volt, de a jövedelmük John számára egészen hihetetlennek tűnt. Dollárezrek egy hónapban be és ki, vadonatúj autó a feleségnek, drága iskola a gyereknek. Szinte túl sok, hogy felfoghassa.
A garázsban az összes elképzelhető szerszám, bár abból, amit John megfigyelt, az derült ki, hogy Woody az ideje nagy részét a kanapén fekve tölti. Időnként jött egy fiú, hogy lenyírja a gyepet, akkor meg minek kell az a hatalmas motoros fűnyíró azzal a hatalmas tartállyal, az bizony rejtély maradt. De legjobban az a garázs közepén álló biliárdasztal dühítette. Szinte elviselhetetlen volt a gondolat, hogy Woody itt játszik a gyerekével, esetleg néhány szomszéddal, vagy a munkatársával söröznek és biliárdoznak.
John átvizsgálta a munkapad fiókjait. Óvatos volt, semmit nem mozdított el a helyéről. A szerszámosláda alatti tálcán egy

halom pornómagazint talált.
Darabonként átlapozta, keresett valami utalást, igyekezett nem megbámulni a világnak széttárt fiatal lányokat; a többségük még csak gyerek.
Talán valami kikapcsolt Johnban a börtönben, de a képeken látható lányok lélektelen tekintete a kamasz Joyce sérülékenységét idézte fel benne.
A magazinokat visszatette a tálca alá, és azt kívánta, bárcsak ne nézte volna meg őket.
A következő Woody óriási hálószobája volt. Hatalmas franciaágy, ahol a rohadék valószínűleg minden este megkeféli a feleségét. A fürdőszoba is méretes, nagyobb, mint John szobája a szálláson. Még a gyerekszoba is nagy volt. Az ágy versenyautó formájú, az ablak alatti polcon el se fér a sok játék. John furán érezte magát itt. A kis ágyat hamarosan nagyra cserélik. A gyerek nőni kezd, egyre többször akar majd egyedül lenni. Iskolás lesz, találkozik egy lánnyal, elviszi a szalagavatóra. Túlságosan nyomasztó volt bent, kiment a folyosóra.
Visszament a hálóba, mert biztosra vette, hogy valamit nem vett észre. Megpróbált úgy gondolkodni, mint a pártfogó tisztje, Ms. Lam, amikor tiltott dolgokat keres, így benézett a matrac alá, megtapogatta a párnákat, van-e bennük kemény csomó. Végignézte a szekrényben az összes cipőt, a fiókokban az összes inget, trikót.
Ingek. Mindegyik márkás darab. Puha vászon, néhány selyem. Az alsóneműje Calvin Klein, a pizsamája Nautica.
– Krisztusom – suttogta John. A gyűlölettől jóformán lélegezni se tudott. – Gondolkozz – mondta, mintha attól sikerülne. –

Gondolkozz.
Az öltözőasztalon két üveg férfikölni. Johnt nem a márkájuk érdekelte, hanem ami előttük feküdt. Egy nagy rugós kés. Woody kamaszkorukban is ezt hordta magával. Azt mondta, azért, mert a drogkereskedelemben olykor kemény fiúkkal is találkozhat, és John hitt neki. Feszült patthelyzeteket, kockázatos üzletelést képzelt el, miközben az unokabátyja meglendítette az éles, fogazott pengét.
Woody kést hordott magánál. Hogy felejthette ezt el?
– Maga kicsoda?
John megpördült, és döbbenten látta, hogy fehér selyem hálóingben és -köntösben a szomszéd lány áll a hálószoba ajtajában. A hálóing úgy lógott gyerekes testén, mint a vizes zsák a vasvillán. A hangja is gyerekes, vékony, magas, majdnem sikítás.
– Mit keres itt? – kérdezte, de John a hangján hallotta, hogy retteg.
– Én ugyanezt kérdezhetném – felelte, a tenyerén egyensúlyozta a kést, és igyekezett olyan hangon beszélni, ahogy a tekintélyes felnőttek beszélnek a gyerekekkel.
– Ez nem a maga háza.
– A magáé se – felelte John. – A szomszédban lakik.
– Honnan tudja?
– Woody mondta.
A lány a gumikesztyűs kezét és benne a kést nézte.
– Ki az a Woody?
A kérdés váratlanul érte, a lány megérezte a csöppnyi bizonytalanságot, és menekülőre fogta.

– Hé! – kiáltotta John, és rohant utána a nappalin át a konyhába. – Állj meg! – kiáltott megint, de addigra a lány már kivágta a konyhaajtót, és futott az udvaron.
Egy pillantást vetett a háta mögé, amikor a kerítéshez ért. Johnnak ekkor esett le, hogy még a kezében tartja Woody kését, rájött, mit hihet a lány, és megállt. A lány habozott, de a teste még mozgott. Előre.
John mintha lassított filmet nézne, látta, ahogy elesik, meztelen lába beleakad a kerítés drótjába, a feje belecsapódik a földbe. John várt. A lány nem állt fel. Várt még egy kicsit. A lány még mindig nem mozdult.
Lassan lépett ki az udvarra, a talpa alatt puha volt a fű. Eszébe jutott, milyen volt, amikor kiengedték a fegyházból, és húsz év után először lépett fűre. A lába hozzászokott a kemény betonhoz vagy a vörös georgiai agyaghoz, amit több ezer férfi lába taposott kőkeményre. Amikor az anyja koporsóját követte a sírhoz, a temetőben a fű olyan puha volt, mintha felhőkön járna.
Húsz év, és elfelejtette, milyen érzés fűre lépni. Húsz év magányosság és elzártság. Húsz év, amíg Emily kénytelen volt elviselni a havi kétszeri megaláztatást, hogy láthassa a fiát. Húsz év, mialatt Joyce-t belülről emésztette a tudat, hogy a testvére egy szörnyeteg.
Húsz év, amíg Woody idekint élt, jó állást szerzett, megnősült, gyereke lett, élte az életét.
John óvatosan átlépett a kerítésen. Még mindig a kezében volt Woody bicskája. Letette a földre, amikor a lány mellé térdelt. A fegyház kórházában megtanulta, hogyan kell a pulzust

ellenőrizni. Most nem érzett semmit. Nem kellett hozzá bizonyíték, hogy lássa abból, ahogy betört a koponyája, hogy valószínűleg abban a pillanatban meghalt, amikor a feje nekicsapódott a kerítés másik oldalán lévő hatalmas kőnek.
A vére elkenődött a kövön, hosszú szőke hajszálak ragadtak bele.
A sarkára ült, az jutott eszébe, amikor utoljára látta Mary Alice-t. A szemét. Soha nem fogja elfelejteni a szemét, ahogy a semmibe bámult. A valódi történetet persze a teste mondta el. Rettenetes, megnevezhetetlen, borzalmas dolgokat kellett elviselnie. Bármikor fel tudta idézni a felnagyított képeket, amelyeket a tárgyalásán mutattak be, és ahol Mary Alice megerőszakolt teste kitárult az egész világnak. Emlékezett, ahogy a nagynénje az esküdtek előtt sétált előre és hátra, s ő akkor úgy gondolta, az a lehető legrosszabb, amit tehet, ez a járkálás, hiszen csak még jobban a mögötte kivetített képekre vonja a figyelmet.
– Semmi baj – mondta John Lydiának, amikor az eljött a Coastalba, és elmondta, a fellebbezésüket visszautasították, és hogy az a legvalószínűbb, hogy ott hal majd meg, a börtönben.
– Tudom, hogy megtettél minden tőled telhetőt.
Lydia mondta azt is, hogy a rendőrségen ne beszéljen a drogról, Woodyt pedig egyáltalán ne is említse, mert ha a fia ebbe belekeveredik, akkor kiderül, hogy John korábban kábítószerezett, és azt nem akarják, ugye? Ha Woodynak ki kell állnia a tanúk padjára, kénytelen lesz elmondani az igazat.
Nem akarják, hogy Woody elmondja az igazat, ugye?
Akkor este a bulin Woody azt mondta, „Szent a béke”, és a

kezébe nyomott egy zacskó kokaint. Ott döntötte el, hogy bántani fogja Mary Alice-t?

Szent a béke. John nem ismerte már a békét – csak a bensőjét égető dühöt, mint aki benzint ivott, és égő gyufát nyelt rá.

Lenézett a lányra. Gyerek még, de egyszersmind üzenethordozó. John gyomra görcsbe rándult, amikor kesztyűs ujjaival a lány szájába nyúlt és a hüvelyk- és mutatóujja közé fogta a nyelvét.

Woodynak köszönhetett mindent, akkor most köszönettel visszaadja neki. A legfontosabb, amit a börtönben megtanult, hogy soha ne nyúlj a máséhoz, hacsak nem vagy hajlandó meghalni érte.

Egykor Woodynak nevezte, de az egy fiú neve volt, és Woody már nem volt fiú. Johnhoz hasonlóan ő is férfi lett.

Akkor mostantól szólítsuk a férfinevén.

Michael Ormewood.

John felemelte a kést.

HUSZADIK FEJEZET

1985. JÚNIUS 15.

– Ki kell sétálnod magadból – mondta John Mary Alice-nek. – Így nem mehetsz haza.
– Csókolóztál már lánnyal?
A fiú elpirult, a lány nevetett.
– Mark Reed – mondta –, azt hiszi, járunk, csak mert egy meccs után megcsókolt.
John hallgatott, magában némán imádkozott Mark Reed – a focicsapat hátvédje, egy piros Corvett sofőrje, büszkén mutogatott testszőrzet tulajdonosa, az öltözőben úgy illegeti magát, mint egy Chippendale-fiú – haláláért.
– Nem válaszoltál – makacskodott Mary Alice, és John a zacskó Woody-féle fehér porra gondolt a zsebében.
A lány olvasott a gondolataiban.
– Hadd próbáljam ki.
– Kizárt.
– De szeretném.
– Nem lehet.
– Ugyan már. – Belenyúlt John zsebébe, a keze súrolta a fiúét. John olyan erővel szívta be a levegőt, hogy azt hitte, szétpattan a tüdeje.
Mary Alice az utcai lámpa fénye felé emelte a zacskót.
– Mi a jó benne?
John nem tudott válaszolni, sokkal feszítőbb érzések foglalták le

a figyelmét.
A lány kinyitotta a tasakot.
John magához tért.
– Ezt ne csináld!
– Miért ne? Te is ezt csinálod.
– Én egy lúzer vagyok. Nem te mondtad?
Zajt hallottak a hátuk mögött, mindketten megfordultak.
– Macskák – találgatott Mary Alice. – Gyerünk.
Megfogta a fiú kezét, John pedig hagyta magát a házuk felé vezető úton vezetni. John meg se nyikkant, amikor átmentek a hátsó udvaron. Tudta, hogy a lány szobája a földszinten van, de arra nem számított, hogy kinyitja az ablakot és bemászik.
– Mit csinálsz?
– Csitt.
Megreccsent mögöttük egy ág. John megfordult, de csak árnyékokat látott.
– Gyere – hívta Mary Alice.
Felmászott, az ablakpárkánynál megállt.
– A mamád megöl, ha itt talál – suttogta.
– Nem érdekel – súgta vissza, és felkapcsolta a Hello Kitty lámpát, amely halvány fénnyel világította meg a szobát.
– Éjjeli lámpával alszol?
Mary Alice játékosan a vállára ütött.
– Gyere csak be.
John puhán ugrott. Az ágy az ablak alatt volt, most mind a ketten azon ültek. Mary Alice ágyán. Iszonyú erővel tért vissza az erekciója. Ha észrevette is, Mary Alice nem szólt róla.
– Mutasd meg, hogy kell csinálni – nyújtotta felé a kokós

tasakot.
– Nem mutatom.
– Tudom, hogy te is akarod.
Akarta. De még mennyire akarta. Bármit, ami segít abban, hogy kilépjen a saját idióta személyiségéből, s meg merje csókolni a lányt.
– Mutasd meg – ismételte.
Kinyitotta a tasakot, és az ujjával kicsippentett egy kis port.
– Felszívod – mondta. – Így.
Köhögött, majdnem megfulladt, amikor a por a torkába jutott. Keserű, fémes íze volt. Próbált annyi nyálat gyűjteni, hogy le tudja nyelni, de a szája csontszáraz volt. A szíve valami fura dolgot művelt, mintha összeesett volna, aztán úgy érezte, egy kést vágtak bele.
Mary Alice rettegve nézte.
– Te…
A kokó elérte az agyát. Két másodperc, és a csúcsra ért, úgy szétcsapta magát, hogy a szemét sem bírta nyitva tartani. Csillagokat látott, valódi csillagokat, előrezuhant, egyenesen Mary Alice-re. A lány a tenyerébe fogta az arcát, hogy megtartsa, ő meg felemelte az állát, és az ajkuk találkozott.
A következő, amire emlékezett, hogy élete legocsmányabb fejfájásával ébred. Irtózatos lökésekben érezte a fájdalmat a mellkasában, fázott, pedig az egész testét izzadság borította. Oldalra fordult, a bőre a lepedőhöz ragadt. Arra gondolt, hogy az anyja meg fogja ölni, amiért az ágyba pisilt, amikor megérezte maga mellett a testet.
Mary Alice teljesen meztelen volt. A nyaka oldalra csavarodott,

a szája nyitva, belül csupa vér. Látta a lábán, és a testén a véraláfutásokat. A fanszőrzetét csomókban tépték ki. Apró melle tele harapásnyomokkal.
John a rémülettől nyikkanni se tudott. Levegő után kapkodott, a hólyagja majd kidurrant, miközben eltolta magát a testtől. Mögötte a nyitott ablak. Felnyúlt, az ujja megcsúszott a kereten. Vér. Az egész keze véres. Vérben feküdt egész éjjel, a ruhája olyan, mint a véres szivacs. Zajt hallott, au! au! au!, mondta valaki, aztán rájött, hogy ő nyög. Az arca. Nem tudta levenni róla a szemét. Ennyi vér. A hólyagja megadta magát, meleg folyadék csurgott végig a lábán.
Ki kell innen jutnia.
El kell mennie.
A falnak támaszkodott, és a lábával felnyomta magát az ablakpárkányig. Kiesett a nyitott ablakon, a hátára zuhant, a tüdejéből fájdalmas köhögéssel szorult ki a levegő.
Felnézett az égre. Még nem érkezett el a reggel, a felkelő nap halvány fényében a fák szürke árnyakként magasodtak a sötét égbolt előtt. Remegett a lába, de sikerült feltápászkodnia, pisis nadrágja a combjához tapad, véres inge második bőrként ragadt a hátához, ahogy Mary Alice mellett feküdt egész éjjel.
John rohant, a torkában dobogott a szíve.
El kell innen tűnnie.
Haza kell mennie.

DECATURCITYOBSERVER
1995. JÚNIUS 18.

A FINNEY-GYILKOSSÁG: TÍZ ÉVVEL KÉSŐBB

Noha tíz év telt el azóta, hogy az akkor tizenöt éves Mary Alice Finney-t a szülei decaturi otthonában a saját ágyában holtan találták, megerőszakolták és meggyilkolták, az atlantai külvárosban a régi lakók még mindenre emlékeznek. „Mindent megváltoztatott – mondja Elizabeth Reed, akinek a fia Mary Alice-nek udvarolt a lány halála előtt. – Azelőtt nyitott közösség voltunk, most mindenki bezárkózik éjszakára."
A rendőrség eleinte nem tudott mit kezdeni azzal, hogy megöltek egy vezérszurkoló lányt, a Decatur gimnázium tanulóját, osztályelnökét. „Normális lány volt, normális életet élt" – mondta róla Reed. De ez mind megváltozott 1985. június 16-án, amikor a szomszédok női sikoltozásra ébredtek. Sally Finney bement felébreszteni a lányát, hogy ne késsen el a templomból, és egy mészárszéket talált.
„Nehéz helyszínelés volt – ismerte el Harold Waller nyugalmazott nyomozó. – Mindenütt vér. Ilyet még nem láttunk. Azt hittük, egy pszichopata gyilkolt… és természetesen így is volt."
A bírósági pszichiáter szakértők egyetértettek Waller értékelésével, a hidegvérű gyilkos fiú drog tüzelte dühe felfedte a mélyen rejlő pszichózist.
Noha a gyilkos bevallása szerint kizárólag „rekreációs" drogokat használt, barátai ennél sötétebb képet festettek róla.

Tanúvallomásában Vic McCollough edző Shelley erőszakos természetéről beszélt, amely a futballpályán tört ki belőle. „A végén fel kellett függesztenem, és kizártam a csapatból" – mondta az edző.
Egy közeli barátja, aki nem akarta elárulni a nevét, elmesélte,

hogy Shelley-nek mániája volt Mary Alice Finney: „égő gyűlölettel” viseltetett a tiszta lány iránt.
A lányt brutálisan megerőszakolták, ezenkívül a mellén és a combján mély harapásnyomokat találtak. A kamasz gyilkos még azzal is megbecstelenítette a fiatal lány testét, hogy levizelte.
De nem ez volt a megrázóbb felfedezés. A tárgyaláson Waller elmondta, hogy a lány nyelvét egy fűrészes fogú késsel kivágták.
A környéken csak keveseket lepett meg, amikor a helyi középiskolást, Jonathan Shelley-t gyilkosság vádjával letartóztatták.
A rendőrség szerint a tizenöt éves fiú kábítószerrel való visszaélés és kisebb bolti lopás miatt összetűzésbe került a törvénnyel. Don Binder iskolaigazgató vallomásában kijelentette, hogy a fiúról köztudott volt, hogy kábítószerrel kereskedik, és „komoly problémái” voltak. A gyilkosság helyszínén találtak egy tasakot, amelyben kokain és heroin keveréke volt, az utcán ezt nevezik „speedball”-nak. A tasakon és a lány szobájában több helyen is megtalálták Shelley véres ujjlenyomatait.
„Rengeteg bizonyítékunk volt – mondta Waller. – Az egész szoba tele volt a véres ujjlenyomataival.” A védelem a tárgyaláson rámutatott, hogy számos azonosítatlan ujjlenyomatot is találtak a gyilkosság helyszínén, de nem tudott magyarázatot adni a legsúlyosabb bizonyítékra, a tizennyolc centi hosszú, recés élű konyhakésre, amelyet később a fiú hálószobájának szekrényében találtak meg. A kés a Shelley ház konyhájából való, és bár alaposan elmosták, a nyelénél emberivér-nyomokra bukkantak. Emily Shelley, a fiú édesanyja

azt vallotta, hogy korábban ő vágta meg a kezét. A keresztkérdések során azonban nem tudott kielégítő választ adni arra, hogy került a kés a fia szekrényébe.
„Egy percig se kételkedtem a fiú bűnösségében – mondta Paul Finney szenátor. – A drogos utat választotta, és ennek a lányom fizette meg az árát.”
Sally Finney soha nem beszélt egyetlen gyermeke, Mary Alice elvesztéséről. A szomszédok szerint nem volt hajlandó visszatérni a St. Patrick Drive-on lévő otthonukba, és a tárgyalás alatt beadta a válókeresetet. „Ez az erőszak szétszakította a családomat” – mondta annak idején Paul Finney. A kétszer elvált szenátor támogatója és társszerzője számos olyan, az áldozatok jogait védő törvénynek, amely megnehezíti, hogy az erőszakos bűnözők kegyelmet kapjanak vagy feltételesen szabadlábra kerüljenek.
Shelley első ízben múlt pénteken folyamodott feltételes szabadlábra bocsátásért. A bizottság előtt Shelley előre megírt szöveget olvasott fel. „Nem én követtem el ezt a bűntényt – mondta a zsúfolásig megtelt teremben. – Nem fogok elismerni olyasmit, amit nem követtem el.”
A még mindig gyászoló apa, Paul Finney szerint „John Shelley pontosan azt kapta, amit megérdemel”.

HARMADIK RÉSZ

HUSZONEGYEDIK FEJEZET

2006. FEBRUÁR 6.
20.02

Will Trent éppen a kutya bundáját kefélte, amikor csöngettek. Betty ugatni kezdett, majdnem lecsúszott az asztalról a nagy nekibuzdulásban. A gazdája csitította, jutalmul nagyon furcsa tekintetet kapott. Will sohasem mondott nemet a kutyájának.
Eltelt egy teljes perc. Will és Betty várt, remélve, hogy bárki áll is odakint, csak elmegy, de a csengő újra megszólalt, majd újra, háromszor gyorsan egymás után.
A kutya újra tiszta erőből ugatni kezdett. Will sóhajtott, letette a kefét, és leengedte az inge ujját. Fél kézzel felnyalábolta a kutyát. A csengő már hatszor szólt egymás után, mire a bejárati ajtóhoz ért.
– Mi a fene tartott ilyen sokáig?
Kinézett az utcára, hogy nincs-e más is ott.
– Mostanában nem hagynak békén a Jehova Tanúi.
– Talán így becsajozhatnál – mondta Angie, és összeráncolta az orrát. – Hú, de randa kutya.
Will magához ölelte a kutyát, és követte Angie-t a nappaliba. Ő érezte a lekicsinylést, ha a kutya nem is. Angie még munkához volt öltözve, úgyhogy meg is jegyezte:

– Úgy nézel ki, mint egy kurva.
– Te meg mint egy hulla a koporsóban.
Will a nyakkendőjéhez kapott.
– Nem tetszik az öltöny?

– Mi lett a farmerral, amit vettem neked? – Lezuttyant a kanapéra, megkönnyebbülten sóhajtott, és nem várt választ. – Ez a rohadt cipő – panaszolta, kibújt a majd húszcentis magas sarkúból, és a szőnyegre rúgta. Kivette a csatokat hosszú, barna hajából, hagyta szétterülni a vállán. – Rosszul vagyok már ettől a rohadt munkától.
Will a padlóra tette Bettyt. A csivava körmei hangosan kopogtak a keményfa padlón, ahogy elindult a konyhába. Will hallotta, hogy iszik, majd rágcsálni kezdi a vacsorája maradékát. A kutya nem szívesen látott és remélhetőleg csak ideiglenes társa volt. Két héttel korábban Will arra ért haza a kora reggeli futásból, hogy idősebb szomszédját épp egy mentőautóba helyezik. A nőnek valami beszédhibája volt, és a hangjából ítélve öt csomaggal szívott naponta.
– Vigyázzon Bettyre – kiáltotta a gyep másik oldaláról.
– Mit csináljak vele? – kérdezte némileg rémülten. A nő szótlanul bámult, úgyhogy Will az első teraszon álldogáló kutyára mutatott.
– Kefélgesse – recsegte az asszony, mielőtt bevágódott a mentő ajtaja.
Will nem tudta a szomszédja nevét. Egyáltalán, nagyon keveset tudott róla, kivéve, hogy szereti teljes hangerőn hallgatni a *The Price Is Right*ot. Fogalma se volt róla, hova vitte a mentőautó, hogy van-e családja. Ami azt illeti, azt se tudta, visszajön-e

valaha. A kutya nevét csak azért ismerte, mert az asszony sokszor kiabált rá.
– Betty! – szokta volt hallani az éjszaka kellős közepén a férfiakat is megszégyenítően mély női baritont. – Betty, mondtam, hogy azt nem szabad.
Angie összefonta a karját a melle előtt, és Willre bámult.
– Ugye tudod, hogy teljesen nevetséges vagy, ahogy azt a kis kutyát cipeled ide-oda?

Will leült vele szemben, és hátradőlt a széken. Felvette a sztereó távirányítóját, és kikapcsolta a hangoskönyvet. Két rendívül hosszú év telt el azóta, hogy utoljára beszélt Angie Polaskival, és most ismét itt van a nappaliban, mintha egy nap se maradt volna ki. Mindig ilyen volt. Gyerekkoruk óta. Tégy úgy, mintha semmi nem lenne meglepő, és akkor sose lepnek meg.
– Kösz, hogy délelőtt segítettél az automatánál – mondta, nem említve azt a tényt, hogy azt hitte, szívrohamot kap, amikor megpillantotta a City Hall East folyosóján.
– Amúgy mi dolgod neked Michael Ormewooddal? – Mint mindig, most se hagyott időt a válaszra. – Jesszus, el se tudom hinni, mi történt a szomszédjával. Kísérteties.
Will igyekezett egyszerre csak egy dologgal foglalkozni.
– Egy olyan ügyön dolgozik, amely engem is érdekel.
– A közrendészeten volt ő is – mondta Angie. – Van valami ennivalód?
Will, Bettyvel szorosan a nyomában elindult, hogy megnézze, mi van a hűtőben. Rendszerint nem otthon evett, de a kutya szerette a sajtot, ezért mindig tartott belőle egy keveset. Angie is kiment utána a konyhába.

– Mikor került át Ormewood a gyilkosságiakhoz? – kérdezte Will.
– Kábé hat hónapja.
Will hat hónappal ezelőtt Észak-Georgiában élt száműzetésben, és azt a feladatot kapta, hogy buktassa le az elhagyott tyúkfarmokon kialakított metamfetamin laboratóriumokat, amíg a főnöke eldönti, mi legyen a sorsa.
– A közrendészet volt az első nagy feladata, amikor megkapta az aranyplecsnit. Tíz évig dolgozott ott.
Willnek az volt az érzése, hogy a nő mondani akar valamit.

– Miért ment el?
– Miattam. – A konyhaasztalhoz húzott egy széket, és leült. – Megmondtam neki, vagy elmegy, vagy jelentem.
– És miért?
– Megdugott néhány lányt.
Will a pultra tette a sajtot.
– Nahát, ez érdekes.
– Szerintem meg kibaszottul gusztustalan, de mindenkinek más az ízlése.
Will elrágódott a hallottakon. A Michael Ormewoodról kialakult képe megint változott. Ezt az embert igazán nem könnyű beskatulyázni.
– Amíg a közrendészeten dolgozott, végig ezt csinálta? Tíz évig?
– Én csak pár hónapja dolgoztam a csoportjában. De ha tippelnem kell, akkor a válasz: igen.
– Ez gyakori? – kérdezte Will.
A nő vállat vont.

– Olykor előfordul, különösen a nős pasiknál. Ingyenpuncira ki mondana nemet?
Will megfordult, hogy tányért vegyen elő a faliszekrényből, úgyhogy nem látszott az arca, de Angie nyolcéves kora óta ismerte, így aztán nevetni kezdett.
– Hogy te milyen prűd vagy, William.
– Két év alatt nem sok változott itt.
A lány nem kapta be a csalit. Két év, és jó néhány hónap, ez pontosabb lett volna. Ugyanebben a konyhában voltak, Angie ordibált vele, Will a cipőjét bámulta, és arra várt, hogy a nő befejezze. S a végén valóban befejezte, amikor bevágta maga mögött az ajtót.
A férfi felkockázta a sajtot, és igyekezett nem törődni Betty vágyakozó tekintetével.
– Mit hallottál arról, ami délután történt?
– Michael szomszédjával? – pontosított Angie. – Nem sokat. Csak annyit, hogy talán összekapcsolható a Monroe-esettel.
– A szomszéd lány nyelvét kivágták. Még nem találták meg.
– Miért menne valaki Michael szomszédja után?
– Én is ezen gondolkodom.
– Szerinted véletlen?
A férfi a pultnak támaszkodva nézte a nőt.
– Nem tűnik valószínűnek. Sok ellensége van?
– Hát, én nem vagyok a legjobb barátja, de a pasik általában kedvelik. Azzal a seggfej Leo Donnellyvel lóg sokat, úgyhogy az ízlése nem kifogástalan.
– Hallottál olyan esetről, amikor feldühíthetett valakit?
– Úgy érted, hogy kibuktatott? – Megint vállat vont, ezt a

szokását az elmúlt két évben vette fel. – Semmi különöset nem hallottam. Szerinted ennek az esetnek valóban köze van a Monroe-ügyhöz?
– A halottkém jelentése holnapra lesz kész. Abból, amit láttam, vannak különbségek. – Elhallgatott, felidézte a történteket. – A lábfején volt egy vágás. Nyilvánvalóan elbotlott a kerítésben. Aztán volt egy sérülés itt – és a halántékára mutatott. – A fejét esés közben verte be a kőbe, nagyon nagyot esett. És a vér. – Elgondolkozva hallgatott. – Nem volt elég vér. Monroe szája pillanatok alatt annyi vérrel telt meg, hogy megfulladt tőle. Ez a gyerek persze arccal lefelé feküdt, de a földön se volt sok vér. Ha tippelnem kell, azt mondanám, hogy a szíve előbb állt meg, és csak utána metszették ki a nyelvét.
– Megerőszakolták?
– A combjain találtak véraláfutást, de biztosat csak a boncolás után fogunk tudni.
– Ő is Pete Hansonhoz kerül?
– Igen. A gyilkosság DeKalb megyében történt ugyan, de a folytonosság kedvéért megkértem, ő nézze meg a tetemet. – Magyarázóan tette hozzá: – Hanson ma reggel boncolta Aleesha Monroe-t. Úgy tűnik, érti a dolgát. – Willnek eszébe jutott, amit a doktor említett a boncolás során. –
A spermicides és síkosított kondomok tényleg annyival drágábbak a normálisnál?
Angie csak nézett.
– Szakértőnek látszom?
A férfi úgy gondolta, valószínűleg az, de erről nem akart vitázni.
– Monroe gyilkosa síkosított, spermicides óvszert használt.

Csak kíváncsi voltam, hogy drágább-e.
Angie levonta a nyilvánvaló következtetést.
– Nem akarta otthagyni a DNS-ét.
– Ormewood szerint azt jelenti, hogy nem állt szándékában ölni.
– Marhaság – ellenkezett Angie. – A faszik nem hordanak maguknál gumit. Nem igazán aggódnak a lányokért, akiket megdöngetnek. Ha valaki, akkor Michael Ormewood ezt pontosan tudhatja.
– Akkor visszajutottunk az eredeti kérdéshez. Sokkal drágábbak?
Angie pár másodpercig hallgatott. Tudta, hogy Will az életben még soha nem vett óvszert.
– A lányok pontosan olyanok, mint mindenki más: azt hiszik, ha valami kicsit többe kerül, akkor jobb is. Rászánják azt a harminc vagy negyven extra centet, ha azt hiszik, megvédi őket a hepatitis C-től.
– Nem az AIDS miatt aggódnak inkább?
– Az AIDS rendszerint titkolható. A hepatitis C-től viszont besárgulsz. Leesha az okos lányok közé tartozott. Minden tőle telhető óvintézkedést megtett. – Angie úgy nézegette a körmét, mintha a lakkozást ellenőrizné. Ritkán engedte meg magának, hogy érzelmileg is érintett legyen, ha megteszi, valószínűleg alkoholistaként végzi az utcán, de ez az eset nem hagyta hidegen. Bármennyire utálta a közrendészeten rászabott feladatokat, kialakult valamiféle kötelék közte és a lányok között. Mindannyiukban közös volt, hogy valamikor bántalmazták és elhagyták őket. Nagyon könnyen kerülhetett

volna arra az oldalra is.
– Kedveltem – mondta végül. – Monroe-t. Tavaly hatszor egymás után zártuk be. De rokonszenves volt. A szokásos okok miatt került az utcára, és nem tudta, hogy másszon ki belőlük. Megpróbáltam rávenni a kezelésre, de hát tudod, milyen ez. Nem segíthetsz azon, aki nem akar magán segíteni.
Will igyekezett valami kedveset mondani a halott lányról, mert tudta, hogy ezzel segít Angie-nek. Végül annyit mondott:
– Szép volt.
– Az. – Angie felállt, Willhez lépett. A férfi meg se moccant, ostoba módon azt remélte, a lány tesz valamit, de csak pár sajtkockát vett magához, és visszaült a pamlagra. – Ma reggel kérdeztem róla Michaelt. Már nem is emlékezett rá.
– Monroe volt az a lány, akivel kapcsolatban állt?
– Fogalmam sincs – vallotta be Angie. – Igazából csak afféle pletyka volt a lányok körében. Tudod, „van itt egy zsernyák, aki csúsztat valamit, ha akciózol vele”, valami ilyesmi. Nem igazán hittem el, de az egyikük megmondta a nevét. Azért az Ormewood nem igazán gyakori vezetéknév, ugye? Szóval rákérdeztem, és nem tagadta. Mire én: – Na, figyelj, vagy áthelyezteted magad, vagy szólok a hadnagynak. Az első kaput választotta.
Will megfordult, összefonta maga előtt a karját.
– Milyen ember?
– Jó zsaru – beleharapott a sajtba. – Már ha ez számít valamit. – Rágta a sajtot, közben a kérdésen gondolkodott. – Az az igazság, hogy soha nem kedveltem. Állandóan szaglászott körülöttem, ajánlgatta, hogy megmutatja, hogyan mennek a

dolgok. Én meg elhajtottam.
– A magad szokásos úrinői modorában. – Egy kis sajtot dobott Bettynek.
– Nem kéne sajttal etetned – figyelmeztette Angie. – Felfújja, aztán bánhatod.
– Csak mértékkel.
– Aztán ne gyere hozzám sírni, ha a kis patkány összefingja neked a házat.
Will adott még egy darabka sajtot a kutyának, pedig egyébként este csak egy falatka járt.
– Mesélj még Ormewoodról.
Angie megint vállat vont.
– Amíg el nem ment, nem is tudtam, mennyire idegesít. Mindig játszotta az eszét, mintha ő találta volna fel a spanyolviaszt. Háborús veterán…
– Mondta nekem is.
– Igen, szereti, ha biztosan tudják róla. – Gyanakodva nézett a kutyára, mintha az eb máris eregetni kezdett volna. – Az áthelyezése után is visszajárt a közrendészetre. Hetente egyszer biztosan benézett. Állandóan szaglászott, eldicsekedett vele, hogy milyen fontos ügyeket kap, mintha attól, hogy a gyilkosságiaknál van, nagyobb lenne a farka.
– Nagyon jó az elfogási aránya.
– Jobb, mint a tiéd?
– Szerinted azért szaglászott, mert attól félt, hogy meggondolod magad, és mégis jelented a munkán kívüli tevékenységét? – kérdezte Will.
– Szerintem egyszerűen nem tudta elviselni, hogy fölé

kerekedtem. – Édesen elmosolyodott, ami azt jelentette, hogy cukkolni fogja. – Na, bébi. A te elfogási arányod magasabb az övénél, igaz?
– Beszéljünk Ormewoodról.
Úgy tett, mint aki sértődötten biggyeszti a száját, de nem bírta sokáig.
– Mondtam, Michael szereti a kezében tartani a dolgokat.
– Gondolom, nincs ezzel semmi baj.
– A pasik ezt nem látják, de ott van, a felszín alatt. Hidd el, ha megkérdezel egy nőt, aki tíz percet eltöltött vele, meg fogja mondani, hogy ez az alak betegesen akar uralkodni.
– Rendben. – Azért ez nem ritkaság a rendőrök között, Will gyakran találkozott ilyesmivel. – Azt észrevettem, hogy állandóan versenyez.
– És akkor finoman fogalmaztál. Áthelyeztette magát, de csak nem tudott megbékélni azzal, hogy fölébe kerekedtem. Mindig felbukkant, amikor letelt a szolgálatom, mindig akkor, amikor befejeztem a folyamatban lévő nyomozásokról szóló jelentések gépelését.
– Belenézett?
– A tökét téptem volna ki, ha meg meri tenni. – Újabb sajtkockát kapott be. – De azt hiszem, ha két másodpercre egyedül hagynám, az egész íróasztalomat átkutatta volna.
– Gyakran vesztette el az önuralmát?
– Nem gyakrabban, mint bárki más.
Will szerette volna tudni, mit ért ezen pontosan, de nem feszegette a kérdést.
– Nekem ez úgy hangzik, csak biztos akart lenni benne, hogy

nem köpöd be.
– Lehetséges. – Rágcsálta a sajtot, a gondolatait megtartotta magának.
Will figyelte, szeretett volna rájönni, mit akar eltitkolni. Angie mindig visszatartott valamilyen információt. Will ennyi év ismeretség után se tudta eldönteni, hogy tudatosan teszi-e, vagy a túlélési ösztöne viszi rá.
– Ormewood teljesen kiborult ma délután – jegyezte meg Will.
– Nagyon szereti a gyerekeket – felelte Angie. – A fiának valami mentális problémája van, találkoztam vele egyszer, édes kis kölyök. A felesége elég hideg, de én is az lennék, ha minden éjjel ezzel a faszival kéne döngetnem. A társa, Ken Wozniak nyugdíjba vonulásakor búcsúvacsorát szerveztek neki, akkor találkoztunk – magyarázta. – Ken fekete volt, de polák ő is. Gondoltam, erősítem a családi vonalat.
– Milyen kedves tőled.
– Nem hiszem, hogy sokáig marad köztünk. Egy bevetés kellős közepén kapott stroke-ot. A fél testére lebénult.
– Van családja?
– Nincs.
Egy darabig mind a ketten hallgattak.
Annie kinyitotta a száját, mint aki mondani akar valamit, de meggondolta magát. Will ismerte annyira, hogy ne kezdje nyaggatni, hiszen a végén úgyis elmondja, ami a bögyét nyomja.
– Michaellal az a gond, hogy nem önmaga.
– Azaz?
– Mindig igyekszik beilleszkedni, de ez egyszerűen nem megy neki.

Will szerint ezt róla is el lehetett volna mondani.
– Ez olyan rossz dolog?
Angie gondolkozott kicsit, mielőtt a magyarázatba fogott volna.
– Mint Wozniak. Nem voltunk különösebben jóban, de azért gyakran láttam. Nagydarab, ekkora hassal. – A kezével mutatta maga előtt. – De igazán kedves ember. Mindig tett valami megjegyzést a ruhámra. „Rátehetem a sörömet a popójára”, meg ilyesmi, de hát idősebb is, igazi mackó, úgyhogy inkább vicces, még talán bóknak is vehető, de semmi esetre sem ijesztő.
– Értem – felelte Will, pedig nem igazán értette, mi áll a történet mögött, de annyit felfogott, hogy van egy határ, és ez az ember ezt nem lépte át.
Angie folytatta.
– Kennek voltak ilyen beszólásai. Például azzal adja egy civilnek a névjegyét, hogy „Nesze, ezzel kitörülheti a seggét”. Volt benne valami lefegyverző; nevetnek és megtartják a névjegyet. Lehet, hogy egy rohadt zsaru, de tudják róla, hogy rendes.
– Igen – bólintott Will. A zsaruknak mindenféle trükkjeik vannak, amelyekkel a potenciális tanúkat próbálják megnyerni. Mindenki más cilinderből húz, de mindegyiknek ugyanarra a varázslatra van szüksége, ha valamit el akar érni az utcán.
– Szóval Ken egy otthonban van. Csak fekszik a hátán. Komolyan, a fickó nem fogja túlélni.
– Elég rémes.
– Igen – egy legyintéssel hessegette el a szavakat. –
A lényeg, hogy néhány héttel később a kurvasoron álldogálok a lányokkal, amikor megjelenik Michael. A csajok tudják, hogy zsaru, mert… mert baszki, tényleg az. Kiszagolják, érted? –

Hátradőlt a széken, Will látta, hogy már az emléktől felhúzza magát. – Szóval Michael fel-alá járkál, tényleg, mint a kakas a szemétdombon, hülyén rám kacsint, mintha vicces lenne, amit csinál és nem oltári nagy baromság, amivel kockáztatja a helyzetemet, a fedésemet, és elkezdi kérdezgetni a csajokat, hogy nem látták-e errefelé ezt és ezt a fickót, mert igazi nehézfiú, mocskos állat, és jobb, ha távol tartják tőle magukat. Aztán odaadja a névjegyét, és mit mond?

Will tippelt: – Valami olyasmit, hogy töröljék ki vele a seggüket.

– Talált. Ilyen ember. Mindig irtózatosan igyekszik, hogy jó fej legyen, hogy beilleszkedjen, de az a helyzet, hogy nem tudja, hogyan kell csinálni, úgyhogy másokat utánoz.

– Mint azok, akik a filmes szövegeket majmolják.

Tökéletes Austin Powers módban válaszolt:

– Iigennn, bébi.

Will átgondolta a hallottakat, felidézte azt a rövid időt, amelyet Michael Ormewood társaságában töltött, mielőtt megtalálták a halott lányt a nyomozó házának hátsó udvarában. Angie nyilvánvalóan sokat agyalt a férfi személyiségén, ennek ellenére nem tudta feltétel nélkül elfogadni a követeztetéseit.

– Ezt nem vettem észre – mondta.

– Nem, ezt nem – felelte Angie –, de úgy gondolod, hogy valami nincs rendben vele. A radarod kiszúrta.

A szavak a kapcsolatuk lényegére világítottak rá. Huszonöt évvel korábban az állami gyermekotthonban találkoztak. Will nyolcéves volt, Angie tizenegy. Egész életükben az ösztöneiket élesítették; mind a ketten a saját bőrükön tanulták meg, hogy hallgatni kell a belső hangra, amikor azt mondja, hogy azért,

mert valaki fehér sapkát visel, még nem feltétlenül jó ember.
– Igen – ismerte el Will. – Nem tett rám jó benyomást. Azt hiszem, azért, mert idegesítettem. Senki nem szereti, ha arra kényszerítik, hogy másokkal játsszon együtt.
– Szerintem ennél többről van szó – makacskodott Angie. – És ezt te pontosan olyan jól tudod, mint én.
– Lehetséges. – Felkapta Bettyt, és megvakargatta a füle mögött.
Angie felállt.
– Arra kérnélek, hogy nézz utána egy névnek.
– Milyen névnek?
A nő visszasétált a nappaliba a táskájáért. Will magához ölelte Bettyt, és követte. A kutya olyan törékeny volt, hogy néha az volt az érzése, egy madarat tart a kezében.
– Tessék. – Angie felmutatott egy rózsaszín jegyzetlapot, a közepén gondosan megformált, nyomtatott betűkkel. – Azt mondta, belekeveredett valamibe. Csúnyán hangzott, de jött ez az érzés… – a mondta második részét elharapta. – Azt hiszem, bajban van.
Will nem vette át a lapot. Igyekezett viccesnek hatni.
– Mióta lettél embermentő?
– Hajlandó vagy segíteni, vagy csak állsz összeszorított seggel, és birizgálod azt a kis kutyát?
– Lehet egyszerre mind a kettőt?
Angie elmosolyodott.
– A szabadlábra helyezési lapja csak a legfontosabbakat emeli ki, a teljes anyag túl régi ahhoz, hogy számítógépen legyen. Képes lennél bevetni a bűbájodat, és kivarázsolnád az aktákat az

archívumból?
Will most már tudta, hogy alapvetően ez volt a látogatás célja. Igyekezett elrejteni csalódottságát. Elvette a papírlapot, megnézte a gyorsan odavetett kusza betűket. Will sose tudott rendesen olvasni, pláne nem akkor, amikor ideges volt vagy kiborult.
– Will?
– Beletelhet egy kis időbe, mire kiderítem, hogy egyáltalán bent van-e az archívumban.
– Nem kell sietni – válaszolt Angie. – Valószínűleg soha többé nem látom.
Ezt hallva Will megkönnyebbült, ami azt jelenti, hogy előtte féltékeny volt.
A nő már az ajtóban állt.
– Két e betű van benne. El tudod olvasni?
– Mit?
Angie ingerülten, mintha a férfi nem figyelt volna eléggé, válaszolt.
– A nevet, Will. Amit a lapra írtam. Shelley, két e van benne.

HUSZONKETTEDIK FEJEZET

Angie nem egészen öt mérföldre lakott Will házától. Amikor hazaindult, bekapcsolta és halkra állította az autórádiót, a gondolatai ide-oda csapongtak, miközben az ismerős utakon vezetett. Will semmit nem változott, talán kicsit lefogyott, és csak a jóisten a tudója, mit csinált a hajával. Annak idején

mindig Angie nyírta, most talán villanyborotvát használ, hogy ne kelljen borbélyhoz mennie, aki meglátná hátul a fején a sebhelyet, s megkérdezné, ki akarta megölni.
Tudta, hogy Will az elmúlt két évben az észak-georgiai hegyekben élt. Biztos többnyire otthon ült. Will életét mindig korlátok közé szorította a diszlexia. Nem szeretett új éttermekbe járni, mert nem értette meg az étlapot. Az élelmiszerboltban a címkék színe vagy a csomagoláson látható képek alapján vásárolt. Inkább éhezett, de nem kért segítséget. Angie élénken emlékezett rá, milyen volt, amikor először ment egyedül vásárolni. Egy doboz Crisco sütőzsírral érkezett, mert azt hitte, a sült csirke fényképe a dobozon a tartalomra utal.
Amikor a ház elé fordult, épp azon gondolkodott, hányszor hagyta el Will Trentet. Úgy a legegyszerűbb, ha számba veszi, kikkel lépett le. Az első George volt, valamikor a múlt század nyolcvanas éveinek közepén. Punk-rock hívő, megfejelve heroinfüggőséggel. A kettes és nyolcas számú Roger volt, két különböző Roger, de mind a kettő egyformán szar alak. Ahogy Will gyakran rámutatott, Angie-t csak azok a férfiak vonzották, akik azután bántották.
Mark a hatos szám. Igazi győztes. Angie-nak öt hónapjába telt, míg rájött, hogy a férfi az ő hitelkártyáira terheli az adósságait. Az idióta annyira meglepett képet vágott, amikor Angie a gazdaságiaktól kihívta egyik haverját és letartóztatta Markot, hogy a nő még most is elmosolyodott az emléktől. Paul, Nick, Danny, Julian, Darren… még egy Horatio is volt köztük, bár az csak egy hétig maradt. Egyik se tartott sokáig, a végén mindig Will küszöbén találta magát, megint belerondított az életébe,

addig, amíg nem talált valakit, aki elvitte tőle.
Angie leparkolt a ház előtt. A motor még az után is köhögött, hogy kivette a slusszkulcsot. Sokadszor gondolt arra, hogy szervizbe kéne vinni ezt a szerencsétlent. Úgy szivárgott, mint egy öreg hölgy, a kipufogót az imádság tartotta, de nem akarta, hogy idegen kezek dolgozzanak azon a motoron, amit Will saját kezűleg javított meg. Hat órájába telt, hogy elolvassa a reggeli híreket, de bekötött szemmel is szétszedett és összerakott egy motort, vagy bármilyen szerkezetet, legyen az zsebóra vagy zongora. Mindent meg tudott javítani, aminek mozgó alkatrészei voltak. A bűnügyi eseteket is ezzel a módszerrel elemezte: összerakta a részleteket, minden a helyére került és működött. Will volt az iroda egyik legjobb ügynöke. Bárcsak a saját életét is ilyen borotvaéles logikával rendezné.
Ahogy a hátsó ajtóhoz sétált, felgyulladtak a biztonsági fények. Becsúsztatta a zárba a kulcsot. Rob. Hogy feledkezhetett meg a vörös hajú, édes mosolyú szerencsejátékos Robról? Ez már tizenegy. Tizenegy alkalommal hagyta el Willt, és a férfi ugyanennyiszer fogadta vissza.
A francba, a nőket még nem is számolta bele.

Angie felkapcsolta a konyhai lámpát és benyomta a riasztó gombjait. Will szerette, ebben egészen bizonyos volt. Még amikor veszekedtek, akkor is vigyáztak arra, hogy ne menjenek túl messzire, ne mondjanak olyat, ami túlságosan mélyen megsebzi a másikat, és végleg lezár mindent. Mindent tudtak egymásról – legalábbis mindent, ami számított. Ha valaki fegyvert szorít Angie homlokához, hogy magyarázza meg, miért kötnek ki mégis mindig egymás mellett Will-lel, Angie meghal,

mert nem tudja a választ. És mivel Will nem szokott a múlton merengeni, valószínűleg rá is ez a sors várna.
Kivett egy üveg vizet a frigóból, hátrasétált, hiábavalóan igyekezett kiverni a fejéből Willt. Vetkőzés közben ellenőrizte az üzenetrögzítőjét. A lelke egyik fele arra várt, hogy a férfi felhívja, a másik fele tudta, hogy hiába. A telefonálás impulzív cselekedet lett volna, és Will nem volt impulzív. Szerette a rutint. A spontaneitás csak a filmekben működik.
Beindította a zuhanyt, a tükörben látta magát, ahogy kibújik az alsóneműjéből. Nem tudott úgy magára nézni, hogy ne Will teste jusson az eszébe. Angie is kikapta a részét a bántalmazásból a különböző nevelőszülők és mostohaapák tettek róla, de a sebhelyeket mind belül viselte. Will-lel ellentétben, neki nem húzódott forradás az arcán, nem nyomtak el rajta égő cigarettát, nem vagdosták össze részeg állatok, akik egy védtelen gyereken töltötték ki a dühüket. Nem szakította fel a lábát az egyenetlenül beforrt seb, annak a nyoma, amikor egy nyílt törés miatt hatszor kellett operálni. És a karján sem éktelenkedett egy rózsaszín sebhely, amit egy borotvapenge okozott, csontig felhasítva a húst, amitől annyi vért veszített, hogy az majdnem az életébe került.
Először az atlantai gyermekotthonban találkoztak, amely szándéka és célja szerint árvaház volt. Az állam igyekezett

nevelőszülőkhöz kihelyezni a gyerekeket, de az esetek nagy többségében új sebekkel, véraláfutásokkal és történetekkel érkeztek vissza. Ms. Flannery vezette az otthont, három asszisztens látta el az éppen ott lakó százvalahány gyereket.

Ellentétben a dickensi képekkel, ami ilyenkor felvetődik az emberben, ezek a segítők lelkesen végezték a feladatukat, már amennyire a minimális fizetésük és a krónikus létszámhiány lehetővé tette. Amennyire Angie tudta, a gyerekeket odabent nem bántalmazták, és gyerekkora legboldogabb emlékei a Ms. Flannery gondoskodása alatt töltött időszakhoz kötődtek. Nem mintha az asszony különösebb anyai érzésekről tett volna tanúbizonyságot, vagy olyan sokat törődött volna velük, hanem azért, mert gondoskodott róla, hogy mindig legyen tiszta lepedő az ágyakon, elegendő étel az asztalon, és ruha a testükön. Az atlantai gyermekotthonban élő gyerekek többsége ennél nagyobb stabilitást nem ismert.

Angie mindenkinek azt mondta, a szülei kiskorában meghaltak, de az igazság az, hogy fogalma sem volt róla, ki az apja, az anyja pedig, Deidre Polaski, pillanatnyilag káposztaként vegetált egy állami otthonban. Deidre a speedre szavazott, és az utolsó túladagolás visszafordíthatatlan kómába taszította.

Angie tizenegy éves volt, amikor megtalálta az anyját a fürdőszobában, a vécére borulva. A karjából még kiállt a tű. Két napig őrizte, nem evett, aludni is alig aludt valamicskét. Valamikor a második napon, úgy éjféltájban megérkezett az anyja dílere. Előbb megerőszakolta Angie-t, utána hívta a mentőket az anyjához.

Belépett a zuhany alá, élvezte, hogy végigömlik rajta víz, és valamennyire lemossa róla a napi mocskot.

Rusty.

Így hívták.

– Megöllek, ha valakinek elárulod – mondta, és a keze

figyelmeztetőn fonódott a kislány torka köré, alig kapott levegőt. A gatyája még a térde körül lógott, Angie emlékezett petyhüdt péniszére, a combján kunkorodó erős, fekete szőrre. – Megtalállak, és megöllek.

Nem ő volt az első. Addigra Angie szexuálisan tapasztaltnak mondhatta magát, hála az anyja végtelen számú férfiismerősének. Volt köztük kedves, de a többség kegyetlen, fenyegetőző állat, akik azért adtak anyagot Angie anyjának, hogy megkaphassák a lányát. Mire Angie eljutott Ms. Flanneryhez, a gyermekotthonban már csak megkönnyebbülést érzett.

Will története nem pontosan ugyanilyen volt, de azért sok hasonlóságot fedezhettek fel. A teste fájdalomtérkép, akár a hosszú, vékony hegek a hátán, ahol a korbácsütések felszaggatták a bőrt, vagy a durva, vörös forradás a combján, ott, ahol bőrátültetést végeztek, hogy begyógyítsák az áram okozta égéseket. A jobb kezét kétszer törték el, a bal lába három helyen törött el. Egyszer olyan erővel és olyan sokszor ütöttek az arcába, hogy felszakadt a felső ajka, úgy nyílt ketté, mint az érett banán. Valahányszor Angie megcsókolta, érezte a heget, ami arra emlékeztette, mi mindenen ment keresztül ez a férfi.

Ez volt a helyzet az otthonban élő összes idősebb gyerekkel: mindannyiuk története hasonló volt. Egyiküket se akarták. Mindannyian sérültek voltak. A kicsik nem maradtak sokáig, de hat- vagy hétévesen már semmi remény nem volt rá, hogy valaha egy család tagjai legyenek. A többségüknek ez jó hír volt. Ők már látták, milyenek a családok, és más lehetőséget szívesebben vettek. Legalábbis a többségük.

Will azonban soha nem adta fel. Látogatási napokon gondosan megfésülködött a tükör előtt, lesimította a bocinyalást, igyekezett olyan gyereket varázsolni magából, akit szívesen visz haza valaki. Angie ilyenkor a fogát rúgta volna ki, vagy szerette volna alaposan megrázni, megmondani neki, hogy soha, de soha nem fogják örökbe fogadni, hogy senkinek se kell. Egy alkalommal bele is kezdett, de volt valami a fiú arckifejezésében, valami mélységes reménytelenség keveredett a bukás szinte biztos tudatával, így Angie inkább befogta a száját. Ahelyett, hogy megütötte volna, visszavezette a tükörhöz, és segített neki rendesen megfésülködni.

Angie elzárta a zuhanyt, és körbetekerte magát egy törülközővel. Mosolygott, mert eszébe jutott, amikor először meglátta Willt a közös teremben. A fiú nyolcéves volt, szőke, göndör haja és ívelt felső ajka volt. Állandóan a könyveket bújta. Angie először azt hitte, amolyan okostojás, de azután rájött, hogy kisfiú a betűket bámulja, és igyekszik értelmes szavakká varázsolni őket. A helyzet iróniája, hogy imádta a szavakat, a könyveket, a meséket és mindent, ami segített elfelejteni a környezetét. Egy ritka őszinte pillanatában elmesélte, hogy neki olyan a könyvtár, mintha egy megterített asztalon a kedvenc ételeit kínálnák, amiből egy falatot se tud enni. És ezért gyűlölte magát.

Még most, felnőttként se volt hajlandó elfogadni, hogy a diszlexia nem az ő személyes kudarca. Angie bármennyire unszolta, sőt még könyörgött is, mégse kért segítséget. Mire megismerkedtek, Will már számtalan módszert kidolgozott, hogyan rejtheti el a problémáját, Angie szerint a tanárai

egyszerűen csak lassúnak tartották. A mostani munkájánál se volt másképp. Azért használt színes irattartókat, hogy könnyen megtalálja a különböző eseteket, és különféle típusú papírt, hogy tapintás alapján tudja őket felismerni.

Az iskolában Angie volt az, aki diktálás után azokból a tárgyakból, amelyeket ő a maga részéről meg se akart érteni, leírta Willnek a félévi beadandókat. Neki kellett éjszakáról éjszakára hallania, hogy hallgatja Will a kazettákról a könyveket, amíg egész bekezdéseket nem tudott kívülről, hogy hozzászólhasson a másnapi órához. Az érettségiért tízszer annyit dolgozott, mint a többiek, mégis épp csak átcsúszott a vizsgákon. És akkor egyetemre ment.

Angie soha nem értette, miért számít ez olyan sokat. Will magas volt, jóképű, olyan szívtipróvá kellett volna válnia, amilyenekkel Angie mindig meglépett. E helyett csendes volt, szégyenlős, az a férfi, aki beleszeret az első lányba, aki hagyja magát lefektetni. Nem mintha Will szerelmes lett volna Angie-ba. Kedvelte, az biztos, de *kedvelni* és szerelmesnek lenni két különböző dolog. Azért volt rá szüksége, mert ismerte, ahogy ugyanazokba az éttermekbe jár és ugyanazokban a közértekben vásárolt. Ismerős volt, biztonságos. A viszonyuk inkább emlékeztetett egy túlságosan védelmező testvéri kapcsolatra, ahol történetesen az ellenkező neműek le is fekszenek egymással.

Nem mintha a szex olyan könnyedén történt volna köztük. Isten a tudója, Will rendesen el volt látva – Angie pedig a tabletta előtt akkora pesszáriumot használt, mint egy tányér –, de nem ugyanaz tartani a kalapácsot, vagy minden alkalommal

pontosan eltalálni vele a szög fejét.
Az évek során nem jutottak előrébb, megrekedtek annál a pillanatnál, amikor a gyermekotthonban a tisztítószeres helyiségben voltak együtt, ezért amikor most szexeltek, az olyan volt, mintha ügyetlen gyerekek próbálkoztak volna a szüleik háta mögött, és nem olyan, mint amikor két felnőtt ember szeretkezik. A villanyt mindig lekapcsolták, a ruhájukból se bújtak ki teljesen, mintha a szerelmeskedés szégyellni való titok lenne kettőjük között. Will délutáni háromrészes öltönyén egy cseppet se kellett volna csodálkoznia. Minél több ruhával takarhatta el a testét, Will annál boldogabb volt.
Olyan volt, mint valamilyen kozmikus vicc, mert Angie tudta, hogy a ruha alatt gyönyörű test rejtőzik. Amikor
a férfi megfeszült, érezte a hátán az izmokat, megmarkolta a fenekét, a lábát erős combjára fonta, amikor felemelkedett, hogy befogadja Willt.
A férfi mégis szégyellte a testét, mintha a hegek róla mondanának valami rosszat, nem pedig azokról, akik okozták. Legalább tizenkét éve nem látta teljesen meztelenül. Erről szólt az utolsó vitájuk is. A konyhában voltak, éppen, mint ma este. Will a konyhapultnak támaszkodott, Angie egy széken ült és kiabált vele.
– Felfogtad, hogy azt se tudom, hogy nézel ki?
Úgy tett, mint aki nem érti.
– Hiszen nap mint nap látsz.
Angie ököllel az asztalra csapott, mire Will ugrott egyet. Will gyűlölte a hangoskodást, úgy érezte, ez jelzi, hogy bántani fogják, noha mostanra minden képessége megvolt ahhoz, hogy

megvédje magát.
A hirtelen beálló csendben csak a nappaliban lévő óra ketyegése hallatszott. Azután Will bólogatni kezdett, majd megszólalt:
– Rendben – és gombolni kezdte az ingét. Természetesen alatta trikót viselt. Angie odalépett hozzá, a kezére tette a kezét, éppen akkor, amikor kibújt volna a trikóból.
Mert igazából Angie-ről volt szó. Ő nem tudta volna elviselni, hogy a bántalmazások nyomai emlékeztessék, milyen retteneteken kellett kiállnia a férfinak. A hegek nem csupán Willhez tartoztak, ezek a gyerekkor emlékei is voltak, azoknak a férfiaknak a lenyomatai, akik Angie-t bántalmazták, az anyjáé, aki a saját lánya helyett a tűt választotta. Angie minden további nélkül akár meztelenül is vonaglott volna egy ismeretlennel a kocsi hátsó ülésén, de képtelen volt ránézni annak a férfinak a testére, akit szeretett.
– Nem – mondta határozottan. – Én ezt nem bírom tovább.
– Ki a pasas?
Mindig volt egy pasas. Másnap felhívta a férfi főnökét, Amanda Wagnert, hogy keresse meg Will zsebében a kismagnót, amire minden beszélgetésüket felvette.
– És én még azt hittem, barátok vagytok – monda Amanda. Angie erre valami durvát válaszolt, de szíve mélyén tudta, hogy ez így volt helyes, ezzel segít Willnek. Csak akkor lesz esélye, hogy a saját élet élje, hogy valamiféle boldogságban részesüljön, ha magára marad. Ennek ellenére, ahogy letette a kagylót, sírásban tört ki. Lehet, hogy Will jól érezte magát odafent, a hegyi magányában, de Angie-nek pokolian hiányzott. Az az igazság, hogy úgy vágyakozott utána, mint egy ostoba iskolás

lány.
És akkor a rohadt szuka visszahozta Atlantába. Túl jó munkaerő volt ahhoz, hogy a hegyekben vesztegesse a tehetségét, Amanda legalábbis ezt mondta. Egyébként pedig túlságosan kedvelte Willt ahhoz, hogy sokáig távol tartsa. Will számára Amanda állt a legközelebb ahhoz, amit egy anya jelenthetett. Úgy tettek, mintha gyűlölnék egymást. Két kandúr, akik harcra készen méregetik egymást, de Angie tudta, hogy a maguk diszfunkcionális módján egy csapat voltak. Felismerte a jeleket.
Amanda javára legyen mondva, udvariasan felhívta Angie-t, hogy értesítse az áthelyezésről.
– A barátod visszajött.
Hetek óta tudta már, hogy Will új irodája itt van az épületben, és fel is készítette magát arra a lehetőségre, hogy összefutnak, mégse akart hinni a szemének, amikor reggel Will lépett ki a liftből. De az, hogy egy olyan barommal együtt látja, mint Michael Ormewood, felért egy hasba rúgással. A találkozás után Angie szinte egész nap kereste az okot, amiért ellátogathatna Willhez. Azt tudta, hogy a férfi munka után egyenesen hazamegy. Amennyire tudta, nem randizott, és azt az egy esetet kivéve, amikor egy kis luvnya kiverte neki az otthonban, nem volt más nő az életében, csak Angie.
Ahogy teltek-múltak az órák, szinte rosszul volt, annyira szeretett volna már találkozni vele. Miután lekapcsolt három klienst, akik pechükre *Robint* választották az italbolt előtt dolgozó lányok közül, a szemben dolgozó homokostól elemelt egy csomag rózsaszín jegyzetpapírt, mert tudta, az élénk háttér megkönnyíti Willnek az olvasást. Gondosan formázott

nyomtatott betűkkel felírta John Shelley nevét, és egyenesen Willhez hajtott, mielőtt még meggondolná magát. Milyen könnyen olvas az arcából. Elég volt egy pillantás, és tudta, mire gondol: *szóval ez az a pasi, ez a következő, akiért elhagysz.*
Angie letörölte a párát a fürdőszobai tükörről, megpillantotta magát, és nem volt elégedett a látvánnyal. John azt mondta róla, hogy szép. De ő csak a felszínt látta. A lelke mélyén egy vén banya, aki romlást hoz mindenkire, akivel találkozik.
Will egyelőre John Shelley miatt aggódott, teljesen feleslegesen, viszont csak idő kérdése, hogy rájöjjön az igazságra. Könyvet alig tud olvasni, de a jeleket azonnal észreveszi. Angie élete egyik legnagyobb bánata nem a tizenegy férfi volt, vagy a kómában heverő anyja, még csak nem is az a pokol, amelyen rendszeresen keresztülrángatta Willt. Amit a leginkább megbánt, az az volt, hogy lefeküdt azzal a seggfej Michael Ormewooddal.

HUSZONHARMADIK FEJEZET

2006. FEBRUÁR 7.
7.36

Will a mobil kijelzőjén nézte meg, mennyi az idő. A késést mindig udvariatlanságnak tartotta. Azt jelezte a várakozónak, hogy az ő ideje kevésbé fontos, mint azé, aki késik. Amanda Wagner ezzel tökéletesen tisztában volt. Soha életében nem érkezett pontosan egyetlen megbeszélésre sem.
– Hozhatok valamit? – kérdezte Caroline, Amanda titkárnője.

Csinos, fiatal nő, roppant hatékony, valamint láthatóan immunis főnöke csípős megjegyzéseire. Amennyire Will tudta, Caroline volt az egyetlen nő, aki egy óránál tovább dolgozott Amanda Wagnernek.
– Köszönöm, semmit, de… – Caroline megvárta, amíg Will előhalássza a rózsaszín cetlit a zsebéből. – Le tudná futtatni ennek az embernek az adatait? Lopakodó módban, ha lehetséges.
Rögtön értette a célzást, hogy a nyomokat el kellene titkolnia Amanda elől. Caroline szeme felragyogott a lehetőségtől.
– Mikorra kell?
– Minél hamarabb, annál jobb.
Caroline tisztelgett, és visszament a szobájába. Will az ajtót bámulta. Szólni kéne, hogy felejtse el az egészet. Angie-nek igaza volt a megérzésekkel kapcsolatban, és bár Will soha nem találkozott személyesen Jonathan Shelley-vel, a név láttán megszólalt benne a riasztó. Talán féltékeny volt. Vagy csak nagyon fáradt. Angie a kutyával kapcsolatban se tévedett, nagy hiba túl sok sajtot adni az ebnek. Will saját tapasztalatból tanulta meg, hogy gyakorlatilag lehetetlen aludni, ha egy felfúvódott csivavával osztozik a párnán.
Will az Amanda íróasztalával szembeni egyik széken ült. Tulajdonosához hasonlóan az íróasztal rendezett volt. A papírlapok és akták sorban, egymáson, a megfelelő tálcán. A telefonüzenetek egy mappában egyenes sorban várakoztak.
Az iroda falán bekeretezett cikkek, képek Amanda sikereiről: Atlanta polgármestere kitünteti. Bill Clinton kezet ráz vele. Valamelyik dél-georgiai főrendőrt megmentette egy

túszdrámában. Számtalan plakett, hűséges szolgálatért adott érdemérem, és egy polc a lövészeti trófeáival.
Miután húsz évet lehúzott a Georgiai Nyomozóirodánál taktikai tárgyalóként, Amanda Wagner változtatni akart, és a főnökség választási lehetőséget kínált fel neki. Rá jellemző módon a fejébe vette, hogy kicsit fel kell kavarnia az állóvizet, és egy éven belül felállított egy saját részleget, a Különleges Bűnügyi Letartóztatási Csapatot. Soha akroníma nem illett jobban csoportra, mint arra a néhány emberre, akiket felvett. Amanda tíz kiválasztott munkatársa többé-kevésbé hasonlított Willre: fiatal ügynökök, akik már szereztek tapasztalatokat, és akikről tudni lehetett, nem igazán jönnek ki a többiekkel. A feletteseik értékelése szerint nehezen kezelhetők, de soha nem tettek semmi olyat, amiért hivatalos fegyelmi vagy pláne kirúgás járt volna. Jó zsaruk voltak, kemények, olyan férfiak, akik felnőttként megpróbálták kijavítani mindazt a rosszat, amely fölött gyerekkorukban nem volt uralmuk.
Amanda titokzatos módon mindig kiszúrta a kétségbeesett embereket, akiknek volt valami a múltjukban, amitől simán áldozatául estek álanyáskodásának. Will könnyen el tudta képzelni, ahogy Amanda bemutatta a lehetséges jelöltekről gondosan összeállított listát a főnökének, Susan Richardsonnak, a főkapitányságon. Susan nyilván úgy nézte a listát, ahogy az ember a macskára bámul, amikor az egy döglött madarat hoz ajándékba.
– Nagyon kedves, elnézést az öklendezésért.
Will fészkelődött, ismét a telefonjára nézett. Volt ugyan karórája, de csak azért, hogy meg tudja különböztetni a jobb

oldalát a baltól. Idővel rengeteg trükköt sajátított el, amivel leplezhette fogyatékosságát. Angie persze örökké azzal nyaggatta, hogy nincs miért szégyellnie magát. Will azonban nem szégyenkezett. Egyszerűen nem akart még valamiben különbözni a többiektől. Az holtbiztos, hogy nem akart Amanda Wagnernek több muníciót adni. A nő, amióta megismerte, állandóan szeretett volna beköltözni a fejébe, és ez az információdarabka egyenértékű lett volna azzal, hogy odatartja a nyakát egy éhes farkasnak.

Kinézett az ablakon, figyelte, ahogy a madarak siklanak a szél hátán. Amanda az alatt költözött ki a Marietta épületből, amíg Will a hegyekben élt, és a metadonosokat kergette. Kicsivel több mint egy éve költözött a City Hall Eastbe, a sarokirodájából csodás panoráma nyílt Atlanta belvárosára. Az iroda közvetlenül a lift mellett volt, így azután mindenről tudni lehetett, ami az épületben történt. Caroline foglalta el a külső irodát, de Amanda sose csukta be a kettőjüket elválasztó ajtót. Will így hallotta, hogy a titkárnő a számítógépén dolgozik. Ha van benne önbecsülés, akkor ez az esszenciája.

– Helló, Will. – Amanda akkor osonhatott be, amikor ő a madarakat figyelte. Ahogy az íróasztala felé lépett, kezét a férfi vállára nyomta.

– Dr. Wagner.

Amanda leült az asztal mögé.

– Elnézést a késésért. – Ugyanazon az automatikus, semmit nem jelentő módon, ahogy az emberek elnézést kérnek, ha az utcán véletlenül beléd botlanak.

Will nézte, ahogy lehajtott fejjel átfutja a telefonüzeneteket,

látni engedi gondosan nyírt, őszes haját. Amanda úgy az ötvenes évei közepén járhat, kis termetű, jobb napjain talán százhatvan centi. Betöltötte a szobát, és olyan parádésan járt, hogy egy matador is megirigyelhette volna. A jobb keze gyűrűsujján egyszerű gyémántköves gyűrűt viselt, bár Will tudta, hogy jelenleg nincs férjnél. Gyereke nem volt, vagy megette őket még csecsemőkorukban. Amanda rendkívül zárkózott volt a magánéletét illetően – bár ezt a luxust másoknak nem engedte meg. Will úgy képzelte, amikor nem dolgozik, akkor, akárcsak a tanárok, bebújik az iskola alatti barlangjába, és azzal ringatja magát álomba, hogy elképzeli, másnap hogyan fogja kínozni a tanítványait. Amanda reggel felkészül a munkára, leborotválja a mellét, eldugja a farkát, hasított patáját belenyomkodja a 37-es cipőbe.

– Gondolom, most már dr. Trentnek kell szólítanom – mondta anélkül, hogy felnézett volna az üzeneteiből.

Will a hegyi száműzetésben elfoglalta magát, mert teljesen biztos volt benne, hogy Amanda végül kihozza az Epworth-irodából, és megint ráteszi a kezét. A floridai levelező tagozat lehetővé tette, hogy online haladjon, a maga ütemében, és kétséges eredete ellenére Georgia állam elfogadta a kriminológiai fokozatot.

Így aztán az igazat mondta:

– Igyekeztem olyan magasra lépni a fizetési listán, ami már nem fér bele a költségvetésébe.

– Nem mondja – felelte, elővette arany töltőtollát, és jegyzeteket fűzött az üzenetekhez.

Will a saját kezére pillantott, a hegre, ahol Amanda meglőtte a

szögbelövővel.
– Szép a tolla.
Amanda felvonta a szemöldökét és hátradőlt. Majdnem egypercnyi csend után szólalt meg.
– Hol van egész pontosan az a Two Egg Floridában?
Will elfojtott egy mosolyt. Elsősorban a nevetséges helységnév miatt választotta ezt az intézményt.
– Úgy hiszem, nem messze a látványos Withlacoochee folyótól, asszonyom.
Nyilvánvalóan egy szavát se hitte.
– Természetesen.
Will hallgatott, mint a sült hal.
Amanda rácsavarta a kupakot az aranytollra, és átlósan a mappára helyezte.
– Ugye ezt most nem rögzíti?
– Nem, asszonyom, ma nem. – Willnek határozott nehézséget okozott a géppel ír szöveg olvasása, a saját kézírása viszont olyan ronda macskakaparás volt, amilyet csak a helyi ovi falain lehet látni. Amanda imádta hosszú listákba szedni a teendőket. Will ezzel csak úgy tudott lépést tartani, ha felvette, amit a főnöke mondott, azután a saját számítógépén átírta őket. Két évvel ezelőtt Amanda rajtakapta. Nem szerette, ha az engedélye nélkül megörökítik, amit mond, és természetesen azt hitte, Will becstelen szándékkal teszi. Neki viszont esze ágában se volt felvilágosítani a főnökét az olvasási nehézségeiről, még akkor sem, ha ez azt jelentette, hogy Amanda olyan sebesen küldi az Északi-sarkra, hogy a csizmájába se tud belebújni.
– Rendben, akkor meséljen az ügyről – mondta Amanda.

Will röviden összefoglalta, amit tudott. Ismertette a három lány esetét, és közölte, hogy szerinte két gyilkosság kapcsolódik egymáshoz. Jelentette, hogy Aleesha Monroe meggyilkolásáról a Georgiai Nyomozóiroda napi jelentésében olvasott, itt ismertették az államban elkövetett bűntényeket. A szabályzatnak megfelelően engedélyt kért Ted Greer hadnagytól, hogy részt vehessen a nyomozásban, és Michael Ormewood nyomozó mellé osztották be. Amikor eljutott Ormewood halott szomszédjáig, Amanda félbeszakította.

– A nyelvét leharapták?

– Nem tudom biztosan, hogyan távolították el. Talán ha tudtam volna, hogy késni fog ma reggel, lett volna időm beszélni a kórboncnokkal, hogy alaposabban felkészülhessek erre az eligazításra.

– Ne nyafogjon, dr. Trent. Nem illik magához. – Békülékeny és kedves volt a hangja, Will azonban tudta, hogy Amanda nyert egy pontot. Már azzal nyert, hogy Trent belement a játszmába.

Amanda visszatért az esetre.

– Az előző gyilkosságoknál a nyelvet nem vitték el a helyszínről?

– Nem, asszonyom. Az első lány nyelvét nem távolították el teljesen. A második a kezében fogta, amikor rátaláltak, de már túl késő volt a műtéthez. Monroe nyelvét a lépcsőn találtuk meg. Nagy valószínűséggel kiköpte. Cynthia Barrett nyelvét nem találtuk meg a helyszínen.

– Ki kutatta át a Barrett házat?

– A DeKalb-i kapitányság emberei. Amennyire tudom, semmi szokatlant nem találtak.

– Amennyire tudja? – visszahangozta Amanda.
– Nem akartam nagyon a nyakukra mászni.
– Talán okosan tette – ismerte el Amanda. DeKalb megyét egy maroknyi férfi tartotta szoros irányítása alatt, akik nem kedvelték, ha az államiak – vagy bárki más – beleavatkoznak az ügyeikbe. Hat évvel korábban DeKalb seriffjelöltjét, Derwin Brownt a saját kocsifeljáróján lőtték le, amikor a csomagtartójából a karácsonyi ajándékokat akarta bevinni a házba. Három nap volt hátra az eskütételig, de Sidney Dorsey, a még regnáló seriff nem vette jó néven a vereséget.
Amanda az íróasztal legfelső fiókjából elővett egy dossziét, és kinyitotta az első oldalon.
– Mit gondol erről a Michael Timothy Ormewoodról?
– Még nem alakítottam ki a véleményemet – felelte Will, de magában azt gondolta, ha a nő Ormewood személyi aktáit lapozgatja, akkor biztosan többet tud a nyomozóról, mint ő.
Az asszony hangosan olvasott, az ujjával követte a sorokat.
– Hivatásos katona. Utána tizenhat év az atlantai rendőrségen. Egyszerű járőrként kezdi, úgy szerzi meg az arany kitüntetést. Kilencvennyolcban aránytalan erőszak alkalmazásával vádolják.
– Egy legyintéssel intézte el a panaszt. – Nagyon gyors az előmenetele. Kábítószeresek, nem sokáig, gondolom, megunta, közrendészet és most a gyilkosságiak. Egyetemi végzettsége nincs. – Willre emelte a tekintetét. – Próbálja meg nem lobogtatni előtte azt a nevetséges Two Egg fokozatot, dr. Trent.
– Igenis, asszonyom.
Amanda lapozott.
– Dicséret, mert megmentett egy civilt. Ilyen még magának is

van. Osztogatják, mint a cukrot. – Becsukta az aktát. – Semmi különleges. Ül és kivár. – Ezt a kifejezést használták azokra a rendőrökre, akik rendesen végezték a dolgukat, és várták a nyugdíjat. Nem számított bóknak.
– Még valami? – kérdezte Will, aki pontosan tudta, hogy van még valami.
Amanda elmosolyodott.
– Felhívtam egy egyenruhás barátomat. – Amandának mindig voltak barátai. Tekintettel a személyiségére, Will kíváncsi lett volna ezeknek a kapcsolatoknak a természetére, és hogy a barát azt jelenti-e, hogy valakit elkaphat a grabancánál fogva és könnyen a markában tarthat. – Ormewood a hadtápnál dolgozott Kuvaitban. Végig közlegény volt.
Will cseppet meglepődött.
– Valóban?
– Tisztességgel leszerelt, az atlantai rendőrség ennyit tud, és valószínűleg a többi nem is érdekli. A barátom azt mondja, hogy a tengeren túl töltött második héten megsebesült, de soha nem találták meg, aki rálőtt.
– Önmagát sebezte meg?
Amanda vállat vont.
– Maga nem lőné magát lábon, hogy kiszabaduljon abból a pokolból?
Will azért lőtte volna lábon magát, hogy kiszabadulhasson Amanda irodájából.
– Tehát – Amanda egymáshoz illesztette az ujjait, és hátradőlt – mi lenne az akcióterv?
– Beszélnem kell Ormewooddal. Nem lehet véletlen, hogy épp a

saját hátsó kertjében történt.
– Gondolja, hogy túl közel kerülhetett a tetteshez a Monroe-ügyben?
– Cynthia Barrett legfeljebb egy órája lehetett halott, amikor odaértünk. Egész délelőtt Ormewooddal voltam, és nem úgy tűnt, hogy áttörést ért volna el a Monroe-ügyben, arra meg végkép semmi nem utalt, hogy akkora nyomást gyakorolt volna bárkire, hogy az autóba ugorjon, a házához menjen, megölje és megcsonkítsa a közvetlen szomszédját.
Amanda intett, hogy folytassa.
– Beszéltünk Monroe stricijével. Nem olyannak tűnt, aki levágja az aranytojást tojó tyúkot, de ma még egyszer kimegyek hozzá.
– És?
– És ahogy említettem, beszélek Ormewooddal erről, és megkérdezem, látott vagy tett-e bármi szokatlant a Monroe-gyilkosság estéjén.
– Bent van, vagy rendkívüli szabadságot vett ki?
– Fogalmam sincs – felelte Will. – De akárhol van, megtalálom.
Amanda felemelte az egyik üzenetet.
– Egy Leo Donnelly nevű alak akart belekukkantani a személyi anyagába.
– Ez nem lep meg.
– Titkosítottam. Senki ne szagolgassa a szennyesét.
– Senki, kivéve magát – helyesbített Will. Az órájára nézett, és felállt. – Ez minden, dr. Wagner?
A nő széttárta a kezét.
– Ennyi, dr. Trent. Menjen, és győzzön.

HUSZONNEGYEDIK FEJEZET

8.56

John kénytelen volt megszabadulni a cipőjétől. Nem tudta, hagyott-e lábnyomot a helyszínen, és nem vállalhatott semmilyen kockázatot. Amikor visszaért a szállására, egy konyhakéssel bevagdalta a cipő talpát, hogy megváltoztassa a méhsejtmintát. Nem bízott a szerencsében, ezért buszra szállt, készpénzzel fizetett, hogy a bérlet alapján ne lehessen nyomon követni, és egészen a Cobb Parkwayig utazott. Ott egy jó órát a forró aszfalton koptatta a cipő talpát.
A Targetben azután vett egy pár új edzőcipőt – huszonhat dollár, amit nem igazán engedhetett meg magának –, és egy kétes kinézetű kínai vendéglő kukájába dobta a régi párat. Megkordult a gyomra, amikor megérezte a konyhából kiáradó ételszagot. Huszonhat dollár. Ezért a pénzért kaphatott volna finom ételt, amit pincérnő hoz ki, ha a pohara kiürül, tölt bele jeges teát, és közben elbeszélgethetnek a bolondos időjárásról.
Nincs a világon annyi tea, amennyiért visszamenne
a börtönbe.
Istenkém, de kurva nagy bajban van! Megborzongott, amikor eszébe jutott, milyen volt a két ujja között érezni a lány nyelvét. A gumikesztyű ellenére érezte a textúráját, szájának melegét. A szája elé kapta a tenyerét, hogy ne hányja el magát. Ártatlan kislány, túlságosan kíváncsi és könnyen befolyásolható volt.

Johnt csak az vigasztalta, amikor elképzelte, milyen arcot vág

majd Michael Ormewood, amikor bemegy a garázsba a szerszámosláda aljába dugott pornóújságokért, és megtalálja megbízható kését kamaszkorú áldozata nyelve mellett.
– Shelley! – kiáltotta Art. John felegyenesedett. Egy szedán mellett térdelt, az első ütközőről mosta le a szétnyomódott bogarakat.
– Uram?
– Látogató. – Art az épület hátsó része felé intett a fejével. – Ne felejts el kijelentkezni.
John dermedten állt. Látogató. Senki nem látogatta. Nem ismert senkit.
– Na-na – morogta Ray-Ray. A kurvás incidens óta nyugtalan békében dolgoztak egymás mellett.
– Igen?
– Egy lány. – Vagyis nem rendőr, ez volt az üzenet lényege.
Egy lány. Zakatolt az agya. Egyetlen lányt ismert, Robint.
– Kösz, öreg – mondta Ray-Raynek, a nadrágjába tűrte az ingét, és elindult a műhely végébe. Amikor kijelentkezett, megpillantotta magát a blokkolóóra feletti tükörben. A hideg ellenére a koponyájára tapadt a haja az izzadságtól. Biztos volt benne, hogy büdös is.
Ujjaival végigszántotta a haját, majd kinyitotta a hátsó ajtót. Az első gondolata az volt, hogy a lány nem Robin. Azután, hogy a lány nem is lány. Felnőtt nő. Joyce.
Idegesebb volt, mintha valóban a prosti jött volna látogatóba, szégyellte magát az olcsó göncök miatt. Joyce csinos nadrágkosztümjét holtbiztos, hogy nem egy diszkontban vette. A nap megvilágította hajában az aranybarna csíkokat. John nem

tudta, festette-e, vagy mindig is ilyen volt a haja. Arra emlékezett, milyen grimaszba torzult Joyce arca, ha megharagudott rá, hogyan kunkorodott mosolyra a szá

ja, amikor a csip-csip, csókában erősen megcsípte, milyen rosszindulatúan nézett, amikor pofon vágta, mert megcibálta az egyik copfját. De arra nem emlékezett, milyen színű volt a haja gyerekkorukban.

Joyce köszönés helyett azonnal támadott.

– Mibe keveredtél, John?

– Mikor szoktál vissza a cigire?

Mélyet szívott a cigarettából, majd ledobta és eltaposta. Olyan hevesen, hogy Johnnak az volt az érzése, nem a csikket, hanem az öccse fejét taposná a betonba.

Füstfelhőn keresztül mondta:

– Nem feleltél a kérdésemre.

John a válla fölött hátranézett, noha tudta, kettesben vannak.

– Nem kéne itt lenned, Joyce.

– Miért nem válaszolsz a kérdésemre?

– Mert nem akarom, hogy belekeveredj.

– Nem akarod, hogy *belekeveredjem?* – ismételte hitetlenkedve.

– Az egész *életem* keveredett bele, John, tetszik, nem teszik, *te* az öcsém vagy.

John érezte, hogy a nővére testéből forrón árad a düh. Egyik része azt kívánta, veszítse el az önuralmát, és üsse, addig verje, amíg véres massza lesz belőle, amíg a keze eltörik, és kifogy belőle a harag.

– Hogy juthattál hitelkártyához a börtönben? – kérdezte Joyce.

– Nem tudom.
– Megengedik?
– Én… – Ezen még nem is gondolkodott, de jó kérdés. – Azt hiszem. Készpénzed nem lehet, de…
Igyekezett végiggondolni. Megrovást, sőt magánzárkát is kaphatott az ember, ha készpénzt találtak nála a börtönben. Amit a kantinban vettél, a számládra terhelték, és postán nem lehetett semmit rendelni.
– Nem tudom.
– Felfogtad, hogy ha Paul Finney rájön erre, akkor polgári pert akaszt a nyakadba, és minden egyes dollárt elperel tőled?
– Semmit nem tud elvenni tőlem – felelte John. Az anyjuk pontosan ezért mindent Joyce-ra hagyott a végrendeletében. Az áldozatoknak járó kárenyhítésről szóló törvény értelmében, ha Johnnak valaha két fillérnél többje van, Mary Alice családja igényt tarthat rá. És Mr. Finney az áldozat vérére váró cápaként körözött.
– Van egy házad Tennesseeben – közölte Joyce.
John értetlenül bámult.
Joyce a kabátja zsebéből egy összehajtogatott lapot
vett elő.
– Ducktown, Tennessee, Elton Road huszonkilenc.
John elvette a lapot, az eredeti másolatát. A tetején ott díszelgett: Hivatalos igazolás, és az ingatlan címe után tulajdonosként az ő neve állt.
– Nem értem.
– A te házad, tisztán, tehermentesen – mondta a nővére. – Öt évvel ezelőtt fizetted ki.

Életében soha nem volt tulajdona, kivéve a biciklijét, de Richard elvette az első letartóztatása után.
– Mennyibe került?
– Harminckétezer dollár.
John majdnem megfulladt az összeg hallatán.
– Honnan szereztem volna ennyi pénzt?
– Honnan a pokolból tudjam? – ordított olyan hangosan a nővére, hogy John hátrálni kezdett.
– Joyce…

A lány ujját figyelmeztetőn felemelte:
– Most kérdezem utoljára, John, és esküszöm az istenre, esküszöm anyánk sírjára, ha hazudsz, olyan gyorsan penderítelek ki az életemből, hogy észre se veszed.
– Ezt most pont úgy mondtad, amint apa.
– Akkor ennyi – és elindult.
– Várj – kiáltotta John, és a lány megállt, de nem fordult meg. – Joyce, valaki ellopta a személyazonosságomat.
Joyce meggörnyedt. Amikor végre ránézett John az arcába vésődött ráncokból leolvashatta az összes rettenetet, amit az elmúlt évtizedekben át kellett élnie. Csöndes volt, a haragja elszállt.
– Miért lopná el valaki a személyazonosságodat?
– Hogy fedezze magát. Hogy eltüntesse a nyomait.
– Mégis miért? És miért pont téged választott?
– Mert úgy gondolta, soha nem kerülök ki. Úgy gondolta, életem végéig a börtönben rohadok, és az én személyiségem mögé bújva megússza, hogy elkapják.
– Ki az? Ki teszi ezt veled?

John úgy érezte, üvegszilánkként hasogatja a torkát a név.
– Az, aki bántotta Mary Alice-t.
Joyce láthatóan összerezzent a név hallatán. Hallgattak, csak a kocsikra ömlő víz zaja, a porszívók zümmögése törte meg a csendet.
John megpróbálta valahogy áthidalni a kettőjük közötti távolságot.
– Az az ember, aki rám kente Mary Alice meggyilkolását, most újra megpróbálja megtenni.
Joyce szeme könnyes lett.
– Nem én tettem, Joyce. Én nem bántottam.
Joyce arca remegett, ahogy igyekezett uralkodni az érzésein.
– Nem én voltam.
A lány nagyot nyelt.
– Rendben – mondta. – Rendben. – Szipogott, mélyeket lélegzett. – Vissza kell mennem dolgozni.
– Joyce…
– Vigyázz magadra, John.
– Joyce, kérlek…
– Viszlát.

HUSZONÖTÖDIK FEJEZET

9.30

Will Pete Hanson kezét figyelte, ahogy az orvos ügyesen összevarrta Cynthia Barrett hasát és mellkasát. A bőr

megfeszült, amikor a doktor meghúzta a keresztöltéseket a boncolás elején ejtett Y vágáson. A boncoláskor Will a testrészekre és nem a test egészére összpontosított, de nem tudott úgy tenni, mintha Cynthia Barrett nem emberi lény lett volna, alig idősebb egy gyermeknél. Vékony teste, finom vonásai miatt lehetett volna játékos tündér is. Felfoghatatlan volt számára, hogy valaki képes volt bántani egy ilyen törékeny kislányt.

– Szomorú – mondta Pete, mintha olvasott volna Will gondolataiban.

– Igen – szűrte a szót Will, aki azóta szorította össze a fogát, hogy beléptek a boncterembe. Rendőri pályafutása során sok sérülést látott, de még mindig megrendítette, amikor gyermek volt az áldozat.

Ilyenkor Angie jutott az eszébe, mindaz a rettenet, amit kislány korában csináltak vele. Ilyenkor megfájdult a gyomra.

Kinyílt az ajtó, Michael Ormewood érkezett. A szeme alatt fekete karikák, az arcán egy kis gézdarab, ahol borotválkozás közben megvágta magát.

– Elnézést a késésért – mentegetődzött.

Will az órájára nézett, a mozdulat ösztönös volt, de amikor felpillantott, láthatta, mennyire bosszantja Michaelt.

– Semmi gond – mondta, és megint későn vette észre, hogy nem ez a megfelelő válasz. Tovább próbálkozott. – Dr. Hansen épp most fejezi be. Nem maradt le semmiről.

Michael nem válaszolt, Pete igyekezett oldani a feszültséget.

– Nagyon sajnálom, nyomozó.

Pár másodperccel később Michael biccentett. Megtörölte a

száját, és ezzel lesöpörte a gézdarabkát. Meglepve nézte a véres anyagot az ujja között, majd a szemétbe dobta.
– Kicsit nehéz volt otthon.
– Képzelem. – Pete vállon veregette. – Részvétem.
– Igen – kontrázott Will, nem tudván, mi mást mondhatna még.
– Csak a szomszédunk volt, de akkor is… – Michael erőltetetten elmosolyodott, mint akinek nehezére esik uralkodnia az érzelmein. – Felemészt, ha ilyen szörnyűség történik egy ártatlan gyerekkel. – Will megfigyelte, a férfi milyen mérhetetlen kétségbeeséssel nézi a gyereket. Kinyúlt, mintha meg akarná simogatni a szőke hajat, aztán visszahúzta a kezét. Michael akkor is ugyanezt tette, amikor rábukkantak a holttestre. Mintha Cynthia a saját gyermeke lett volna, nem a szomszédé.
– Szegény kicsi lány – suttogta Michael.
– Igen – bólogatott Pete.
– Elnézést. – Michael néhányszor megköszörülte a torkát, igyekezett összeszedni magát. – Mire jutott, Pete?
– Épp most akartam elkészíteni az összegző jelentést Trent ügynöknek. – Pete lassan felhúzta a test alsó részét takaró lepedőt. Michael arca láthatóan megrándult. – Csak a lényeget mondja el, oké?
Pete a lány nyakáig húzta a lepedőt.
– Azt hiszem, megcsúszott, és beverte a fejét. Az esés erejétől a bal temporális lebenynél betört a koponyája. Az ütéstől kitört a nyaka, és a C2-nél elszakadt a gerincvelő. A halál azonnal beállt. Szerencsétlen baleset, kivéve a hiányzó nyelvet.
– Megtalálták már? – kérdezte Michael.

– Nem – válaszolta Will, majd Pete-hez fordult. – Ismertetné a két gyilkosság közti különbséget?
– Természetesen – felelte Pete. – A prostituálttal ellentétben, ennek a lánynak nem leharapták, hanem kivágták a nyelvét. Nagy valószínűséggel recés pengéjű késsel. Egy kevésbé tapasztalt orvos talán észre se veszi, de én biztos vagyok benne.
– Honnan tudja? – kérdezte Michael.
– A vágás széle nem olyan egyenletes, mint a harapásnál. – A doktor összecsattintotta a fogát, a csempézett helyiségben visszhangot vert a csattanás. – Ráadásul félhold alakú mintát várnék, a fogunk nem egyenes vonalban van a szánkban, hanem ívesen. Ha megnézik… – kinyitotta volna a lány száját, de azután meggondolta magát. – Több olyan nyomot is találtunk, amely arra utal, hogy aki eltávolította a nyelvet nyilvánvalóan nehezen tudta megfogni. A nyelv kicsúszott, a penge beakadt. De az illető eltökélt volt. Harmadik vagy negyedik próbálkozásra elvégezte a feladatot.
– Sima, és síkos volt? – kérdezte Will. – A vértől, nyáltól?
– Alig vérzett, hiszen már halott volt, amikor megcsonkították. Véleményem szerint azért tudta nehezen megfogni, mert kicsi volt a nyelv. Ráadásul egy felnőtt ember nehezen tudott benyúlni a szájba, mert az túl keskeny.
Michael bólintott, de láthatóan nem figyelt Pete-re.
A tekintetét nem tudta levenni a lányról. Egy könnycsepp gördült le az arcán. Egy pillanatra elfordult, a keze fejével letörölte, úgy tett, mintha az orrát vakarná.

– És természetesen az eltűnt nyelv is érdekes – folytatta Pete. – A többi esetben a nyelv mindig az áldozatnál maradt. Lehet,

hogy a tettes elkezdett trófeát gyűjteni?
– A sorozatgyilkosoknál ez nem ritkaság – mondta Will. Úgy vélte, Michael talán túl hamar jött vissza. Angie azt mondta, szereti a gyerekeket. Talán úgy van vele, mint Will, nehezebb elfogadni, ha az áldozat gyerek. Ráadásul Barrették a szomszédjai, nyilván látta felnőni a kislányt. Az ilyesmi mindenkinek nehéz, akkor is, ha nem kell bemennie a hullaházba, hogy megnézze, miként vágják föl.
Michael kétszer megköszörülte a torkát mielőtt megszólalt.
– Megerőszakolták?
Pete köntörfalazott, Will várta, mit fog válaszolni, és a válasznak milyen hatása lesz Michaelra.
– Határozottan nyoma van erőszakos behatolásnak, de azt nem lehet tudni, hogy közös megegyezéssel történt, vagy sem. – Pete megvonta a vállát. – Természetesen, ha az erőszakot a halál után követték el, akkor nem lenne nyoma a vaginális traumának, mert ez a reflex az élettel együtt megszűnt.
Michael arcára feszült kis mosoly ült ki, az a fajta, amikor nyilvánvaló, nem jókedvedből mosolyogsz.
– Azt mondja tehát, hogy volt szexuális tapasztalata. Akkor talán meg kéne keresnünk a fiúját – mondta Will.
– Tegnap megkérdeztem Ginát – mondta Michael. – Gina a feleségem – tette hozzá magyarázatképpen. Will bólintott, Michael folytatta. – Cynthia nem járt senkivel. Igazán jó gyerek volt. Philnek soha egy perc gondot se okozott.
Will tudta, hogy az apa az ország másik felében járt, amikor a lányát meggyilkolták.
– Mikor jön vissza?

– Legkésőbb ma délután – felelte Michael. – Szeretnék korán lelépni, hogy beszélhessek vele. – Willhez fordult. – Ha bármit megtudok, természetesen értesítem.
Will bólintott, vette az üzenetet: Michael egyedül beszél az apával. Tulajdonképpen nem bánta, hogy valaki más végzi el ezt a feladatot.
– Talált DNS-t? – kérdezte Michael Pete-t.
– Egy keveset.
– Felviszem a laborba, jó?
– Köszönöm. – Pete az ajtó melletti pulthoz lépett. Átadta Michaelnak a Cynthia Barrett megerőszakolásával kapcsolatos lepecsételt bizonyítékos zacskót.
– Maga szerint van kapcsolat ezek között az esetek között, és azok között, amelyeket tegnap mutattam? – kérdezte Will Michaelt.
Michael Cynthia arcát nézte.
– Nem kérdés – felelte. – És nyilvánvalóan eszkalálódik.
– Találkozott a Monroe-gyilkosság óta bárkivel, aki gyanúsítható lenne ezzel az üggyel?
A nyomozó tagadón rázta a fejét.
– Egész este ezen törtem a fejemet. Senkire se tudok gondolni, aki ilyet tenne. – Hallgatott egy kicsit, majd folytatta. – Olyasvalaki lehetett, aki a tévében látta a Monroe-bűntény helyszínét, és megpillantott engem. Az adás után egyenesen hazamentem. Talán követtek. Jézusom – a tenyerébe hajtotta a fejét. – Lehetett volna Tim is, vagy a feleségem. – Leengedte a kezét. – Azonnal kiköltöztetem őket a házból. Nincsenek biztonságban, amíg az az őrült szabadlábon van.

– Talán ez a legokosabb – mondta Pete, és Michael karjára tette a kezét. – Nagyon sajnálom, nyomozó. Nagyon sajnálom, hogy ez történt magával.
Michael bólintott, Will látta, hogy ismét könnyek gyűlnek a szemébe.
– Jó gyerek volt – nyögte ki Michael. – Senki nem érdemel ilyesmit, de Cynthia… – megcsóválta a fejét. – El kell kapnunk ezt az alakot. Nem leszek biztonságban, amíg belé nem szúrják a karjába a tűt. – Willre nézett, és elismételte: – Nem leszek biztonságban.

Will Ormewood kocsijának támaszkodva várta, hogy megérkezzen a nyomozó. Kinyitotta a mobilját, bámulta a képernyőt, fel akarta hívni Angie-t. Valamit nem mondott el neki. Elég régen ismeri ahhoz, hogy tudja, mikor titkolózik. Fel kellene hívnia, hogy tud-e még valamit Michaelról. Együtt dolgoztak. Tudott a kis ügyeiről. Biztos többet tud, mint amennyit elárult.
– A francba! – suttogta, és becsukta a telefont. Hogy milyen ostoba volt. Hát hiszen valószínűleg lefeküdt vele. Épp az ő típusa: nős, elérhetetlen seggfej, aki jól kihasználta, majd lelépett.
Will beszívta, majd hosszan kiengedte a levegőt, nem tudott napirendre térni a saját ostobasága fölött. John Shelley miatt aggódott, amikor pedig Michael Ormewood volt a legfrissebb gyökér az életében. Szerette volna tudni, még most is találkoznak-e. Nagyon közel álltak egymáshoz, amikor előző nap a folyosón összefutott velük. Bár ha még mindig lefeküdne

vele, azt megmondta volna. Vagy nem. Két év telt el. Ilyen sokáig még sose voltak távol egymástól úgy, hogy egyáltalán nem tartották a kapcsolatot. A dolgok megváltozhatnak.
Nem. Soha semmi nem változik.
– A francba – ismételte. A kocsi tetejének támaszkodott, és a kézfejére hajtotta a fejét. Mit tegyen? Konfrontálódjon Angie-vel? Követelje, hogy számoljon be mindenről, amit az elmúlt két évben tett? A kapu hangos döngéssel kinyílt. Will leengedte a kezét, megfordult. Ormewood közeledett, egyik keze a zsebében, az arcán félmosoly. Egy cseppet se látszott fáradtnak. Kifejezetten elégedett volt. Biztos beugrott Angie-hez, miközben felvitte a laborba a bizonyítékos zacskót. Még az se kizárt, hogy a raktárban lezavartak egy numerát.
– Bocs, hogy ilyen sokáig tartott – szabadkozott Michael, miközben kinyitotta a kocsi ajtaját. – Egy kutya miatt be kellett ugranom valakihez.
– Rendben – motyogta Will, és becsúszott az anyósülésre. Kibámult az ablakon, várta, hogy Michael elindítsa a kocsit. Ha még jobban összeszorítja az állkapcsát, a hátsó fogai kitörnek.
Michael Will ülése mögött tartotta a karját, ahogy rükvercben kifarolt a parkolóból. Egyenesbe tette a kocsit. Kigurult a garázsból, útközben tisztelgett az őrnek.
– Micsoda szar nap – mondta, és feltette a napszemüvegét. – Vannak gyerekei?
– Nincsenek – felelte Will, és magában megállapította, hogy Michael Ormewood már másodszor tette fel ezt a kérdést. Talán Angie elmondta neki, hogy Willnek nincsenek gyerekei. Maga előtt látta őket, ahogy szerelmeskedés után heverésznek, és

megosztják egymással a titkaikat. Tényleg megtenné ezt Angie? Ennyire elárulná Willt?
– El sem tudom képzelni, mit érezhet most Phil – szólalt meg Michael. – Ha valami történne Timmel, azt hiszem, megszakadna a szívem. Hiszen vér a véremből.
– Értem.
– És mi a helyzet a feleséggel? – kérdezte Michael. – Nős?
Will felé fordult, nem értette, hova vezet ez a kérdezősködés.
– Nem – felelte.
– És jár valakivel?
Willnek kezdett elege lenni a faggatózásból, de igyekezett uralkodni magán.
– Nem.
– Gina – mondta Michael oda se figyelve – a Piedmont kórházban dolgozik, a sürgősségin. Mit is mondanak a zsarukról? Vagy ápolónő, vagy kurva lesz a feleségük.
Ha figyelembe vesszük, milyen sötét felhők alatt hagyta el legutóbbi feladatát, elég veszélyes dolog a prostikról viccelődni, gondolta Will.
– Az a Polaski… – kezdte Trent, és azon gondolkozott, mit mondana egy seggfej a nőről. – Meglehetősen csinos – ennyi telt tőle.
Michael meglepetten nézett, mintha eszébe se jutott volna, hogy Willnek pénisze is lehet.
– I-igen. De magunk közt, mint férfi a férfinak, azt tanácsolom, tartsa magát távol tőle.
– Ugyan miért?
– Ideges. Érti, ugye? Küllemre édes, de a lelke mélyén első

osztályú kiherélő.
Will az ajtónak támasztotta a könyökét és kibámult az ablakon. Szóval *lefeküdt* vele.
Michael hirtelen témát váltott.
– Sajnálom, hogy úgy kiborultam tegnap, amikor megláttam Cynthiát. Már egy ideje a gyilkosságiaknál dolgozom, de egészen más, ha olyasvalakivel történik, akit valóban ismer az ember.
Will a telefonpóznákat számlálta, a hatalmas hirdetőtáblákat, az utcaneveket, elmosódott betűket, amelyek ekkora sebességgel neki nem mondtak semmit.
– Értem.
– Meg kell mondanom, hogy soha többé nem fogom tudni ugyanúgy ellátni a munkámat. Mármint azt a részét, amikor értesíteni kell a hozzátartozókat. Egészen más megvilágításba kerül, ha ismerjük az érintetteket, az áldozatot, a szülőket, ilyesmi.
– Gondolom, igen.
– Belenézett már a Monroe-aktába?
– Átlapoztam – hazudta Will, aki csak arra támaszkodhatott, amit Angie mesélt neki a lányról. – Letartóztatta néhányszor, amíg a közrendészeten dolgozott.
Michael végre megérezte a levegőben a feszültséget. Oldalvást Willre pillantott.
– Ja – mondta. – Polaski tegnap emlékeztetett rá. Én teljesen elfelejtettem. Két begyűjtés. Dolgozott a közrendészeten?
Will tagadón rázta a fejét.
– Hetente több százat is beviszünk olykor. Mint a kutya,

amelyik a farkát kergeti. Nem szóviccnek szántam. Bezárjuk őket, és egy órával később már kint strichelnek.
– A stricijével korábban nem volt dolga? Baby G.-vel?
Michael vállat vont.
– Amennyire emlékszem, nem. Olyan gyorsan felnőnek. Az egyik pillanatban még kis iskolakerülők, a következőben már egy kilenc milliméteressel rohangálnak, és a puncitól a metadonig mindennel üzletelnek. – Megint vállat vont. Talán tőle vette Angie is ezt az új szokását. – Baby G. talán ismert korábbról, de ezt nem hozta a tudomásomra. Maga szerint van köze a gyilkosságokhoz? Nem ellenőriztem szombat éjjelre az alibijét.
– Velünk volt, amikor Cynthiát meggyilkolták – emlékeztette Will.
– Biztosan rengeteg embere van, akikre rábízhatja a piszkos munkát.
Will bólintott.
– Át kell néznem a közrendészetes aktáimat. Ma este hazaviszem őket.
Will úgy érezte, fel kell ajánlania a segítségét.
– Segíthetek, ha gondolja.
– Ne! – tiltakozott élesen, de aztán magyarázkodni kezdett. – Tudja, hogy van ez. A jelentésekbe csak az infó fele kerül bele. A többi az ember fejében van, úgyhogy nem kerülhet csapdába a tanúk padján, hogy ezt vagy azt írta, amikor épp az ellenkezőjét gondolta.
– Értem. – Will titokban alaposabban megnézte magának Michael Ormewoodot. Nem volt olyan magas, mint Will, de az a

fajta sötéten jóképű, izmos alkat, akiért Angie mindig is bomlott. Nyilvánvalóan nem edzett annyit, mint Will, de nem is volt puhány. Talán focizott a középiskolában. Will imádta a focit, de túlságosan szégyenlős volt ahhoz, hogy olyan sportot válasszon, ahol öltözőben kellett átöltözni. Ormewood pedig valószínűleg vezéregyéniség volt, csapatkapitány, akire a többek felnéztek.

Will megint mélyen beszívta a levegőt, és lassan kiengedte.

Ez tényleg óriási. Egy kósza gondolat, hogy Angie lefeküdt Ormewooddal, és a következő pillanatban újra átéli füstbe ment középiskolai sportálmait. Tudta, hogy Angie a férfiaknak nem mesél sokat, az új hódítás mindig játékot is jelentett, amikor újrateremtheti önmagát. Ha elmesélné nekik az igazat a múltjáról, akkor oda lenne a szórakozás. Ha valakivel komolyabb kapcsolatot akart volna, olyannal, aki kívülről-belülről ismeri, akkor megmaradt volna Willnél.

Michael a kormánykeréken dobolt.

– Greer azt mondta, kivehetek szabadnapot. Nem is tudom. Nem vagyok jó a semmittevésben. Soha nem bocsátanám meg, ha kihagynék valamit, és a pasas kiolt egy újabb életet. Lehet, hogy máris újabb áldozatot keres.

– Igen. – Will miközben épp azon igyekezett, hogy valami gúnyos megjegyzést tegyen, nem vette észre, hogy Michael úgy beszél vele, mintha egyenrangúak lennének, és nem ellenségek.

Michael a telepen át vezetett, ugyanazokat a srácokat látták bringázni, akikre Will az előző nap is felfigyelt.

– Fel kéne őket képelni. Az iskolában lenne a helyük – fakadt ki Michael.

– Cynthia miért nem volt iskolában? – kérdezte Will.
– Nem tudom. Talán nem érezte jól magát.
– Mennyit hiányzott?
– Mi köze ennek az ügyhöz?
– Az apja rendszerint nem volt a városban. Sokat volt szülői felügyelet nélkül.
– Gina és én minden tőlünk telhetőt megtettünk érte – felelte, mintha Will bármivel is vádolta volna.
– Az anyósa gyakran látta napközben otthon?
– Erről Barbarát kell megkérdezni – mondta Michael, és leparkolt a kilences számú épület előtt.
– Baj lenne, ha megtenném?
– Barbarával rendkívül jó a kapcsolatunk, és soha nem említette, hogy Cynthia otthon lett volna. De megkérdezem tőle, rendben? Bár szerintem ez zsákutca. Cyn jó kislány volt. Remekül teljesített az iskolában, soha nem került bajba. Phil mindig azt mondta, olyan, mint egy angyal.
– Úgy tűnik, nagyon sokat tud róla.
Michael a kormányt tartó kezét nézte. Amikor megszólalt, bizalmas hangot ütött meg.
– Igyekeztünk vigyázni rá. Phil soha nem volt otthon. A felesége hat évvel ezelőtt lelépett valami lúzerrel, soha felé se nézett. Phil minden tőle telhetőt megtett, de… nem is tudom – Will felé fordult. – A minden tőle telhető nem biztos, hogy elég, ha az embernek gyereke van. Még annál is többre van szükség. Megváltoznak a súlypontok, nem veszel kétévente új autót, nem hordasz drága öltönyöket, és nem mész moziba meg étterembe nyakra-főre. Áldozatot hoz az ember.

– És Phil nem ezt tette? Nem hozott áldozatot?
– Azt hiszem, eleget mondtam – felelte Michael, és kivette a kulcsot a gyújtásból. – Pillanatnyilag elég baja van anélkül is, hogy a barátja nem mószerolja a háta mögött. – Michael kinyitotta az ajtót. – A BMW nincs itt – állapította meg, jelezve, hogy szerinte a strici nincs otthon.
Will mögötte ballagott, a nagymama földszinti lakásába mentek. Többször kopogtattak, hallották, hogy odabent üvölt a tévé, és az öregasszony együtt nevet a stúdió hallgatóságával, de senki nem nyitott ajtót.
– Monroe a legfelső emeleten lakott – mondta Will.
– Igen. Én a maga helyében nem mennék lifttel.
Will követte Michaelt a lépcsőn. A nagymama lakását kivéve az épületben csend honolt. Az emberek vagy dolgoztak, vagy az előző éjszakát aludták ki. A lépésük csosszanásán kívül más zaj nem hallatszott.
Az utolsó fordulónál Will lelassított, és megállt ott, ahol Aleesha Monroe holttestét megtalálták. A lépcsőt vérfoltok szennyezték, noha valaki szemlátomást igyekezett eltakarítani a nyomokat.
– Itt halt meg – mondta Michael. Megállt, hogy lélegzethez jusson.
Will letérdelt, nézte a krétarajzot, a véres ujjnyomokat, ahogy felvonszolta magát a lépcsőn. A helyszíni felvételek is elég rettenetesek voltak, de most valahogy kísértetiesnek tűnt ott lélegezni, ahol egy asszony meghalt.
– Szerintem nem akarta megölni – mondta Michael.
Will felnézett. Ezt eddig legalább kétszer mondta már.

– Miből gondolja?
– A hátára fordult – mutatta is a krétarajzon. – Ömlött belőle a vér, attól fulladt meg. – Várt egy kicsit, lenézett a vérfoltos lépcsőre. – Szomorú, de előfordul.
Will nem emlékezett, hogy találkozott-e már ilyen esettel, de bólintott, mintha az emberek rendszeresen halnának meg efféle balesetben.
– Maga szerint mi történt? – kérdezte.
Michael hunyorogva nézett fel a lépcsőn, mintha most tárulna a szeme elé az esemény.
– Gondolom, bent lehettek a nő lakásában, amikor valamin veszekedni kezdtek. A pasi elment, a nő viszont azt akarta, hogy maradjon. Itt dulakodtak – mutatott a lépcsőre –, és azután rosszra fordultak a dolgok.
– Amikor az első rendőr ideért, zárva volt az ajtó, vagy nem?
– Nem volt zárva.
Will fejben lejátszotta a jelenetet, és úgy gondolta, Michael forgatókönyve akár meg is történhetett.
– Magánál van a kulcs?
– Igen. – Michael egy műanyag zacskót vett elő a zsebéből. Kinyitotta, és megmutatta a vörös csíkkal megjelölt kulcsot. – A táskájában volt.
– Talált valami mást is?
– Kozmetikumokat, néhány dollárt, és kötszert.
– Gyerünk – mondta Will, és elindult felfelé. A hátán és a tarkóján felállt a szőr, ahogy közeledtek. Will nem hitt a kísértetekben és gonosz szellemekben, de az tagadhatatlan, hogy egy gyilkosság helyszínének sajátos a hangulata, olyan az

energiája, amely arról mesélt, hogy erőszakos halál történt.
– Itt vagyunk – mondta Michael, és a kulcs élével felhasította a sárga rendőrségi szalagot. Kinyitotta az ajtót. – Csak ön után.
Aleesha Monroe láthatóan nem volt gazdag, de a lakása azt bizonyította, hogy nagyon törődött a kevés szép darabjával. A kis fürdőszobán kívül még két szoba volt a lakásban, egy hálószoba és egy nappali-konyha-étkező. Willt az lepte meg leginkább, hogy a lakás ragyogóan tiszta volt. A mosogatóban nem áztak piszkos edények, és mintha a lépcsőház bűze sem szivárgott volna át a falakon.
– Így nézett ki akkor is, amikor ideérkezett? – kérdezte Michaelt.
– Igen.
Michael csoportja két estével korábban fenekestül felforgatta a lakást. Azzal, ahogy megállt, a hátát az ajtófélfának vetette, egyértelműen mutatta, hogy felesleges időpocsékolásnak tartja az egészet.
Willt azonban nem érdekelte az üzenet, gondosan körbejárta a szobát, keresett valami szokatlant. A konyha épphogy megfelelő volt, egy szekrény és két fiók. Az egyik fiókban ezüstnemű, a másikban a szokásos konyhai eszközök, meg ami bekerül a konyhai mindenesdobozba: néhány toll, egy csomó recept, egy kulcscsomó, amely valószínűleg túlélte az ajtót, amelyhez szánták.
Megállt az ablakba kitett növény mellett. A föld csont száraz, a növény meghalt. A kanapé melletti üvegasztal szikrázóan tiszta, a hozzá illő dohányzóasztal hasonlóan csillogó. A hamutartó – amit nyilvánvalóan kitöröltek – mellett rendben felpakolva

néhány magazin. A padlón semmi por, semmi nyoma annak, hogy egy kábítószerfüggő élt a lakásban. Will sok drogos lakhelyén járt már, tudta, hogyan élnek. A heroin különösen rossz volt. A heroinfüggők úgy éltek, mint a beteg állatok, környezetük rendszerint pontosan tükrözte az ott lakók állapotát. Will észrevette az ajtógombokon és az ablakpárkányon a fekete por árulkodó jelét, de azért megkérdezte:

– Találtak ujjlenyomatokat?

– Vagy hatvanezret – vont vállat Michael.

– De az üvegasztalon nem?

Michael kinézett a folyosóra, mintha valami zajt hallana.

– Biztosan ide hozta fel a pasikat. A lepedőkön annyi DNS-mintát találtunk, hogy egy teljes falut lehetne klónozni.

Will bement a hálószobába, közben megjegyezte magának, hogy ezt a kérdést tovább kell majd feszegetnie. Ellenőrizte a fiókokat, látta, hogy a ruhákat átnézték. A szekrény dugig volt ruhákkal, a cipősdobozok közé egy régi porszívót is beszorítottak. A porzsák üres volt.

A helyszínelők elvitték, hogy alaposabban megvizsgálhassák. Valószínűleg ezt tették a lepedőkkel is. Monroe matraca csupaszon hevert, csak egy vérfolt virított a közepén.

Michael a háló ajtajában állt. Nyilván úgy gondolta, tudja, mi lesz Will következő kérdése, úgyhogy válaszolt is rá:

– Menstruációs vér, azt mondta Pete. Nyilván megvolt a havibaja.

Will nem mondott semmit, tovább kutatott a hálóban, de az esze a tiszta üvegasztalokon járt. Hallotta, hogy Michael

türelmetlenül sétál fel és alá a másik szobában. Will követte a fekete port, mindenütt, ahol az ujjlenyomatosok jártak: az éjjeliszekrény széle, a kilincsek, fogantyúk, a kis fiókos szekrény, amelyben zömmel trikók és farmerok voltak. Biztos ellenőrizték az üvegasztalokat is a másik szobában. Ha nincs rajtuk por, akkor nem volt rajtuk ujjlenyomat sem.
– Olvasta a reggeli lapokban a történetet? – kérdezte Michael.
– Nem – felelte Will. A nyilvánvaló okokból fakadóan a híreket a televízióból gyűjtötte össze.
– Monroe volt a második, egy kórházi botrány megelőzte.
Will négykézláb bekukkantott az ágy alá.
– Kiadta már a nevét?
– Addig nem lehet, amíg meg nem találjuk a legközelebbi hozzátartozóját. A nyelvéről se beszélünk – tette hozzá.
– Nem adta meg a szülei vagy valamilyen hozzátartozója nevét a letartóztatásakor?
– Csak Baby G.-t nevezte meg
Kinyitotta az ágy melletti asztalka fiókját. Üres.
– Telefonkönyv?
– Nem volt telefonja. Se vonalas, se mobil.
– Ez fura.
– Minden pénzbe kerül. Vagy van, vagy nincs. – Michael Willt figyelte. – Nem haragszik, ha megkérdem, mit keres?
– Csak érezni akarom a helyet – felelte Will, bár ennél sokkal többről volt szó. Vagy Aleesha Monroe volt a kurvák között a legjobb takarítónő, vagy valaki nagyon alaposan kisikálta a lakását.
Will felállt, és visszament a nappaliba. Michael már a bejárati

ajtónál állt, a karját összefonta a mellkasa előtt. Miért nem vette észre, hogy a lakást kitakarították? Még egy irodai szolgálatos, aki csak a tévésorozatokból tudja, milyen a valódi nyomozás, még az is észrevette volna.
– A mosogatót fényesre pucolták – mondta Will. A szivacs még nyirkos volt, és amikor megszagolta, erős fertőtlenítőszagot érzett.
– Van valami oka a szaglászásnak? – érdeklődött Michael, aki most már nagy érdeklődéssel figyelte Willt, szó se volt laza várakozásról. Will a mosogatóba dobta a szivacsot.
– Volt készpénze a lakásban? – kérdezte, és gondosan elkerülte, hogy válaszoljon Michael kérdésére.
– Benne van a jelentésben.
Willnek nem volt ideje megfejteni a helyszínelésről készült beszámolót.
– Ismertesse röviden – kérte.
Michaelt szemlátomást bosszantotta a kérés.

– Kevés készpénz egy harisnyában, a kanapé párnája mögé rejtve. Körülbelül nyolc dollár. A cuccosok egy fémdobozban a konyhaszekrényben. A szokásos: injekciós tűk, fólia, öngyújtó.
– Semmi drog?
– Maradványok a bádogdoboz alján, de semmi egyéb.
– Tehát dolgoznia kellett.
– Igen – felelte Michael –, nem volt választása.
Will visszament a fürdőszobába. A sötétkék zuhanyfüggöny makulátlanul tiszta, ahogy a hozzá illő kilépő és a vécéfedő is. Felemelte a szőnyeget. A linóleumot is felsöpörték. A járőrkocsi harminckét perc alatt ért a helyszínre. A gyilkos számított a

lassú reakcióidőre, előnyt kovácsolt belőle, feltakarított maga után. Pániknak semmi nyoma, semmi sietség. A pasas tudta, mit csinál.
– Nos? – kérdezte Michael. A fürdőszobaajtóból figyelte Willt.
– Nagyon tisztán tartotta a lakást – felelte Will, és kinyitotta az orvosságos szekrényt. A szokásos Tylenol és fogpaszta mellett semmi meglepőt nem látott. – Itt nincs óvszer.
– Azt hittem, már tisztáztuk, hogy a támadó hozott magával.
– Talán – mondta Will, mert ebben a kérdésben mégiscsak Angie-ben bízott meg jobban. Az ajtóban meg kellett állnia, mert Michael elzárta előle az utat. – Valami gond van?
– Nincs – lépett hátra Michael. – Csak olyan érzésem van, mintha ellenőrizné a munkámat.
– Már mondtam, hogy erről szó sincsen – felelte Will, bár őszintén egyre inkább megkérdőjelezte Michael nyomozói képességeit. Egy vak is észrevette volna, hogy a lakást alaposan kitakarították.
– Már kihívta a takarítókat? – kérdezte.
– Mi?
– Láttam, hogy a lépcsőt felmosták. Gondoltam, maga hívta az embereket, hogy takarítsanak fel.
– Valamelyik lakó lehetett – mondta Michael az ajtó felé menet.
– A pecsétet nem törték fel, én meg senkit nem hívtam. Majd megkérdezem Leót.
– Felesleges, csak kíváncsi voltam. – Will becsukta az ajtót. Épp a kulcsot fordította el a zárban, amikor hangos csattanás remegtette meg a lépcsőházat, majd egy gyerek sikított.
Will elhúzott Michael mellett, elkapta a korlátot és szinte

átvetette magát a fordulón. Újabb sikoltás, egy másik gyerekhang segítségért kiabált, ő pedig repülve tette meg az utolsó fokokat, és kivágta a lépcsőházi ajtót.
– Segítség! – sikította egy kisfiú, és átrohant a parkolón, nyomában egy lány, szemlátomást üldözte.
– Ó, a kibaszott… – lihegte Michael. A futástól kapkodta a levegőt, kétrét görnyedve fújtatott.
A fiú egy kis füves folthoz rohant, ott álltak a ház postaládái. Egyszer futotta körbe, utána a lány elkapta. Mire Will odaért, már a fiú hátán ült.
– Azonnal add vissza – követelte a lány, és erősen vesén rúgta a foglyát.
– Juj – visított a fú.
– Elég – mondta Will. – Gyerünk – megfogta a lány karját.
Az ellökte.
– Semmi közöd hozzá, hülye – csattant föl.
– Rendben – Will letérdelt a kisfiúhoz. – Jól vagy?
A gyerek a hátára fordult. Will úgy látta, lélegezni se tud. Segített neki felülni, tudta, azzal javít a helyzeten. A fiú kilenc- vagy tízéves lehetett, de a ruhái jobban illettek volna egy felnőtt férfira. Még a cipője is túl nagy volt.
– Mi történt? – kérdezte Will a lányt.
– Elvette a… – elhallgatott, amikor Michael odalépett, a szája elnyílt, a szeme elkerekedett a félelemtől, úgy bámult a rendőrre. Willt nem szúrta ki, de Michaelra mintha rá lett volna írva, hogy zsaru. A lány meg az anyatejjel szívta magába, hogy rendőrrel szóba ne állj.
Hátralépett, és a karjánál fogva felrántotta az öccsét.

– Tűnjenek el innen. Nincs mit mondanunk.
Michael a fiúra mutatott.
– A testvéred? – Rámosolygott. – Mi a neved, kisöreg? Van egy fiam, veled egyidős lehet.
– Ne beszélj vele – figyelmeztette a lány.
– Nem azért jöttünk, hogy bántsunk – nyugtatta meg Will. A lány tizenhárom, tizennégy évesnek látszott, de abból, ahogy az ökleit összeszorította, a férfi tudta, nem szeretne a közelébe kerülni, amikor a lány annyira dühbe jön, hogy használná is őket. – Azért vagyunk itt, mert valami csúnya dolog történt vasárnap éjjel.
– Leesha – mondta a fiú, de nem folytathatta, mert a lány befogta a száját a tenyerével. Türelmetlenül ficánkolt, nyilván el akart volna mondani valamit, amit a lány nem akart a rendőrök tudomására hozni.
– Hogy hívnak? – kérdezte Michael.
– Nincs mit mondanunk – ismételte a lány. – Semmit nem láttunk vasárnap este. Semmit. Ugye, Cedric?
– De azt mondtad… – próbálkozott a fiú, de ismét csak befogták a száját, mielőtt bármi kicsúszott volna rajta.
Michael halkan megkérdezte:
– Melyiket akarja?
– Nekem mindegy.
– Biztos?
Will biccentett.
– Rendben. – Michael felemelte a hangját. – Te lány, utoljára kérdezem: mi a neved?
Dacosan állt, de válaszolt.

– Jasmine.
– Szép név – próbálkozott Michael. Amikor a gyerek nem lágyult, megint bekeményített. – Gyere velem.
– Egy nagy frászt.
Michael Willre nézett.
– Elég nagy szád van, kislány.
– Nem vagyok kislány.
– Szívem, tényleg ennyire meg akarod nehezíteni? – Michael csípőre tette a kezét. A mozdulat akár nőies is lehetett volna, ha nem nyílik szét a kabátja, és nem villan ki a tokban lévő kilenc milliméteres. Jellegzetes zsarumódszer: korán és gyakran ijessz rájuk. Működött. A lány szemében félelem villant, a földre szegezte a tekintetét, minden harci szellem kiszállt belőle.
Michael kacsintott Willre, mint aki azt mondja, látod, így kell ezt csinálni.
– Anyád bent van? – kérdezte a lányt.
– Dolgozik.
– Ki vigyáz rátok?
Érthetetlen mormogás.
– Mit akarsz?
A lány az öccsére nézett.
– Azt kérdeztem, hogy Cedric rendben van-e.
– Az öcséd? – kérdezte Michael.
A lány csepp habozás után biccentett.
– Nem lesz vele semmi gond, ha te meg én kitaláljuk, kinek kéne vigyáznia rátok, és miért nem vagytok iskolában – a lány vállára tette a kezét, és elindult a ház felé. – Nem lenne szabad így rohangálni és visítozni.

A lány megint motyogott valamit, amit Will nem hallott, de Michael felnevetett.
– Majd teszünk róla – mondta.
Will figyelte, ahogy eltűnnek a házban azután a kisfiúhoz fordult.
– Cedric? – kérdezte. – Ez a neved, ugye?
A fiú bólintott.
– Gyere velem – nyújtotta a kezét, de a srác undorodva fintorgott.
– Nem vagyok kisgyerek, rohadék.
Will sóhajtott. A postaládának támaszkodott, és megpróbálta könnyedebbre venni.
– Muszáj néhány dolgot megkérdeznem tőled.
Cedric a nővérét utánozta.
– Számodra nincs semmi mondanivalóm. – Az alsó ajkát nevetségesen lebiggyesztette, mellkasa előtt összefonta két pálcikavékony karját, és megpróbált úgy tenni, mintha igazi gengszter lenne. Will elnevette volna magát, ha nem tudja, hogy a fiú valószínűleg könnyebben jut fegyverhez, mint akármelyik rendőr.
Will más taktikával próbálkozott.
– Mit mond a nulla a nyolcasnak, ha találkoznak?
Cedric vállat vont, de Will látta, hogy kíváncsi a válaszra.
– Jó az öved.
Cedric akarata ellenére elmosolyodott.
– De béna vicc, apám.
– Tudom – ismerte el Will –, de szeretném, ha beszélnél velem.
– Nincs miről beszélnünk.

– Ismerted Aleeshát?
Megint rántott egyet csontos vállán, de hát mégis csak egy gyerek volt, aki még nem tanulta meg elleplezni az érzéseit.
– Aleesha a barátod volt? – próbálkozott Will. – Talán törődött veled?
Újabb vállvonogatás.
– Érdeklődtem utána, tudod? Néhány barátjával beszéltem róla. Nekem úgy tűnik, hogy igazán kedves hölgy volt.
Cedric a betont nyomkodta a lábujjával.
– Lehet.
– Törődött veled?
– A nagyim azt mondta, tartsam távol tőle magam azért, amit csinált.
– Igen – bólogatott Will. – Azt hiszem, Aleeshának nem volt igazán jó munkája. De hozzád kedves volt, igaz? – A fiú most bólintott.
– Nehéz dolog elveszíteni egy barátot.
– Az unokatestvérem, Ali tavaly meghalt. Lelőtték az ágyában.
Will a fiú elé térdelt.
– Láttál valamit akkor este, Cedric?
A gyerek elszántan visszafojtotta a sírást, szeme vörös volt a könnyektől.
– Nekem elmondhatod, Cedric. Nem foglak bántani, Nem keverlek bajba, Engem csak az érdekel, ki ölte meg Aleeshát, mert Aleesha jó lány volt. Te is tudod, hogy jó volt. Törődött veled, és most ideje, hogy te törődj vele.
– Nem mondhatok semmit.
Will elemezte a mondatot.

– Nem lehet, vagy nem akarod? – Eszébe jutott valami. – Valaki megfenyegetett? Baby G. esetleg?
Cedric a fejét rázta.
– Csak azt szeretném kideríteni, ki bántotta a barátodat – folytatta Will. – Megbízhatsz bennem.
A gyerek tekintette megkeményedett, visszatért a gengszter-arckifejezés.
– A bizalom az a szó, amit nem ismerek.
Will nem a telepen nőtt fel, de gyerekként sok olyan felnőttben bízott meg, aki nem akart, vagy nem tudott segíteni rajta. Nem lehet megmondani, ki a jó és ki a rossz. Egy csillogó jelvény nem feltétlenül mutatja meg a helyes utat.
– Látod ezt? – mutatott az arcán végighúzódó, egészen a nyakáig tartó sebhelyre. – Ezt kaptam, amiért egyszer beszéltem valakinek. Nem voltam sokkal idősebb nálad.
Cedric félrehajtott fejjel nézte.
– Nagyon fájt?
– Először igen – ismerte be Will. – De aztán nem éreztem semmit, és amikor felébredtem, kórházban voltam.
– Beteg voltál?
– Sok vért veszítettem.
– Úgy volt, hogy meghalsz?
Will szeretett volna, de nem azért mesélte el a történetet, hogy meggyónja legsötétebb titkait, hanem hogy segítsen Cedricnek beszélni.
– Az orvosok gondoskodtak rólam.
A fiú egy kicsit nézte a heget, azután beleegyezőn bólintott. Az utcán a majdnem halállal végződő baleset becsület

érdemrendnek számított, különösen, ha veszélyes eszközzel okozták.
Will a zsebéből elővett egy névjegykártyát.
– Ez a mobilom száma. Ha bármi eszedbe jut, vagy csak beszélgetni szeretnél, hívj fel. Rendben? És nem muszáj Aleeshát szóba hozni.
Cedric megint Will sebhelyére nézett, aztán gyorsan a tenyerébe rejtette a kártyát, hátha valaki figyeli.
– Most már mehetek?
– Igen. De hívj. Rendben? Éjjel-nappal hívhatsz.
– Rendben. – Futás közben végighúzta a kezét a postaládákon, és kivágtatott az utcára.
Will felegyenesedett, megfordult, Michael akkor lépett ki a parkolóba, ezúttal Jasmine nélkül. Ahogy közeledett, Will észrevette, hogy társa arcán egy hosszú karmolásból vér csöpög az inge nyakára.
Will az épületre, majd Michaelra nézett.
– Jól van?
– Megütött. El tudja képzelni? Tizenkét éves, és megütött. – Inkább meglepetten, semmint mérgesen csóválta a fejét. – Mentem utána a lépcsőn, és a következő percben rohanni kezdett. Elkaptam a lábát, mire megfordult, és ököllel az arcomba vágott. – Az ökle lendületével mutatta, mi történt. – Tiszta szerencse, hogy úgy ütött, mint a lányok.
Will ezt a kifejezést soha nem értette. Őt egy nő ütötte meg, és Angie mindig vállból indított.
Michael felnézett az épületre. Az egyik ablak előtt megmozdult a függöny.

– Ott lakik. Harmadik emelet.
– Az anyja otthon van?
– Frászt – mondta olyan hangsúllyal, mintha teljesen elmebetegnek tartaná Willt. Megtapintotta a sérülést az arcán, aztán véres ujját bámulta.
– Azt hiszem a körme lehetett, vagy mi. Nagyon rémes?
– Nem túlságosan – hazudta Will. Elővette a zsebkendőjét, és Michaelnak nyújtotta. – Őrizetbe veszi?
– Mi? Hogy megbilincseljem, és benne legyek az esti hírekben, hogy erőszakosodom egy gyerekkel? Köszönöm, nem kérek belőle. Egyébként most már akkor se beszélne velünk, ha kigyulladna a ház.
Hangos nyögéssel leült a járdaszegélyre. Will nem tehetett mást, csatlakozott hozzá.
Michael felnevetett.
– Krisztusom, hogy elkapott. – A vérfoltos zsebkendőre nézett. – Magának kellett volna hagynom. Talán jobban reagál a finomabb érintésre. – Rádöbbent, mit mondott. – Jaj, nem úgy értettem.
– Nyugi, semmi baj.
– Azért bocs – folytatta Michael, kettéhajtotta a zsebkendőt és az arcához szorította. – Nem tudtam, hogy van még, aki rendes zsebkendőt használ.
– Régi szokás – ismerte el Will. Ms. Flannery ragaszkodott hozzá, hogy az otthonban minden fiú zsebében legyen tiszta zsebkendő. Will soha nem kérdőjelezte meg a gyakorlatot, úgy gondolta, ez olyasmi, amit a normális fiúk így csinálnak.
– Sikerült valamit kiszedni az öccséből? – kérdezte Michael.

– Cedric nem beszél.
– Gondolja, hogy tud valamit?
Will úgy gondolta, de ezt valamiért nem kívánta megosztani Michaellal.
– Nem, nem tud semmit.
– Biztos?
– Biztos – felelte Will. – Nagy a szája. Beszélt volna.
– Szerencséje van, hogy nem rúgta tökön vagy valami. – Még egyszer összehajtogatta a zsebkendőt, és Willnek nyújtotta, de megállt a keze a levegőben. – Bocs. Megkérem a feleségemet, hogy mossa ki.
– Semmi gond – felelte Will, és elvette a zsebkendőt. Valahogy nem szerette volna, ha Michael Ormewood felesége mos rá.
Michael a térdén könyökölt, és lehajtotta a fejét.
– Bevallom, ez a lány rettentően emlékeztetett Cynthiára. Ugyanaz a tűz égett a szemében, tudja?
– Igen? – Will úgy gondolta, Michael eddig egészen más képet festett a szomszédjáról.
– Jó gyerek volt, kétségtelen, nem értse félre, de volt benne egy kis lázadás is. A maga szülei elváltak?
Willt váratlanul érte a kérdés. Valószínűleg az arcán is meglátszott.
– Semmi közöm hozzá, igaz? – Michael megmasszírozta a tarkóját, és megint felnézett az épületre. – Annyi idős lehettem, mint ő, amikor elment az apám. Gondolom, ezért éreztem, hogy gondját kell viselnem.
Will nem tudta pontosan, melyik lányról beszél a nyomozó.
– Arra gondoltam, hogy minden kamasz lázad egy kicsit, de

nagyon elcsúszhat a dolog, ha a szülei épp akkor válnak el. Keménykedni kezd, igaz? Próbálgatja a határait, tudni akarja, milyen messzire mehet el. A mamám egyszer a galléromnál fogva rántott vissza. Mindig rajtam volt a szeme, és kemény kézzel irányított. A mai szülők nem ilyenek, nem akarják vállalni, hogy ők a rosszak.
– Cynthia kicsit vadabb volt, mint amilyennek Phil hitte? – találgatott Will.
– Talán kicsit vadabb, mint amilyennek én hittem. Vagy szerettem volna hinni.
– Jóhiszemű tévedés.
Michael Willre mosolygott.
– Volt egy lány a gimiben. Istenem, csodaszép volt. Nem sikerült lefektetem. Az unokaöcsém udvarolt neki. Vékony, csontos seggű srác, sehol egy szőrszála, kivéve a fejét. – Willre nézett. – Ismeri a típust, igaz?
Will bólintott, mert ezt a választ várták tőle.
– Tök zsebhokizó – folytatta Michael. – És a végén kiköt e mellett a szép kislány mellett. De ez nem elég, a lány hagyja magát megérinteni, hagyja, hogy megcsinálja. – Most valahogy másképp nevetett. – Általában én voltam a nyertes, tudja? Nem ő. – Will felé fordult. – Azt hiszem, nem kellett volna utánafutnom.
Will teljesen összezavarodott.
– Jasmine után?
Michael az épület felé nézett.
– Hagyni kellett volna futni, de van az a röpke másodperc, amikor… amikor az ember agya egyszerre milliónyi dologra

gondol. Az volt a fejemben, hogy Cynthia rohan, és megbotlik a kerítésben, és elesik. Már tavaly meg kellett volna javítanom. A kurva életbe, meg kellett volna javítanom azt a rohadt kerítést. – Az öklét a szeméhez nyomta. – Ó, édes istenem.
Will nem tudta, mit tegyen. Egy órája még a földbe akarta döngölni ezt az embert, mert lefeküdt Angie-vel. Most meg sajnálja.
– Ez járt a fejemben, amikor Jasmine-t futni láttam. Ahogy Cynthia rohant át az udvaron. És nem is gondolkoztam, csak elkaptam a bokáját. Hogy ne sérüljön meg úgy, ahogy Cynthia megsérült. – Willre nézett. – Azt hiszem, szükségem van arra a szabadságra, amiről Greer beszélt. Ez nagyobbat ütött, mint gondoltam. Nem bánja, ugye?
Willt meglepte a kérdés, de azonnal bólintott.
– Természetesen, menjen csak.
– Elnézést, hogy cserben hagyom. Úgy beszélek, mint egy nyavalyás asszony. A fenébe, úgy is viselkedem. Ez a sok őrült hadova. Biztos azt hiszi rólam, hogy elmebeteg vagyok vagy mi.
– Megint megcsóválta a fejét. – Azt hiszem, néhány napra szükségem van, hogy túljussak ezen, hogy megbéküljek a történtekkel.
– Rendben – mondta Will, és örült, hogy Michael maga jutott erre a döntésre. Világos, hogy ez az ember egész reggel próbálta egyben tartani magát. – Tegye azt, amit tennie kell.
– De nem eshetek ki a dolgokból. Tudnom kell, mi történik. Megtenné? Nem akarok tolakodni, haver. De nem lehetek mindentől elvágva. Tudom, hogy maga elkapja ezt a szemétládát, de tudnom kell, hogy halad az ügy.

Will nem örült ennek a fejleménynek, de nem tiltakozott.
– Hívjon, amikor csak akar.
– Köszönöm – mondta Michael, és Will hallotta a hangjában a megkönnyebbülést, látta a tekintetében a hálát. – Köszönöm.

HUSZONHATODIK FEJEZET

19.22

John annyira fáradt volt, hogy majdnem fennmaradt a buszon. Felugrott az ülésről:
– Várjon! – kiáltotta, amikor a vezető már majdnem becsukta az ajtót.
Gyakorlatilag kipottyant a járdára, minden porcikája sajgott, mintha légkalapáccsal verték volna össze. Art egy önkéntest kért esti túlórára, és John boldogan jelentkezett, gondolván, minden jobb, mint Joyce-on és azon a rettenetes helyzeten rágódni, amelybe akaratán kívül belekeveredett. Nem merte behunyni a szemét, mert azonnal előtte volt a kicsi szőke lány Michael házának hátsó kertjében. Az előző éjjel arra ébredt, hogy tetőtől talpig reszket. Izzadságban úszott, sírdogált, mint egy kisgyerek, és addig ringatózott, míg nagy nehezen el tudott aludni.
Art túlmunkája az a szar, amit a legnagyobb ellenségednek se kívánsz: a porszívó fő szűrőrendszeréből kitakarítani a dugulást és a beszáradt szutykot. A tartály a föld alatt volt, úgy tervezték, hogy több millió gallonnyi szőnyegszöszt, Cheeriost és

megsavanyodott édességet fogadjon be mind a mellé a szemét mellé, amit kiporszívóztak az autókból, mielőtt bevitték volna őket a kocsimosóba. John alig fért be a nyíláson. És amikor bekerült, úgy számolta, a tartály talán tíz láb magas, nyolc láb átmérőjű, leginkább egy koporsóra emlékeztetett, és erre volt a legkevésbé vevő.

Art egy elemlámpát és egy pár gumikesztyűt adott a munkához. Az elem körülbelül fél órát működött. A kesztyűk belseje úgy összetapadt, hogy képtelenség volt felhúzni őket. John puszta kézzel nyúlt fel a koszos csőbe, és kihúzott valamit, ami érzésre egy marok emberi szőr lehetett. Eszébe jutott, hogy egy átlagos test mennyi bőrdarabkát, zsírt és váladékot termel, és ott helyben kihányta a banános szendvicsét, arra se volt ideje, hogy kimenjen a szabadba.

– Mint egy igazi katona – mondta Art. Belenézett John hamuszürke arcába, látta a hányásfoltot az ingén, és felmutatott egy ötvendollárost. Ötven dollár kevesebb mint kétórai munkáért. Ha Art kétszer ennyit kínál, John a saját hányásába is visszaugrott volna.

A friss levegő jót tett, amikor hazafelé sétált a szállásra. Az utcán mindig volt valamilyen soha el nem múló szag, ami nem függött az időjárástól, sem a napszaktól. John úgy gondolta, ez a nyomor szaga. A tüdeje beszívja, valószínűleg beépíti, rákkeltő anyagok állnak össze gubanccá benne, ahogy a szőr a szívótartályban.

– Hé, cowboy!

John felnézett, a ház előtti lépcsőfokon Martha Lam ült. Tetőtől talpig fekete bőrszerkóban, és a szokásosnál is erősebben

kifestve. Szeretett volna valami szellemeset mondani a pártfogó tisztjének, hogy csak nem randira készül, vagy ilyesmi, de csak egy *Helló, Ms. Lam!*-re telt.
A nő felállt, oldalra emelte a kezét, és kicsit megfordult.
– Kifejezetten a váratlan vizitre öltöztem így ki.
John nem tudta, mit feleljen. A „nagyon csinos” túl bizalmasnak tűnt, mintha flörtölni akarna. Úgyhogy maradt az *„Igen, asszonyom!”*-nál, kinyitotta az ajtót, félreállt, és maga elé engedte az asszonyt.
– Mr. George visszakerült Bosticksbe ma délelőtt – mondta.
– Kicsoda?
– Az emeleti haverja.
John először nem tudta, kiről beszél. Azután rájött.
– Nem a haverom – mondta, de az asszony tekintete elárulta, hogy jobb, ha vigyáz a hanglejtésére. – Elnézést – motyogta John. – Hosszú napom volt. Nem számítottam magára.
– Azért váratlan látogatás a neve.
Tizenhárom lépcsőt kellett megtenni az emeletig, John úgy érezte, csak vonszolja magát lépésről lépésre.
Igazság szerint azóta nem aludt rendesen, hogy két nappal korábban követte Michaelt a Grady-telepre, ahol kiderült, mit tesz az unokatestvére. A fekete nő rettegő sikolyai most is ott visszhangoztak a fejében. Johnt a saját sikítására emlékeztette, amikor Zebra azon az első éjszakán nekiesett. Majdnem pontosan olyan sikolyok voltak.
John kinyitotta a biztonsági zárat, és belökte az ajtót. Az első, amit észrevett, hogy az ablakot húsz centire benyomták, a csomagolópapír árnyékoló lecsúszott a keret aljára.

A másik a szag volt. Pár másodpercbe telt, míg rájött, hogy a testéből érkezik. A félelem szaga.
– Átrendezte a szobát. – Ms. Lam az ajtó gombjára tekerte a táskája szíját, hogy szabad legyen mind a két keze. – Tetszik. – A ruháival kezdte, mindent alaposan átnézett. John azonban csak az ágyára tudott figyelni. Elhúzták szokásos helyéről, a fal mellől, és átlósan a sarokba állították.
Akárki tört be, azt akarta, hogy John tudja, járt itt valaki.
Ms. Lam a hűtő belsejét ellenőrizte.
– A vizeleteredmény rendben van.
John nem tudott válaszolni. Az anyjáról készült fényképe. Valaki kettészakította, kitépte Johnt a képről.
– John?
Felkapta a fejét, ijedten nézett körbe.
– Tiszta volt – majd az ágyra mutatott. – Felemelné?
John előrehajolt, hogy felemelje a matracot. Az ujjbegye valami kemény, hideg dolgot tapintott.
Dermedten állt, egyik keze a matrac tetején, a másik az alján.
– John? – szólt újra Ms. Lam. Tapsolt, hogy sürgesse. – Gyerünk, szívem, nem érek rá egész este.
Elnyílt szájából csurgott a nyál. A mellkasa összeszorult. Remegni kezdett.
– John? – Ms. Lam mellé lépett, megsimította a hátát. – Gyerünk, cowboy, mi a baj?
– R-r-rosszul – dadogott, az egész teste rázkódott. Érezte, hogy a belei ellazulnak, rettegett, mi lesz a következménye.
– Üljön szépen le – nyugtatta, és leültette az ágyra.
A kézfejét John homlokára tette. – Ragad az izzadságtól. Ugye

nem fog lehányni?
– Én… – John nem tudott épkézláb mondatot kipréselni magából. – Én… – A nyitott ablakra, a húszcentis résre bámult.
– Hozzak vizet?
Gyorsan bólogatott, szinte rángott a feje, mint egy bábunak.
– A táskámban van palackos ásványvíz. – Hátat fordított Johnnak, hogy levegye a kilincsről a táskáját. John egyetlen kétségbeesett mozdulattal kikapta a kést a matrac alól, és a nyílt térhez vezető húszcentis rés felé lökte.
Ms. Lam olyan lassan fordult vissza, mint egy lassított filmben.
John visszatartotta a lélegzetét, a szeme sarkából fémes csillanást látott, ahogy a rugós kés az ablak felé vitorlázott.
Ösztönösen köhögni kezdett, előrehajolt, igyekezett elnyomni az ablakpárkánynak csapódó, majd a padlót érő kés tompa puffanását.
– Tessék – Ms. Lam kinyitotta az üveget. – Igyon pár kortyot.
John szót fogadott, aztán megtörülte a homlokát, és megkockáztatott egy pillantást az ablak alatti szőnyegre. Üres. Nem volt ott semmi.
– Most már jobb – veregette meg Ms. Lam a hátát. – Elkapta a rontás, de már elmúlt, igaz?
John csak bólintott, képtelen volt megszólalni.
– Akkor nézzünk a matrac alá. – Amikor John vissza akarta adni a palackot, csak a fejét rázta. – Kösz, de rengeteg van a kocsimban.
John reszkető lábbal állt fel. Megint az ablakra nézett, és alatta az üres szőnyegre. A kés kirepült az ablakon. Nincs más magyarázat.

Amikor John a falnak támasztotta a matracot, Ms. Lam még többet akart.
– A rugós vázat is.
Most nem volt svábbogár az ágy alatt, de a szőnyeg még mindig évtizedes mocskot őrzött. John annyira ideges volt, hogy kis híján összeesett.
– Tegyen mindent vissza a helyére. – Közben átlapozta az ágy mellett könyveket. Ha látta is az elszakított fényképet, nem tett rá megjegyzést. – Befejezte az *Egy tiszta nő*t?
– Igen – felelte John meglepetten. – Igen, asszonyom.
– Akkor mondja meg, John, ki keresztelte meg Tess babáját?
John szótlanul bámulta a szakavatottan kifestett szemeket. A nő pislogott.
– John?
Trükkös kérdés. Be akarja ugratni. Végül csak megszólalt:
– Tess. – És hiába tudta, hogy ez az igazság, mégis reszketett, hogy rossz választ mondott. – A pap nem volt rá hajlandó, úgyhogy ő maga keresztelte meg.
– Nagyon jó. – Mosolygott, körbenézett a szobában. – Nem talált még más helyet?
Ezt már egyszer kérdezte.
– Keresnem kéne?
Ms. Lam keskeny csípőjére tette a kezét.
– Én nem tudom, John. De mintha kinőtte volna ezt a helyet.
– Hát, én…
– Van egy ház a Dugdale-en. Egy bizonyos Mr. Applebaum tartja fenn. Ha gondolja, még ma este felhívom.
– Jó. – Korábban soha nem ajánlotta fel a segítségét, és

aggasztotta, hogy most vajon miért teszi. De azért megköszönte. – Köszönöm. Nagyon jó lesz.
– Gyorsan költözzön el innen, érti? Mondjuk már holnap.
John nem értette ugyan, minek a nagy sietség, de elfogadta.
– Rendben.
A nő a vállára vetette a táskáját, belenyúlt, kereste a kulcsait.
– És John?
– Igen, asszonyom?
– Nem tudom, mit dobott ki az ablakon, amíg hátat fordítottam – felnézett, úgy mosolygott, mint egy elégedett macska –, de feltétlenül intézze úgy, hogy az új helyre már ne kövesse.
John meg akart szólalni, de a nő megrázta a fejét, hogy ne folytassa.
– Nem szeretem, amikor valaki csőbe akarja húzni a pártfogoltamat – mondta. – Amikor visszakerül – és higgye el nekem, a feltételesek hatvanöt százaléka visszakerül –, az azért lesz, mert maga elbaszta, és nem azért, mert valami degenerált alak, egy Barney Fife, egy atlantai zsernyák ki nem állhatja.
John szíve a torkában dobogott. Michael felhívta a nőt. Megtalálta, amit John a szerszámosdoboz alján hagyott, és úgy döntött, nem hagyja annyiba. Csak azért nincs még börtönben, mert Ms. Lam a szabályok szerint szeret játszani.
– Vigyázzon magára, John. – Felé bökött a kocsikulccsal. – És ne feledje, magán tartom a szememet.

HUSZONHETEDIK FEJEZET

Betty karmai hangosan kopogtak az aszfalton. Will a szokásos esti sétára vitte. Az első közös napjukon megpróbálta, hogy együtt fussanak, de végül a karjában kellett cipelnie a kimerült ebet. Roppant idegesítette, hogy a kutya követte a futó test mozgását, rámászott, lógatta a nyelvét, a lábacskáit Will tenyerének feszítette, szorosan a férfi mellkasához bújt, miközben ideiglenes gazdája igyekezett nem tudomást venni arról, hogy az emberek furcsa tekintettel méregetik.
Poncey-Highlands átlagos, csendes környék volt, laktak itt nehéz sorsú művészek, melegek és néha-néha hajléktalanok. A hátsó tornácról Will elláthatott a Carter Centerig, ez adott otthont a Carter Elnök Könyvtárnak, a Piedmont Park pedig rövid kocogásnyira volt a háztól. Hétvégeken a Ponce de Leonról egyenesen a Stone Mountain Parkba juthatott, ahol biciklizhetett, kirándulhatott, vagy csak leült és élvezte, ahogy a nap kibukkan Észak-Amerika leghatalmasabb gránittömbje fölött.
Bármilyen szép volt is Észak-Georgia hegyvidéke, Willnek hiányzott az otthon ismerős környezete, ahol ösztönösen tudta, mit hol talál, tudta, merre biztonságos a környék, hol vannak a kívülről lepukkantnak látszó, ám a város legistenibb konyháját működtető éttermek. Szerette a sokféleséget, hogy az utca végén a szivárványszínű hippikomunnával szemben emelkedik a mennonita templom. Nem zavarta, hogy a hajléktalanok kurkásszák
a szemetet, és kiabálnak, ha nincs benne semmi használható. Mindig Atlanta volt az otthona, és ha Amanda Wagner tudná,

mennyire boldog, hogy visszatérhetett, hát abban a szent minutában röpítette volna vissza a hegyekbe, azt se mondhatta volna, hogy bikkmakk.
– Hahó – a szembe jövő kocogó kacéran köszöntötte, mellkasa csillogott az esti holdfényben. Will, aki egész életében olyan városban élt, ahol meglehetősen sok volt a meleg, megtanulta, hogy az efféle közeledést bóknak, és ne a férfiatlanság jelének tekintse. Nyilván, ha valaki egy háromkilós kutyust sétáltat rózsaszín pórázon (ez volt az egyetlen, ami elég hosszú volt), akkor függetlenül attól, hol lakik, meglehetős figyelemre számíthat.
Will elmosolyodott arra a gondolatra, mennyire nevetségesen nézhet ki, de a mosoly nem maradt sokáig az arcán, mert az agya újra azokat a teóriákat őrölte, amelyek szinte egész nap foglalkoztatták.
Ráállították egy ügyre, és minél többet agyalt, annál erősebbek lettek a Michael Ormewoddal kapcsolatos kezdeti rossz érzései. A nyomozóval, ha éppen szemben állt az emberrel, semmi gond nem volt, de amikor közelebbről megvizsgálta, ilyen-olyan fogyatékosságokra és jellembeli hibákra bukkant, ezek közül a legsúlyosabb, hogy a hivatásából adódó hatalmát kihasználva szexuális kapcsolatra kényszerített nőket. Ezen a részleten Will nem tudta túltenni magát. Az utcalányok nem azért stricheltek, hogy fantasztikusat szexeljenek és izgalmas beszélgetések részesei legyenek. Pénzért csinálták, és ezt akár beleegyezésen alapuló üzleti ügyletként is magyarázhatjuk, de Michael esetében pénz nem cserélt gazdát. A jelvény adta hatalmával visszaélve kényszerítette a nőket. Will szerint pedig ez nemi

erőszak. Mindamellett nem nagyon tudott arra az emberre, akivel az elmúlt két nap java részét töltötte, nemierőszaktevőként gondolni. Apa, férj, látszólag köztiszteletnek örvendő zsaru, az igen. De erőszaktevő? Egyértelmű, hogy a pasinak két arca van, és minél többet gondolkodott róla Will, annál bizonytalanabbá vált mind a kettő.

Azzal, hogy a Georgiai Nyomozóirodának dolgozott, Will az ideje nagy részében kegyetlen bűnözőket kergetett, ám ha a hegyi élet valamire megtanította, az az, hogy az emberek csak a legritkább esetekben igazán jók vagy igazán rosszak. Blue Ridge-ben, ahol a nyomor, a gyártelepek bezárása, a helyi bányászok sztrájkja gyakorlatilag tönkretette a kis hegyi közösséget, elmosódott a jó és a rossz közti határ. Will sokat tanult ott fenn, és nemcsak az emberi természetről, hanem saját magáról is.

A Georgiai Nyomozóiroda nyolcadik régiója az állam legnagyobb kerülete volt, tizennégy megyét szolgált ki és Tennesseetől az észak-karolinai államhatárig húzódott. Akikkel Will az északnyugati georgiai irodában dolgozott, meglehetősen érzéketlenek voltak a helyiek iránt, mintha azok fölött állnának, akiket szolgálnak. Will főnökét „Yip” Gomeznek hívták, hogy pontosan miért, azt Willnek nem sikerült kiderítenie, de a fickó azt mondta Willnek rögtön az első találkozásukkor, hogy ne is próbáljon élvezkedni a helyi lányokkal.

– Nekem már megvolt az összes lány, akinek még saját foga van – nevetett –, nem volt miben dúskálni, nem bizony.

Will arca valószínűleg elárulta, mit gondol – Angie mindig mondta neki, hogy a kelleténél magasabb az ösztrogénszintje –,

mert attól fogva Yip a legmocsokabb munkákat adta Willnek. Teljesen kizárták abból a fedett műveletből, amely az iroda történetének legnagyobb fogása volt. A helyiekkel együttműködve Yip segített felszámolni egy kakasviadalra szakosodott vállalkozást, amely három különböző államban és tizenkét megyében működött. Az ügybe belekeveredett a szomszéd város polgármestere, akinek saját páholya volt, hogy le ne maradjon az eseményekről. Annak ellenére, hogy a nyomravezető egy csapat dühös feleség volt, akiknek elegük lett abból, hogy a férjük eljátssza a fizetését, a glóriát azért a fedett művelet kapta. Yip és a haverjai az 515-ös melletti Blue Havanában ünnepeltek, miközben Will az autójából figyelt egy elhagyott csirkefarmot, amelyet állítólag metadonlaboratóriummá alakítottak át. Nem mintha ezekkel az emberekkel akart volna inni, de akkor sem hívták meg, és ez volt a lényeg.

Annak ellenére, hogy a látványos és dicsőséges akciókból rendre kihagyták, Will szívesen gondolta úgy, hogy fontos és hasznos munkát végzett a hegyekben. A metadon csúnya drog. Lealacsonyítja az embereket, azt utcasarkon hagyják miatta a gyerekeiket, szétteszik a lábukat bármiért, amitől repülhetnek. Will sok tönkrement életet látott már azelőtt is, hogy Blue Ridge-be került. Nem volt szüksége külön érvelésre ahhoz, hogy a körzetében minden labort porig akarjon rombolni. Veszélyes munka volt. Az úgynevezett vegyészek, akik az összetevőket állították elő, a saját kezükbe vették az életüket. Egyetlen szikra felrobbanthatott egy egész épületet. A gyártás során keletkezett por úgy eltömte a tüdőt, mintha gyurmát nyomtak volna bele. A

veszélyes hulladékosokat kellett kihívni, hogy takarítsanak ki, mielőtt Will bemehetett és összegyűjthette a bizonyítékokat. Már a laborok elpucolása is anyagi csődbe döntötte a helyi rendőrkapitányságokat és a seriffirodákat, az állam pedig nem bizonyult nagyon segítőkésznek.

Will néha úgy gondolta, hogy a hegylakók egy részének a metadon volt az új remény, az áru terítése tette lehetővé, hogy etessék és ruházzák a gyerekeket. Nem volt könnyű helyzetben, amikor össze kellett kapcsolnia az atlantai utcákon kóválygó drogosokat azokkal a hétköznapi emberekkel, akik a hegyekben készítették a drogot. Nem mintha ezzel azt akarta volna mondani, hogy angyalok voltak.

Volt köztük néhány igazán rémes alak, szimplán szemetek, akik bármit megtettek azért, hogy legyen pénzük a szenvedélyükre. Mások esetében nem volt ilyen egyértelmű a helyzet. Will találkozott velük a boltban, vagy a helyi pizzázóban, látta, amikor vasárnaponként a gyerekekkel kijöttek a templomból. Ők rendszerint nem voltak fogyasztók. Nekik ez volt a munkájuk – egyeseknek az egyetlen lehetőség –, amiért pénzt kaptak. Emberek haltak meg, életek mentek tönkre, de ez nem tartozott rájuk.

Will nem értette, hogy voltak képesek ilyen szépen, szabályosan elválasztani az ocsút a búzától. De valami hasonló tendenciát figyelt meg Michael Ormewoodnál is. A nyomozó elvégezte a munkáját – és mindenki szerint jól végezte el –, de ott volt az a másik énje, amelyik pontosan azokat az embereket bántotta, akiket meg kellett volna védenie.

Betty az egyik bokor tövében elvégezte a dolgát, Will pedig

zacskóval felszedte az eredményt. A zacskót a szemétládába dobta, és elindult hazafelé. Azon kapta magát, hogy a szomszéd ház ablakát nézi, vajon mikor jön haza az öregasszony. Mintha a gondolataiban olvasna, a kutya rángatni kezdte a pórázt, és a kocsifeljáró felé húzta Willt.
– Jól van, nyugi – mondta, miközben kinyitotta a bejárati ajtót. Letérdelt, lecsatolta a pórázt, a kutya pedig szélsebesen átrohant a szobán, felugrott a kanapéra, és kényelembe helyezte magát a párnákon. Will minden reggel, mielőtt munkába indult volna, felverte a párnákat, és a kanapé háttámlájának döntötte őket, és Betty minden este sikeresen ledöntötte, és a maga számára ággyá alakította. Trónnak is nevezhette volna, de mégiscsak nevetséges, hogy egy felnőtt embernek ilyen gondolatai legyenek egy kiskutyával kapcsolatban.
Will bement a szobájába és levette a zakóját. Épp a mellényét gombolta ki, amikor megcsörrent a telefon. Először nem ismerte fel a magas, vékony hangot.
– Lassabban – mondta. – Ki beszél?
– Cedric – sírta a kisfiú. – Jasmine eltűnt.

Cedric biztosan várta Willt, mert abban a pillanatban, hogy Will begördült a parkolóba, máris kinyílt a kilences ház lépcsőházi ajtaja, és a kisfiú kirohant.
– Muszáj csinálnia valamit – követelte. Az arca feldagadt a sírástól, nyoma se volt a délelőtti, ha nagy leszek, gengszter leszek viselkedésnek. Rémült kisfiú, aki rettenetesen aggódik a nővére miatt.
– Minden rendben lesz – nyugtatta Will, bár tudta, hogy ezek a

szavak semmit se jelentenek, ám mégis ki kellett mondania őket.
– Gyerünk – Cedric kézen fogva húzta az épület felé.
Will három emeletet ment utána. A fordulónál épp megkérdezte volna, hogy mi történik, de az egyik ajtóban egy öregasszony állt.
Kifakult bordó házi ruha, hozzá illő zokni, ami vékonyka bokája körül harmonikázott. Az egyik kezében bot, a másikban mobil. Fekete, műanyag keretes szemüveg és rendetlen haj. Mérgesen ráncolta az arcát.
– Cedric – mély hangja végigrezgett a hosszú folyosón. – Mit akarsz azzal az emberrel?
– Zsaru, nagyi. Segíteni fog.
– Rendőr – javította ki az öregasszony, mintha iskolában lennének. – És erős kétségeim vannak a segítséggel kapcsolatban.
Will Cedric kezét fogta, de a másikkal kihalászta a zsebéből a jelvényét. Előrelépett, és megmutatta az asszonynak.
– Cedric szólt, hogy az unokája eltűnt.
Az asszony alaposan megnézte a jelvényt és az igazolványt.
– Maga egyáltalán nem látszik rendőrnek.
– Nem – felelte Will és az igazolványát újra zsebre tette. – Most tanulom, hogy ezt bóknak vegyem.
– Cedric – mondta határozottan a nő –, menj és rakj rendet a szobádban.
– De nagyi… – Az öregasszony szigorú tekintete azonban beléfojtotta szót, így engedelmesen elindult.
Az öregasszony jobban kinyitotta az ajtót, Will látta, hogy a

lakás Aleesha Monroe lakásának pontos mása. A kanapé nyilván ágyként is szolgált, az egyik végén lepedő, párna, paplan szépen összehajtogatva. A kanapé két oldalán egy-egy füles fotel, a cserélhető huzat a nyilvánvaló hiányosságokat volt hivatva elrejteni. A konyha tiszta, de zsúfolt, az elmosott edények a mosogató melletti csöpögtetőn. A sarokban felállított műanyag ruhaszárítón alsónemű száradt. A fürdőszoba ajtaja nyitva, de a hálószobáé csukva, az ajtóra óriási SpongyaBob Kockanadrág-plakátot ragasztottak.

– Eleanor Allison vagyok – közölte, miközben az ablak melletti székhez bicegett. – Gondolom, leülne.

Will csak ekkor vette észre, hogy nyitva maradt a szája. Könyvek mindenütt – a szétesés határán billegő, ócska könyvszekrényekben, de a fal mellett is, szépen felstószolva.

– Csodálkozik, hogy egy fekete nő tud olvasni?

– Nem, én csak…

– Maga is olvas?

– Igen – és csak részben hazudott. Minden harmadik hangos könyv után rákényszerítette magát, hogy legalább egy teljes könyvet elolvasson. Nyomorult feladat, legalább két hétig tartott, de ezzel bizonyította, hogy ha akar, tud olvasni.

Eleanor nézte, ő pedig megpróbált javítani a helyzeten.

– Tanárnő volt?

– Igen, történelmet tanítottam. – A lábát egy zsámolyra tette, a botot maga mellé támasztotta. Will látta, hogy mind a két bokáján fásli van.

– Artritisz. Tizennyolc éves korom óta.

– Sajnálom.

– Nem a maga hibája, igaz? – Intett a vele szemben lévő szék felé, de Will nem ült le. – Áruljon el valamit, Mr. Trent. Mióta számít a Georgiai Nyomozóiroda különleges ügynökének egy eltűnt fekete lány?
Willnek kezdett elege lenni az állandó feltételezésekből.
– Ma egyetlen fehér lány se tűnt el, úgyhogy sorsoltunk.
Az asszony csúnyán nézett.
– Maga nem vicces, fiatalember.
– Ahogy rasszista disznó se vagyok.
Farkasszemet néztek, majd az asszony bólintott, mint aki eldöntötte, milyen ember a másik.
– Az isten áldja meg, üljön már le.
Will végül engedelmeskedett, belesüllyedt az alacsony, régi székbe, a térde gyakorlatilag a fülét verdeste.
Igyekezett a lényegre térni.
– Cedric hívott.
– És honnan ismeri Cedricet?
– Délelőtt találkoztunk. Az atlantai rendőrség egyik nyomozójával jártam itt, az emeleti fiatal nő halála ügyében.
– Fiatal nő? – ismételte. – Egy nappal se volt kevesebb negyvennél.
Will ezt már Pete Hansontól is hallotta a boncoláskor, de az idős nő szájából valahogy igazabbnak hangzott. Aleesha Monroe legalább huszonöt évvel volt idősebb a többi áldozatnál. Mi késztette a gyilkost, hogy eltérjen a szokásától?
– Miért érdekli a nyomozóirodát egy kábítószerfüggő prostituált halála? – kérdezte Eleanor.
– Annak az osztálynak vagyok a munkatársa, amelyik a helyi

rendőrségnek nyújt segítséget, ha szükséges.
– Ügyes válasz, fiatalember, de nem felelt a kérdésemre.
– Igaza van – ismerte el. – Mondja, mikor vette észre, hogy Jasmine eltűnt?
Az asszony összeszorította a száját, kemény tekintettel méregette Willt. A férfi kényszerítette magát, hogy állja a vizslatást, és az járt a fejében, milyen lehetett az osztályteremben, olyan-e, aki engedi, hogy a butuska gyerekek hátul meghúzzák magukat, vagy olyan, aki a fülüknél fogva cibálja őket az első sorba, és kiabál, mert nem tudják a helyes választ a táblára felírt kérdésre.
– Rendben – Eleanor döntött. – Azt gondoltam, Jasmine a szobájában van, és a leckéjét írja. Amikor enni hívtam, nem jött. Benéztem a szobába, és nem volt ott.
– Ez hánykor volt?
– Öt óra körül.
Will az órájára nézett ugyan, de valójában a tévé digitális kijelzőjén látta, mennyi az idő.
– Tehát a maga tudomása szerint öt órája ment el.
– Azt akarja mondani, hogy még egy napot kell várnom, csak utána lesz komoly a dolog?
– Nem vezettem volna idáig, Ms. Allison, hogy ezt mondjam. Akkor csak egyszerűen felemelem a telefont.
– Úgy gondolja, hogy ez is csak egy fekete lány, aki megszökött egy fiúval? De én ismerem ezt a lányt!
– Viszont ma nem volt iskolában – emlékeztette Will.
Az öregasszony az ölében pihenő kezét nézte. Mintha karmok lennének, az ízületi gyulladás csúnya, használhatatlan göbökké

formálta az ujjait.

– Felfüggesztették, mert visszabeszélt a tanárnak.
– Cedricet is?
– Kezd ellenségessé válni a beszélgetésünk – állapította meg Ms. Allison, de azért folytatta. – Nehezen járok, különösen azóta, hogy visszavették a Vioxxomat. Az anyjuk Cedric életének több mint a felét börtönben töltötte. Heroinista, mint Aleesha Monroe volt. Csak abban különböznek, hogy az én Glorymat elkapták.
Will okosan nem szakította félbe.
– Én szabtam meg, mit tehet és mit nem. Ha kellett, egész éjjel fenn voltam, és követtem, ha kiment a házból. Mintha a bőre lettem volna annak a gyereknek, olyan közel álltam hozzá. Minden percét gyűlölte – most is gyűlöl érte –, de én vagyok az anyja, ezt kellett tennem. Ahogy ezekkel is. – Nehézkesen felemelte a kezét és a csukott hálószobaajtóra mutatott. Will az ajtó alatti résen látta, hogy egy árny megmozdul. *Nyilván Cedric hallgatózik,* gondolta.
Eleanor folytatta.
– Glory gyakorlatilag nem törődött ezzel a két gyerekkel. Nem érdekelte, mit csinálnak, csak ne kerüljön bajba miattuk, és beszúrhassa a tűt a vénájába. – Az asszony mélyet sóhajtott, beleveszett az emlékeibe. – Jasmine olyan vad, mint Glory volt, nem tudok vele lépést tartani. Most öt percbe telt, hogy az ajtóhoz jussak és megnézzem, hova rohan Cedric.
Will legszívesebben bocsánatot kért volna, de tudta, hogy az asszony rászólna, mondván, sem az egészségi állapota, sem az a nyomorúság, ahogy egész életében azon volt, hogy helyesen

cselekedjék, miközben ráomlottak a falak, nem Will hibája.
– Cedric még kisbaba volt, amikor Glorytól elvették a felügyeleti jogát. – Nehezen, de előrehajolt. – Cedric okos fiú, Mr. Trent. Okos, akinek van jövője, ha távol tudom tartani a bajtól, amíg felnő. – Összeszorította a száját. – Valamit titkol előlem. Imádja a nővérét, és az is őt. Úgy szereti, mintha az anyja lenne, mert annak kellett lennie, amikor Glory buzgón lőtte be magának azt a szemetet. – Kis szünetet tartott. – Azt hiszem, rá jobban tudok hatni. És az is biztos, hogy Jasmine nagyon szereti, és nem akarja, hogy belekeveredjen az itteni vircsaftba, hogy összejöjjön a bűnözőkkel, bandázókkal és a többi semmirekellővel. Ő maga benne van, de pontosan tudja, hogy az öccse többet érdemel.
– Jasmine máskor is megszökött? – kérdezte Will.
– Kétszer, de azért, mert előtte veszekedtünk. Tegnap viszont nem volt veszekedés. Kivételesen egész héten nem volt semmi baj. Jasmine nem haragudott rám, vagy nem haragudott jobban, mint ahogy bármelyik kamasz lány haragszik arra, aki ellenőrzi.
– Van fiúja?
– Fiú? Tizenöt évvel idősebb nála.
– Hogy hívják?
– Luther Morrison. Manderly Armsban, Basil Avenue-n lakik, innen körülbelül három mérföldre. Már felhívtam. Azt mondta, Jasmine nincs ott. Eddig valahányszor elszökött a lány, mindig felhívtam Morrisont. Mindkét alkalommal megmondta, hogy Jasmine nála van. Mert úgy tesz ugyan, mintha elhinné, hogy Jasmine tizenhét éves, de olyan biztos, hogy tudja, mennyi idős valójában, mint amilyen biztos, hogy én itt ülök. És bármit

megtesz, amit mondok, csak ne hívjam rá a rendőröket.
– És miért nem hívta rá a rendőröket? Jasmine tizenhárom, az a férfi majdnem harminc. Ez megrontás.
– Mert az anyjánál már megtanultam, ha egy lány eldönti, hogy tönkreteszi magát, akkor azt nem lehet megállítni. Ha a férfit letartóztatják, akkor keres majd magának egy másikat, aki rosszabb lesz ennél a Morrisonnál, már ha ez lehetséges.
– Nagyi? – Cedric bekukucskált a hálószobából. – Kész vagyok a rendrakással.
– Gyere ide, gyermek. – Kinyújtotta felé a karját, a fiú pedig odament hozzá. – Amint rájöttem, hogy Jasmine eltűnt, azonnal hívtam a rendőrséget. Biztosan tudja, mit válaszoltak.
– Azt, hogy várjon huszonnégy órát, vagy negyvennyolcat, ha tudják, hogy már máskor is eltűnt.
– Pontosan.
– Nagyon kiborultál, amikor felhívtál. Megmondanád, miért? – kérdezte Will Cedrictől.
Cedric előbb a nagyanyjára, azután Willre nézett. Megvonta a vállát.
Az idős hölgy mocorgott, a házi ruha első zsebébe nyúlt.
– Kísérd ki Mr. Trentet, és nézd meg a postát, szívem, jó? Mr. Trent? – Will igyekezett kikászálódni a székből. – Köszönöm, hogy törődött velünk.
– Ne fáradjon, kérem – mondta Trent, amikor az asszony megpróbált felállni. – Amint megtudok valamit, rögtön értesítem. – Előrenyúlt, hogy kezet fogjon, de félúton megállt, eszébe jutott, hogy a kézszorítás fájdalmas lehet. Ám az idős asszony elkapta a kezét, és meglepő erővel megszorította. –

Kérem, Mr. Trent – mondta könyörögve –, keresse meg.
– Igen, asszonyom – felelte, tudva, hogy az idős nő büszke, és rettentő nehezére esett segítséget kérni.
Cedric után ballagott le a lépcsőkön, ki a parkolóba. Az utcai lámpák fényében minden kísértetiesnek látszott, és Will rádöbbent, hogy vasárnap este csak pár órával korábban gyilkolták meg Aleesha Monroe-t. Cedric a füves részhez ért, itt álltak a postaládák, és itt ugrott rá délelőtt a nővére.
Will nézte, ahogy a kisfiú a zárba csúsztatja a kulcsot, megvárta, amíg kiveszi a postát, és csak utána szólalt meg.

– Ez fontos dolog Cedric.
– Tudom.
– El kell mondanod, amit Jasmine-ről tudsz. Miért mondta neked, hogy ne beszélj a rendőrökkel?
– Azt mondta, mind rossz emberek.
Öt mérföldes körzetben nagyjából mindenki hasonlóképpen érzett.
– Mondd el, mi történt vasárnap.
– Semmi.
– Cedric, ez most nem fog működni. Jasmine eltűnt, te pedig hallottad, mit mondott a nagymamád. Tudom, hogy hallgatóztál. Láttam az árnyékodat.
Cedric megnyalta a száját, és szortírozta a postát.
Will letérdelt elé, két kezét Cedric vállára tette.
– Mondd el.
– Volt itt egy ember – kezdett bele végre Cedric, aki sokkal készségesebb lett most, hogy a vele szemben álló alacsonyabb lett. – Pénzt adott Jazznek, hogy telefonáljon valakinek. Ennyi.

– Kinek telefonáljon?
– A rendőrségre. Hogy megmondja, Leeshát bántották.
Will a válla fölött a telefonfülkére nézett. Sötét volt, a mellette álló lámpa nem világított.
– Azt kérte, hogy telefonáljon a fizetős fülkéből?
Cedric bólintott.
– Semmi értelme sem volt. Nyugodtan használhatta volna a mobilját. Mindenki tudja, hogy a mobilt nem lehet lekövetni.
– Fizetett neki? – kérdezte Will.
– Húsz dolcsit. Meg adott egy tízcentest a telefonra.
Will elengedte a fiú vállát és a sarkára ült.
– Mennyibe kerül itt egy hívás? Ötven cent?

– Annyi – felelte Cedric. – És Jazz meg is mondta neki, hogy egy tízes szart sem ér, akkor a pasas nagyon ideges lett, és adott Jazznek két negyeddollárost.
Will azon törprengett, mennyi esély van arra, hogy megtalálnak két negyeddollárost, rajta a gyilkos ujjlenyomatával. Azután meg azon, hogy valóban Aleesha gyilkosa kérte-e meg a kislányt, hogy telefonáljon. Miért fizetne a gyilkos azért, hogy valaki jelentse a bűnténytt.
– Felismerted a férfit?
A fiú megint a kezében lévő levelekkel játszott.
– Gondolod, hogy felismernéd, ha látnád fényképen?
– Fehér volt – közölte Cedric. – Nem láttam jól. Itt álltam.
Will a fülke felé fordult. A parkoló és a postaládák körül elég erős volt a világítás ahhoz, hogy elvakítson egy felnőtt embert, de egyik se világította meg a telefonfülkét.
– Szerinted mi történt? – kérdezte.

A fiú nem válaszolt azonnal. Viszont újfent játszani kezdett a levelekkel.
– Eddig mindig szólt előtte – mondta végül. – Amikor elment Lutherrel, mindig előre szólt, hogy ne aggódjam.
– Miután Jasmine telefonált, merre ment el a férfi?
Cedric a kijárat felé vezető utcára mutatott.
– Nem volt kocsija?
– Nem tudom. Itt kinn voltunk, mentünk volna Freddyhez, de a pasas utánunk kiabált. Jazz azt mondta, menjek tovább Freddyhez, de én maradtam, hogy biztos minden rendben legyen.
Will elgondolkodott, milyen lány az, aki sötétben odamegy egy ismeretlen férfihoz. Talán messzebbre jutott a rossz felé vezető úton, mint ahogy azt a nagyanyja gondolta.
– Hol van az a Freddy?
Cedric az utca túloldalán álló épületre mutatott.
– Jasmine veled ment a telefon után?
– Utána igen.
– És a férfi meg a főút felé tartott.
Cedric bólintott, de úgy harapdálta az alsó ajkát, mint aki még mondana valamit. Will csendben várakozott, végül a kisfiú megszólalt.
– Jazz azt mondta, hogy sikoltozást hallott a lépcsőházból. Leesha kiabált.
– Mit kiabált?
– Azt Jazz nem tudta. Csak kiabált, mint akinek fáj, de hát ilyet korábban is csinált. Leesha időnként férfiakat visz fel, és azok olyan kegyetlenkedők, de Leesha azt mondja, nem bánja.

– Cedric – Will ismét a fiú vállára tette a kezét. – Most nagyon őszintének kell lenned. Látta Jasmine, hogy ki bántotta Aleeshát? Beszélt vele valaki? Mondott neki valaki valamit?
Cedric megrázta a fejét.
– Azt mondta nekem, nem látott és nem hallott semmit.
– Úgy mondta, mint ma délelőtt, mert ha azon egy kicsit elgondolkozik az ember, azt is gondolhatja, hogy azt mondja, talán mégis hallott valamit, csak nem akarja elmondani senkinek.
– Nem – tiltakozott Cedric. – Nekem elmondta volna.
Will ebben nem volt biztos. Jasmine meg akarta védeni az öccsét. Nem mondott volna olyasmit, amivel veszélybe sodorhatja.
Cedric a zsebébe nyúlt, és kivett egy húszdollárost.
– Ezt akarta – mondta Willnek. – Elvettem a pénzt, amit a telefonálásért kapott. Ezért kergetett. – Oda akarta adni Willnek a pénzt.
– Őrizd meg nekem – mondta Will, tudván, hogy semmit nem tud kezdeni a bankjeggyel. – Jasmine nem azért ment el, mert elvetted a pénzét, Cedric. Ugye tudod?
A fiú vonogatta a vállát, és közben elejtette a borítékokat. Will lehajolt, hogy segítsen neki. A borítékok színe alapján a többségük számla volt, meg reklámújságok. Valószínűleg Willre is ezek várnak otthon, ha kinyitja a postaládáját.
Végignézte a levélládákat.
– Cedric?
– Igen?
– Aleeshának is volt itt postaládája?

– Igen – mutatott a fiú egy magasabban lévő dobozra.
Will megjegyezte a számot.
– Menjünk szépen haza, rendben?
– Én jól vagyok.
– Valamit ellenőriznem kell Aleesha lakásában. Hazakísérlek.
Cedric lassan ballagott fel a lépcsőn. Kulccsal nyitotta ki a nagyanyja lakását, de nem ment be. Figyelte, ahogy Will felmegy a meggyilkolt nő lakásába. Will a hátában érezte a néma helytelenítést: *Hova mész? Azt ígérted, segítesz!*
Willnek még mindig a mellényzsebében volt a lakáskulcs. Becsúsztatta a zárba, elfordította, hallotta, ahogy a nyelv kiakad. Megpróbálkozott a kilinccsel, de hiába. Will soha nem habozott elismerni – legalábbis önmagának –, hogy gondja van a jobb és a bal közti különbségtétellel. Különösen, ha fáradt volt, de még ő is tudta, milyen irányba kell fordítani a kulcsot, ha azt akarja, hogy kinyíljon az ajtó. Visszacsúsztatta a kulcsot a zárba, megpróbálkozott a másik iránnyal, megint hallotta a nyelv kattanását. Ezúttal az ajtó kinyílt.
Akárcsak délelőtt, most is érezhető volt a lakásban, hogy itt valami rossz dolog történt. Megállt az ajtóban, a szobát csak a folyosói lámpa világította meg. A padlón megpillantott egy vércseppet. Mellétérdelt. Gondolkodás nélkül belenyúlt, hogy érezze, friss-e, vagy száraz.

Az ujja tiszta maradt, de korábban nem vette észre ezt a csöppet. Felkattintotta a lámpákat, miközben még mindig a zár járt a fejében. Délelőtt Jasmine és Cedric csinálta a jelenetet, miközben ő az ajtót igyekezett bezárni. Michaellal együtt teljes sebességgel rohantak le a lépcsőn. Talán nem zárta be rendesen

az ajtót. Az biztos, hogy nagyon sietett.
De Will emlékezett rá, hogy bezárta, hallotta a zár kattanását.
Ellenőrizte a lakást, megnézte, hiányzik-e valami. Az olvasási nehézsége miatt Will úgy gondolta, nincs fotografikus memóriája, de azért meg tudta jegyezni a helyszíneket. Emlékezett rá, hol voltak a dolgok, és tudta, ha nem a helyükön.
Itt most valami nem volt rendben. A lakás egyszerűen más érzést keltett.
A limlomos fiók ugyanúgy nézett ki, a kulcskarika most is a sarokban hevert, egy halom számla alatt. Will addig keresgélt, amíg talált egy kisebb kulcsot, olyat, amilyennel Cedric nyitotta ki a postaládát. Aki rendőr bejött ebbe a házba, mind elment a postaládák mellett. Will is, és nem kérdezte meg, volt-e postája Monroe-nak. Igaz viszont, hogy nem ő vezette a nyomozást. Most, hogy Michael rendkívüli szabadságot kapott, az utolérhetetlen Leo Donnelly vette át ezt a feladatot.
Will biztos akart lenni benne, hogy bezárta az ajtót maga után, kétszer is ellenőrizte, csak utána indult le. Mint a telepen minden épületet, a postaládákat is lefújták graffitivel, Will Aleesha ládáját a ráfesett obszcén kép alapján ismerte fel. A kulcs becsúszott, de a zár nehezen engedett. A baj okát akkor tudta meg, amikor végül sikerült kinyitnia. A kis láda tele volt borítékkal. Will halmokba rendezte a borítékokat a színük, színes logójuk alapján. Volt köztük egy sima fehér boríték, az alsó sarkában valami kidomborodott. Kitapo

gatta, úgy érezte, valami fém. A formája alapján keresztnek gondolta. Valaki kézzel címezte meg a borítékot, olyan hurkolt

írással, amit Will meg se próbált megfejteni.
Az órájára nézett, úgy, ahogy nem szokott, addig, amíg rá nem jött, mennyi az idő. Már majdnem éjfél volt. Angie valószínűleg hamarosan hazaér a munkából.

Will Angie első tornácán ücsörgött, a kemény betontól sajgott a feneke. Fogalma se volt, merre jár a nő, ráadásul a mobilja is lemerült, úgyhogy valójában azt se tudta, hány óra.
A telefont jó célra használta, mielőtt az cserben hagyta volna: felhívta az atlantai rendőrségen a kapcsolatát, hogy a Jasmine Allison eltűnéséről szóló bejelentés ne tűnjön el a városban évente több ezer eltűnt személlyel foglalkozó akták tengerében. Jasmine aktája „fontos közlemények” címkét kapott, és Luther Morrison bejárati ajtaján egy rendkívül ingerült zsaru kopogtatott. A járőr átkutatta a házat, talált egy fiatalkorú lányt bent, de nem azt a fiatalkorút, akit kerestek.
Willnek rossz érzései voltak Jasmine eltűnése kapcsán. Cedric szerint Jasmine látott valamit, beszélgetett valakivel, aki kapcsolatba hozható a gyilkossággal. Ettől a kislány vagy értékes lett, vagy feláldozandó, attól függően, kivel beszél az ember, de ami Atlanta városát illeti, Will rossz érzése nem indított el átfogó embervadászatot.
Ezek a gondolatok vitték rá, hogy végül felhívja Michael Ormewoodot, megtudni, mondott-e valamit a lány, mielőtt felszaladt a lépcsőn. Úgy tűnt, Michael az utolsó, aki élve látta. Sajnos a férfi vagy nem volt otthon, vagy nem vette fel a telefonját.
Angie fekete Monte Carlo SS-e a kocsifeljáróhoz érkezett. A

motor úgy zörgött, mintha kavicson gurulna, és Will akaratlanul is összerándult, mert a motor azután is kotyogott, hogy leállította.
Will egy évig javítgatta azt az autót. Éjjelente, hétvégéken, szünetekben. Úgy érezte, az a feladata, hogy valami szépet adjon neki, hogy bebizonyítsa, képes a saját kezével létrehozni valamit úgy is, hogy nem kell ostoba használati útmutatókkal bajlódnia, amelyik megmondja, hogyan kell A anyacsavart és C csapszeget összeakni. A feljárón csillogó friss olajfoltok felértek egy pofonnal.
Angie kivágta az ajtót, és rögtön felcsattant.
– Mi a fenét keresel itt?
Egyértelműen munkához öltözött. Ahogy a kocsiban ült, Will és bárki más az utcán simán beláthatott rövid szoknyája alá.
– Mit csináltál ezzel a kocsival? – kérdezte Will.
– Vezettem. – Kiszállt, és akkora erővel vágta be az ajtaját, hogy az egész jármű beleremegett.
– Csupa olaj a feljáró.
– Nem mondod.
– Elvitted szervizbe?
– Mégis, hova vittem volna?
– Milliónyi szerviz van errefelé. Elhajítasz egy követ, és eltalálsz vele egyet.
– Ha hajigálni akarnék, a fejedet hajigálnám. – Ellökte a bejárattól, hogy kinyithassa az ajtót. – Fáradt vagyok, dühös vagyok, le akarok feküdni. – A válla fölött visszanézett, mintha arra várna, a férfi mond valami olyasmit, hogy ő is menne.
– Beszélnem kell veled – ezt mondta Will.

– Will, miért nem használtad a kulcsodat? – Nem kellett a nyakát nyújtogatnia, mert még a tűsarkúban volt. – Van kulcsod. Miért itt ülsz hidegben, ahelyett hogy bemennél?

Will a leheletén érezte az alkoholt.
– Ittál?
Angie sóhajtott, újabb whiskyillat lebegett a férfi felé.
– Gyere be – mondta, és beillesztette a kulcsot a zárba. – A szomszédjaim épp eleget szórakozhatnak, valahányszor kiszállok ebből a rühes kocsiból, a puncimig belátnak.
Will követte és becsukta maga mögött az ajtót.
Angie a kanapé mellett lerúgta a tűsarkút, bebújt egy papucsba. Gyűlölt mezítláb járni.
– Nem kéne itt lenned. – Felkapcsolta a folyosó lámpáját, és miközben a háló felé ment, elkezdett vetkőzni. – Életem egyik legpocsékabb napja volt. Az összes lány kikészült Aleesha miatt, egész éjjel bőgtek, mintha nem lett volna anélkül is elég bajom.
Will látta mezítelen hátát, a két gödröcskét rózsaszín bugyija felett, aztán becsapódott az ajtó. – Három órakor kaptam egy hívást Canton hadnagytól – folytatta a becsukott ajtó mögül. – Korábbra hívott be, hogy egész délután azzal az elviselhetetlen Ormewooddal kelljen dolgoznom, hogy megtaláljuk valami hülye aktáját abból az időből, amikor még nálunk dolgozott.
Will emlékezett, hogy Ormewood mondott valamit az aktákról, de amilyen rémes állapotban volt délelőtt, igencsak meglepődött, hogy a férfi mégiscsak bement az irodába.
– Két órát ücsörögtem ebben a rohadt kis szoknyában. – Valami puffant a falon, Will úgy vélte, a szóban forgó szoknya. – Közben az a seggfej a nyakamba lihegett, és úgy viccelődött,

mintha kurva jó barátok lennénk.
Will egy órával korábban már bement a házba, a nappali asztalára tette Aleesha leveleit, hogy ne kelljen tartogatnia. Most leült a kanapéra, és átnézte Aleesha postáját, és szabályos kis halmokba rendezte Angie számára.

– Esküszöm, Will – kezdte Angie, amikor kilépett a folyosóra –, nézem ezeket a lányokat, és néha azt gondolom, jobban bánnak velük a stricijeik, mint velem ezek a faszszopók, akikkel együtt kell dolgoznom.
A papucs a sarkának csapódott, ahogy bevonult a konyhába. Will hallotta, hogy kinyílik a frigó ajtaja, jégkocka koccan a pohárnak. Kinyitott egy üveget, öntött valamit, azután becsapta a hűtő ajtaját. A következő pillanatban már Will mellett ült, lerúgta a papucsát, és nagyot kortyolt az italból.
Will mint egy jólnevelt katolikus iskolás lány elborzadt.
– Ezt mind egyedül iszod meg előttem?
A lány a férfi lábára tette meztelen talpát.
– Csak addig iszom, amíg szépnek látlak.
– Ne csináld.
– Mit ne csináljak? – cukkolta, és a férfihoz dörgölte a talpát.
Will megfordult, és a lány pontosan ezt akarta. Hanyatt feküdt a kanapén, a lába a férfi combján, rajta egy cseppnyi fekete köntös és semmi más. A derekánál lazán megkötve, annyira lazán, hogy látni lehetett a sűrű, fekete szőrt.
Will torka elszorult. A szája megtelt nyállal, össze kellett szorítania, hogy ki ne csöppenjen.
– Gondolom, rájöttél, hogy a pasas pedofil.
Will úgy ugrott fel, mint akibe belecsíptek.

– Mi?
– Shelley – mondta nyugodtan. – Feltételezem, megnézted az aktáját.
Will elakarta a szemét, mintha az a tény, hogy nem látja a lányt, megváltoztathatná, amit hallott.
– Pedofil?
Angie furcsán elmosolyodott.
– Tudod, hogy kiabálsz?

Will halkabban folytatta.
– Arra kértél, hogy egy *pedofilt* keressek ki neked?
A kandallóhoz lépett, legszívesebben ököllel verte volna szét a téglákat.
– Hát mégis, mit gondolsz? Vele találkozol? Jesszusom, és én még azon aggódtam, hogy te meg Ormewood…
– Mit mondott? – A hangja megváltozott, ettől mintha az egész szoba kihűlt volna.
– Ki mondott mit?
Felült a kanapén, keresztbe tette a lábát, és eltakarta magát a köntössel.
– Nagyon jól tudod, miről beszélek.
– Nem – ellenkezett. – Fogalmam sincs róla, miről beszélsz.
Angie a levelek mellé tette a poharát.
– Mi ez az egész?
– Tudom, hogy lefeküdtél vele.
– Valódi úriember ez a Michael Ormewood. Elmesélte a részeteket is, ugye? – Szárazon felnevetett, miközben lapozgatta az asztalán heverő leveleket. – Milyen szórakoztató lehetett összehasonlítani a jegyzeteket. Nem csoda, hogy az a

faszfej olyan jókedvű volt délután.
– Nem mondott semmit – felelte Will. – Egyedül jöttem rá.
– Aranycsillagot a nyomozónak – válaszolta, felemelte a poharát, mint aki köszöntőt mond, majd jó nagyot kortyolt. Will nézte, ahogy mozog a torka, nyelt és nyelt, amíg üres lett a pohár. Hátat fordított a nőnek, a kandalló feletti festményt bámulta. Egy triptichon volt, három vászon egymás mellett kinyitva kiadott egy képet, becsukva pedig egy másikat. Will mindig úgy hitte, Angie a kettőssége miatt kedveli ezt a képet. Olyan, mint ő. Belül ilyen, kívül másmilyen. Vagy mint Michael Ormewood, ha már itt tartunk. Milyen tökéletes páros.
– Aleesha postája – vette végre észre Angie. – Most találtad?
Will csak bólintott.
– Michael emberei miért nem ellenőrizték?
Will megköszörülte a torkát.
– Nem tudom.
– Reklám, reklám, számla, számla. – Hallotta, ahogy a levelek egyenként az asztalra esnek. – Hát ez meg micsoda?
Will nem válaszolt, de valójában nem is neki szólt a kérdés.
Hallotta, ahogy felszakítja a borítékot és kiveszi belőle a levelet.
– Milyen szép kereszt – mondta Angie. – Néha láttam Aleeshán.
Will felnézett a festményre, szerette volna, ha tükör, ami megmutatja, mi lakozik a nő bensőjében. Talán az is volt. Két absztrakt kép, amelynek semmi jelentése.
Will érezte, hogy a nő mögé lépett. A keze bekúszott a zakója zsebébe, és kivette a digitális hangfelvevőt.
– Ez új. – Olyan közel állt, hogy a férfi érezte a testéből áradó meleget.

Hallotta, ahogy matat a készüléken. Megfordult.
– A narancssárga gomb.
Angie előrenyújtotta a felvevőt. Will látta, hogy az ujja már a gombon van. A hüvelykujját finoman a nő mutatóujjához nyomta, és beindult a felvétel.
– Kösz.
Will nem tudott rá nézni. Megfordult, megint a kandallónak támaszkodott. Angie leült a kanapéra. A jégkockák csilingeltek a poharában, úgy látszik, elfelejtette, hogy már üres.
– Kedves Mama – kezdte végre olvasni Angie. – Tudom, hogy azt hiszed, azért írok, hogy pénzt kérjek, de csak azt akarom mondani, hogy nem kérek tőled többet semmit. Mindig engem hibáztattál, amiért elmentem, de valójában te hagytál ott minket. Te csináltál belőlem páriát. A Biblia azt írja, hogy a szülők bűne a gyermekekre száll. Én vagyok a kitaszított, az érinthetetlen, aki a te bűneid miatt csak a Páriával élhet.”
– Másképp betűzi a nevét – mondta Angie. – A-L-I-C-I-A és nem A-L-E-E-S-H-A.
Will ingerülten felhorkant. Mintha Angie nem tudná, hogy ezzel az erővel kínaiul is beszélhetne.
– Az aláírásnál helyesen betűzi a nevét, ahogy mindenki szokta. Nyilván akkor változtatott, amikor kijött az utcára. – Angie csak beszélt, Will pedig hallgatta. – A postai bélyegző szerint két hete adta fel. Egy másik pecsét szerint azért nem kézbesítették, mert nem tett rá elég bélyeget. Gondolom, a kereszt miatt túlsúlyos lett, vagy fennakadt valamelyik gépen. – Kis szünet után folytatta. – Beszélsz az anyjával? Az irányítószám szerint nincs messze innen, úgy tíz mérföld. Kíváncsi vagyok, tudja-e

egyáltalán, hogy meghalt a lánya.
Will végre megfordult. Angie kezében a boríték, azt ellenőrizte, nem hagyott-e ki valamit. Felnézett, észrevette, hogy a férfi bámulja.
– Will?
Angie letette a borítékot.
– Bárcsak megtehetnéd.
– Mi kell neked egy olyan pasasban?
– Ha akar, elragadó tud lenni.
Michaelról beszélt.
– Az előtt, vagy az után történt, hogy megtudtad, kihasznált egy lányt.
– Előtte, seggfej.
Will dühös pillantást vetett rá.
– Nem hinném, hogy a jelen helyzetben jogod lenne rám haragudni.
Angie feladta.
– Igazad van.
– Szóval Shelley pedofil?
Angie úgy mosolygott, mintha vicces lenne.
– És gyilkos.
– Szerinted ez tréfa?
Angie a térdére könyökölt, és olyan szemérmesen mosolygott, ahogy jelezni szokta, bármire kapható.
– Ne haragudj rám, bébi.
– Ne keverd ebbe bele a szexet.
– Ez az egyetlen módja, ahogy kommunikálni tudok – ismételte nevetve, amit valamikor egy pszichiáter mondott neki. Will nem

tudta, hogy Angie lefeküdt-e azzal a nővel, vagy nem, de a megfigyelése halálpontos volt.
– Angie, kérlek!
– Mondtam, hogy ma este nem jókor jöttél – felállt és átadta a borítékot. – Gyerünk, Willy – húzta az ajtó felé –, menjél haza.

HUSZONNYOLCADIK FEJEZET

2006. FEBRUÁR 8.
9.24

Angie a Ken nyugdíjba vonulásakor rendezett bulin találkozott Gina Ormewooddal. Egérszerű asszony, aki mintha nem tudta volna, hogy az erős arcfesték csak még jobban kiemeli a pörsenéseket, és az a fodrász, aki tíz dollárnál kevesebbért dolgozik, nem igazán tesz szívességet a vendégnek. Ha aznap este nem dug a férjével, valószínűleg teljesen meg is feledkezik róla. Így viszont tudta, hogy a Piedmont kórházban dolgozik, ami némi kerülővel útba esett Angie-nek, amikor dolgozni ment. Már ha munkának lehet nevezni, hogy az ember a Chesire Bridge úton egy italbolt előtt strichel.
Felhívta a kórházat, hogy biztos legyen benne, Gina Ormewood bent van. Az asszony műszakja húsz perccel később kezdődött, Angie-nek nem volt jobb dolga, hát várt. Amikor a kórházhoz ért, örült, hogy korábban érkezett. Az utca zsúfolásig tele kocsikkal, reménytelen lett volna a közelben parkolni. Angie egy idő után fel is adta. A sürgősségi bejárata előtt álló biztonsági őrnek felmutatta a rendőrigazolványát, és beállt a

mozgássérült parkolóba.
A bejárat körül vagy tucatnyian álltak, mindenkinek cigaretta lógott a szájából.
Angie nem vett levegőt, amíg átvágott a füstön. Gyűlölte a cigarettát, mindig Will égési sebeire emlékeztette. Valaki órákat töltött azzal, hogy a fiú vállcsontja körül kiégesse a bőrét, és obszcén mintákat égessen a bordavonalai mentén.
Angie megborzongott a gondolattól.
A pult mögött ülő férfi fel se nézett, amikor Angie megállt előtte.
– Jelentkezzen be, és üljön le.
Az orra alá tolta a jelvényét, de a férfi még akkor is kerülte a szemkontaktust.
– A kórház vezetésével kell beszélnie, ha a leletekre kíváncsi.
Angie megnézte a férfi névkitűzőjét.
– Nincs szükségem leletekre, Tank.
Na erre felnézett.
– Minek kell magának Gina?
– A férjéről van szó.
– Remélem, meghalt a szemetje.
– Álljon be a sorba. – Önkéntelenül csúsztak ki a szavak, de azt tudta, hogy ez az ember gyűlöli Michaelt.
Tank felállt és alaposan szemügyre vette. Angie munkához öltözött, vagyis úgy nézett ki, mint egy kurva. Attól viszont még zsaru maradt, és a recepciós nem volt idióta.
– Mikorra ér be Gina? – kérdezte Angie.
– Nem akar vele szórakozni. – Ez nem kérdés volt.
– Beszélni akarok vele – válaszolta Angie.

A férfi nem engedte el a tekintetét, mintha a szeméből ki tudná olvasni, hogy bajkeverő-e. Aki ilyen helyen dolgozik, annak valószínűleg kifejlődik az ösztöne.
– Adjon neki még tíz percet – mondta. – Mindig korábban ér be.
– Köszönöm. – Angie az igazolványt és a jelvényt beleejtette a táskájába, és elfoglalta a zsúfolt váróterem egyetlen szabad székét.
Vele szemben egy idős férfi és nő ült, akik valószínűleg Angie-vel egyidősek lehettek, amikor bejöttek ide. A nő undorodva mérte végig Angie-t. A férfi viszont érdeklődve. Atyaég, a pasi, lehet legalább nyolcvan, most meg azon töpreng, mennyi pénz van a tárcájában. A felesége sokszor használt zsebkendőbe fújta az orrát. Nem sok kellett ahhoz, hogy darabjaira zuhanjon. Angie szélesre tárta a lábát.
A férfi elsápadt. A felesége úgy nézett ki, mint aki azonnal szívrohamot kap.
Mielőtt megmozdulhattak volna, Angie felállt, és az újságtartóhoz sétált. Istenkém, micsoda nyomasztó egy hely. Egy váró a bacilusok és betegségek pöcegödre. Aki azt hiszi, Amerikában nincs társadalombiztosítás, töltsön el pár órát a helyi sürgősségi osztályon. Valaki fizeti, hogy a rászorulók és azok, akiknek nincs biztosításuk, orvosi ellátást kapjanak. A fenébe, talán jobban jársz, ha nincs egészségbiztosításod. Ugyanazt a szar ellátást kapod, csak kevesebbet fizetsz érte.
Átlapozta a *Field & Stream,* majd a *Ladies' Home Journal* két évvel korábbi karácsonyi számát, és várta, hogy felbukkanjon Gina Ormewood. Michael tegnap túl messzire ment. Miközben a közrendészetes aktáit nézték át, úgy vigyorgott rá, mint egy

majom, és most már tudta is, hogy miért. Egy dolog, hogy megkefélte – a fenébe is, megérdemelte –, de az, hogy felbosszantotta Willt, az megbocsáthatatlan. Valamit biztos mondott, kicsúszott valami a száján, ami elárulta Willnek, hogy ágyba vitte Angie-t. A nő egész nap férfiakkal dolgozott, a szemeteket le is csukatta, tudta, milyen srófra jár az agyuk. Egy másodperc nem múlhat el anélkül, hogy vagy a szexre gondolnak, vagy beszélnek róla. És az a tény, hogy Michael megkefélte Angie-t, igazán fincsi pletyka volt. Talán még annak a szarcsimbók Leo Donnellynek is kitálalt. Mostanra már az egész kapitányság tudja. Nem csoda, hogy Will megalázottnak érezte magát.

Nem szabad annyit hallgatnia a lányokat. Egy prostinál senki nem gyűlöli jobban a férfiakat. Órákat mesélnek arról, milyen aljasak a férfiak, utána meg el kell menniük az első faszingerrel, aki meglenget egy zöldhasút az orruk előtt. Angie-nek elég baja volt így is a férfiakkal, felesleges, hogy úgy kezdjen gondolni rájuk, ahogy az utcalányok.

Kinyílt az ajtó, felnézett, egy csapat férfi érkezett. Visszaért a képeslaphoz, egy gyümölcstorta receptjébe igyekezett elmerülni, hiába. A fejét majd szétvetették az Ormewooddal kapcsolatos gondolatok. Will csalódott arca. Ahogy ránézett, amikor előző este kedvesen kitolta az ajtón. Micsoda kínokat állhatott ki, amikor Michael dicsekedni kezdett, és beavatta győzelmének intim részleteibe.

Angie lapozott, új receptet olvasott. Ha Michael baszakodni akar az egyetlen, Angie számára fontos emberrel, akkor azonnal duplán kapja vissza. Semmi nem tereli el annyira az ember

figyelmét, mint a családi zűr.
– Robin?
Angie lapozott. Anya–lánya-pulóverek. Milyen szívmelengető.
– Robin? Te vagy az?
A francba! Felnézett. John Shelley állt előtte. Mellette egy fekete fickó, akinek a kezén átvérzett a kötés.
– Jelentkezzenek be – szólalt meg Tank.
– Mindjárt visszajövök – mondta John. A pulthoz vezette a fekete férfit. Nyilván a súlyos vérzés előkelő helyre juttatta a listán, mert Tank azonnal hátravitte a férfit.
John Angie-t bámulta.
– Mit keresel te itt?
– Rutin karbantartás – mutatott az ölére. – Mi történt azzal az alakkal?
– Ray-Ray – magyarázta John. –A seggfej, aki ingyen menetet akart. – Megvágta a kezét egy, a kocsiból kiálló fémdarab. Art megkért, hogy hozzam ide.
– Rendbe jön?
– Ha addig Art ki nem nyírja. – Szemlátomást kereste a szavakat. – Szép vagy – tört ki belőle végül.
Úgy nézett ki, mint egy kurva, de a bók az bók.
– Azt hittem, távol tartod magad tőlem.
– Ó. – Elkomorodott. Egy villanásnyi időre Willre emlékeztette a lányt, az se tudta leplezni az érzelmeit, annak is az arcára volt írva, ha szégyen vagy csalódás érte.
– Gyere – mondta, megfogta John kezét, és kivezette a bejárathoz. Az ajtón belül maradtak, odakint álltak a dohányosok. – Jól vagy? – kérdezte.

A férfi most mosolygott, mint aki reménykedik.
– Jól. És te?
– Amikor legutóbb találkoztunk, azt mondtad, bajban vagy.
John bólintott, és a lábát nézte. Miért van az, hogy a végén mindig olyan férfiakkal beszél, akik a lábukat nézik?
– Örülök, hogy látlak. Tudom, azt mondtam, hogy többet nem kerülök az utadba, de örülök, hogy látlak – mondta John.
– De hiszen nem is ismersz.
John újra elmosolyodott. Atyaég, micsoda édes mosoly.
– Tudok Stewie-ről.
Tudsz ám, csupa hazugságot, gondolta Angie. Az elsőt még sok fogja követni, ha a történelem ismétli önmagát.
– Tényleg szép vagy.
– Ezt már mondtad.
John felnevetett.
– Igyekszem kigondolni valami mást. – Megint nevetett, de nem kínban, hanem mert jól érezte magát a lány társaságában. Megint lenézett a cipőjére, és Angie-nek feltűnt, milyen gyönyörű szempillái vannak, férfinál ilyen szépet még nem látott. Puha, hosszú, barna pillák. John nagydarab férfi volt, majdnem akkora, mint Will, de a mellkasa szélesebb, és sokkal magabiztosabb. A hideg idő ellenére napbarnított volt az arca, és a hajában napszítta csíkok jelezték, hogy egész nap a szabadban dolgozik.
– Te is jól nézel ki – mondta Angie.
John ismét elmosolyodott, és Angie-nek az volt az érzése, hogy a férfi semmit nem akar jobban, mint itt állni és vele beszélgetni egész nap.

Milyen hazugságokkal traktálja? Mennyi idő után fogja bevinni egy takarítókamrába, vagy egy fürdőszobába, ahol jól megkeféli, utána pedig utálni fogja, mert a férfi megbaszta? Mennyi idő után teszi tönkre ennek az embernek is az életét?

– Miért voltál bent, John? – kérdezte.

A férfi mosolya leolvadt az arcáról. A válla meggörnyedt.

Angie a feltételes szabadlábra helyezési aktából persze az alapvető dolgokat tudta, de ott csak a vádat ismertették, a részleteket nem.

– Mondd el, mit tettél.

– Ne akard azt tudni.

– Tegnap este volt egy alumíniumvágányokkal kereskedő ügynököm, aki azt akarta, hogy szopogassam a lábujját, és nevezzem apunak – felelte. – Szerinted van olyasmi, amin meglepődnék?

– Hibát követtem el.

– Mindannyian követünk el hibákat.

John a fejét rázta.

– Nem akarok róla beszélni.

– Hosszú ideig voltál bent. Megöltél valakit?

A férfi idegesen megnyalta a szája szélét. Annyira hasonlított Willre, akár testvérek is lehettek volna. A pokolba, ha Will feslett anyjára gondol, még az se kizárt.

– Vissza kell mennem Ray-Rayjel, nehogy bajba keveredjen.

Angie kinézett az üvegajtón. Gina Ormewood a cigizőkkel ácsorgott. Kék műtősegyenruhája éles ellentétben állt a cigarettával, amelyből nagyokat slukkolt.

– Tényleg örülök, hogy találkoztunk – mondta John.

– Vigyázz magadra.
John elindult, aztán megállt.
– Amikor ennek vége – úgy tárta szét a kezét, mintha valós akadály állna kettejük között. – Amikor ez, ami most folyik, véget ér – folytatta, még mindig kicsit bárgyún –, talán elmehetnénk egy étterembe. Vagy moziba?
– John – kezdte –, szerinted tényleg elmegyünk együtt?
John megrázta ugyan a fejét, de makacsul kitartott.
– Azt remélem, hogy igen, Robin. Ez visz előre. Arra fogok gondolni, hogy veled együtt megyek moziba, veszek neked egy zacskó pattogatott kukoricát, és az ijesztő részeknél talán megfogom a kezedet.
– Olcsóbb lenne, ha ideadnád a pénzt, hogy megfogjam az ijesztő részeidet.
John a kezébe fogta a lány kezét. Angie döbbenten állt, miközben a férfi a szájához emelte a keze fejét, és gyengéden megcsókolta.
– Addigra találd ki, milyen filmet akarnál megnézni. De jó ijesztő legyen ám.
Azzal elment.
Angie a falnak támaszkodott. Hangos sóhajjal engedte ki a tüdejébe szorult levegőt. Itt van egy újabb tökéletesen édes férfi, akit hamarosan tönkretesz. Rendben, történetesen pedofil és gyilkos, de hát senki sem tökéletes.
Gina Ormewood jött be a tolóajtón. Szemlátomást megdöbbent Angie láttán, de ment tovább a sürgősségi osztály felé.
– Hé – szólt utána Angie. – Várjon.
Gina megállt, de nem fordult meg.

– Szeretném, ha békén hagyna.
Angie odament hozzá, és alaposan megnézte. Az asszony ajka felszakadt. A bal szemén olyan véraláfutás, hogy ránézni is fájt. Nem csoda, hogy a pultos férfi gyűlölte Michaelt.
– Mi az ördög történt? – kérdezte Angie.
– Elestem – felelte Gina. Ment volna tovább, de Angie elállta az útját. – Megütötte?
– Mit gondol?
– Jézusmária.
Gina összehúzta a szemét, és végre felismerte Angie-t.
– Maga kefélt a férjemmel.
– Hát, igen – ismerte be Angie, mert tudta, felesleges hazudnia.
– Ha ez segít valamit, volt már jobb menetem is.
Gina elnevette magát, aztán felszisszent, mert az ajkán a seb megint felrepedt. A szája elé tette a kezét, aztán nézte véres ujjait.
– Úristen – motyogta. – Gyerünk ide be.
Kinyitotta a női mosdó ajtaját. Angie követte. Gina apró, törékeny nő volt, edzőcipőben se magasabb százhatvan centinél, és nem több mint ötven kiló. Michael legalább negyven kilóval vert rá. Mintha egy kiskutyát rúgott volna fel.
– Tizenöt éves voltam, amikor megismerkedtünk – kezdte Gina. A mosdónak támaszkodva nézte a tükörben felhasadt ajkát. – Az unokahúgom érdekelte. Egy évvel volt fiatalabb nálam. – Angie tudta, hogy most hagyni kell beszélni. – Olyan aranyos volt – folytatta Gina. – Küldte a leveleket az öbölből, írta, hogy mennyire szeret, hogy vigyázni akar rám. – A tekintete a tükörben találkozott az Angie-ével. – Hát most így vigyáz rám.

Angie a táskájában kotorászott.
– Az elején mindegyik aranyos.
–Tapasztalatból beszélsz?
– A vérfoltos trikóm is megvan hozzá.
Gina elvett egy kéztörlőt, és benedvesítette a csap alatt.
– Miután Tim megszületett – mondta –, minden megváltozott. Mindenért dühös lett. Hozzám sem akart érni. Éjjelente elment, és órákig nem jött haza. – A nedves papírtörlőt véres ajkához szorította. – Volt, hogy egész hétvégére eltűnt. Megnéztem a távolságmérőt, megesett, hogy öt- vagy hatszáz mérföldet is megtett a kocsival.
Angie végre megtalálta a táskájában, amit keresett.
– Hova ment?
– Ha elég sokat vágnak szájon, egy idő után nem kérdezed.
– Fordulj meg – mondta Angie. Egy kis alapozót nyomott a sminkszivacsra, és gyöngéden a Gina szeme körüli véraláfutásra simította. – Clinique – magyarázta. – Ha a szokásos árnyalatodnál egy kicsivel halványabbat használsz, és az ujjaddal bedörgölöd, kevésbé látszik a véraláfutás.
– Téged is megütött?
– Nem. – Angie arra figyelt, hogy eltüntesse a véraláfutást. Igazából olyan részeg volt, hogy nem emlékezett rá, mit csinált vele Michael. Csak annyit tudott, reggel a kocsija hátsó ülésén ébredt, iszonyatosan másnaposan, ráadásul a mellén egy csúnya, mély harapásnyom éktelenkedett, a lába köze pedig még hetekig fájt. Nem mintha ez lett volna az első alkalom, hogy valami ilyesféle rossz történt vele, de most először történt olyasvalakivel, akivel együtt dolgozott.

– Nekem azt mondta, Kennel volt.
– Wozniakkal? – kérdezte Angie. Wozniak volt Michael társa a gyilkosságiaknál. – Mi a fenét csinált Kennel?
– Azt mondta, együtt horgásztak a hegyekben.
Angie összeszorította az ajkát, nem fűzött semmilyen megjegyzést a történethez. Nem tudta elképzelni Kent horgászbottal, de még ha sikerült volna is, Ken nem kifejezetten az a típus, akivel Michael haverkodna.
– Veled is durva volt? – kérdezte szinte suttogva Gina.
Angie bólintott. Az ujjával oldalra billentette Gina arcát, hogy az erős fényben megnézze, mi lett a munkája eredménye.
– Egy állat – mondta Gina, még mindig suttogva. – El akarok szabadulni.
Angie felkent még egy kis alapozót.
– Elhagytad?
– Két napja.
– És most hol laksz?
– Anyámnál. Michael azt mondta, értem jön.
Angie újra ellenőrizte az arcfestést. Tökéletes.
– Feljelentetted már?
Gina keserűen nevetett.
– Rendőr vagy, nem? Te aztán tudhatod, mennyire felesleges.
– Ostobaság – csattant fel Angie. – Elmész a DeKalb megyei kapitányságra, és feljelented. Nem számít, hogy zsaru. Elég, ha rád néznek, és bekasztlizzák.
– És azután? Mi történik, amikor kiengedik?
– Távoltartási végzést adnak ki.
– Nézd meg az arcom. Szerinted a távoltartási végzés

megállítja?
Ebben igaza volt. Angie emlékezetében élénken élt egy kép még az egyenruhás korszakából, amikor egy véres távoltartási végzést hámozott ki a feleség kezéből, akit agyonvert a férje. Kalapáccsal. A gyerekek szeme előtt.
Gina kezet mosott.
– Mit keresel itt?
–Üzenetet akartam küldeni veled Michaelnak.
Gina elzárta a csapot, és megtörölte a kezét.
– Szerinted meghallgat?
– Nem – ismerte el Angie. A táskájából elővett egy névjegyet. – Tessék, a telefonszámom. Hívj fel, ha megint bánt.
Gina nem vette el.
– Úgyis azt csinál, amit akar. Egy hívás nem fog megmenteni. – Megnézte magát a tükörben, lesimította a haját. – Kösz az alapozót. Clinique? – Angie bólintott. – Ebédszünetben majd veszek. Ha Michael megtudja, hogy beszéltem veled, szükségem lehet rá.
– Én nem szólok neki.
Gina az ajtónak támaszkodott.
– Meg fogja tudni. Mindig mindent megtud.
Angie kicsivel tovább maradt a mosdóban, igyekezett összeszedni magát. Szeretett volna Will-lel beszélni, de mit mondhatna? Bementem a kórházba, hogy megfenyegessem Michael feleségét? A szart is kiverte belőle, ja, egyébként, az után, hogy egyetlenegyszer együtt voltunk, egy hónapig nem tudtam egyenesen pisilni? Will megtanulta, hogy tökéletesen uralkodjon az érzelmein. Ez igaz volt a dühre is. De Angie tudta,

hogy ott bujkál a felszín alatt, várva, hogy kitörhessen. Ha Angie valaha elmondja, mi is történt közte és Michael Ormewood között, Will biztosan megöli a férfit.

Fiatal lány nyitott be a mosdóba, de amikor meglátta Angie-t, gyorsan kiment. Na, ez kellett csak a lelkének. Belenézett a tükörbe: istentelenül kifestve, picsányi fehér műszálas szoknya, élénk rózsaszín spagettipántos top, ami alig takart valamit a melléből. Nem csoda, ha az emberek megrémülnek tőle.

Kiment az előcsarnokba, még egy pillantást vetett a sürgősségi osztályhoz vezető ajtókra. Tank Gina két kezét fogta, és beszélt hozzá. Angie nem hallotta, mit, de ki tudta találni. Gina egyszerre sírni kezdett, a férfi pedig magához ölelte. Angie nézte őket, úgy érezte magát, mint egy kukkoló, de nem tudta elfordítani a tekintetét.

Egy terapeuta valamikor azt mondta Angie-nak, azért választ olyan férfiakat, akik bántalmazzák, mert csak ilyeneket ismert. Ugyanez a terapeuta mondta azt is, hogy azért bántja Willt, mert fel akarja dühíteni, hogy a férfi végre eljusson odáig, hogy nem tud uralkodni magán, és megüti. Akkor Angie végre megnyílhat előtte. Akkor valóban fogja tudni szeretni.

Természetesen Angie hazudott a terapeutának a Will-lel való kapcsolatáról. Csak nem fogja egy tökéletesen idegennek elmondani az igazat! A fenébe, hiszen annyit hazudott már, hogy akkor se ismerné fel az igazságot, ha szembejönne vele.

HUSZONKILENCEDIK FEJEZET

11.31

Will az íróasztalánál ült, hallgatta a felvételt, amelyen Angie felolvassa a levelet, amelyet Monroe írt az anyjának. Annyiszor hallgatta, hogy mostanra már szinte kívülről tudta, de hallani akarta Angie hangját, a hanglejtését. Néha lenézett a levélre, megpróbálta követni a szavakat. Angie nem szeretett hangosan olvasni, ez hallatszott is a hangján. Will arra gondolt, ha olyan jól tudna olvasni, mint Angie, akkor állandóan hangosan olvasna.

Kivette a fülhallgatót, és a fejben vázolt diagramra koncentrált. Will képekben látta a világot, mintha egy film kockái lennének. Jasmine Allison arca. Még mindig nem került elő. Az atlantai rendőrség kereste, de Will nem volt biztos benne, hogy olyan komolyan veszik az esetet, mint amennyire kellene. De még ha komolyan vennék is, hol keresnék? Millió hely van, ahova elrejthetnek egy kislányt… és még egyszer annyi, ha már nem lélegzik, amikor meg akarsz szabadulni tőle.

Aleesha Monroe anyja nem volt otthon. Reggel óta többször kereste telefonon, végül a bejárónő vette fel, és közölte, hogy Ms. Monroe-t csak dél körül várják haza.

Will betelefonált a DeKalb-i őrsre, ahol kiderült, semmi újat nem tudnak a Cynthia Barrett-esetről. A gyilkosságiaktól pedig embereket küldetett a telepre. A fülkében hét negyeddollárost találtak, egyiken se volt használható ujjlenyomat.

Egyetlen kis nyomocska sincs, amelyen el lehetne indulni. Csak ez a levél, és a halvány remény, hogy Miriam Monroe tudhat valamit.

Leo Donnelly bekopogott Will irodája ajtaján, és már be is

nyitott.
– Hahó, kolléga.
Will gyorsan a fiókba csúsztatta a diktafont és a fülhallgatót.
– Mi történt?
– Van egy perce?
– Természetesen.
Leo becsukta az ajtót, és leült a Will íróasztala melletti székre. Szemlátomást nyugtalanul nézett körbe.
– Szép ez a hely.
Will szétnézett, azon gondolkodott, vajon gúnyos megjegyzésnek vegye-e. Az iroda olyan apró volt, hogy Will az íróasztal egyik oldalát a falhoz tolta, hogy ne kelljen átmásznia rajta, ha ki akar menni.
Leo olcsó nadrágjába törölte a kezét, és kinézett az ablakon. A férfi mintha sokkos állapotban lenne.
– Mi történt? – kérdezte újra Will.
– Most beszéltem Greerrel. Ő a hadnagyom, tudja.
– Igen. – Will hétfőn találkozott a hadnaggyal, amikor engedélyt kért, hogy részt vehessen a Monroe-nyomozásban.
Leo hitetlenkedve folytatta.
– Most hívták fel udvariasságból a DeKalb-i kapitányságról. Gina távoltartási végzést kért Mike ellen.
– Gina Ormewood? – Will kiegyenesedett ültében. – Milyen alapon?
– Összeverte. Az arcát. – Leo az íróasztalra könyökölt, a tenyerére fektette a fejét. – Greer nem látta a felvételt, de a kolléga, aki felvette a jegyzőkönyvet, azt mondta, nagyon csúnyán eltángálták.

A nyomozó láthatóan megrendült. Will úgy gondolta, Michaelon kívül nem sok barátja lehet a csapatban. Még ha egyikkel-másikkal jóban van is, az nem jelent barátságot.
Leo a hüvelykujjával megdörgölte az arcát.
– Az öregem gyakran megruházta az anyámat. Azt kellett néznem gyerekkoromban.
– Sajnálom.
– Azt hittem, ismerem azt az embert. – Leo nyilván Ormewoodra gondolt. – Ez teljesen váratlanul ért, tudja? Először arra gondoltam, a szuka csak kitalálta, de azután felhívtam Michaelt, és… – elhalt a hangja. – Igyekezett elviccelni, azt mondta, félreértés az egész, hogy az asszony visszavonta a távoltartást, csak azért találta ki, hogy bosszút álljon rajta, mert olyan sokat dolgozik. – Leo szája rángatózott, mintha még most se tudna mit kezdeni a magyarázattal. Régebb óta volt rendőr, mint Will, és valószínűleg százszor hallott már efféle kifogásokat verekedő férjektől.
– Aztán kérdezgetni kezdtem – folytatta Leo. – Szerettem volna megérteni. Gina jó lány, tudja? Okos, mint egy zsák majom. Nem tudom elképzelni, hogy ekkora bajt hozzon a férjére a vicc kedvéért. – Leo Willre nézett, majd kibámult az ablakon. – Azt mondta, menjek a francba, és törődjem a magam dolgával.
Leo számára ez egyet jelentett a bűnösség beismerésével. Will viszont arra talált benne bizonyítékot, hogy Michael csak akkor veszi fel a telefont, ha a kijelző olyasvalakit mutat, akivel ő is akar beszélni.
– Szóval – Leo visszafordult Willhez, közben a térdét alaposan beverte az asztalba. Elszórt néhány káromkodást, majd

folytatta: – Gondoltam, bejövök, és tájékoztatom a Monroe-ügyről.
– Történt valami?
– A stricijét reggel lelőtték.
– Baby G.-t?
– Kettő a hasába, egy a fejébe. Az orvos szerint csak idő kérdése, és meghal. Az agya nem működik.
– Elkapták a tettest?
– A két unokaöccse. Mind a kettő tizenöt éves. G. nagyanyja látta az egészet az utcára néző ablakból. – Leo vállat vont. – Nem mintha egy szót is szólna. Mindkettő vallomást tett, úgyhogy nem nagyon lesz rá szükségünk. De azért az ember azt várná, kicsit jobban elszomorodik, hogy az unokája halott.
Willnek Cedric jutott az eszébe.
– Más is megsérült?
– Nem, ez bandaháború. Azt mondják, G. tegnap megsértette őket, nem tanúsított kellő tiszteletet. – Leo megint az arcát dörgölte. – A jó életbe! Mióta adnak tiszteletet anélkül, hogy rendesen megdolgoznál érte?
– Biztos, hogy semmi köze a Monroe-ügyhöz?
– Úgy tűnik, semmi – felelte Leo. – Közös ügyvédjük van, valami pro bono faszi Buckheadből, aki attól boldog, ha segíthet a szegényeknek. Mindkettő tíz éven belül kint lesz. Maximum.
–Talán – mondta Will, de úgy gondolta, Leónak nagy valószínűséggel igaza lehet. – Megkapta a feljegyzést Jasmine Allisonról? Mindenkinek elküldtem.
– Az eltűnt fekete lány. Talán ha szőke parókát ad rá, lehozzák az újságok.

Will nem reagált a szarkazmusra. Eszébe jutott valami.
– Meg tudná szerezni a nemrégiben szabadult nemierőszaktevők listáját?
– Mikori legyen?
Négy hónappal korábban a tizenöt éves Julie Coopert brutálisan megerőszakolták, és kettéharapták a nyelvét. Nem tudni, hogy a támadója korábban mennyi ideig működött észrevétlenül.
– Menjünk vissza legalább nyolc hónapot.
– Csak szűken Atlanta, vagy a környéke is?
– A környéke is – mondta Will, tudván, hogy ezzel megháromszorozza a munkát.
– Nem tartják naprakészen a listát – figyelmeztette Leo. – Szükséges lesz egyeztetni, kihúzni azokat, akik visszakerültek, elköltöztek, vagy ilyesmi.
– Nagyon köszönöm – úgy érezte, ennyi nem elég. – Tudom, hogy olyan ez, mint tűt keresni a szénakazalban, de nem nagyon tudunk másképp elindulni.
– Rám számíthat – állt fel Leo. – Egy napnál több nem kell ahhoz, hogy összegyűjtsük az adatokat. Az asztalán hagyjam?
– Az tökéletes lenne.
– Én átnézem az első felét – ajánlotta Leo. – Együtt dolgozunk rajta, igaz?
– Igaz – visszhangozta Will, noha nem igazán tekintette szövetségesének Leót.
Ahogy becsukódott Leo után az ajtó, Will azonnal elővette a mobilját. Angie-t hívta, várta, hogy felvegye a kagylót. A kijelzőn láthatta, hogy Will keresi, mert azzal kezdte:
– Mi történt?

– Miért adott be Michael felesége távoltartási kérelmet Michael ellen?
Angie lassan kifújta a levegőt, hogy időt nyerjen.
– Mert veri.
Will úgy érezte, mintha őt verték volna.
– Ott vagy? – kérdezte a lány.
Nem hitte, hogy képes lesz megformálni a szavakat.
– Megütött, Angie?
– Azt kellett volna kérdezned, mióta házasok.
– Megütött egyszer is?
– Nem, Will, soha nem ütött meg.
– Hazudsz nekem?
A nevetése idegen, érzelemmentes, olyankor nevetett így, amikor el kellett távolodnia az eseményektől.
– Miért hazudnék neked, bébi?
– Aleesha stricijét ma reggel lelőtték.
– Nem én voltam.
– Tudnál csak egy pillanatig komoly lenni?
– Mit akarsz, mit mondjak, Will?
– És van egy eltűnt lány – folytatta Will. – Jasmine Allison. Aleesha alatt lakik három emelettel. Vasárnap este valaki húsz dollárt fizetett neki, hogy hívja fel a rendőrséget, és jelentse be, hogy Aleeshát megtámadták. És most eltűnt.
Angie hangja azonnal megváltozott.
– Mikor látták utoljára?
– Tegnap délután.
– Valami nyom?
– Semmi.

– Hány éves?
– Tizennégy.
Angie felszisszent.
–Van valaki a városban, aki komolyan veszi az ügyet?
– Hogyne. Kétrét görnyednek, hogy segítsenek a Georgiai Nyomozóirodának.
Angie megpróbálta a védelmébe venni a kollégáit.
– Rengeteg a dolguk.
– Nem mondtam, hogy nem így van.
– Máskor is megszökött már?
– Kétszer.
– Nem ezt az ügyet tenném a legfontosabbak közé, ha az eltűnt személyek alosztályon dolgoznék. A kamasz lányok örökösen megszöknek. Ezt mind a ketten tudjuk. Biztos van ennél zűrösebb ügyük is.
– Az otthoni körülményei nem annyira rosszak.
– Az emberek más miatt is megszökhetnek. – Angie csak tudja. Olyan sokszor szökött már meg, hogy Will felhagyott a számolással.
Will Aleesha anyjának írt levele másolatára nézett. Ceruzával, előre megvonalazott lapra írt, úgyhogy a másolat nem volt valami fényes. Megpróbált kisilabizálni néhány szót, de a szeme ide-oda ugrált. Valószínűleg Aleesha is megszökött hazulról.
– Beszélek néhány városi zsaruval – ajánlotta Angie –, megpróbálom feltüzesíteni őket. Tőlem talán szívesebben fogadják, mint holmi kívülről érkezett nagypofájútól.
– Köszönöm.
Will becsukta a telefont és megnézte a kijelzőt. Ideje volt

meglátogatni Aleesha Monroe édesanyját.
Will ritkán járt autóval a munkahelyére, csak akkor, ha tudta, egész nap egyedül fog dolgozni. Többnyire azonban motorral járt, így azután mindig a társa vezetett. Amikor nem a szokásos helyekre ment – a közértbe, a helyi kubai étterembe, a moziba –, senki nem tudta rábeszélni, hogy üljön a volán mögé. Az útjelző táblákat el tudta olvasni ugyan, de csak a mögötte várakozók kárára. A térképek apró betűs jelölései tőle akár szuahéliül is lehettek, és amikor ideges lett, ami azonnal bekövetkezett, ahogy felharsantak mögötte a dudák, azonnal elfelejtette, merre van a jobb és merre a bal.
Miriam Monroe házához vezetni türelemjáték volt. Will nem vett tudomást a dühös pillantásokról, a bekiabálásokról, hanem lassan gurult a DeKalb sugárúton. Monroe-ék a Decatur körzetben laktak, nem messze az Agnes Scott Főiskolától. Drága környék, régi viktoriánus házakkal, olyan épületekkel, amilyenekről a legtöbb ember csak álmodni tud. Szerencsére a környék elég kicsi, és néhány sikertelen próba után még napnyugta előtt megtalálhatja a házat.

Will lefékezett, amikor a College Avenue-ra vezető elágazásnál átment a vasúti síneken. Igyekezett nem személyes sértésnek venni, hogy a mellette elhúzó, halványkék Cadillac vezetője, egy csontos öregasszony, az öklét rázta felé.
Will igyekezett száműzni a gondolataiból Angie-t. Az esetet kell végiggondolnia az elejétől, hogy lássa, nem hagyott-e figyelmen kívül valamit. Kell lennie valami részletnek, nyomnak, amelyet nem vett eddig észre.
A Paisley Avenue harminckettő alatti épület szép, régi ház volt,

körben tornác, az első kertet a vastag törzsű szomorúfűz ágai söpörték. A ház alja homokfúvott tégla, a teteje sötétre festett fa. A cseréptetőt tűlevelek borították. Will elképzelte a kertben álló rengeteg fát, és a családot, amelyik állandóan küszködött, hogy az ereszt tisztán tartsa.

Leparkolt az utcán, kétszer is ellenőrizte a postaládát, nagy, nyomtatott fekete betűkkel állt rajta: MONROE. De a biztonság kedvéért még egyszer ellenőrizte a lakcímet a kezében lévő borítékon.

A csengő amolyan régimódi fajta, egy kis harang a nehéz bejárati ajtó közepére szerelve. Will megrángatta a csokornyakkendő formájú fémet, és a házat betöltötte a csengő sivítása. Léptek a padlóburkolaton, egy nő és egy kutya léptei kopogtak.

– Ki az?

Will feltételezte, hogy egy szem tapad a kukucskálóra. Kétségtelenül jó környék, de azért még elég közel Atlantához, hogy az ember csak úgy ne nyisson ajtót idegeneknek.

– Will Trent ügynök vagyok, a Georgiai Nyomozóirodától – mondta, és felmutatta az igazolványát. – Miriam Monroe-t keresem.

Kis szünet, talán egy sóhaj, azután elfordult a zár és kinyílt az ajtó.

Miriam Monroe nagyon hasonlított a lányára. Vagyis a lánya így nézhetett volna ki, ha másfajta életet él. Aleesha alultáplált, szinte csontsovány volt, az anyja robusztus asszony, hosszú, göndör hajjal, és valami olyan nyíltsággal, ami szinte behívta az embert. Az arca csillogott, a szeme teli élettel, és bár

összeszorított szájjal nézte Willt, várva, hogy megszólaljon, így is látszott rajta, hogy ez a nő a jó dolgokat keresi az életben.
Will lenézett a fekete pudlira, aztán vissza az asszonyra.
– A lánya miatt jöttem.
Az asszony a melléhez kapott. Belekapaszkodott az ajtóba, hogy el ne essen.
– Ashley…?
– Nem – nyugtatta meg, igyekezett egyensúlyban tartani az asszonyt. Nem jutott az eszébe, hogy az asszonynak több lánya is lehet. – Aleesha. Aleesha miatt jöttem.
Az asszony zavartan pislogott.
– Micsoda?
Will is összezavarodott. Rosszul olvasta le a postaládát?
– Ön Miriam Monroe?
A nő bólintott, a kutya ugatott, érezte, hogy valami baj van.
– Elnézést – mentegetődzött Will –, nekem azt mondták, önnek van egy lánya, Aleesha.
– Volt egy lányom – mondta az asszony. A hangja távoli, mintha rég meghalt gyermekéről beszélne. És a szavai megerősítették ezt az érzést. – Aleesha kamaszkorában elhagyott bennünket. Legalább húsz éve nem láttuk.
Will nem igazán tudta, mit feleljen erre.
– Bemehetek? – kérdezte.
A nő elmosolyodott, hátrább lépett, a lábával picit megbökte a kutyát.
– Milyen neveletlen vagyok – mondta.
– Semmi baj – mondta Will, miközben arra gondolt, mindegy, hányszor tette már meg, soha nem lesz képes kitalálni, hogyan

reagál egy szülő arra a hírre, hogy elvesztette a gyerekét.
– Menjünk a nappaliba?
Will igyekezett nem bután bámulni az előcsarnokban, mert ekkora magánházat még nem látott. Hatalmas lépcsősor kígyózott fel az emeletre, és akkora csillár lógott a feje fölött, mintha az operában lennének.
– Bolognában vettük – magyarázta Miriam, és bevezette a szobába. – A férjem, Topias, amatőr gyűjtő.
– Ó – felelte Will, mintha így minden tökéletesen érthető lenne. Eszébe jutottak az elmúlt pár napban meglátogatott otthonok, Aleesha lepukkant két szobája, a zsúfolt lakás, ahol Eleanor Allison nevelte két unokáját. Ez pedig itt tisztán és határozottan egy udvarház. A vastag szőnyegek a padlón, a színes afrikai tárgyak a falakon, ilyen helyen élnek azok, akiknek a pénz nem jelent gondot.
Miriam elhelyezkedett egy kényelmesnek tűnő fotelban, a kutya pedig a lábához telepedett.
– Kér egy kis limonádét?
– Köszönöm, nem – felelte Will, és leült a kanapéra.
A párnák kemények voltak, úgy vélte, nem sokat használják ezt a szobát. Kíváncsi volt, hogy a kiugró ablakfülkébe beszuszakolt zongora csak látványnak van-e ott. Arra is kíváncsi volt, mi az ördögöt keres itt. Will régen megtanulta, hogy egy szülővel mindig gyorsan kell közölni, hogy meghalt a gyereke. A huzavona csak rontja, még nehezebbé teszi a helyzetet. Will nem volt Miriam Monroe legjobb barátja; csak annyi a feladata, hogy közölje a hírt, aztán menjen el. Akkor miért nem ezt teszi?
Talán azért, mert volt valami megnyugtató az asszony

hangjában, jelenlétében. Az arca az „anya” szó illusztrációja lehetne egy képes szótárban. Gyerekkorában azt hitte, a fekete gyerekeket jobban szeretik a szüleik, mint a fehéreket, azon egyszerű oknál fogva, hogy az Atlantai Városi Gyermekotthon száz lakója között csak két afroamerikai gyerek volt. Fura, hogy alakulnak ki egy kisgyerek fejében a sztereotípiák.

– Miben segíthetek? – kérdezte. A hangja rendkívül kulturált, és sikerült úgy pillantania az órájára, hogy nem látszott rajta türelmetlenség.

– Elnézést, hogy megijesztettem. Feltételeztem, hogy a hölgy, akivel korábban telefonon beszéltem, átadta az üzenetet.

– Említett valamit, de nem arra vártam, hogy egy rendőr jelenik meg az ajtóm előtt.

– Sajnálom – ismételte Will, majd elővett egy spirálos jegyzettömböt és egy tollat. Ezeket a mutatvány kedvéért használta, így jelezte az embereknek, hogy figyel rájuk. Amikor a mellső zsebéből kivette a tollat, ugyanazzal a mozdulattal bekapcsolta a kismagnót is.

– Mintha nem lepődött volna meg, hogy Aleesha miatt jöttem.

– Azt hiszem, valóban nem. Aleesha olyan életet választott magának, amellyel sem én, sem az apja nem értettünk egyet. Biztosra veszem, hogy nem csodálkozik, ha megtudja, nem ön az első rendőr, aki nálunk kopogtat. – Mosolygott, de érezni lehetett, hogy nagyon fegyelmezi magát. – Ha azt hiszi, hogy elvezethetjük hozzá, sajnálom, de nem állhatunk rendelkezésére.

Az asszony viselkedése ellenére, vagy talán éppen amiatt, Will érezte, hogy ez nem lesz könnyű eset.

– Hol van most a férje?
– Előadást tart New Yorkban – magyarázta Miriam.
– A nőket érintő egészségi problémákra specializálódott.
Will firkált valamit a jegyzetfüzetébe.
– Értem.
– Biztos ironikusnak tartja, hogy egy férfinak, aki egész életét a nők megsegítésére szánta, prostituált és kábítószerfüggő a lánya.
– Valóban – felelte Will.
Az asszony hátradőlt a székben, szemlátomást megkönnyebbült, hogy ezt a témát kivégezték. – Minden tőlünk telhetőt megtettünk, hogy segítsünk a lányunknak.
– Ebben egészen biztos vagyok.
– Csakugyan? – kérdezte, mintha rajta akarná kapni. – Több ezer dollárt költöttünk a különféle kezelésekre, családterápiára, egyéni terápiára. Mindent megtettünk, amiről úgy gondoltuk, segíthetne neki. – Az ölében összefonta az ujjait. – Az a helyzet, hogy Aleesha nem kért segítséget. Még nem volt tizenhárom éves, amikor először szökött meg.
Will erre csak azt mondhatta, amit Angie mondott a lányról.
– Nem segíthetünk azon, aki nem akarja, hogy segítsenek neki.
– Nagyon igaz – bólogatott az anya. – Vannak gyerekei?
– Nem, asszonyom, nincsenek gyermekeim.
– A legcsodálatosabb áldás, amit Istentől kaptunk, hogy gyermekeket hozhatunk a világra. – Kinyújtotta a karját, mintha egy csecsemőt ringatna. – Amikor először vesszük a karunkba, drágább mindennél. A születésétől fogva minden egyes lélegzetvétel már csak a gyermekért történik. Érti, miről

beszélek?
Will bólintott. A szíve éppolyan üres volt, mint a karja. Úgy gondolta, hogy még ha a saját anyja a karjában tartotta is, azért nem okozott neki nehézséget, hogy nem sokkal később átadja valakinek.
Miriam folytatta:
– Aleesha összejött egy fiúval. – Könnyek gyűltek a szempilláján. – Én szegénységben nőttem fel, és Mr. Monroe is. Mindketten tudtuk, milyen sokat ér a jó nevelés és iskolázottság. Keményen dolgoztunk, hogy előnyt kovácsoljunk azokból a lehetőségekből, amelyekért korábban olyan sokan harcoltak és meg is haltak.
Igyekezett bókolni.
– Nyilvánvalóan sikerült.
Az asszony pillantásából kiderült, mind a ketten tudják, a siker mértéke nem az anyagi javak számosságában keresendő.
– Azt hittük, ha ezen a környéken neveljük fel a gyerekeinket, az majd védelmet nyújt. Decatur mindig egyfajta oázis volt.
– A kábítószer mindenhova eljut.
– Azt hiszem, igaza van. Annyival többet akartunk adni neki. Az ember a gyerekeiben él. Ami nekik fáj, az nekünk még jobban, a sérüléseik a mi sérüléseink, és ha lehet, helyettük is lélegzünk.
A rehabilitációs központban találkozott egy férfival, azzal szökött meg. Pár héttel később letartóztatták kábítószer-terjesztésért. Aleesha börtönbe került, a férfi eltűnt, gondolom, talált magának egy másik ostoba lánykát.
Amikor Will a nyomozóirodánál kezdett dolgozni, meglepte, hány nő végzi börtönben azért, mert a barátja kiküldte az utcára

teríteni, azzal érvelve, hogy a zsaruk elnézőbbek a gyengébb nemmel. A börtön tele volt olyan fiatal lányokkal, akik azt hitték, szerelmesek.
Miriam félbeszakította a gondolatait.
– De az apja és én is lassacskán rájöttünk, hogy a kábítószertől való függés halálos betegség. Mint a rák, élve zabálja fel a családokat.
Felállt, és a nagy zongorához lépett.
– Az ember eljut addig a pontig, hogy körbenéz, és megkérdezi magától: „És mi lesz a családommal? Milyen kárt okozok a többi gyerekemnek, ha minden erőmmel és energiámmal azt az egy gyereket akarom megmenteni, akit nem lehet?”
A zongora körül bekeretezett családi fényképek, Miriam mindegyiket a kezébe vette.
– Aleesha volt az utolsó lány. Nagyon megátalkodott volt. – Következő kép, következő gyerek. – Ashley a legidősebb. Nőgyógyász, mint az apja. – A következő képre mutatott. – Clinton ortopéd orvos. Gerald pszichiáter. Harley klasszikus zongorista. Mason… – felemelt egy kutya alakú keretet, és elnevette magát. – Kutyakozmetikus. Isten nagyon szereti. – Különös óvatossággal tette a helyére a képet. Will kíváncsi volt, vajon miért ő az anyja kedvence.
Hat gyerek. Kényelmes ház. Sok ruha, étel, és gondoskodó szülők. Milyen lehet egy ilyen családban felnőni? Miért fordított hátat mindennek Aleesha? Persze annál régebben dolgozott a rendőrségen, hogy mindent első szóra elhiggyen. Tapasztalatból tudta, hogy a kábítószerfüggők nem a világ legboldogabb emberei közül kerülnek ki. Oka van annak, hogy a droghoz

fordulnak, tulajdonképpen mindegy is, hogy azért-e, mert be akarnak illeszkedni, vagy azért, mert el akarnak különülni. A távollévő apa lehet szadista is. A fiútestvérek talán csak a szomszéd szobáig mentek, hogy megszerezzék első szexuális tapasztalataikat. A nővér maximalista, aki állandóan árnyékot vet a húgára, és árnyékban nem lehet növekedni.

De Will nem azért jött, hogy megszellőztesse a Monroe család szennyesét. Azért jött ide, hogy megmondja ennek az asszonynak, a lánya, akit oly régen elvesztett, most már örökre elveszett.

– Húsz éve nem látta a lányát?

– Legalább.

– Telefon? Képeslap?

– Pár éve felhívott – emlékezett Miriam. – Börtönben volt. Pénzt kért.

Michael korábban azt mondta, hogy Aleesha Baby G.-t adta meg kapcsolattartóként, amikor letartóztatták, és a szolgálatos börtönőr, ha egy napnál tovább volt odabent, jelezte volna, kit hívott fel, ki látogatta meg.

– Ön beszélt vele?

– Igen. Nem tartott tovább egy percnél. Megmondtam a lányomnak, hogy egy vasat se adok, erre rám csapta a kagylót. Akkor hallottam róla utoljára. Azt se tudom, most hol lakik.

– Van valami elképzelése arról, kikkel állhatott kapcsolatban? Kik voltak a barátai?

Az asszony tagadóan rázta a fejét.

– Sajnálom, nyomozó. Figyelmeztettem, hogy nem sokat tudok segíteni abban, hogy megtalálják. – A zongorán nyugvó kezére

nézett. – Megmondaná, mit követett el? Ugye nem… – Willre nézett, azután vissza a kezére. – Nem bántott senkit, ugye?
Will érezte, ahogy a torkában növekszik egy gombóc.
– A többi gyermeke a közelben lakik?
– Nem elég közel - mondta kis mosollyal. – Mason az utca végén lakik, de az se elég közel, ha három kicsi unokát kell kényeztetni.
– Esetleg fel kellene hívnia.
A mosoly elhalványult.
– Miért kéne ezt tennem?
– Mrs. Monroe, nagyon szeretném, ha felhívná a fiát, vagy valakit, aki itt maradna maga mellett.
Miriam a zongorába kapaszkodott, valahogy úgy, mint korábban az ajtófélfába. A kutya hangosan morgott, amikor Will fölállt.
Miriam nagyokat nyelt.
– Azt hiszem, azt akarja mondani, hogy végül túladagolta magát.
– Nem, asszonyom. – A kanapéra mutatott. – Leülne, kérem?
– Nem fogok elájulni – mondta az asszony, noha csokoládébarna bőre több árnyalattal halványabb lett. – Mondja el, mi történt a lányommal.
Willnek pontosan ezt kellett volna tennie, aztán elmenni, és magára hagyni őt a bánatával. Meglepetésére azonban szinte könyörögni kezdett.
– Mrs. Monroe, kérem, üljön le.
Az asszony hagyta, hogy a kanapéhoz vezesse, és melléüljön. Meg kellene fognia a kezét, valahogy segíteni megnyugodni, de Will nem tudta, mit tegyen. Csak azt, a lehető legönzőbb dolgot

tovább húzni a hír közlését.
– Aleeshát vasárnap este a lakásához vezető lépcsőházban meggyilkolták.
Miriam szája elnyílt, mintha levegő után kapkodna.
– Meggyilkolták?
– Valaki megölte – bólintott Will. – Szerintem ismerhette a támadóját. Úgy gondoljuk, kikísérte a lépcsőházba, és ott… bántotta. – Elhalkult. – Annyira bántalmazta, hogy belehalt a sérülésekbe.
– Annyira? – ismételte Miriam. – Ez mit jelent? Szenvedett?
Hazudnia kellett volna – nincs abban semmi rossz, ha egy anyának azt mondjuk, hogy a gyermeke gyorsan halt meg –, de Will nem tudott hazudni.
– Nem hiszem, hogy tudatában volt annak, mi történik vele. Remélem, nem volt… – másképp folytatta: – …remélem, volt benne annyi anyag, hogy ne tudja, mi történik.
Az asszony hirtelen felhördült.
– Olvastam az újságban. Egy nőt meggyilkoltak a Grady-telepen. A nevét nem adták meg, de… eszembe se jutott. Azt hittem…
– Sajnálom – mondta a szerencsétlen nőnek, és arra gondolt, életében nem használta ezt a szót annyiszor, ahányszor itt az elmúlt pár napban. Elővette az Aleesha leveléről készült fénymásolatot. – A postaládájában találtuk. Visszaküldték, mert nem volt rajta elég bélyeg.
Az anya úgy kapott a levél után, mintha maga az élet lenne. Könnyek gurultak az arcán, ahogy olvasta a szavakat. Legalább tucatszor elolvasta, mielőtt megszólalt volna.

– A pária.
– Elmagyarázná, miről van szó?
Miriam az ölébe ejtette a levelet, remegett a keze.
– Volt velünk szemben egy ház. Háromháznyira, de egy egészen más világban. – Kinézett az ablakon, mintha még mindig ott lenne. – Akkoriban mi voltunk a környéken az egyetlen fekete család. Tobiasszal csak nevettünk, amikor kijelentették, hogy oda a környék jó híre, hiszen az ördög a saját fedelük alatt tanyázott.
– Még ott él az a család?
Miriam tagadón rázta a fejét.
– Vagy hatszor gazdát cserélt a ház azóta, hogy Carsonék elköltöztek. Hozzáépítettek, valami palotaszerűséget fabrikáltak belőle, de akkor régen csak egy kis ház volt, ahol rossz dolgok történtek. Minden környéknek van egy fekete báránya, nem igaz? Egy rossz ház, egy rossz gyerekkel.
– Igen, asszonyom.
Ismét kinézett az ablakon.
– Bulik minden hétvégén. Kocsik száguldoztak fel-alá az utcában. Az a fiú megmérgezett mindenkit, akivel kapcsolatba került. A Paisley utca páriájának neveztük.
Igen, gondolta Will, *Aleesha is páriának nevezte magát a levélben.*
Miriam folytatta.
– Az anyja sose volt otthon. Hiszi, nem hiszi, ügyvéd volt. – Újra Willhez fordult. – Azt hiszem, halálomig hibáztathatnám, de az igazság az, hogy épp annyira nem tudta irányítani a gyerekét, ahogy mi se a magunkét.
– Aleesha ezzel a fiúval szökött meg?

– Nem. Egy harminckilenc éves férfival. Marcus Keithnek hívták. A rehabilitációs program egyik tanácsadója volt. Később tudtuk meg, hogy már lecsukták kiskorú megrontása miatt – kedvetlenül elnevette magát. – Ezzel az erővel lengőajtót tehetnének Amerika minden börtönére.
– A levélben – kezdte nagyon óvatosan Will – mintha hibáztatná magát valami miatt.
Miriam feszülten elmosolyodott.
– Amikor Aleesha tizenegy éves volt, elhagytam a családomat. Egy férfi miatt. Az alma nem esik messze a fájától. – Felemelte a levelet. – Avagy a szülők bűne, ahogy a lányom elegánsan megfogalmazta.
– De maga visszatért.
– Tobiasszal megbeszéltük a dolgokat, de egy jó darabig nagyon törékeny volt minden. Aleesha elveszett ebben a zűrzavarban, és azután összeakadt az utcabeli fiúval. – A gallérjához emelte a kezét, előhúzta az aranyláncán lógó kis keresztet.
Will a zsebébe nyúlt, és elővette a levélbe rejtette keresztet.
– Ez is a borítékban volt.
Miriam a keresztre nézett, de nem vette el.
– Mindegyik gyerekemnek van.
Will nem akarta elárulni, hogy Aleesha visszaküldte.
A levél önmagában is elég szomorú volt. De fel kellett tennie egy kérdést.

– Van valami jelentősége a keresztnek?
– Tobias vette, amikor visszajöttem. Körbeültük az asztalt, és egyenként mindenkinek odaadtam. Az egységünket jelképezte, a hitünket, hogy újra egy család lehetünk.

Will az asszony tenyerébe helyezte a keresztet, és ráhajtotta az ujjait.
– Biztos azt szeretné, ha magánál lenne.
Otthagyta a szobában, kisétált a folyosóra, elhaladt a képek, fényképek alatt, amelyeket Miriam és Tobias Monroe az évek során gyűjtött, hogy a házukat otthonná tegyék. Az ajtó mellett magas asztal állt, Will oda helyezte el a névjegykártyáját, amikor meghallotta, hogy a szobában valaki beszél. Elfojtott hang, a távolság és a bánat beárnyékolta. Telefonált.
– Itt anya – mondta valamelyik gyerekének. – Szükségem van rád.

HARMINCADIK FEJEZET

21.16

Angie hullafáradt volt, mire befejezte a műszakot. Kitartó munkájának hála pillanatnyilag két propángázügynök, egy teherautó-sofőr, egy háromgyerekes munka nélküli apa ült a börtönben, és azon tépelődtek, hogy fogják elmagyarázni az asszonynak, hogy egy prostituált elcsábítása miatt kasztlizták be őket. Ha olyan magyarázattal állnak elő, mint tették azt Angie-nek – a feleségem nem ért meg… Olyan magányos vagyok a hosszú úton… a gyerekeim gyűlölnek –, akkor hosszú éjszakára számíthatnak a hideg cellában.

Ahogy a dolgok álltak, Angie kezdte úgy érezni, minden munkanapja értelmetlen próbálkozás. A kuncsaftok állandóan visszatértek, a lányok állandóan kijöttek. Senki nem akart leásni a probléma gyökeréig. Angie az elmúlt hat évben megismerte ezeket a nőket. Szinte mindegyiknek ugyanaz volt a története, szexuális bántalmazás és elhanyagolás: ez volt a múltjuk. Mindannyian elszöktek valami elől. Nem kell ahhoz a Harvardon közgazdaságtant tanulni, hogy rájöjjön az ember, sokkal olcsóbb, ha arra költenek, hogy a gyerekeket, amíg fiatalok, biztonságba helyezzék, mint ha arra költenek, hogy börtönbe zárják őket, amikor nagyobbak lesznek. Ez az amerikai gondolkodás. Költs egymilliót arra, hogy kiments néhány kútba esett gyereket, de egy centet se arra, hogy lefedd a kutat, és így ne essen bele egyetlen gyerek sem.

Jasmine Allison valószínűleg egyike azoknak a gyerekeknek, akiket soha nem találnak meg. Az utcán fogja végezni, új nevet vesz fel, másképp viselkedik, új szenvedélye lesz, hogy a stricije jobban kézben tarthassa. Angie abból, ahogy Will beszélt a lányról, tudta, hogy a férfi aggódik miatta. Jó okkal, ha észben tartjuk, Jasmine pénzt kapott azért, hogy Aleesha halálának estéjén telefonáljon. De Angie azt is tudta, hogy millió és egy más oka is lehet annak, hogy egy kislány elszökik otthonról. Mindenesetre megkérte a városi rendőr ismerőseit, hogy alaposan nézzenek utána az ügynek.

Angie a telefonkönyvből kitépett lapra firkált útvonal-ismertetőt nézte. Ken Wozniak a Lawrenceville Highwayen egy ápolóotthonban él. Az ügyeletes nővér, aki elmondta Angie-nek, hogyan juthat oda, egész izgalomba jött, hogy a beteghez látogató érkezik. Angie nem sokszor találkozott Kennel. Talán nem is emlékszik rá.

A látogatási idő tízkor véget ért. Az üres parkolót nézve, nem Ken volt az egyedüli, akit kevesen látogattak. Az előcsarnok üres, de tiszta, a szokásos fehér csempe, fluoreszkáló neonlámpák. A cseppnyi váróban az asztalon pár szál művirág, a vízhűtő bugyborékolt, ő pedig a recepciós pulthoz lépett.

A férfi hátradőlt a székén, sokat tudó mosollyal szemrevételezte Angie-t, a kurvaruha minden egyes centijét olyan gúnyosan mérte fel, mint aki pontosan tudja, kivel áll szemben, és azt is, mennyibe kerülhet. Összefonta tarkóján az ujjait, ettől az inge kinyílt, megmutatta dagadt, szőrös hasát.

Megnyalta a szája szélét.

– Mennyi?

Angie a táskájából elővette a jelvényét.
A pasi szó szerint kiesett a székből. Valahogy feltápászkodott.
– Én csak… – motyogta.
– Ken Wozniakhoz jöttem.
– Úristen – reszkető kézzel próbálta felállítani a széket. – Szükségem van erre a munkára.
Angie nem tudta, nem azért-e, hogy megdugja az öreg néniket, amíg azok alszanak.
– Nyugi, Cletus, nem azért jöttem, hogy feldobjalak.
– Én csak…
– Wozniak – ismételte. – Hol fekszik?
A pasas reszkető kézzel bepötyögött valamit a számítógépbe.
– Egyenesen a folyosón, utána balra. A háromszáztízes. Jesszus, hölgyem, sajnálom, rendben? Még soha nem csináltam ilyet.
– Ja, értem. Én se.
Angie cipősarka hangosan kopogott a folyosón. Még akkor is látta a barom recepciós szemtelen tekintetét, amikor bement az ajtón. Az a mindentudó arckifejezés, mintha a lány csak egy lyuk lenne, amit meg lehet baszni. Mire elért a háromszáztízes szobába, már csak félméteresnek érezte magát.
– Hahó – mondta, és bekopogtatott. A harsogó televízió mellett mintha kellemes morgást hallott volna, úgy vette, behívták.
– Ehn – nyögte Ken, amikor meglátta, és a szája egyik oldalon felfelé mozdult, mint aki megpróbál mosolyogni. Legalább harminc kilót fogyott, kerekesszékben ült, és Angie el se tudta képzelni, hogy képes minden reggel arra ébredni, hogy ez az az élet, amely rá vár.
– Emlékszel rám? – kérdezte Angie.

Mély, mindent tudó nevetés volt a válasz, mintha azt mondaná: Hogy felejthettelek volna el?
Angie kihúzott egy széket, és leült a férfival szemben. Ken az ölében lévő távirányítót babrálta, hogy valahogy elnémítsa a tévét. Angie legalább annyira utálta az ápolóotthonokat, mint a kórházakat, és ma mind a kettőhöz volt szerencséje.
A fertőtlenítő szaga, a fehér lepedők, villogó lámpák mind-mind arra emlékeztették, amikor meglátta az anyját az első túladagolás után. Deidre ágyban feküdt, teljesen mozdulatlanul, a szája nyitva, mintha csodálkozna, hogy itt találja magát. Visszafordíthatatlan kóma. Angie még csak gyerek volt, de a *General Hospital* és a *Days of Our Lives* óta pontosan tudta, mit jelent az, hogy: babám, veled kibasztak.
– Nna – mondta Ken. Sikerült elnémítania a televíziót.
Angie igyekezett vidám hangot megütni.
– Hogy vagy?
Ken felvonta az egyik vállát. Hát, volt már jobban is.
– Ostoba kérdés, igaz?
Ken elmosolyodott, pontosabban az arcának az a fele, amelyiket mozgatni tudta.
– Nem tudsz jól beszélni?
– Emm – jött a válasz. Nem.
– Michael Ormewood miatt vagyok itt.
Ken egy darabig a néma televíziót nézte. Végül erősen kifújta a levegőt.
Angie egyenesen a tárgyra tért.
– Tudom, hogy egy seggfej, nem kell azzal fárasztanod magad, hogy elmondod. – Ken bólintott.

– Tudtad, hogy veri a feleségét?
Döbbenet csillogott Ken tekintetében.
– Szóval nem tudtad – mondta Angie. – Ma reggel találkoztam Ginával. Alaposan eltángálta.
Ken állkapcsa megfeszült, és jó keze ökölbe szorult az ölében. Még így is zsaru volt, pedig valószínűleg ahhoz is segítségre van szüksége, hogy kitörölje a fenekét.
Angie előrehajolt, a térdére könyökölt.
– Tudom, hogy nem kedvelted. Miért? Mit nem kedveltél benne?
Válaszul Ken hosszan, hangosan kifújta a levegőt.
– Nem tudlak követni.
Újabb kifújt levegő.
– Értem! – kiáltott fel Angie. – Csak a levegőt fújja. Jár a szája. Sokat beszél, de keveset mond.
Ken izgatottan bólintott, Angie meg úgy érezte magát, mint aki fájdalmas kitalálósdit játszik.
De már nem hagyhatta abba.
– Amikor Michael a közrendészeten dolgozott, kihasználta a lányokat. – Ken megvonta a vállát.
– Ez most „mi a fenét vártál?”, vagy „nem vagyok meglepve” vonogatás?
Ken az ölében fekvő kezére nézett, és lassan felmutatta a középső és a mutatóujját, jelezve, hogy a második a helyes válasz.
Nem vagyok meglepve.
– Azt mondtam neki, hogy vagy áthelyezteti magát, vagy jelentem.

– É aa e… – becsukta a száját. Látszott rajta, hogy nagyon nehezére esik a beszéd. – É kaa me…
– Igen. – Michaelt Ken mellé osztották be. – Te kaptad meg.
Ahogy ott ültek, Ken szája némán mozgott. Angie igyekezett kifejezéstelenül nézni, nehogy a másik észrevegye, milyen rettenetes ilyen állapotban látnia.
Végül Ken megszólalt.
– Te.
– Te mi?
Ken csak bámult, és Angie rájött, hogy a blúzát nézi. Kihúzta magát, és nevetett.
– Jesszum, Wozniak. Te vén puncivadász.
– Em – hessentett a kezével. – Em a. – Szétnézett a szobában, mint aki valami eszközt keres. Aztán a tekintete a kezére tévedt. A jobb mutatóujját nagy nehezen kiegyenesítette, a bal hüvelykjével és mutató ujjával egy kört formált. A kört fel-le húzogatta a kinyújtott ujján.
Angie összefonta maga előtt a karját.
– Mi bajod van?
– Em – makacskodott. *Nem.*
– De – csattant fel, és a két kezével utánozta a kefélést, ahogy Ken mutatta. – Értelek, Ken. Pontosan tudom, mit mondasz, és be kell vallanom, lenyűgöz, hogy még van vér a pucádban, de nincs az az isten, hogy megtörténjen.
– Te – kiabált Ken, és fenyegetően rázta az ujját – é Mi…al. – Újra mutatta a jelet.
– Óóó – mondta elnyújtva, ahogy lassan megértette a másikat. *Te és Michael.*

– Tudtál róla?
Ken felvonta a szemöldökét. *Ki nem?*
– Igen – ismerte be Angie. – Keféltem vele.
– On…ta
– Azt elhiszem, hogy mondta. – Atyaég, ezek mind tudták.
– Éé – mondta Ken. *Hé.*
Angie felnézett, Ken kinyújtotta a kezét, felhúzta a vállát, így kérdezte, hogy még mi van.
– Az egyik lányt meggyilkolták.
Ken a tévére mutatott.
– Te…lep. – Nyilván látta a híradóban.
– Igen, a Grady-telepen lakott. Leharapták a nyelvét.
A saját vérében fulladt meg.
– Mi…al?
Angie azt hitte egy pillanatra, azt kérdezi, Michael tette-e. Azután rájött, mit kérdezett.
– Nem tudom, Aleeshával is játszadozott-e – felelte. – Nagyjából akkor hagytam el a telepet, amikor Michael melléd került. Megtudták rólam, ki vagyok.
– Ki?
Angie most magán nevetett. Soha nem foglalkoztatta a kérdés, feltételezte, hogy van egy pont, amely után csak feltűnik, hogy elmész egy pasival és nem vele jössz vissza, és rájönnek, hogy a csaj rendőr.
– Ha jól belegondolok, Michael feldobhatott – ismerte be. – Azt remélhette, hogy fegyelmit kapok, de csak egy másik utcába helyeztek. Új csajok. Új pasik.
Különösen egy pasira gondolt, Johnra.

– Michael pár hónapja eljött az új helyemre – mondta Kennek.
– Azt hittem, csak seggfej, de szólt a lányoknak, hogy vigyázzanak, mert feltételesen szabadlábra helyeztek egy alakot, aki nagyon kemény.
Ken felhorkant. Nyilván tudta, milyen Michael nagyképű szövegét hallgatni.
– Igen. Én se foglalkoztam vele sokat, de azután belebotlottam a pasiba, akire figyelmeztetett. John Shelley-nek hívják.
Ken vállat vont. *Soha nem hallottam róla.*
– Egyébként – folytatta Angie, tudván, hogy kicsit összevissza beszél –, egy nappal Aleesha Monroe halála után a Michael szomszédjában lakó lányt holtan találták a hátsó udvaron.
– Hoh?
– Igen – folytatta Angie. Olyan dolgokat mondott el, amikett a tévében nem hallhatott. Angie se tudta volna, ha nincs Will. – A szomszéd nyelvét kivágták. Monroe-ét leharapták, de mégis…
Ken csak ült. Angie kínosan érezte magát. Szegény nyomorult, elég pocsékul érezheti magát anélkül is, hogy Angie kiönti neki a szívét.
– Nem kéne ezzel terhelnem téged.
– Mo – Ken egy kört írt le az ép kezével. *Mondd tovább.*
– Michael szomszédja tizenöt éves volt. – Elhallgatott. Nem azt mondta Gina, hogy tizenöt éves volt, amikor találkozott Michaellal?
– Mikor volt az öbölháború? Kilencvenben? Kilencvenegyben? – kérdezte.
Ken egy ujját emelte fel.
– Szerinted hány éves Michael? Negyven, igaz? Tavaly bulit

rendeztek a tiszteletére. Emlékszem, mindenütt fekete lufik lebegtek. – Ken biccentett.
Angie nem volt jó matekos. Will egy pillanat alatt fejben kiszámolta volna, de neki papírra volt szüksége. A táskájában talált egy cetlit, a szemceruzájával írta le a számokat, közben magában motyogott. – Michael hatvanhatban született, vonjuk ki a kétezer-hatból. – Ellenőrizte a számokat, hogy biztos legyen benne, jó az eredmény. Lassan Kenre nézett. – Gina tizenöt éves volt, amikor megismerkedett Michaellal. Azt mesélte, hogy Michaelt először az unokahúga érdekelte, aki egy évvel volt fiatalabb Ginánál. – Megmutatta Kennek a papírt. – Michael huszonöt éves volt. Mit akar egy huszonöt éves férfi egy tizenöt éves kislánytól?
Ken sokat sejtető hangot adott ki, a jelentése egyértelmű és világos volt.
– Egyet árulj el – kérte Angie. – Horgásztál valaha a hegyekben Michaellal?
A férfi arckifejezése olyan egyértelmű volt, mintha beszélt volna. *A pokolba, dehogy!*

Angie elhúzott a háza mellett, még mindig azt próbálta megemészteni, amire a Kennel való beszélgetés során jött rá. Az, hogy Michael Ormewood elcsábított, majd feleségül vett egy kamasz lányt majdnem tizenöt évvel ezelőtt, nem igazán bizonyítja azt, hogy bármi köze lenne a mostani eseményekhez, de az egybeesés akkor is egybeesés, és Angie túl régóta volt rendőr ahhoz, hogy higgyen a véletlenekben.
A fejében már kész volt a jelenet, amikor az utca végén egy U

kanyarral újra elhajtott a háza előtt, és ment tovább Piedmont felé. A lámpánál balra fordult, majd újra balra, és ráfordult a Ponce de Leonra, miközben a lehetőségeket mérlegelte. Michael még mindig ingyenmenetre kényszeríti a lányokat a jelvényével. Erre Baby G. is rájött. Lehet, hogy Aleesha Monroe azok közé tartozott, akiket Michael használt, és Baby G.-nek nem tetszett, hogy megcsapolják a jövedelmét. Megölte Monroe-t, és azután megölte Michael szomszédját is, hogy okuljon belőle.

De miért ölte volna meg Baby G. Cynthia Barrettet? Még ha Michael bukik is a kamasz lányokra, az még nem jelenti azt, hogy kefélt a szomszédjával. Bár a negyvenes férfiaknál egyáltalán nem ritka az efféle kéjvágy. Elég, ha belelapozol egy divatlapba, vagy elmész a moziba, aligruhában járkáló lányok lógnak az apjukkal egyidős pasik karján. De az is elég, ha elmész a legközelebbi bevásárlóközpontba, ott is látni egy csapat tizenkét éves kislányt, a mellüket alig takaró trikóban, és a hasuk alatt kezdődő nadrágban. És az anyjuk rendszerint ugyanígy öltözik.

Angie elhagyta a City Hall Eastet, jobbra fordult, rákanyarodott a Poncey-Highlandsre. Lassított, hogy lássa, Will motorja a ház előtt áll-e, majd leparkolt az utcán.

Kiszállt, nem adott időt, hogy meggondolja magát. Az öklével dörömbölt az ajtón, azután a nyomaték kedvéért még csengetett is párszor.

Will nem kapkodta el az ajtónyitást. Az inge ujját letekerte, de a mandzsettáját nem gombolta be. Még mindig rajta volt a mellény, és úgy tartotta a bal tenyerén azt a lüke kutyát, mint egy zacskó édességet.

– Miért mindig ilyen lassan nyitod ki ezt a nyavalyás ajtót?
– Mi a baj?
Az ajtó mellé dobta a táskáját, és besétált a házba. A háttérben hangoskönyvet olvasott fel valaki, a munkaasztalán egy zsebóra darabjai várták, hogy Will majd megjavítja és összeszereli őket. Angie nézte a parafa dugóba szúrt aprócska rugókat és fogaskerekeket, a különböző szerszámokat, amelyekkel a felhúzós szerkezetet lehetett javítani. Mindig megdöbbentette, hogy Will tíz másodperc alatt rájött, hogy működik egy óra, de fél órába telt, hogy megértsen egyoldalnyi nyomtatott szöveget.
Will a padlóra tette a kutyát. Az azonnal kikopogott a konyhába. Angie hallotta, ahogy vizet lefetyel.
– Mi a baj? – ismételte Will, és kikapcsolta a sztereót.
– Beszélned kell Aleesha stricijével.
– Baby G.-vel? Meghalt.
– Mi?
– Ma délután. Az unokaöccseinek elegük lett abból, hogy állandóan megleckéztette őket.
– Lassabban – kérte, noha az ő szíve vert rettentő hevesen. – Mondd el, mi történt.
Will szeme összeszűkült, de azért elmondta.
– Aznap, amikor Michael és én beszéltünk Baby G.-vel, két srác ült a BMW-je tetején. G. azt mondta, az unokaöccsei.
Angie lerogyott a kanapéra.
– Folytasd.
– Egy ütővel elkergette őket. A srácoknak ez nem tetszett. Csapdát állítottak neki, és háromszor rálőttek.
– Ülj le – kérte Angie. Utálta, ha a férfi fölé magasodik. – Biztos,

hogy így történt? Az unokaöccsök lőtték le?
– Amennyire biztos lehetsz valamiben, ha ezekkel a gazemberekkel van dolgod. – Will leült mellé. – Délután beszéltem a rendőrrel, aki letartóztatta őket. A kölyköket valószínűleg felnőttként fogják kezelni a tárgyaláson. Az egyik már rávallott a másikra. Van priusza, kábítószer illegális birtoklása és tettlegesség. Ez a harmadik esete. Megpróbálja kidumálni magát az életfogytiglaniból.
– Biztos vagy benne, hogy semmi közük az ügyünkhöz?
– Egyikük se ismerte Aleeshát.
Angie bólintott, jelezte, hogy hallja. Túlságosan megdöbbent ahhoz, hogy beszélni tudjon. Bármit tudott is Baby G. Michael Ormewoodról, magával vitte a sírba.
– Rosszul nézel ki – mondta Will.
– Kösz.
– Tényleg. Mi a baj?
– Nagyon nehéz napom volt – kezdte, és hirtelen érezte, ahogy minden rászakad. – Be kellett mennem a kórházba. – Will kihúzta magát, és megfogta a kezét. – Beteg vagy?
– Dehogy, nem magam miatt mentem – hazudta, mert ez könnyebb volt, mint szembesülni a férfi dühével, ha megtudja, hogy azért ment Piedmontba reggel, hogy istentelenül ráijesszen Ormewood feleségére. – Az egyik lányt vittem be. Semmi különös. Női dolgok.
Will bólintott, Angie pedig tudta, hogy nem fogja tovább faggatni.
Jézusom, micsoda kalamajka! El kellene mondania pár dolgot, de fogalma sincs, hogy kezdjen bele. Mit mondhatna? Hogy Ken

búcsúztatóján Michael durva volt vele? Hogy Michael az az ember, akinél nem gondolhatod meg magad? Hogy ha vele egyszer elkezdődött valami, akkor nem létezetett olyan, hogy befejezés.
Nem felejtette el, milyen fájdalmai voltak másnap, a véraláfutásokat a combján, azt az érzést, hogy mélyen valami elszakadt benne. A fenébe, lehet, hogy hullarészeg volt, de másnap a sérülések elmondták, mi történt vele.
– Jól vagy? – kérdezte Will, és a füle mögé söpörte a haját. Ez a kedves gesztus teljesen új volt. Soha korábban nem érintette meg így. Vagy Angie soha nem engedte meg neki?
– Nem volt könnyű ott lenni – felelte, de nem tisztázta, hol volt az az ott. – Állandóan a mamámra gondoltam.
Will megsimogatta a haját, ő pedig szerette volna behunyni a szemét, és a vállára hajtani a fejét. Angie néhányszor magával vitte Willt az anyjához. A sírjához könnyebb lett volna kimenni, mint látni, ahogy Deidre ott fekszik a kórházi ágyon, és nem tudni, hogy valahol legbelül, a becsukott szeme mögött segítségért kiabál-e. Miért szerette Angie azt az embert, akit a legjobban kellene gyűlölnie?
– Gyere ide – vonta magához Will, és átölelte. Hátradőlt a kanapén, vitte magával Angie-t is. – Kicsit maradj így.
Angie legszívesebben elsírta volna magát, de nem akart összeomlani Will előtt. A vállához nyomta az arcát, beszívta az illatát, a mosószer és a nyakkendőjére csöppent szójaszósz szagát. Ha így maradhatna, ha engedhetné, hogy a karjában tartsa, akkor talán minden jobb lenne. Akkor talán ketten együtt egy egész lehetnének.

Szorosabban hozzábújt, és megcsókolta a nyakát. A férfi bőre azonnal reagált, Angie pedig megcsókolta mozgó ádámcsutkáját.
– Nem kéne… – kezdte a férfi, de Angie átkarolta a nyakát, és az ajkára nyomta az ajkát. Will ellenállt, de Angie a fogával, a nyelvével fellobbantotta benne a szenvedélyt, és hevesen visszacsókolta. A karja megfeszült, ahogy finoman felemelte és hanyattfektette a kanapén. A bal könyökére támaszkodott, simogatta Angie arcát, csókolgatta a nyakát.
A mandzsettája felcsúszott, Angie látta a csuklója belsején éktelenkedő sötét rózsaszín heget. Azon az éjjelen ő vitte kórházba Willt, ott maradt az ágya mellett, megvárta, amíg magához tér és rájön, nem sikerült, még mindig életben van.
Finoman megérintette a csuklóját, végighúzta az ujját az úton, ahol a borotvapenge feltépte a bőrt.
Will elrántotta magát, és döbbenten nézett rá.
– Bocsánat.
A férfi megpróbált felülni, de a lány a mellényénél fogva visszarántotta.
– Mondtam, hogy bocsánat!
– Angie – megint el akart húzódni, de a lány nem engedte. Küzdöttek, de Will soha nem teljes erővel harcolt a lánnyal. Angie teste ívben megfeszült, és akkor Will feladta az ellenállást. Angie mélyebben csókolta, a szokásosnál erőszakosabban, és nagy meglepetésére Will hasonló intenzitással csókolta vissza.
Angie lélegzete felgyorsult, a tudata elhomályosodott. Amikor megérezte magán Will súlyát, könnyes lett a szeme, a kezét

becsúsztatta a férfi nadrágjának derekába, mint aki siettetni akarja az eseményeket, történjen meg, mielőtt elveszti az öntudatát.
– Jézusom – motyogta, kigombolta a férfi mellényét, kicibálta a nadrágból az inget, trikót, hogy legyen helye a kezének.
Will felhúzta a lány trikóját, a szája megtalálta csupasz mellét. Amikor a lány átölelte, elveszette a ritmust. Angie vette át az irányítást, szabad kezével lehúzta a bugyiját. Mielőtt Will bármit tehetett volna, a lány magába vezette.
Will zihálni kezdett, amikor Angie nekifeszítette a testét, összeszorította magában, siettette, élvezzen már el.
– Nem – suttogta, és megpróbált lelassulni. A szemhéját szorosan összezárta, reszketett az erőfeszítéstől, hogy vissza tudja tartani magát.
A lány belenyalt a fülébe, harapdálta a fülcimpáját, mindent megtett, hogy siettesse. Will hangosan felnyögött, feladta. Egész testét megrázta a kielégülés.
– Ó, istenem – lihegte –, Angie…
Hagyta, hogy a férfi kicsit még csókolgassa, de amint elindult lejjebb a szája, megállította.
– Ne – és húzta vissza az arcához. – Mennem kell.
Will izzadt, zihálva kapkodta a levegőt, miközben a lány mellét csókolgatta.
– Szeretnélek megkóstolni.
A nyers, rekedt hangtól egész testét csiklandó vágy öntötte el. Az alsó ajkába harapott, hogy ne arra gondoljon, micsoda érzés lenne, ha még lejjebb jutna a hasát simító száj.
– Ne – nyögte ki, és finoman felhúzta a férfit. – Mennem kell.

– Maradj velem.
A könyörgő hang valahogy megkönnyítette Angie-nek a döntést.
– Holnap dolgoznom kell.
– Nekem is.
Most már határozottan tolta el magától Willt.
A férfi lefordult róla, a kanapé támlájának esett, felnyögött, de ez a nyögés nem az élvezet hangja volt.
Angie felállt és felhúzta a bugyiját. A blúza gyűrötten lógott, oldalt hajolt, és megigazította.
Will a tenyerébe fogta a lábát.
– Miért csinálod ezt?
Angie kilépett a fogásból, a bejárati ajtónál felemelte a táskáját.
– Miért hagyod?

HARMINCEGYEDIK FEJEZET

2006. FEBRUÁR 9.
9.58

Martha Lam nyilvánvalóan nem egy, hanem sok telefonhívást bonyolított le. John visszakapta a teljes bérleti díjat, és Mr. Applebaumnál a szoba majdnem harminc dollárral került kevesebbe havonta. Ha ezt hozzáadjuk ahhoz az ötven dollárhoz, amelyet John azzal keresett, hogy bemászott a porszívó tartályába, akkor lesz annyi pénze, hogy ehet a hónap minden napján.
– Hú – állapította meg Ray-Ray. Egy asszony állt be egy Toyota

Camryvel, a hátsó ülésen egy rakomány gyerek visított. – Arról nem tehet, hogy randa, de legalább maradt volna otthon.
John oldalról vetett rá egy pillantást.
– Mikor tanultál meg egész mondatokban beszélni?
– Több van a tesódban, mint amennyit kinézel belőle – felelte Ray-Ray.
John a szárítónál hagyta, és elment segíteni azoknak, akik a kocsikat törölték le. John és Ray-Ray között a bizonytalan békekötés után lassan valamiféle barátság alakult ki, legalábbis Ray-Ray részéről, aki nem felejtette el, hogy John kísérte be a kórházba. John nem tudta pontosan, mi az oka a változásnak, de nem szándékozott panaszkodni. Épp elegen voltak így is a nyomában. Nagyon megfelelt neki, hogy legalább Ray-Ray nem liheg a nyakába.
A kórház egyébként jól jött Johnnak. Még most is nagyobbat dobbant a szíve, ha eszébe jutott Robin a váróteremben. Rémes volt a ruhája, de ő azért látta puha bőrét, telt ajkát. Ahogy az egyik lábáról a másikra állt, és közben ringott a csípője. Milyen érzés lehet végigsimítani azon a csípőn, magához vonni? Hát ilyen gondolatok nem hagyják éjjelente aludni a férfiembert.
De nem Robin volt az oka, hogy John ma a szokásosnál is korábban érkezett, még Artot is megelőzte. A költözés önmagában nem nagy dolog. John a holmiját berakta a hűtőtáskába, ez használta koffernek, és lesétált hatsaroknyit Mr. Applebaum házához. Amikor kipakolt, visszament az Ashby Streetre, kiásta a kést a fa alól, ahova a biztonság kedvéért elrejtette. A buszon izzadt, rettegett, hogy elkapják, amíg nála van a kés. Az autómosóban a porszívó nagy tartályába dobta,

majd a magnóliafa árnyékában az alacsony kőfalon ülve várta, hogy megérkezzen Art a Cadillacjében.
– Mi van Shelley? Előléptetésre pályázol? – üdvözölte, és bezárta a kocsi ajtaját.
John igyekezett logikusan gondolkozni, kitalálni, mit tegyen legközelebb, de akármennyire igyekezett összpontosítani, csak égető dühöt érzett. Michael tette a matraca alá a kést a szálláson, úgy, ahogy sok-sok évvel korábban a gyilkos eszköznek kinevezett konyhakést rejtette el John szekrényébe. Mi volt vele a baja? Mit tett John, amivel megbántotta Michaelt? Amivel mindezt a rémséget a fejére idézte? És nemcsak John fejére, hanem az egész családjáéra. Az egy dolog, hogy annak idején Johnra húzta a vizes lepedőt, de hogy felhasználja a személyazonosságát, amíg bent van a börtönben… ez valami beteges rögeszme. Michael gyűlöli. Az ember nem él vissza valakinek a nevével évtizedeken keresztül, csak akkor, ha valóban, szívből gyűlöli. És a dög nyilván felhasználta a hatalmát a rendőrségen, hogy elérje Ms. Lamet, aki visszajuttathatja Johnt a fegyházba a pedofilok és erőszaktevők közé. Nem volt elég, hogy rákente a gyilkosságot. Azt akarta, hogy John szenvedjen.
John az évek alatt megszokta, hogy elveszítette a szabadságát, elfogadta, hogy olyan emberek közé tartozik, mint Ben Carver. Rossz gyerek volt. Rossz fiú. Ezt Richard Shelley be is bizonyította. De John még az apja áldatlan tanúvallomása nélkül is úgy érezte, nem teljesen ártatlan Mary Alice meggyilkolásában. Ő hívta el a buliba. Ő volt beállva. Ő adott neki alkoholt. Visszament vele, és bemászott a lány

hálószobájába. Ő szívta fel a speedballt, ami aztán teljesen kiütötte. Ő hagyta, hogy mindez megtörténjen.
De attól vörös köd borult az agyára, hogy Mary Alice-t, a saját unokatestvére, Woody mészárolta le. Michael nemcsak megerőszakolta, nemcsak meggyilkolta, hanem lemészárolta, mint egy veszett állatot.
A tárgyalóteremben bemutatott, kinagyított fényképek megdöbbentők voltak, de John a helyszínen, a saját két szemével látta a valóságot. A harapásnyomokat az apró melleken. A sötét véraláfutásokat és a mély sebeket a combja belső oldalán. Ahogy tágra nyílt szemmel hever, mintha azt várná, hogy az anyja bejöjjön, és induljanak a templomba. A szája megtelt a saját vérével, a haja véresen ragadt a párnájához.
Az a rohadék. Az az istenverte beteg állat.
De a rémség nem ért véget Mary Alice-szel. Michael még szabadon van, és bármit megtehet, amit csak akar John nevében. Ráadásul zsaru. Zsaru! Bármikor bármit a nyakába varrhat, és valószínűleg éppen azt tervezi, hogy kenhetné Johnra a saját beteges bűneit.
Az előző este, ahogy az ujja hegyével megérezte a rugós kést, majdnem megvágta vele magát; ezektől az emlékektől kiverte a hideg veríték. Michael bármit megtehet. Akár most rögtön letartóztathatná Johnt, és ő tehetetlen lenne.

Talán John meg is érdemelné. Talán azok után, amit Michael szomszédjával tett, megérdemli, hogy újra rács mögé kerüljön a többi beteg állat mellé. Megcsonkította azt a gyereket. A saját két kezével. Nem helyes, hogy valaki megúszhat ilyesmit. És

ahogy a dolgok állnak, valószínűleg nem is fogja.
A ruhaszárító leállt, John kivette és összehajtogatta a törülközőket, beletette őket egy hatalmas, kerekes szeméttárolóba, hogy oda lehessen gurítani ahhoz a kocsihoz, ahol éppen szükség volt rá. Újra beszélnie kell Bennel. John a börtönben nőtt fel, de úgy gondolkozott, mint egy rab, és nem úgy, mint egy bűnöző. Szüksége volt valakire, aki megmondja, mit tegyen.
– Maga John?
Az előtte álló nő vékony volt, kis termetű, talán ha százhatvan centi magas, fekete haja féloldalasan nyírt, testhez álló zakót és szűk, kék farmert viselt.
– Segíthetek? – kérdezte, és nézte, hol dudorodik ki árulkodóan a zakó. Nem úgy nézett ki, mint egy rendőr, a kabát ahhoz túl elegáns volt, de John soha nem tudta kiszúrni a rossz embereket.
– Maga John Shelley?
A válla fölött hátrapillantott. Ray-Ray egy nyalókát szopogatott, de John látta, hogy alaposan felméri a jelenetet.
– Ismerem magát? – kérdezte John.
– Elköltözött. Azt hittem, az Ashby Streeten lakik.
John igyekezett mosolyogni, pedig legszívesebben eldobta volna a törülközőket és elrohant volna.
– Mi ez itt? – kérdezte.
A nő csípőre tette a kezét, Johnnak erről Ms. Lam jutott az eszébe. Akaratlanul is a szívótartályra csavarozott fémtetőre vándorolt a tekintete.
– Kathy Keenan vagyok – mutatkozott be. – A nővére egyik

barátja.
John leejtette a törülközőket.
– Joyce…
– Teljesen rendben van - nyugtatta meg a nő. – Csak beszélnie kéne vele.
– Én… – a kezében tartott törülközőkre nézett, majd az asszonyra, Nem tudta, kicsoda, vagy miért jött ide, de biztosan teljesen bolond, ha azt hiszi, rá tudja venni Joyce-t valamire, amit a nővére nem akar.
Lehajolt, hogy felvegye a törülközőket.
– Nem akar szóba állni velem.
– Azt tudom – válaszolta Kathy. – De muszáj.
– Maga kicsoda?
– Mondtam. Egy barátja.
– Nem ismerheti valami jól, ha azt hiszi, ez így működni fog.
– Tizenkét éve megosztjuk az ágyunkat, John. Azt hiszem, elég jól ismerem, talán mindenkinél jobban.

Tehát Joyce leszbikus. Vajon mi erről Richard véleménye? Az egyik gyerekét nemi erőszakért és gyilkosságért elítélték, a másik olyan fura, mint egy háromdolláros érme. John akaratlanul is elmosolyodott Richard csalódásának mértékén.
– Zavar, hogy a nővéred leszbikus?
– Nem hiszem, hogy jogom lenne bármit kifogásolni – felelte John. Uramisten, amikor Richard rájött, hogy a kedvence a másik csapatban játszik!
Kathy fekete Porschéval érkezett, olyan autóval, amilyet John csak négykézláb állva láthatott, amikor kitisztította, és

kidobálta belőle a szemetet. Végiggurultak a Piedmont Roadon, jobbra fordultak a Sidney Marcuson, és végül a Lenox Roadon egy kis épület előtt álltak meg. A kapu mellett táblán cikornyás arany betűkkel: Keener, Rose és Shelley.

A mellettük álló autó, grafitszürke BMW, a Joyce Shelley-nek fenntartott helyen parkolt.

Joyce nem egészen két mérföldre dolgozott a Gorillától. Az sem kizárt, hogy naponta elhaladt mellette.

– Egy költségvetés lezárásán dolgozik – magyarázta Kathy. – Hamarosan végez.

John térde megreccsent, ahogy kikászálódott az alacsony fekvésű kocsiból. Időnként emlékeztetnie kellett magát, hogy közeledik a negyvenhez. Ki tudja, miért, még mindig tizenöt évesnek érezte magát, mintha a Coastal valaki mással történt volna, egy másik Johnnal, akinek az elméje odabent volt, de a teste nem öregedett, idekint várta, hogy visszatérjen.

– Az irodájában várjuk meg – javasolta Kathy, és átvezette az épületen. A recepciós tekintete követte Johnt, aki úgy gondolta, a takarítókon kívül nemigen láthatott hozzá fogható alakot ballagni az ősi folyosón.

– Itt hátul – mondta Kathy. Kivette a nevére szóló fachból az üzeneteket, és még a folyosón gyorsan átfutotta őket.

Joyce irodája szép volt. Pontosan olyan, amilyennek John elképzelte volna, ha lett volna mersze a nővérére és a rácson túli életre gondolni. A perzsaszőnyeg sötétkék és burgundi vörös mintái, a vékony anyagú vászonfüggönyök, amelyeken átszűrődik a napfény. A falat tejcsokoládé színűre festették. A színek férfiasak, de az összhatás mégis roppant nőies

benyomást keltett. Joyce jó munkát végzett. Vagy a lakberendező, egy drága bige Buckheadből, akit azért fizetnek, hogy elköltse a gazdag emberek pénzét.
Néhány keleti jellegű festmény nem John ízlése szerint való volt, de a kredencen álló fényképektől megfájdult a szíve.
A fiatal Joyce és John Six Flagsben, az óriáscsúszdán. John baba Richard ölében cumizza a tejet. A tizenéves Joyce a strandon, kétrészes fürdőruhában, mind a két kezében egy-egy pálcikás fagyi. Voltak újabb képek is. Kathy és Joyce az állatkertben. Kathy lóháton, a háttérben hegyek. Két labrador hentereg a fűben.
De az, amitől elállt a lélegzete, az anyjáról készült fotó. Emily kendővel a fején. A szeme besüppedt, az arca beesett. De mosolygott. Az anyjának volt a világon a leggyönyörűbb mosolya. Hány éjjelen gondolt ő erre a mosolyra, milyen könnyen adta, milyen mélységes és őszinte kedvesség volt mögötte. Könnyek öntötték el a szemét, fizikailag fájt, hogy soha többé nem láthatja.
– Emily csodás asszony volt – jegyezte meg Kathy.
John visszatette a képet a helyére. A keze fejével letörölte a könnyeit.
– Ismerted?
– Igen. Nagyon közel állt Joyce-hoz. Mindannyiunknak nagyon nehéz volt, amikor megbetegedett.
– Én nem… – John nem tudta, hogy mondja. – Nem láttalak a temetésen.
– Ott voltam – mondta, és megfeszült az arca. – Az édesapátok nem veszi igazán szívesen a kettőnk kapcsolatát Joyce-szal.

– Ebben biztos vagyok – felelte John. Richard mindig biztosan tudta, mi a különbség helyes és helytelen, jó és rossz között. Aki átlépte a határt, azt úgy vágta ki az életéből, mint a műtőben a rákos daganatokat.
John úgy érezte, muszáj még valamit mondania.
– Nagyon sajnálom. Mindig annyira szerette Joyce-t.
Kathy alaposan szemügyre vette.
– Védelmezni próbálod az apátokat?
– Azt hiszem, segít, ha megpróbálom megérteni, és az ő oldaláról is látni a dolgokat. Hogy tudjam, miért gondolkodik úgy, ahogy.
Kathy átment a szobán, és kinyitott egy ajtót. John azt hitte, a fürdőszobába vezet, de most látta, hogy egy körbejárható gardrób, ahol három irattartószekrény állt. A tetejükön legalább ötven spirálfüzet szépen egymásra fektetve.
– Ezek az előzetes kihallgatások jegyzőkönyveinek másolatai, a tárgyalási helyszín megváltoztatására beadott kérelem visszautasításától az utolsó fellebbezésig itt van minden. – Ahogy beszélt, mutatta a különböző fiókokat. – Itt vannak az orvosi jelentések. – A Johnhoz legközelebb álló irattartó legfelső fiókjára tette a tenyerét. – Az első túladagolás a sürgősségin, miután letartóztattak, és…– folytatta volna, azután elhallgatott, de még mindig a férfi szemébe nézett, majd mégis beszélt. – A Coastal kórházának zárójelentése.
John nagyot nyelt. Zebra. Tudtak Zebráról.
– Ezek itt többnyire a feltételesen szabadlábra bocsátó testület beszámolói – mondta Kathy, és kihúzott egy fiókot. Öt vagy hat vastag akta volt benne. – Joyce körülbelül egy hónappal ezelőtt

kapta meg a legutolsó ülésről szóló jelentést.
– Miért? – kérdezte John. Miért őrizgetett Joyce több mint húsz évig ilyen aktákat. – Minek kellettek?
– Az anyádéi voltak – mondta Kathy. – Ezek mind az ő jegyzetei – mutatott a jegyzetfüzetekre. – Kívülről tudta az egész ügyet.
John kinyitotta a jegyzetfüzetet, nézte az anyja tiszta kézírását, de nem igazán látta. Amikor Emily járt iskolába, még számított a szépírás. Gyönyörűen írt, a betűk mint kis virágok nyíltak a vonalakon.
A szavak azonban nem voltak annyira szépek.
Speedball = heroin + kokain + ??? Mitől volt a bradycardia? Miért volt a légzésszünet? John lapozott. *A mell körüli harapásnyomok megegyeznek a fogazattal?* És: *Nem találtak ondót. Hol az óvszer???*
– A végén a fizikai bizonyítékokat próbálta megszerezni a megyétől – mondta Kathy.
– Miért?
– DNS-vizsgálatot kért, hogy bebizonyítsa, a késen talált vérnyomok tőle származnak. De a minta annyira kicsi volt, hogy csak mitokondriális panelt lehetett rajta elvégezni.
John értetlenül nézett, Kathy tehát elmagyarázta.
– A mitokondriális DNS az anyától származik, tehát még ha Emily vére volt is, nem lehet kizárni azt sem, hogy a tiéd. Vagy akár Joyce-é, de az sem segített volna.
– Harapásnyomok? – olvasta John.
– Emily úgy gondolta, hogy a fogsorod nem egyezik meg a harapásnyomokkal, sajnos volt rá precedens a legfelsőbb bíróságon, hogy a harapásnyomokat nem fogadták el

bizonyítának. De Emily úgy gondolta, hogy azért még segíthet a… csonkolásnál.
– A minél?
– Az állami fogász szakértőt soha nem idézték be tanúnak. Emily a halála előtt körülbelül három évvel kérvényezte, hogy adják neki az ellened szóló összes bizonyítékot, minden aktádat. Eltökélte, hogy az egészet újrakezdi, át akarta nézni, hátha elkerülte valami a figyelmét. És talált egy jelentést, ahol az állami fogász szakértő kijelentette, hogy szerinte a nyelvet… leharapták, és nem kivágták.
– Leharapták – hebegett John. Cynthia Barrett, az émelyítő pillanat, amikor két ujja közé fogta a nyelvét. Vágni se volt könnyű, de harapni? Ki az a szörnyeteg, aki kiharapja egy lány nyelvét?
– John?
Krákogott, köszörülte a torkát, hogy meg tudjon szólalni.
– A kés volt a legfontosabb bizonyíték ellenem. Az egyik szakértő szerint azzal vágták ki a nyelvét. Ez bizonyította, hogy előre megfontolt gyilkosságról volt szó.
– Pontosan. És Emily ügyészségi kötelességszegés alapján akart új tárgyalást. Azt állították, hogy az orvosi jelentést az bizonyítási eljárás során átadták Lydiának, de erről Emily semmi igazolást nem talált. Ez alapja lehetett volna a fellebbezésnek.
John átpörgette a lapokat, megnézte a dátumokat.
– Anya akkor is ezen dolgozott, amikor már beteg volt.
– Képtelen volt abbahagyni. Ki akart hozni a börtönből.
John nem tudta túltenni magát az aktamennyiségen. Oldalak és oldalak, mindenütt rettenetes részletek, csupa olyasmi, amivel

az anyjának nem lett volna szabad találkoznia. Aznap másodszor sírta el magát a nővére társa előtt.
– Miért? Miért tette? Hiszen már nem lehetett többet fellebbezni.
– Volt még egy halvány remény – magyarázta Kathy. – És azt nem akarta feladni.
– Túlságosan beteg volt. – A füzet végére lapozott, az utolsó bejegyzés egy héttel azelőttre datálódott, hogy Emily utoljára ment be a kórházba. – Nem kellett volna ezt tennie. Arra kellett volna figyelnie, hogy megerősödjön, hogy jobban legyen.
– Emily tudta, hogy nem lesz jobban – mondta Kathy. – Élete utolsó napjait pontosan azzal töltötte, amivel és ahogy akarta.
John most már leplezetlenül sírt – nagy, kövér könnycseppek gurultak az arcán, ahogy belegondolt, hogy az anyja mi mindent megtett azért, hogy őt kiszabadítsa.
– Soha nem mondta. Soha nem mondta, hogy ezt teszi.
– Nem akart benned hiábavaló reményeket kelteni – szólalt meg Joyce.
John megfordult. Mióta állhatott mögötte Joyce?
A nővére nem látszott mérgesnek, amikor megkérdezte:
– Kathy, mit csinálsz?
– Beavatkozom – felelte, azzal a mosollyal, ami jelezte, tudja, hogy rosszat csinált, de azt is, nem fog kikapni érte.
– Most magatokra hagylak. – Kifelé menet megszorította Joyce kezét, és becsukta maga mögött az ajtót.
John kezében Emily életműve, a jegyzetfüzet.
– Szép az irodád, és Kathy…
– Na, ehhez mit szólsz? – kérdezte fanyarul. – Egy bona fide

homo a Shelley klánban.
– Fogadok, apa büszke volt.
Joyce felnevetett.
– Annyira büszke, hogy megváltoztatta a végrendeletét.
John összeszorította a száját. Erre nem tudott mit mondani.
– Anyu megígértette velem, hogy ezeket nem dobom ki – mutatott az irattartókra. – Pedig szerettem volna megtenni. Kivinni az udvarra, felhalmozni, és egy hatalmas máglyát gyújtani. Nem sok híja volt, hogy megtegyem. – Rosszkedvűen felnevetett, mintha magát is meglepte volna, hogy nem égetett el mindent. – Azt kellett volna tennem. Vagy valami raktárban eltemetni örökre. – Nagyot, nehezet sóhajtott. – De nem tettem meg.
– Miért nem?
– Miatta. Ez a sok hülye akta, a sok hülye jegyzet. Tudod, hogy soha, sehova nem ment jegyzetfüzet nélkül? Persze, honnan is tudhatnád. Oda nem vitte be magával. De dolgozott velük, gondolkozott rajtuk, végig, oda és vissza. Volt, amikor az éjszaka kellős közepén hívott fel, hogy nézzek utána valami obskúrus törvény paragrafusának, mert kigondolt valamit, lehet, hogy annak az alapján új tárgyalást lehet kérni. – Joyce az irattartó szekrényekre meg a jegyzetfüzetekre nézett. – Mintha a szíve kis darabkái lennének, és ha most kidobom őket, akkor őt magát is kidobom.
John megsimította a jegyzetfüzet borítóját. Az anyja az életét adta érte, minden percét arra szánta, hogy kihozza őt a Coastal fegyházból.
És mindez Michael Ormewood miatt.

Ezzel az erővel Michael Emilyt is megölhette volna, amikor végzett Mary Alice-szel. Belenyúlhatott volna Joyce mellkasába, és kiszoríthatta volna a szívéből az életet.
Szerette volna megölni! Szerette volna eszméletlenre verni, aztán megszorítani a nyakát, és nézni, amint a másik szemében megjelenik a felismerés, hogy meg fog halni. John akkor lazítana a szorításon, de csak éppen, és utána újra torkon ragadná, hogy lássa a félelmet, az abszolút rettegést, mert Michael rádöbbenne, hogy teljesen tehetetlen. És akkor John ott hagyná. Egyedül, a semmi közepén, dögöljön meg magában.
– John? – Joyce mindig megérezte, ha Johnnak valami baja volt.
John megint kinyitotta a jegyzetfüzetet, nézte az anyja írását.
– Ez mi? – kérdezte. – Mit jelent a bradycardia?
Joyce kinyitotta az egyik aktatartót.
– Amikor letartóztattak – kezdte –, olyan gyenge voltál, hogy nem tudtál egyedül felállni, és állva maradni.
– Igen. – Mert rettenetesen megijedt.
– Kórházba vittek. Anyu egyre csak mondogatta, hogy valami bajod van. – Joyce lapozgatott az aktában. – EKG-t csináltatott, EEG-t, vérképelemzést és MRI-t.
John csak halványan emlékezett erre.
– Miért?
– Mert tudta, hogy valami nem stimmel. – Joyce végre megtalálta, amit keresett. – Tessék, itt van.
John gondosan elolvasta az orvosi zárójelentést. Joyce türelmesen várt. A teszteredmények számai nem sokat mondtak, de nem hiába dolgozott a börtön gyengélkedőjében.
Tudta, hol kell keresnie. Hangosan felolvasta az orvos kézírásos

értékelését a Következtetések rubrikában: „Lassú szívverés, pulzus hatvan alatt, ataxikus lélegzés és az általános fizikai állapot kábítószer-túladagolásra utal.”
– Joyce, én kábítóztam, soha nem tagadtam.
– Olvasd tovább.
John már magában olvasott. Az orvosi vélemény szerint John tünetei nem feleltek meg a kokain és heroin szokásos túladagolási tüneteinek. Gyanúja szerint valami más kábítószer is került a szervezetébe. A további vérképeredmények nem hoztak eredményt, de javasolta, hogy vizsgálják meg a helyszínen talált porított anyagot.
Porított anyag. Michael adta a zacskót. John soha nem használt heroint. És ő még azt képzelte, hogy a jó öreg Woody szívességet tesz neki, amikor valójában ki akarta ütni. És nem csak kiütni. Lehetett abban a zacskóban a kokainon és heroinon kívül más is. A börtönben sokszor hallotta, hogy a laborosok csak azt találják meg és mutatják ki, amit keresnek.
Michael simán megbolondíthatta a speedballt valami sokkal erősebbel, valamivel, ami befejezi a munkát, ha a bizonytalan keverék nem lenne elegendő.
– Mi az? – kérdezte Joyce.
John arcára nyilvánvalóan kiült a meglepetés. Egész idő alatt Mary Alice-re figyelt. Michael ezek szerint Johnt is meg akarta ölni? Arra gondolt, hogy megteszi, amit meg akar tenni Mary Alice-szel, a szennyet meg ott hagyja John sírján?
Két nappal Mary Alice halála után Michael és az anyja látogatóba jött. John fenn volt a szobájában, irtózatosan pocsékul érezte magát, az anyjának azt a mesét adta be, hogy

csúnyán megfázott, de valójában nem tudott levegőt venni, ha eszébe jutott az ágyban mellette heverő Mary Alice teste.
Michael olyan volt, mint mindig, legalábbis amennyire John érzékelte. A szobájában maradt, beszélt hozzá, mit is? John nem emlékezett már rá. Valami ostobaságot, az biztos. John elaludt. Vajon akkor dugta el Michael a kést a szekrényébe? Akkor eszelte ki az új tervet? Vagy valaki az első perctől kezdve mindent kitervelt, ő küldte fel Michaelt a késsel, hogy dugja el a szekrénybe, hogy legyen valami konkrét tárgy, ami Mary Alice szobájához köti?
– Johnny? – Joyce gyerekkoruk óta nem szólította így. – Mi a baj?
Becsukta az aktát.
– Mennyire emlékszel Lydia nénire?
– Az ügyvéded volt. Miután lezárult az ügyed, szakított a büntetőjoggal, és átnyergelt a vállalati jogra. Azt mondta, már nem veszi be a gyomra. Soha nem tudta megbocsátani magának, hogy nem tudott segíteni rajtad.
– Azt el is hiszem.
Joyce láthatóan megdöbbent az öccse hangjában szikrázó gyűlölettől.
– Komolyan beszélek, John. Anyut is meglátogatta a kórházban.
–Mikor?
– Azt hiszem, a halála előtti napon. Akkor tolták le a torkán a lélegeztetőgép csövét. – Joyce elhallgatott, igyekezett összeszedni magát. – Erős fájdalmai voltak. Morfincseppeket kapott. Nem vagyok biztos benne, hogy tudta, Kathy és én mellette vagyunk. Lydiáról már nem is beszélve.

– Mit mondott Lydia?
– Fogalmam sincs. Kettesben hagytuk őket. De nagyon rosszul nézett ki. Mármint Lydia néni – tette hozzá. – Évek óta nem látta anyut, most meg sírt, mint a záporeső. Sose gondoltam, hogy túl közel állnának egymáshoz, de talán a tárgyalás… Nem tudom. Nagyon ki voltam borulva, nem figyeltem akkor senkire.
– Semmit nem hallottál?
– Semmit. Illetve csak a végét. Azt hiszem, túl hamar mentem vissza. Lydia anyu kezét fogta. Megmondtuk neki, hogy anyunak már nincs sok ideje hátra, az orvosok szerint talán egy nap. – Joyce elhallgatott, elsodorta ez emlékezés. – Anyu szeme csukva volt. Nem is biztos, hogy tudta, Lydia mellette van. – Joyce félrehajtotta a fejét. – De Lydia zokogott. Igazából, John, úgy, mint akinek megszakad a szíve. Remegett, és egyre csak azt ismételgette: „Annyira sajnálom, Emily, annyira sajnálom!” Vagyis soha nem bocsátott meg magának – vonta le a következtetést Joyce. – Nem tudta túltenni magát azon, hogy elvesztette az ügyedet.
Helyes, gondolta John. Lydia néni mostanra remekül túltette magát rajta. Semmi nem segít annyira, mint bevallani a bűneidet valakinek, aki nem él addig, hogy elmondhassa bárkinek.
– És anyu hogy volt a látogatás után?
– Nem volt magánál. Többnyire aludt. Nehezére esett nyitva tartania a szemét.
– Mondott valamit?
– Hogy tehette volna, John. Cső volt a torkában.
John bólintott. Mindent értett már. Lydia néni első dolga volt,

hogy ügyvédként mindent elmondatott magának Johnnal, ami azon az estén történt. John rettenetesen félt. A teljes igazságot elmondta, nem érdekelte, mivel jár, ha valaki beköpi a többi srácot. Elmondta, hogy Michael adott egy zacskót, amiben John hite szerint kokain volt. Elmesélte, hogy hazakísérte Mary Alice-t, hogy az ablakon másztak be a lány hálószobájába. A csókot is elmondta, és hogy úgy érezte, az agya rakétaként robban ki a fejéből. És azt is elmondta, hogyan ébredt fel másnap reggel, Mary Alice vérében fekve.

Amikor befejezte, Lydia néni szeme könnyes volt. Megfogta, nem is, megragadta a kezét, olyan erősen, hogy az már fájt.

– Ne aggódj, John – mondta. – Mindenre gondom lesz.

És volt is. A mocskos dögnek mindenre volt gondja.

Joyce még mindig várakozón nézett az öccsére. Látszott rajta, hogy fáradt és kimerült. Az arcfesték se tudta elrejteni a szeme alatti karikákat. A válla megereszkedett a vereségtől. *Ennek ellenére,* gondolta John, *itt állnak az irodájában, több mint fél órája beszélgettek, és egyszer se kiabált Johnnal, és nem vádolta semmivel.*

– Ellenőrizték a drogokat? A fehér port? – kérdezte John.

– Hát persze. Lydia egy magánlaboratóriumba küldte. Anyu hetekig tűkön ülve várta az eredményt. De semmi szokatlant nem találtak. Kokain és heroin.

John éles fájdalmat érzett az állkapcsában; megint túl erősen szorította össze a fogát.

– Johnny – kérte fáradtan, nagyon fáradtan Joyce –, mondd el.

John becsukta az anyja jegyzetfüzetét, az utolsót, amelybe írt, amelyet a kezében tartott, amely összekötötte a fiával.

– Hívd be Kathyt – mondta. – Szeretném, ha ő is hallaná.

HARMINCKETTEDIK FEJEZET

21:22

Will az irodájában ücsörgött, és megpróbált nem malmozni a hüvelykujjaival. Korábban már beszélt Luther Morrisonnal, Jasmine Allison… mijével is? Hogy nevezünk egy harminckét éves férfit, aki tizennégy éves kislánnyal szexel? Beteg, istenverte szemétnek, döntött Will, és kemény erőfeszítésébe került, hogy ne vágja pofán azt az állatot.

A kellemes látogatás után Will visszatért a City Hall Eastbe, és tájékoztatta Amanda Wagnert az ügyről. Semmilyen új információval nem szolgálhatott, de a főnöke nem is rohanta le, amiért nincs sok mondandója. A nő sokat követelt, de felismerte, amikor nehéz eset került elé.

Egy tanácsot adott, ne csak az eltűnt lányra összpontosítson. Will Aleesha Monroe ügyében nyomoz, azt szeretné kideríteni, hogy kapcsolódik a többi gyilkossághoz, és nem egy Jasmine Allison nevű eltűnt lányt kell előkerítenie. Egy tízéves kisfiú történetén, valamint a saját rossz érzésén kívül semmi nem áll a rendelkezésére, és bár Amanda tiszteletben tartja az ösztönös megérzéseket, erre nem hajlandó se időt, se forrást vesztegetni. A szokásos szívet melengető pragmatizmusával vázolta a helyzetet: a lány már korábban is megszökött. Egy nála kétszer idősebb férfival találkozik. Az anyja börtönben, az apja ki tudja, hol, és a nagyanyja segítség nélkül legtöbbször a karosszékből

se tud felállni.
Ez csak akkor lenne hír, ha nem szökött volna meg.
A DeKalb-i rendőrök egy tapodtat se mozdultak előre a Cynthia Barrett-esettel, és nem szívesen osztották meg tudásukat Will-lel. A hüvelyben talált DNS túlságosan szennyezett volt ahhoz, hogy tesztelni lehessen. A toxikológiai eredmény még nem érkezett vissza, de Will nem várt visszafojtott lélegzettel valami szenzációszámba menő eredményre.
Ami Aleesha Monroe-t illeti, a helyszínelők jelentése szerint semmi eget rengetőt nem találtak a lakásban, csak azt jegyezték meg, amit Will maga is látott: a lakás figyelemre méltóan tiszta volt. Egy technikust még visszaküldött, hogy vegyen mintát abból a vércseppből, amelyet Monroe ajtaja előtt látott azon az estén, amikor bejelentették Jasmine eltűnését. Nem volt elég ahhoz, hogy érdemi eredményre jussanak, csak annyit tudhattak biztosan, hogy emberi vér.
Willnek nem maradt más dolga, mint átnézni azt a kupac papírt, amit Leo Donnelly hagyott az asztalán. Megszámolta a lapokat, hogy tudja, mi vár rá. Hatvan jelentés, jelentésenként két-három oldal, mind a nemrégiben szabadon engedett szexuális támadók városkörnyéki bűntényeinek rémes részleteit taglalta.
Akkor még nem volt annyira elkeseredett.
Kinyitotta az asztalán a fluoreszkáló rózsaszín irattartót, megtalálta a hátsó zsebben a DVD-t, becsúsztatta a számítógépbe, és lenyomta a lejátszás gombot.
A monitoron két nő, egy férfi és egy tizenéves lány jelent meg. Elsőnek a férfi beszélt, azonosította magát, Dave Sanders nyomozó a tuckeri rendőrkapitányságról, majd bemutatta a két

nőt is, majd bejelentette:
– Ez Julie Renee Cooper vallomása. Esetszám tizenhat-negyven-három-hét. A mai dátum kétezer-öt, december kilencedike.
Julie Cooper a mikrofon felé hajolt. A kamera nagy látószögben vette, Will látta, hogy a lány lába előre-hátra hintázik az asztal alatt.
– Moziba mentem – kezdte a lány. Nagyon nehezen lehetett érteni. Will tudta, hogy a vallomás idején a sérült nyelvet csak nemrégiben varrták vissza. – A sikátorban állt egy férfi. – Will olyan sokszor hallotta már ezt a vallomást, hogy szinte együtt tudta volna mondani a lánnyal. Tudta, mikor hallgat el, mikor sír, mikor hajtja a fejét az asztalra, és azt is, mikor kerül olyan rémes állapotba, hogy a kihallgatást abba kell hagyni.
A támadója berántotta a sikátorba. Julie annyira megrémült, hogy sikítani se tudott. A támadója fekete maszkot viselt, a szeménél és a szájánál volt csak luk. A kislány vér ízét érezte, amikor a támadó a szájára szorította a száját, és a nyelvét végigfuttatta a lány ajkán. Amikor el akarta kapni a fejét, a támadója ököllel az arcába ütött.
– Csókolj meg – ismételgette. – Csókolj meg.
Will felugrott, amikor megcsörrent a telefonja. Felvette a kagylót.
– Will Trent. – A vonal másik végén nagy csend. – Halló – ismételte Will, és lehalkította a számítógépet.
– Nahát – mondta Michael Ormewood. – Nem gondoltam volna, hogy ilyen későn még bent van.
Will visszaült, és elgondolkozott, vajon miért telefonált Michael

Ormewood, ha úgy vélte, Will már nem lesz bent. – Miért nem próbálta a mobilomat?
– Nem találtam a számot – magyarázta Michael, bár Will el nem tudta képzelni, az hogyan lehetséges. Hétfő este óta minden számát, beleértve az otthonit is, minden üzenet végén megadta Michaelnak. Will először csak Jasmine-ről akart volna beszélni vele, de most már arra is kíváncsi volt, miért nem vette fel Michael a telefont, amikor ő kereste.
– Minden rendben? – kérdezte Will.
– Igen. Kösz a kérdést. – Will egy öngyújtó kattanását hallotta. Michael leszívta a füstöt, majd folytatta. – Hasznosítom magam. Elvégeztem néhány dolgot, amivel Gina nyaggatott.
– Remek. – Will csendben maradt, tudta, hogy Michael ki fogja tölteni a csendet.
És így is történt.
– Beszéltem Barbarával, ahogy kérte. Az anyósommal. Azt mondta, ő nem vette észre, hogy Cynthia lógott volna az iskolából. Lehet, hogy a gyerek egyszerűen nem érezte jól magát aznap.
– Nem kizárt – mondta Will. Nem szokott hozzá, hogy olyan emberekkel beszélgessen, mint Michael, hacsak nem kihallgatáson volt. Will igyekezett legyűrni magában a gyűlöletet. Igen, az volt – gyűlölet. Ez a pasi megverte a feleségét. Amennyire ő tudta, megerőszakolta a prostituáltakat. A jó ég tudja, mit művelt Angie-vel.
– Hogy van a családja? – kérdezte.
Michael nem válaszolt azonnal.
– Tessék?

– Múltkor azt mondta, nem érzi magát biztonságban. Csak szerettem volna tudni, hogy minden rendben van-e.
– Ja – felelte Michael. – Átvittem őket az anyósomhoz, ahogy mondtam. – Felkuncogott. – Tudja, teljesen elkényezteti Timet. Komolyan gatyába kell majd ráznom, amikor hazajön.
Will arra gondolt, milyen óriási különbség van aközött, amilyen végtelen szeretettel Miriam Monroe beszélt a gyerekeiről, és ahogy Michael beszélt Timről. Ő csak a száját jártatta, elmondta, amit szerinte egy jó apának el kell mondania. Ez az alak veri a feleségét. Vajon a szellemileg elmaradott gyereket is bántja?
– Ott van még? – kérdezte Michael.
– Igen.
– Azt mondtam, a DeKalb-i kapitányság kizárt. – Elhallgatott, talán hogy időt adjon Willnek a válaszra.
Amikor nem kapott választ, folytatta.
– Hallott valamit tőlük?
A távoltartási papírokról akar megtudni valamit. Will nemmel válaszolt.
– Nem arról híresek, hogy kiteregetik a kártyáikat.
– Igaz, igaz – helyeselt Michael. Kifújta a füstöt. – Phil teljesen ki van akadva. Megpróbáltam kiszedni valamit belőle, de a fickó darabjaira zuhant.
– Nagyra értékelem a próbálkozását. – Will úgy döntött, kockáztatni fog. – Polaski nyomozó beszámolt róla, hogy átnézték néhány közrendészeti aktáját.
Michael egy másodperccel tovább hallgatott a szükségesnél.
– Így van, segített. Jó kis tyúk. Összejöttek?

– Talált valamit az aktákban?
Michael megint hallgatott, kifújt egy újabb adag füstöt.
– Semmit. Néhányszor belefutottam, ahogy Polaski mondta.
– Aleeshába?
– Igen. Néhányszor. Leírtam a dátumokat. Kellenek? Nem volt semmi különös, belekerült a nagy söprésbe. Húsz, harminc lány egy estére. Nem csoda, hogy nem emlékszem rá.
– És mi a helyzet Baby G.-vel?
– Róla semmi. Meglehetősen új még a telepen. Találkozhattam vele korábban, de a jegyzeteimben semmi nincs róla, és nem emlékszem rá. Talán újra meg kéne keresnünk? Hozzuk be a kapitányságra, és szedjük ki belőle, mit tud.
Will nagyon kíváncsi volt rá, hogy Michael tudja-e, hogy a strici halott.
– Nos – folytatta Michael –, mi a helyzet? Maga tud valami újat Aleesháról?
– Semmit. Meséljen Jasmine-ről.
– Az is az egyik lány?
– Az a kölyök, aki belekarmolt az arcába.
– Ja, az! – Michael nevetése nem volt természetes. – Igen. A kis pokolfajzat.
– Mondott valamit, mielőtt felszaladt a lépcsőn?
– Semmi olyat, amit a feleségem előtt szeretnék elismételni.
– A felesége ott van magával?
Megint az a feszült nevetés.
– Hol másutt lenne?
Hosszúra nyúlt szünet. Michael nem egészen egy perccel korábban mondta, hogy a családját átköltöztette az anyósához.

Miért hazudik?
– Egyébként a lány, akármi is a neve, nem mondott semmit. Gondolja, hogy láthatott valamit akkor éjjel, amikor Aleeshát megölték?
– Nem tudom. – Will azon gondolkozott, nem lehetséges-e, hogy Michael azért hazudik, mert zavarban van.
– Öregem, ha ki akarja hallgatni, okosabb bevinni a kapitányságra. Nem akarok beleszólni a dolgaiba, de biztos nem szeretné, ha valami fekete luvnya bevádolná. Nekem mázlim volt, hogy megúsztam egy fegyelmivel.
– Igyekszem észben tartani. – Vajon Michael már tudja, hogy Jasmine eltűnt? Ha egy dologban hazudik, akkor nem okozhat neki gondot, hogy másban is hazudjon. – Tudja, Michael, azon gondolkozom, milyen fura, hogy Aleesha annyival idősebb a többi áldozatnál.
– Hogy érti?
– Aleesha felnőtt nő. A többiek tizenéves kislányok. Azután a nyelv. A szomszédjának kivágták a nyelvét, a többi lányét leharapták.
– Aha – felelte kimérten Michael. – Most, hogy így mondja, tényleg furcsa.
Will nézte, ahogy a számítógép képernyőjén Julie Cooper vallomást tesz. Most fogja megkérni a nyomozókat, hogy kapcsolják ki a kamerát, szeretné kicsit összeszedni magát. Hogy élheti túl ezt a rettenetet egy fiatal lány? Hogy jár majd iskolába, hogy ír leckét, hogy lehet olyan, mint az osztálytársai, ha a vele történtek mindig ott lesznek a lelkében, az emlékeiben, az agyában?

– Lehet, hogy két vadászat között volt – mondta Michael –, a kurváknál akarta levezetni a gőzt. Emlékszem, amikor a közrendészeten dolgoztam, a lányok nagyon sokszor keveredtek bajba a pasikkal, többnyire a saját hibájukból. Beleszóltak valamibe, amihez semmi közük nem volt, aztán őket verték össze. Vagy megállapodtak ebben-abban, beleegyeztek egy adott pózba, vagy valami, csak azért, hogy velük menjen el a hapsi, aztán megváltoztatták a szabályokat, nem voltak rá hajlandók, vagy több pénzt akartak érte.
Will ebből a szempontból még nem gondolta végig a helyzetet, de nem tartotta teljes zsákutcának. Viszont ez nem magyarázza meg Cynthia Barrett esetét.
– Biztos, hogy nem lépett valakinek a tyúkszemére, Michael? Nem haragított magára senkit annyira, hogy bosszúból Cynthiát így öljék meg, és a gyilkosságot a maga nyakába varrják?
Michael nevetett.
– Komolyan beszél?
– Maga tudja.
– Öregem, ez tiszta őrület.
– Miért?
– Honnan a pokolból tudnának a részletekről? Monroe nyelvéről egy szót se szóltunk a sajtónak. Erről csak a zsaruk tudnak. – Michael hangja elhalkult, kifelé beszélt, de azért Will értette. – Rendben szívem, mindjárt megyek. – Majd Willnek. – Bocs, Ginának gondja van Timmel. Visszahívhatom tíz perc múlva?
– Ne tegye – felelte Will. – Nincs másra szükségem.
– Csak hívjon, ha segíthetek.
Will letette a készüléket. Hátradőlt, kibámult az ablakon. Már

régen besötétedett, az utcai lámpák természetellenes erővel világították meg az épület melletti, elhagyatott vasúti udvart. Will már megszokta ezt a nyomasztó látványt.
A számítógép olyan hangot adott ki, mint egy gőzmozdony, Will bezárta a DVD-t, és megnyitotta az e-mail-fiókját. Az állam számítógépe nem volt valami kifinomult műszer – a szótára igen korlátozott, a helyesírás-ellenőrző az átlagrendőr által használt szavak felét nem ismerte fel. Will tudta, hiába is kérné, hogy telepítsenek rá külső programot, így aztán megbékélt a helyzettel. Azért, mint a legtöbb számítógépnél, itt is volt felolvasó program.
Kihagyott néhány spamet, és eljutott Pete Hanson legfrissebb leveléhez. Will kijelölte a szöveget, rákattintott a menüre, és kiválasztotta a „beszéd” opciót. Egy gépi hang felolvasta Pete üzenetét. Megérkezett Cynthia Barrett toxikológiai jelentése. Utoljára pirítóst és tojást evett. A szervezetében sok volt a nikotin. A vérében nyomokban alkoholt és kokaint találtak.
Újabb zsákutca.
Will elővette az Aleesha által az anyjához írt leveléről készített másolatot, és kiterítette maga elé az íróasztal lapjára, a hajtogatás nyomait szépen kisimította. A kézírás maga a rémálom, de Will már kívülről megtanulta a levelet, így egyszerűbb volt kisilabizálnia. Sorról sorra haladt, minden mondatot igyekezett elővarázsolni az emlékezetéből. Azon kívül, hogy Monroe teljesen szabadon bánt a nagybetűkkel, más újdonságot nem talált.
Összehajtogatta a levelet és a zsebébe tette. Ránézett a feltételesen szabadlábra helyezettek aktáira, amelyeket Leo

gyűjtött össze a számára. Mindegyik életrajz sarkához egy fényképet tűztek. Mindegyik tettes a kamerába nézett, miközben maga elé tartott egy fekete táblát, rajta a neve, a bűntény, az ítélet és a feltételes szabadlábra helyezés időpontja.
Will kihúzta az íróasztal legfelső fiókját, kivett egy kapocskiszedőt, és óvatosan lefejtette a fényképet az első életrajzról. Az iroda ajtaja bezárva, a folyosón lekapcsolták a lámpákat. Mégis épp csak suttogott, amikor kiejtette az első nevet.
Egy órával később alig csökkent előtte a halom. A feje majd szétszakadt, szárazon legalább egy marék aszpirint bevett már, gondolván, inkább haljon meg aszpirinmérgezésben, mint a szeme mögött lüktető fejfájásban. Leo Donnelly az akták felét vitte magával. Valószínűleg egy óra alatt végzett az olvasással.
Felállt, belebújt a zakójába, és arra gondolt, hogy valószínűleg értelmetlen a feladat, amelyet el akar végezni. Ha van olyan támadó az adatbázisban, akinek az a szokása, hogy leharapja az áldozata nyelvét, Will megtalálta volna már akkor, amikor először olvasta a Monroe-aktát, és beírta a keresőszavakat a számítógépbe.
Leo a támadók aktáit különböző kerületekből gyűjtötte össze, volt, hogy más államból, így aztán a bűntények ismertetése nem volt egységes. A letartóztatást végző rendőrök között volt, aki a támadáson és az áldozat életkorán kívül szinte semmi mást nem írt le, mások hátborzongató részleteket ismertettek, pontosan leírták, mi mindent követett el a támadó. Hacsak az egyik képen nincs egy pasi, kezében egy csonkolt nyelvvel, tulajdonképpen csak tűt keres a szénakazalban.

Ennek ellenére az aktákat szorongatva ment le lifttel a garázsba, a beszámolókat az anyósülésre tette, és elindult hazafelé. Valahányszor meg kellett állnia, csodálkozva nézett a paksamétára, mint aki nem érti, miért van vele. Leparkolt a motorja mögé. Még fel se lépett a teraszra, már hallotta Betty üdvözlő ugatását. A kiskutya az ajtóhoz rohant, amikor elfordította a kulcsot a zárban. Will felkapta a pórázt, hogy elvigye, de a kutya ott helyben a füvön elvégezte, amit kellett, és visszarohant a házba, mielőtt Will leléphetett volna a lépcsőn.

Megfordult, bement, a kutya a kanapé párnáin trónolt.

– Neked is jó estét – mondta, és becsukta az ajtót, ám mielőtt az becsapódott volna, elkapta, kisietett a kocsihoz és behozta az aktákat. Letette az íróasztalára, és a telefonkijelzőre pillantott. Az üzenetrögzítő lámpája nem villogott, de felemelte a kagylót, hogy ellenőrizze a készüléket.

Tárcsahang zúgott a fülébe.

A vacsora ugyanaz volt, mint a reggeli: egy tál müzli, állva, a mosogató felett. Egyetlen dologra vágyott, leheveredni a kanapéra, és tévézés közben elaludni.

De az akták nem engedték. Ha valaki jól tud olvasni, már egy órával korábban végzett volna az összessel. Egy zsaru átlapozza őket ebédszünetben, tudva, hogy valószínűleg csak az idejét vesztegeti, de azt is tudva, hogy a jó nyomozó mindig elvarr minden rendelkezésére álló szálat.

Will se hagyhatja félbe, amit elkezdett.

Kibújt a zakójából, és gondosan a karosszék hátára fektette. Nem fog soká tartani, legfeljebb három óra. Will nem hagyja

abba, csak azért, mert nehéz, és az hétszentség, hogy másnap reggel nem megy úgy dolgozni, hogy tudja, valamit nem fejezett be. Hamarabb kellett volna hazajönnie, és itthon dolgozni az iratokkal. Vannak dolgok, amiket nem tud odabent elvégezni, csak ha kiadja magát.

A kapocskiszedő a zsebében volt, most az asztalára tette, a jelentések mellé. A fiókból kivett két vonalzót, a lámpaernyőt úgy igazította, hogy a körte a fal felé forduljon, így a munkafelületre csak halvány, ezüstös fény jutott.

– Jól van, szépségem – motyogta a következő jelentéshez kapcsolt fényképnek. A pasasnak ha három foga volt, és olyan zsíros, vékony haja, amilyet csak a legócskább lakókocsiparkban lehet látni.

Will leszedte a fényképet, és félrerakta. A lap tetejére helyezte a két vonalzót, és így külön választotta a szöveg első sorát. A mutatóujja hegyével jelölte ki a szóhatárokat, hogy egyesével tanulmányozza őket. Ezzel a módszerrel megakadályozta, hogy a szeme ide-oda vándoroljon. Érdekes, a hosszú szavakkal volt könnyebb a dolga. Az olyan egyszerű szavakat, mint a „soha” gyakran úgy olvasta „hason”, és a végén a mondatnak semmi értelme sem volt.

A lap tetején lévő három szóval kezdte, hangosan olvasta a nevet, hogy jobban megértse. „Carter, Isaiah Henry”. Nem volt könnyű, Előbb Casht mondott, azután Fordot, talán a Car miatt. Az Isaiah könnyen ment. A Henry már más dolog.

Jézusom, de ostoba.

Felnézett az üres monitorra, pislogott, hogy tisztábban lásson. Bekapcsolta a számítógépet, ezzel is nyert egy kis időt,

miközben gondolatban végigjátszotta a szokásos kínlódást, biztos elmebeteg, retardált, valami baj lehet az agyával, amire eddig még senki nem figyelt fel. Isten a tudója, eleget verték fejbe ahhoz, hogy valami meglazuljon odabent. A nap végére a gondjai, lehetséges okai már nem számítottak, egyik se változtatott azon a tényen, hogy az alsós harmadikosok is jobban olvastak nála. És akkor a butákról beszélünk, akik meghúzzák magukat a hátsó padban. A számítógép betöltött, a ventilátor úgy pörgött, mintha egy repülő modell légcsavarja lenne. Will kinyitotta az e-mail-fiókot, egy darabig mereven bámulta a bejövő leveleket, mielőtt kitörölte volna az ajánlatot, hogy bővítsen egy olyan alkalmazást, aminek a létezéséről egyébként nem is tudott. Most már semmi nem zavarta.

Visszatért a támadókhoz, igyekezett úgy kezelni a feladatot, mintha valami játék lenne. Ez a kép egy hatvanas férfiról készült. Fehér haját éles választék osztotta ketté, sötétkék szeme érdekessé tette egyébként szokványos arcát. Adj rá egy kalapot, és utazó ügynök lesz. Adj Bibliát a kezébe, és a helyi templom lelkésze lehet.

Will lassan húzta le a vonalzókat a lapon. Az elkövető foglalkozására nézve élelmiszer-beszállító, szabad idejében nemierőszak-tevő, aki élvezettel kínozta áldozatait. Tizenkét évre ítélték, de jó magaviselete miatt hét év után feltételesen szabadon engedték. Hogy pontosan mit jelent a jó magaviselet egy olyan embernél, aki letépte egy huszonkét éves egyetemista körmeit, azt Will nem tudta volna megmondani.

Újabb fotót szedett le, újabb lap került a vonalzók alá. Will órákig olvasta a szexuális támadások rémesebbnél rémesebb

részleteit, olyan emberek tetteit, akiket elítéltek, majd jó magaviseletük miatt feltételesen szabadlábra helyeztek. Egyikük se töltötte ki a teljes büntetését, és többségük olyan embernek látszott, akire rámosolyognál az utcán, ha szembejönne veled. Telt-múlt az idő, Will csak akkor pillantott fel, amikor már mindössze három jelentés maradt hátra.

Kinyújtózott, a gerincét a szék támlájának feszítette.

A térdét beütötte az asztalba, a monitor villogni kezdett.

Elmúlt éjfél. Pihenésképp megnézhetné a leveleit, mielőtt nekilát megfejteni az utolsó három elkövető aktáját.

Amandától érkezett új levél, de ezt nem vágyott elolvasni. Két kérés Caroline-tól, Amanda titkárnőjétől, bizonyítékokat kér az ügyben. Will megnyitotta a beszédprogramot, és a mikrofonra hajolva diktálta be a választ, majd átfuttatta a helyesírás-ellenőrzőt, és visszahallgatta, mit mondott. Amikor elégedett volt a szöveggel, kijelölte, és bemásolta válaszként, még egyszer ellenőrizte a helyesírást, majd elküldte.

Közben egy rendkívüli vásárlási ajánlata érkezett, azt olvasás nélkül a lomtárba helyezte, majd a teljes lomtárat kiürítette.

Will tisztában volt vele, hogy ha az időpazarlás olimpiai szám lenne, biztos aranyérmet nyerne, de legalábbis bekerülne az esélyesek közé. *Ennél azért többre is képes,* gondolta. Kinyitotta a spamfiókot, mindent kijelölt és a törlésre vitte a kurzort.

Egy üzenet ugrott fel, és az alakjából ítélve Will feltételezte, azt kérdezi tőle, hogy biztos törölni akar-e. Will benyomta a kék, igent jelentő gombot, aztán nézte, ahogy a levélszemét eltűnik a gépről.

Visszatekert az olvasatlan levelekhez, gondolta, mégis szentel

egy percet Amandának. Közben Caroline-tól új üzenet érkezett. Valószínűleg viccet csinált abból, hogy mind a ketten ilyen későn dolgoznak, de most Will egy gyógynövényes Viagra-reklámot is kinyitott volna, ha ezzel késleltetheti, hogy egy újabb elkövetői aktát kelljen kisilabizálnia.

Caroline a leveléhez egy .jpeg fájlt is kapcsolt. Will előbb a letöltést választotta, majd kijelölte a szöveget, hogy bemásolhassa a beszédprogramba. Betty mocorogni kezdett, fojtottan ugatott, Will megfordult, hogy megnézze, minden rendben van-e. A kis kutya a hátán hevert, négy vékony lába az égnek meredt, és álmodott… amiről az ilyen kiskutyák álmodni szoktak. Sajtról?

Will visszafordult, de az arcáról lehervadt a mosoly, amikor a monitorra pillantott. A letöltött fénykép jelent meg.

A fiú körülbelül tizenhat éves lehetett, a haja a gallérjáig ért, a szája attól, hogy megszokta, minden nyaraláskor vagy családi ünnepen kamerát szegeztek rá, automatikusan félmosolyra húzódott. Keskeny mellkasa előtt ő is ott tartotta a táblát, az ujján a bőr szakadozott, ott, ahol tövig rágta a körmeit. Will meg se próbálta elolvasni, mi van a táblán. Tudta, név, ítélet és a szabadulás időpontja. A fiút a szeme árulta el. Sokat változik az ember tizenöt és harmincöt éves kora között, de a szem nem. A mandulavágás, az írisz színe, a hosszú, hosszú szempillák, mintha egy lány szeme lenne.

A jelentéshez mellékelt fénykép Will könyökénél volt. Felemelte, összehasonlította a képernyőn megjelenő felvétellel. Egyértelmű, hogy a fiú az aktához csatolt képen ugyanaz, aki a monitoron látszik, a felnőttként szabadlábra helyezett elkövető.

Will Caroline levelét bemásolta a beszélőprogramba. Felerősítette a hangot, és beindította a felolvasást. A szavak lassan, fémes csengéssel érkeztek, a tartalmától felfordult a gyomra.
A program véget ért. Willnek nem kellett másodszorra is meghallgatnia.
Felkapta a kocsikulcsát.

Angie hadnagya megmondta Willnek, hogy a nő a Chesire Bridge Road italboltjánál teljesít szolgálatot. Will könnyen megtalálta a boltot, de Angie nem volt az üzletet támasztó lányok között.
– Keresek valakit.
– Én is, szépségem.
Will azt tudta, hogy Angie nem a saját nevén van itt, de nem tudta az álnevét.
– Körülbelül egy hatvan. Barna haj, barna szem. Olajbarna bőr.
– Mintha rólam beszélnél, szivi – közölte egy alacsony, platinaszőke, akinek akkora rés volt a két metszőfoga között, hogy olyan volt, mintha fütyülne beszéd közben.
– Robint keresed, drága? – kérdezte egy másik.
– Nem is tudom – fordult az idősebb nőhöz. A szeme alatt nagy véraláfutás, amin csak rontott a rosszul felkent alapozó.
– Lola vagyok. – Ellökte magát a faltól. – Te meg a testvére?
– Igen – felelte, és nem kezdett el magyarázkodni. – Beszélnem kell vele.
– Kicsit várj, édes – nyugtatta Lola. – Kábé tíz perce ment szobára. Mostanra már vége is.

– Köszönöm. – Zsebre vágta a kezét, mert fázott. Olyan gyorsan rohant el hazulról, hogy még kabátot se vett fel.
Mögötte becsapódott egy kocsiajtó. Kiszállt egy nő, benyúlt a lába közé, megtörölte magát, megrázta a kezét. Will láttán kérdőn nézett a többiekre.
– Robin bátyja – magyarázta Lola.
A nő csípőjét riszálva elvonult Will mellett, és alaposan felmérte.
– Ha nekem ilyen bátyám lenne, soha nem mentem volna el otthonról.
Will az órájára nézett. Sétált, hogy oldja valahogy a feszültségét, amely minden izmát görcsbe rándította, de minden másodperc csak rontott a helyzeten.
Mindig így viselkedett. Állandóan bajba keveredett, és egy cseppet se érdekelte, hogy Will viseli a következményeket. Amióta ismerte, Angie állandóan mások határait próbálgatta. Egy nap majd ez okozza a halálát, és akkor majd Will ül a pamlagon, és valamelyik nyomorult rendőr, aki éppen a kezét szorítja, kénytelen lesz elmondani, hogy Angie-t megfojtották, agyonverték, megerőszakolták, meggyilkolták.
A lányok fecserésztek, de Will észrevette, hogy egyre hallgatagabbak. Zörgést hallott a fák között, Angie jelent meg, kezében egy elemlámpával.
Előbb Willre nézett, aztán a lányokra, majd megint Willre. A száját összeszorította, a szeme izzott a dühtől. Sarkon fordult, indult vissza a fák közé. Will utánavetette magát.
– Állj meg! – kiáltott a lány után. – Kérlek, állj meg.
Angie nem hallgatott rá. Will nem tehetett mást, követte a

lámpa fényét.
Úgy hatvan méter után Angie megállt és megfordult.
– Mi a fészkes fenét keresel itt? – a hangja olyan éles volt, mint a kés.
– A bátyád vagyok, aki felkeresett.
Angie a válla fölött visszanézett. Will követte a pillantását. Tisztán látta a lányokat a fal mellett, akik egyáltalán nem rejtegették kíváncsiságukat.
Angie rekedten suttogott:
– Ez a létező legrosszabb hely, Will. Lola máris sejt valamit.
Will a lány arcába nyomta John Shelley fényképét és az aktáját. Angie levegő után kapkodott, és Will fogadni mert volna rá, hogy a lány tekintete meglágyult.
– Olvasd. Olvasd fel, hogy tudjam, jól megértetted.
Angie az első oldalra irányította az elemlámpát. Will a szeme mozgásán látta, hogy olvas. A lány felnézett.
– Will – mintha a férfi nem lenne teljesen normális.
Will legszívesebben megrázta volna.
– Olvasd!
Az elemlámpát a hóna alá szorította, úgy világította meg a lapokat, unott hangon olvasta fel a szöveget. „Jonathan Winston Shelley, 183 centi, kilencven kiló, haja barna, szeme barna. Korábbi esetei: tetten ért bolti lopás. Befogadva 1986. május 10. Coastal Állami Börtön, maximális biztonság, speciális elkövetők szárnya. Kora 16 év. Feltételesen szabadlábra helyezve 2005. július 22. Nyilvántartott szexuális bűnöző, pedofil.”
– És? – kérdezte.

– Az utolsó oldalt is olvasd el! – Azt, amit Caroline leveléből nyomtatott ki. Shelley előélete rövid volt, csak az elkövetett bűnténeket sorolta fel, de az, amit Caroline talált, tele volt a rettenetes részletekkel.
– Olvasd el!
Angie nem akarta. Tudta ezt abból, ahogy acélos gyűlölettel nézett Willre.
– Olvassam én? – kérdezte Will.
– Csak egy óra vacsoraszünetem van.
Will kikapta a lány kezéből a lapokat, és megpróbálta megkeresni megfelelő részt. Olyan dühös volt, hogy a szavak összeolvadtak a szeme előtt.
– Ca… – kezdte, és éles késként hasított a fejébe a fájdalom. A fenébe, legalább az utolsó két szót tudja. – Jonathan Shelley. – Megpróbálkozott a következővel. – Cső… Nem, halott. Meggyilkolta…
Angie a kezére tette a kezét. El akarta volna venni a jelentést, de a férfi nem adta.
– Ugyan – mondta immár kedvesen, megnyugtatón, és finoman elvette a lapokat, Will összeszorított ököllel bámulta a földet. Atyaég, nem csoda, hogy nem akar megmaradni mellette.
– Ne haragudj – kérlelte lágyan Angie.
Will szerette volna, ha elnyeli a föld, valami varázslat folytán eltűnik innen.
– Bocsáss meg.
– Egyszer már elolvastam.
– Tudom – mondta, és megfogta a kezét. – Nézz már rám. Will, tényleg sajnálom.

De a férfi nem tudott ránézni.
– Akarod, hogy hangosan felolvassam?
– Nem érdekel, mit csinálsz.
– Will.
Tudta, hogy sértődöttnek hangzik, de nem tudott leállni.
– Tényleg nem érdekel.
Az elemlámpa leesett, Angie lehajolt érte, de közben nem engedte el a férfit. A fényt a lapra irányította, és olvasni kezdett. „1985. június 15-én Shelley szexuálisan bántalmazta Mary Alice Finney tizenöt éves fehér nőt, utána egy recés késsel eltávolította a nyelvét, ez volt a halál közvetlen oka. Ezen kívül Shelley mély harapásnyomokat hagyott az áldozat húsán, és levizelte a testet. Shelley véres ujjlenyomatait megtalálták a helyszínen és a testen. A gyilkos eszközt Shelley szekrényében találták meg. Ismert kábítószer-függőség: kokain és heroin."
Csak annyit tudott mondani:
– Angie.
A lány hallgatott, elment néhány kocsi, mire megszólalt.
– Emlékszel, mondtam, hogy Michael Ormewood akkor egyszer idejött?
Willnek elege volt Ormewoodból. Ha soha többé nem kell hallania a nevét, boldog emberként fog meghalni.
Angie folytatta.
– Azt mondta, vigyázzunk egy nemrégiben kiengedett szexuális bűnözővel, akit John Shelley-nek hívnak. Rossz ember, mondta, okosabb, ha távol tartjuk magunkat tőle. – Lenézett a kezében tartott lapra. – Michael a decaturi középiskolába járt. Azon a környéken nőtt fel.

– A gyerekkoráról azalatt kérdezted ki, amíg elé térdeltél?
– Szeretnéd, ha eléd térdelnék? Erről van szó, Will?
Will ellökte a kezét.
– Hagyd abba!
– Elolvastam a személyi lapját.
– Téged valamiért valóban érdekel Michael. Miben más? Mitől olyan különleges?
– Nem figyelsz arra, amit mondok – úgy beszélt hozzá, mint egy kisgyerekhez, és ez nem tetszett Willnek. – Michael a decaturi középiskolába járt, tehát a környéken kellett laknia. Pár évvel volt idősebb Johnnál, de a bűntényről biztosan hallott. Ő tudhatott a kiharapott nyelvről. Miért nem említette meg neked? Miért nem mondta, hogy „Hé, ez emlékeztet engem valamire, ami húsz évvel ezelőtt történt az utcánkban”.
Will annyira kikészült, hogy gondolkozni sem tudott a kérdésen.
– John azt mondta, valaki zsarolja.
Will felnevetett.
– Csakugyan azt gondolod, hogy Michael Ormewood tudja, hogy szabadon járkál egy alak, aki megerőszakolja, meggyilkolja, megcsonkítja a lányokat, és ahelyett, hogy letartóztatná, zsarolni kezdi? Mivel? Mije lehet John Shelley-nek, amire Michael Ormewoodnak olyan nagy szüksége lehet?
– Mivel magyarázod, hogy Michael óva intett John Shelley-től? Mivel magyarázod, hogy nem említi meg, hogy ugyanaz történt egy lánnyal ugyanazon a környéken, ahol felnőtt?
– Mivel magyarázod a többi lányt? – érdeklődött Will.
– Milyen többi lányt?
– Tavaly két lányt szexuálisan molesztált egy férfi, aki fekete

símaszkot viselt. Mind a kettőnek leharapták a nyelvét.
Angie a döbbenettől eltátotta a száját.
– John Shelley hét hónapja van szabadlábon – folytatta Will. – Mind a két lány harminc-negyven percnyire lakott innen. – Angie hallgatott, Will folytatta. – Julie Cooper tizenöt éves. A másik lány tizennégy. Miben hasonlítanak egymásra ezek a bűntények? Mi bennük a közös?
– Tudjuk, hogy a sorozatgyilkosok a maguk módján tesznek mindent. Miért változtatott volna? Miért vágja le az egyik esetben, és miért harapja le a másikban? Miért tér át a kislányokról felnőtt nőre?
Will felidézte Michael válaszát, de nem mondta el Angie-nek.
– Miért nem beszéltél a korábbi esetekről? – kérdezte Angie.
– Mikor? Vacsora közben? Vagy amikor kéz a kézben sétálgattunk a parkban?
– Elmondhattad volna.
– Miért? Ki gondolhatta, hogy egy elítélt pedofillal fogsz kefélni?
Angie erre felkapta a fejét.
– Nem feküdtem le vele!
– Még.
Angie nagyot sóhajtott.
– Van itt egy vitathatatlan tény: Shelley megerőszakolt és meggyilkolt egy tizenöt éves lányt. Kivágta a nyelvét.
– Ő nem… – lenézett Shelley fényképére. – Bármit tett is, már nem az az ember.
– Julie Cooper tizenöt éves volt. Egy mozi mögötti sikátorban erőszakolták meg. És leharapták a nyelvét.

Angie a fejét csóválta.
– Anna Linder tizennégy éves. Másnap a Stone Mountain Parkban találtak rá. A kezében tartotta a nyelvét, mint egy biztosítási kártyát. Úgy kellett levakarni az ujjairól.
Angie erre se szólt semmit.
– Cynthia Barrett, Angie. Cynthia Barrett tizenöt éves volt.
– Michael szomszédja.
Will vállat vont.
– Na és?
– Egyet árulj el: honnan ismerik egymást? Honnan tudta Michael, hogy engem kell figyelmeztetnie? – Az italbolt felé mutatott. – Nem voltál ott, amikor figyelmeztetett. Van köztük valami. Michael gyűlöli a pasit.
– Mit hagytam ki? – kérdezte Will. – Mert abból, amit mondasz, az derül ki, hogy annyira kiakadtál Michael Ormewoodra, hogy már nem látsz tisztán. Miért, Angie? Miért nem tudod kirakni ezt a seggfejet a rendszeredből?
Látta, milyen düh villog Angie szemében, tudta, hogy most felidézi, hányszor kérdezte ezt már tőle.
Kísértetiesen nyugodt hangon válaszolt.
– Megkérdezted Michaelt, hány éves volt a felesége, amikor megismerkedtek? – Nem hagyott időt a válaszra. – Tizenöt volt Will, tizenöt. Ő pedig huszonöt.
– Megerőszakolta, és leharapta a nyelvét? Mert ha nem tette, akkor nem tudom, mit számít, ki hány éves.
– Én meg azt mondom, ezt nem John tette.
– Ezt majd én kérdezem meg tőle, amikor beviszem.
– Ne. – Úgy fogta le a kezét, mintha ezzel valóban

megakadályozhatta volna a férfit. – Majd én.
Will elképedten bámult.
– Te viccelsz.
– Abban a pillanatban, hogy rákattintod a bilincset, megnémul.
– Ezt nem tudhatod.
– Elítélt. Hát hogyne fogná be a száját. Még fingani se fog, amíg az ügyvédje nincs jelen, és akkor az ügyvéd majd elküld a picsába.
– Ezt nem te döntöd el.
– Mi a vád ellene? Szabálytalan gyalogos közlekedés? – Felvonta a szemöldökét, mintha komolyan várná a választ. – Beviheted kihallgatásra, de mit hozol fel ellene? Átkutathatod a lakását, de milyen alapon kérsz rá engedélyt a bírótól? „Húsz évvel ezelőtt ezt követte el, így aztán, esetleg, talán, nagyon talán újra elkövette.” – Angie összefonta maga előtt a karját. – Legjobb tudomásom szerint, hacsak nem te vagy az Egyesült Államok elnöke, valamiféle bizonyítékra szükség van ahhoz, hogy börtönbe csukass valakit.
Will nem válaszolt, mert pontosan tudta, a lánynak tökéletesen igaza van.
– Megtaláltad John ujjlenyomatát bárhol is? Vannak tanúk? Valaki, aki látott valamit?
Jasmine, gondolta Will. Talán ő láthatott valamit. Ha igen, akkor mostanra már egy tó fenekén fekszik.
Angie összegezte.
– Nincs bizonyíték, nincsenek tanúk, nincs eset. Igazad van, Will. Menjünk, és most rögtön tartóztassuk le. Miért is ne?
– Lehet, hogy most cserkészi be a következő áldozatát – mondta

Will, de azt már nem tette hozzá, hogy nagy valószínűséggel Angie lehet a következő, akit kiszemelt magának.
– Ha most letartóztatod, akkor huszonnégy óra múlva ki kell engedned, és ha valóban ő a tettes, akkor tudni fogja, hogy rászálltunk, és úgy eltűnik, hogy soha nem bukkansz a nyomára.
– Akkor szerinted mit kéne tenni? Várjunk, amíg egy újabb lányt megerőszakolnak? Esetleg meggyilkolnak? Lehet, hogy már el is kapta a következő áldozatát. Mi van, ha elkapta Jasmine-t? Azt várod, hogy tétlenül üljek, miközben a kislány az élete hátralévő perceit számolja?
– Velem fog beszélni. Nem tudja, hogy zsaru vagyok.
– Mi van ebben a pasasban, Angie? Miért nem látod annak, aki?
– Talán nem olyan rossz, hogy az embereket nem kizárólag a múltbéli cselekedeteik alapján ítélem meg.
– Ezzel engem akarsz bántani?
– Hadd beszéljek vele én – kérte. – Figyeld a házát reggelig, hogy biztos legyél benne, nem ment el hazulról. Ha ő kapta el a kislányt, nem nyúlhat hozzá úgy, hogy ne tudj róla. Holnap reggel elmegyek az autómosóba, leültetem, és beszélek vele.
– Szerinted a bizalmába fogad?
– Ha ártatlan… – bólintott. – Igen, szóra tudom bírni.
– És ha nem ártatlan?
– Akkor ott vagy te – cukkolta. – Te megvédesz, ugye, Willy?
– Ez nem vicc.
– Tudom – a válla fölött megint a lányokat nézte. – Vissza kell mennem dolgozni.
– Nekem ez nem tetszik – jelentette ki Will. – Egyáltalán nem tetszik, és nem akarom megcsinálni.

– Ez egyikünknek se jelent újdonságot. – A férfi arcára simította a kezét, és gyors puszit adott neki.
– Menj, Will.
– Nem akarlak itt hagyni.
– Nincs más választásod.

HARMINCHARMADIK FEJEZET

2006. FEBRUÁR 10.
7.22

John az Empire Diner pultjánál ült a bárszéken. Veszettül éhes volt, amikor belépett, de ki tudja, miért, mire meghozták az ételt, csak pár falatot tudott enni. Az idegességtől összeszorult a gyomra, miközben arra várt, hogy talán újra elkezdhet élni.
Az este nagyobb részét Kathyvel és Joyce-szal töltötte, igyekezek valamiféle haditervet kidolgozni. Kathy azonnal a rendőrségre akart menni, de ha volt valami, amiben a Shelley gyerekek megegyeztek, az az, hogy ne bízz a rendőrségben. Michael sose beszélne. Ahhoz túl okos, hogy támadási felületet hagyjon. John hitelbeszámolója felvethet ugyan néhány kérdést, de a végén előfordulhat, hogy a válaszok őt teszik tönkre, nem a csalót. A végén arra jutottak, hogy Joyce felhasználja a kapcsolatait a megyei hivatalnál, és kideríti, hol lakik Lydia néni. Barry bácsi a halála előtt pár évvel vette csak el, Carson név alatt pedig semmit nem találtak. Valahol kell hogy nyoma legyen. Ha azt megtalálták, akkor a Shelley gyerekek szembesíthetik Lydiát azzal, hogy John nyakába varrta a

bűnténytt. Egyszer már nyilván meggyónta a bűneit. Egy perc nyugtot nem hagynak neki, amíg nekik is be nem vall mindent – ezúttal diktafonra.
Ami John vallomását illeti, nem mondott el mindent a nővérének és a társának. Amennyire lehetett, őszinte volt, de csak egy pontig. Nem mesélt Michael szomszédjáról. Ha eszébe jutott, mit tett, milyen mélyre süllyedt, rosszul lett. Egészen addig úgy gondolta, Michael nem több egy állatnál, de abban a pillanatban, amikor lehetősége nyílt rá, John éppen olyan szadista bosszúállóvá vált, mint az unokabátyja. Ezért küzdött Emily? Ezért töltött órákat azzal, hogy csak írta, írta a jegyzeteit, hogy valahogy kihozza a kis Johnnyt a börtönből, aki azután megcsonkít egy tizenöt éves halott lányt? John életében most először örül, hogy az anyja már nem él, hogy nem kell a gyönyörű szemébe néznie tudva, hogy olyasvalakit lát maga előtt, aki képes ilyen rémség elkövetésére.
– Tölthetek? – kérdezte a pincérnő, és már tele is töltötte John bögréjét kávéval.
– Köszönöm – motyogta.
Kinyílt az ajtó, felnézett, és a pult mögötti tükörben megpillantotta Robint, aki csípőre tett kézzel keresett helyet. Nem vette észre Johnt.
John legyűrte magában a vágyat, hogy megforduljon. Szerette volna odahívni, a mellette üresen álló székre mutatni, és hallgatni, hallgatni, ahogy beszél. Túl sok minden történt egyszerre. Vér tapad a kezéhez, bűn lakik a szívében. Lenézett a bögréjére, és azt kívánta, bárcsak a barnás lötty megmutatná neki a jövőt. Lesz valaha nő az életében? Talál valakit, aki tudja,

mi történt vele, mit tett, és mégse rohan el sikoltozva?
– Hahó – ült le mellé Robin. Most másképp öltözött.
A haját lófarokba fogta, farmer és trikó volt rajta, nem a szokásos kurvaruha.
– Hahó, vége a munkaidőnek? – kérdezte John.
– Igen. – Felfordította a bögréjét és intett a pincérnőnek.
Valami más is megváltozott, de John nem tudta pontosan megragadni a különbséget. Nem arról volt szó, hogy másképp öltözött, vagy hogy nem volt rajta fél kiló festék. Ha jobban ismerné, azt mondhatta volna, hogy ideges.
– Gondoltál már arra, hogy utálod a munkádat, hogy el kellene szökni, és soha többé nem visszanézni?
John elmosolyodott. Amíg a Coastalban volt, egyre csak arról álmodozott, hogy megszökik.
– Jól vagy?
A lány bólintott, és ravaszkásan rámosolygott.
– Követsz? Először a kórház, most meg itt…
John körbenézett.
– Tiéd ez a hely?
– Mindig itt reggelizem.
– Bocs – mondta John. – Csak olyan helynek látszott, ahol egy kicsit el lehet üldögélni.
Időtlen idők óta most először volt pénz a zsebében, és igenis jól akarta magát érezni.
– Hazudtam – mondta a lány.
– Miről?
– Az első csókról – felelte. – Nem a kisöcsém legjobb barátja volt.

John megpróbálta viccel elütni a fájdalmat.
– Kérlek, ne mondd, hogy a kisöcséd volt.
A lány elmosolyodott, tejszínt töltött a kávéjába.
– A szüleim speeden éltek. Legalábbis a mamám, meg az, akivel éppen kavart. – Robin felvette a kanalat és megkavarta a kávét. – Kiskoromban kerültem állami gondozásba.
John erre nem tudott mit felelni.
– Igazán sajnálom – nyögte.
– Igen. Nevelőszülőktől nevelőszülőkig küldtek. Találkoztam néhány nevelőpapával, aki nagyon, igazán nagyon örült, hogy egy kislány került a házába.
John csendben nézte, ahogy kavargatja a kávét. Milyen apró a keze. Miért van az, hogy a nők keze annyival vonzóbb, mint a férfiaké?
– És te? – szólalt meg a lány? – Te is zilált családból érkeztél?
Gúnyos volt. John rengeteg elítélttel találkozott, akik mind azzal védekeztek, hogy a körülmények áldozatai, diszfunkcionális családban éltek, otthon kényszerítették őket a bűnelkövetésre. Ahogy mesélték, az ember biztosra vehette, hogy nem volt semmi választásuk.
– Nem – felelte. – Tökéletesen normális családban éltem. Csodás sütisütő, cserkészvezető mama. Kicsit távolságtartó apa, de minden este otthon volt, és érdekelte, mi történik velem.
Joyce-ra gondolt. Valószínűleg telefonál, és csodákat művel. Azt nem tudta, Lydia néni helyesen fog-e cselekedni, de abban biztos volt, hogy élete hátralévő részében békében élhet, mert húsz év óta most tudja először, hogy Joyce hisz neki.
Robin kétszer a bögréhez ütögette a kanalat, majd letette.

– Szóval mi történt veled, John? Hogy kerültél börtönbe?
Vállat vont.
– Rossz társaság.
Robin nevetett, de nyilván nem tartotta valami viccesnek a választ.
– Gondolom, ártatlan voltál.
Ezt kérdezte két napja is a kórházban, most is azt válaszolta:
– A börtönben mindenki ártatlan.
Robin hallgatott, a pult mögötti tükröt bámulta.
John igyekezett témát váltani.
– Akkor ki csókolt meg először?
– Az első igazi csókra gondolsz? Az első férfira, akit igazán meg akartam csókolni? – Elgondolkozott. – Az otthonban találkoztam vele. Huszonöt évig voltunk együtt.
John megfújta a kávéját és kortyolt belőle.

– Az hosszú idő.
– Hát igen. – Megint felvette a kanalat. – Sokszor átvertem.
John majdnem kiköhögte a kávét.
Robin mosolygott, de csak úgy magának.
– Két éve szakítottunk.
– Miért?
– Mert ha annyira jól ismersz valakit, ha együtt nőttetek fel valakivel olyan körülmények között, akkor… – kereste a megfelelő szót – …sok minden feldolgozatlan. Nagyon sérülékeny leszel. Mindent tudtam róla, mindent tudott rólam. Ilyen embert nem lehet igazán szeretni. Úgy értem, lehet szeretni, de olyan, mintha a részem lenne, a szívem egy darabja. De soha nem lehetsz vele úgy, ahogy szeretnéd. Nem

szeretheted, mint szeretőt. – Vállat vont. – Ha igazán szeretem, elhagyom, hogy végre élhesse a saját életét.
John nem igen tudott mit válaszolni.
– Bolond, ha elenged.
– Hát, ez csak az én oldalam, ennél azért több is történt. Én valódi dög vagyok, ha nem vetted volna észre. És te?
– Én? – kérdezte döbbenten John.
– Van barátnőd?
Ezen nevetni kellett.
– Viccelsz? Tizenhat évesen csuktak le. Az anyám volt az egyetlen nő, akit láttam.
– És mi van… – Elhallgatott. – Akkor még gyerek voltál. Amikor lesitteltek.
John érezte, hogy megremeg az állkapcsa. Bólintott, de nem tudott a lányra nézni, igyekezett nem gondolni Zebrára, azokra a fekete-fehér fogakra, arra a marokra, amelyik leszorította a nyakát.
A lány, ha látta is rajta a beismerést, nem fűzött hozzá megjegyzést. Megfújta a kávéját, végre bele is kortyolt.
– Ó, a fenébe, kihűlt.
John intett a pincérnőnek.
– Minden rendben? – kérdezte a pincérnő.
– Igen, köszönjük – mondta John, és hagyta, hogy újratöltse a bögréket. Nem szokott délelőtt ennyi kávét inni, izzadt tőle a tenyere. Vagy egyszerűen csak izgult, mert itt ült mellette Robin. Úgy beszélgetett vele, mintha ismernék egymást. John nem emlékezett, hogy valaha az életében beszélgetett-e így valakivel.

– Szóljanak, ha szükségük van valamire – mondta a pincérnő.
Robin megvárta, amíg elmegy, és csak utána folytatta.
– Szóval John, mit csináltál, amióta kint vagy?
– Felvettem a kapcsolatot a családommal – felelte. És maga se tudta miért, de hozzátette: – És keresem az unokatestvéremet.
Robin hátranézett egy a sarokban egyedül ülő férfira. John a tükörből figyelte az embert. Ki lehet? Az egyik pasija? Háromrészes öltönyt viselt. Jogász lehet, vagy orvos. Valaki, akit otthon család vár.
– John? – Visszanézett Robinra. A lány kérdése meglepte. – Milyen bajban vagy?
– Semmilyenben.
– Azt mondtad, valaki zsarol.
Bólintott.
– Azt.
– Ki?
John két kezével átfogta a bögrét. Szeretett volna válaszolni, elmondani mindent, ami történt, de Robinnak nélküle is elég baja van, nem tehet rá még egy zsákot. Ráadásul nem volt olyan optimista Lydia nénivel kapcsolatban, mint Joyce. Michael a fia akkor is, ha egy szadista kéjgyilkos. Azt nem lehet előre tudni, mi mindenre lenne képes. John nem élné túl, ha Robinnak miatta történne valami baja.
– Ebbe nem keverhetlek bele – felelte.
Robin John combjára fektette a kezét.
– És mi van, ha bele akarok keveredni? – John lélegzete elakadt, ahogy a lány keze kicsit feljebb csúszott. – Tudom, hogy jó ember vagy.

Kinyitotta a száját, hogy levegőt kapjon.
– Nem kéne…
– Tudom, hogy nincs kivel megbeszélned – mondta, és erősebben markolta a combját. – Csak azt akarom, hogy tudd, velem mindig beszélhetsz.
– Robin – suttogta, és a fejét rázta.
A lány fel-le mozgatta a kezét.
– Régen volt, igaz?
Soha, gondolta John. *Soha.*
– Menjünk el valahova beszélgetni?
– Én… – gondolkozni se tudott – …nekem nincs pénzem…
A lány közelebb húzódott.
– Mondtam már, ez nem munkaidő.
Ha feljebb csúszik a keze, törülközőt kell kérni a pincérnőtől, gondolta John. Szorosan behunyta a szemét, igyekezett valahogy erősnek maradni.
A lány kezére tette a tenyerét.
– Nem tehetem.
– Nem kellek?
– Nincs a földkerekségen olyan férfi, akinek ne kellenél – úgy érezte, ennél igazabb szavak soha nem hagyták el a száját. – Sokat jelentesz nekem, Robin. Tudom, ostobán hangzik, hiszen nem is ismerlek. Nem akarlak belevonni a gondjaimba. Már így is túl sokan sérültek meg. Ha veled történne valami, ha megsérülnél… – megrázta a fejét. Erre nem is tudott gondolni. – Ha ennek vége – mondta –, ha ennek vége, megkereslek.
Robin elhúzta a kezét. A szájához emelte a bögrét, majd megismételte a kérdést:

– Ki zsarol, John?
A hangja megváltozott. John nem tudta pontosan, mitől, de a börtönőrök hanghordozására emlékeztette, úgy tették fel a kérdést, hogy tudták, válaszolnod kell, különben magánzárkába csuknak.
– Hamarosan megoldódik – felelte.
– Hogyan?
– Megoldom – felelte. – Ennél többet most nem mondhatok.
– Nem mondasz nekem semmit?
– Nem.
– Biztos, John?
Annyira komoly volt. John kérdőn rámosolygott.
– Beszéljünk valami másról.
– El kell mondanod. Tudnom kell, mi folyik itt.
– Miről beszélsz?
– Az életedről, John. Nem lehetnél őszinte velem?
A tarkóján felállt a szőr.
– Ez nekem nem tetszik.
Robin letette a bögréjét. Felállt az arca megkeményedett.
– Igyekeztem segíteni neked. Ezt ne feledd.
– Ne csináld – mondta, nem értve, hogy mi rosszat tett. – Robin…
Egy nehéz kezet érzett a vállán, felnézett, az öltönyös alak állt mögötte.
– Mi folyik itt? – kérdezte
A férfi Robinra nézett, tehát ezt tette John is.
– Annyira sajnálom, John – mondta a lány, és látszott rajta, komolyan gondolja, John csak azt nem értette, mit sajnál. Robin

a táskájába nyúlt, elővette a tárcáját. John ostoba módon azt hitte, a számlát akarja kiegyenlíteni. Már mondta volna, hogy a fizetés ne aggassza, amikor arany csillant, ahogy kinyitotta az igazolványát.
– Rendőr vagyok – mondta, mintha John nem láthatta volna a saját két szemével.
– Robin…
– Igazából Angie. – A háta mögött álló férfi szorítása erősebb lett John vállán. – Kint folytassuk.
– Nem… – John reszketni kezdett, érezte, ahogy az izmai elolvadnak.
– Kint – utasította a nő, a hóna alá nyúlt, és felállította.
Úgy járt, mint egy rokkant. A nőnek támaszkodott, miközben a férfi kinyitotta az ajtót. A decaturi rendőrök is pontosan így viselkedtek, amikor kirángatták a hálószobájából. Levonszolták a lépcsőn, ki a ház elé, és ott bilincselték meg, mindenki szeme láttára. Valaki sikoltott, és amikor hátranézett, látta, hogy az anyja az. Emily térdre rogyva zokogott, Richard meg se próbálta talpra segíteni.
A benti félhomály után fájdalmasan erős volt a napsütés a parkolóban. John pislogott. Zihálva kapkodta a levegőt. Börtönbe viszik. Elveszik a ruháit, meztelenül megmotozzák, bezárják egy cellába egy csomó más férfival, akik arra várnak, hogy John visszatérjen, hogy megmutathassák, egész pontosan mit gondolnak egy gyereket erőszakoló elítéltről, aki nem tudott szabadlábon maradni.
– Will! – A John mögött álló férfihoz szólt.
– Ne.

John megpillantotta a férfi kezében az ezüstösen csillanó bilincset.
– Kérem… – ennyit tudott kinyögni. Nem kapott levegőt. A térde megroggyant. Az utolsó, amit látott, Robin, aki felé lép, hogy elkapja estében.

HARMINCNEGYEDIK FEJEZET

8.55

Angie mocskosnak érezte magát. Még a tűzforró zuhany után is úgy gondolta, belül örökre piszkos marad. John arckifejezése, a félelem, amikor rájött, hogy becsapták, mindez éles késként szúr Angie szívébe. Will vitte Johnt az autóhoz, a hátsó ülésre segítette, mint egy gyereket, aki indul a játékboltba, Angie állt, és arra gondolt, itt az a két ember, akinek leginkább tönkretette az életét.
Elment, mielőtt Will megállíthatta volna.
Mi van John Shelley-ben, amiért mindenáron meg akarja menteni? Talán, hogy egy szál egyedül áll a világban. Talán mert úgy viselte a magányosságot, mint lovagok a páncélinget, amit csak Angie láthatott. Olyan, mint Will. Pontosan, mint Will.
Noha néhány nappal korábban pincétől a padlásig kitakarította a házát, most gumikesztyűt húzott, és nekifogott a munkának. A fürdőszobára majd két liter fehérítőt elhasznált, a vakítóan fehér fugákat fogkefével dörzsölte át.

A fürdőszobát Will csempézte, átlósan fektette le a padlólapot, hogy vizuálisan megnövelje a teret. A falakat halványsárgára festette, a díszléceket tompa fehérre, közben Angie viccelődött lakberendezői tehetségén.
Fel kéne hívnia. Will csak a munkáját végzi. Jó rendőr és jó ember, nem igazságos, hogy megbüntesse azért, mert John Shelley valami rossz dologba keveredett. Ahogy végez a takarítással, felhívja, és megmondja neki, hogy a helyzetet és nem Willt utálja.
A következett a konyha, kivette a lábasokat, fazekakat, serpenyőket, kimosta az összes szekrényt. Közben végiggondolta, mi is történt reggel, volt-e valami, amit jobban csinálhatott volna.
– Basszus – motyogta. A polcokra öntapadós tapéta kell. Micsoda hülyeség lemosni a polcot, amikor a tapéta alatt irtózatos mennyiségű piszok lehet. A mosogató feletti szekrénnyel kezdte. Megfogta a tapéta ragasztós végét, és letépte. Alatta semmi piszok, viszont a tapéta elszakadt. Angie a kamrapolcon keresett újabb tekercset, de még meg se nézte a polcot, már tudta, hogy kifogyott.
– Basszus – ismételte, és letépte a gumikesztyűt. A mosogatóba hajította, és elmormolt még néhány káromkodást, amíg a kulcsait kereste.
Tíz perccel később a kocsijában ült, de nem a háztartási bolt felé ment, hanem egyenesen végig a Ponce de Leonon a Stone Mountain felé. Tudta, hol lakik Michael. A kefélés után, pontosabban, miután Michael megkefélte Angie-t, a nő kicsit rákattant. Többször elautózott a háza előtt, látta a feleségét és a

gyerekét a kocsifeljárón, látta, amikor Michael mossa a kocsiját. Nem tartott sokáig, talán csak egy hétig, mert rájött, hogy úgy viselkedik, mint egy őrült. Alapvetően nem Michaelra volt dühös, hanem magára, amiért megint rémes helyzetbe keveredett.

Ormewoodék egy ranchtípusú házban laktak, ami tökéletesen illett a környék többi házához. Angie leparkolt az üres kocsifeljárón. Ha a szomszédok közül valaki észrevette, hogy a fekete Monte Carlo SS rossz helyen parkol, senki nem rohant figyelmeztetni. Libabőrös lett, amikor kiszállt a kocsiból.

A szokásos takarítóruhája volt rajta, levágott farmer, Will egyik régi inge, rózsaszín strandpapucs, így rohant el otthonról. A papucs csattogása kísérte a garázshoz. Fújt a szél, összefonta a karját, hogy ne fázzon. Lábujjhegyre állt, hogy bekukucskáljon a garázs ablakán.

Az ablakokat feketére festették.

Elgurult egy autó, Angie utánanézett, hogy biztos legyen benne, nem lassított, majd újra a bejárathoz ment. Csengetett és várt. Ízlelgette, milyen lesz látni Michael meglepődését, hogy ő áll a küszöbön. Aztán elmondja, hogy Johnt letartóztatták, és megkérdezi, honnan ismeri Shelley-t, és miért szólt neki és a lányoknak, hogy vigyázzanak a nemrégiben szabadlábra helyezett gyilkossal.

Angie kopogtatott, majd ismét csengetett.

Semmi.

Megpróbálkozott a kilinccsel, de az ajtó zárva volt. Nem nézett hátra, nem tett semmi olyat, amiből bárki arra következtethetett volna, hogy tolvaj vagy betörő. Lassan

körbesétálta a házat, elment a hátsó udvarra, egyenletes tempóban halad, úgy nézett be az ablakokon, mintha váratlanul érkező barát lenne, aki csak egy röpke látogatásra jött. Milyen kár, hogy nincs nála a mobil, az remek álca lenne, de otthon hagyta a töltőn.

A hátsó ajtóba kutyabejáratot vágtak. Az ajtó réginek látszott, Angie úgy becsülte, egy idős a házzal. Michael utálta a kutyákat. Erre az első közös bevetésük idejéről emlékezett. Az egyik lánynak volt egy korcs kutyája, amelyik egyfolytában ugatott, és Michael előrántotta a fegyverét, amikor a kutya nekiugrott. A lány is nevetett, meg Angie is. Ha jobban belegondol, ez a lány mondta el neki, hogy Michael utazik az ingyennumerákra.

Angie letérdelt, és úgy tekergett, hogy a válla beférjen a kutyaajtón. Széles csípője – kösz, anyu! – megnehezítette ugyan a helyzetét, de valahogy csak beszuszakolta magát. Bent megállt, hallgatózott, hogy biztos legyen benne, senki nincs otthon. Amióta elrohant hazulról, most először jutott az eszébe, hogy mi az istent csinál. Miért tör be Michael házába? Mit remél itt találni?

Willnek talán igaza van. Michael nyilvánvalóan egy barom, veri a feleségét, és valószínűleg akkor éjjel megerőszakolta Angie-t, aki olyan részeg volt, hogy azt se tudta, mit tesz, de mindebből nem következik, hogy köze lenne a gyilkosságokhoz. Akkor meg mit keres itt?

– A francba – sziszegte, megfordult, hogy kimásszon, ahogy jött, amikor valami zajt hallott. Nyüszítés? Mit hallott? Mégis lenne kutyája Michaelnak?

Angie mozdulatlanul fülelt. A hang nem ismétlődött meg, és

egy pillanatra azt hitte, talán megbolondult. Elvégre az a tény, hogy betört egy férfi házába, eleve megkérdőjelezi a józan eszét. Mégis felállt. Ha már, akkor fejezze be, amit elkezdett.
A papucsát az ajtónál hagyta. Nem szeretett mezítláb lenni, de nem akarta, hogy a papucs klaffogása kövesse a házban.
A konyha közepén megtorpant, mert hallotta, hogy egy kocsi érkezik. Figyelt, fülelt. Kinyílt egy ajtó, aztán hangos csattanással becsukódott, de az utca másik oldalán. Valaki köszönt, beszélgetés kezdődött, neki pedig ellazultak a farizmai. Jesszusom, már csak az kellene, hogy Michael hazajöjjön, és itt találja, ahogy szaglászik a házában.
A nappali olyan volt, amilyenre számított: túltömött kanapé, nagy képernyős tévé. Kinézett a folyosóra, de nem akart bemenni a hálószobákba. Nem akarta látni, hol kefélt Michael Ginával, mert valószínűleg ugyanitt verte össze.
És őt megverte? Nem emlékezett rá. Másnap véraláfutások voltak a karján, és alul mindene égett a fájdalomtól. A kocsiban már nem volt magánál, a férfi azt tehetett vele, amit akart. Ostoba fajankó. Nem látta, hogy ébren is bármit meg tud tenni? Nem kellett volna arra várnia, hogy Angie kiüsse magát.
A nappali túlsó felén látott egy hevederzáras ajtót. Betájolta magát, és arra a következtetésre jutott, hogy az ajtó túloldalán a garázs lehet. De minek ilyen komoly zár egy garázsajtón, amikor bárki bejöhet a kutyaajtón? És miért kellett feketére festeni az ablakokat?
Angie az ajtóhoz ment, a fülét a hideg acélhoz szorította. A zár pántja nyikorgott, amikor kinyitotta. A kilincsre tette a kezét, és kinyitotta az ajtót. A szoba koromfekete volt, a falon tapogatva

kereste a villanykapcsolót. A neonlámpák hunyorogva, fel-felvillanva gyulladtak meg. Az villogó elektromos fényben először egy munkapadot látott, majd egy fűnyírót és végül egy biliárdasztalt.
A világítás most már egyenletes volt. A biliárdasztalra egy fiatal meztelen lányt kötöztek. A száját betömték, az arca véres. Kitágult szemmel nézett Angie-re, a szeme fehérje teljesen körbe fogta az íriszét. Csak a mellkasa emelkedett és süllyedt nagyon gyorsan, egyébként nem mozdult meg.
Angie levegő után kapkodott. Éles, égető fájdalmat érzett a koponyájában, aztán vakító robbanás, és a földre zuhant. Hallotta, hogy egy lány hüppög, egy férfi nevet, azután a nagy semmi.

HARMINCÖTÖDIK FEJEZET

10.13

Will hátradőlt a székében, az iroda ablakából kinézett a lehangoló világra. Felvette a telefont, és újra Angie mobilját hívta. Megvárta, amíg a hangposta jelentkezik, aztán megszakította a vonalat. Az elmúlt órában egyre csak kereste. Először az otthoni telefonon, utána a mobilon. Angie azt mondta, egyenesen hazamegy, és nem volt jellemző rá, hogy ne vegye fel a telefont. Még olyankor is megtette, ha haragudott Willre, legföljebb káromkodott, és azt kiabálta, többet ne keresse.
Egy dologban valóban igaza volt. Attól fogva, hogy Will

beültette az autóba, John Shelley egy szót se szólt.
Leo Donnelly kopogtatott Will ajtaján, és benyitott, mielőtt erre engedélyt kapott volna.
– Itt az ügyvéd.
– Köszönöm.
– Azt állítja, a nővére barátja.
Will felállt, felvette a zakóját.
– Nem hisz neki?
Leo odaadta Willnek a nő névjegykártyáját.
– Ingatlanjogász. – Lehalkította a hangját. – Nagyon jó bige.
Will nem tudta, erre milyen választ vár. A megfelelő ideig nézte a kártyát, azután a mellényzsebébe csúsztatta.
Leo Will mellett lépdelt a folyosón.
– Meg kell mondanom, nagy veszteség, hogy nem a mi oldalunkon áll. Ha érti, mire gondolok.
Will nem akart ebbe a beszélgetésbe belemenni.
– Hallotta valaha Michaeltól John Shelley nevét? – kérdezte.
– A feltételesét? – Leo összeszorított szájjal gondolkozott. – Nem.
– A közrendészeten dolgozik egy nő, Angie Polaski.
Leo mindentudó vigyorra húzta a száját.
– Aha, ismerem.
Will kinyitotta a lépcsőkhöz vezető ajtót. Leónak nem igazán tetszett, hogy nem a lifttel mennek le kétemeletnyit a kihallgatóhelyiségekig, pedig annak kellett volna örülnie, hogy Will nem ököllel törölte le az arcáról a vigyort.
– Polaski nyomozó azt mondta, hogy pár hónappal ezelőtt Michael figyelmeztette őt és még néhány lányt az utcán, hogy

tartsák nyitva a szemüket, mert egy John Shelley nevű elítéltet szabadlábra helyeztek.
Leo arcáról eltűnt a mosoly.
– Mike korábbról ismerte a pasast?
– Nagyon úgy tűnik.
Leo ballagott lefelé, közben az ujjait csúsztatta a lépcsőkorláton. A fordulónál megállt. Will megfordult.
– Figyeljen – kezdte Leo, lenézett, és lehalkította a hangját. – Ami ezt a Polaskit illeti… Mike valamikor megkettyintette. Igaz, nős, meg tényleg szereti a feleségét, de azért nem mond nemet, ha kupakolhat, pláne nem egy ilyen nővel. Érti, ugye?
– Mi történt?
– Polaski nem értette a szabályokat. Valamivel stabilabb kapcsolatot keresett. Mike megpróbálta finoman ejteni, de a nő azóta is nagyon odavan érte.

Will majdnem elnevette magát, hogy van, aki azt hiszi, Angie komoly kapcsolatot szeretne. Elindult lefelé, és közben kérdezte:
– Maga szerint csak kitalálta az egészet?
– Azt gondolom, hogy a pokol semmiség egy megbántott nő dühéhez képest, tudja?
– Tudom. De miért találna ki ilyen hazugságot?
Leo pár másodpercig gondolkozott a válaszon. Végül megvonta a vállát.
– Tudja, milyenek a nők.
– Nem azt mesélte, hogy Gina távoltartási végzést kért, mert Michael megverte?
–Hát… – Leo ismét megállt. – De. És?

Will előrement.
– Azt nem tartotta kitalációnak.
– Nem – ismerte el Leo. A hüvelykujjával megvakarta az állát, ezt az árulkodó jelet Will már ismeretségük első órájában látta. Csak remélte, hogy a pasas nem pókerezik.
– Az úgy volt, hogy Mike tegnap este felhívott, és megkérdezte, hogy áll az ügy.
– Engem is hívott.
– És mit mondott neki?
– Gondolom, azt, amit maga – mondta Will és kinyitotta a második emeleti folyosóra nyíló ajtót. – Hogy nincs min elindulni.
– Igen, de én azért megemlítettem, hogy maga megkért, készítsek egy listát a szexuális támadókról. Teljesen odáig volt. Azt mondta, elképesztően jó ötlet. – Leo bocsánatkérőn Willre mosolygott. – Remélem, nem sértődik meg, de elég feleslegesnek éreztem, hogy át kell rágnom magam egy aktahegyen.
Will bólintott. Shelley benne volt a szexuális bűnözők nyilvántartásában, de abban a feltételesen szabadlábra helyezéssel kapcsolatos aktában, amelyet Caroline keresett elő, semmilyen részletet nem közöltek róla. Ha Angie nem kéri meg, hogy nézzen utána, Shelley valószínűleg ma is szabad lenne.
Természetesen Michael Ormewood hívta fel Angie figyelmét Shelley-re.
Leo rövidebbeket lépett, mint Will, igyekeznie kellett, hogy ne maradjon le, de közben azért be nem állt a szája.
– Mike majdnem olyan régen szolgál, mint én. Azt is tudja, hogy

ilyen esetekben kevés az esély a sikerre. – Will lassított. – És azt is tudja, hogy egy heroinista kurva, aki a telepen lakik, nem szokott olyan tisztaságot tartani, hogy enni lehessen a padlóról.
Will megállt. Lehet, hogy alábecsülte Leo Donellyt?
– Fogadok, hogy azt a lakást felsikálták, mielőtt odaértünk.
– Ezt Michaelnak is mondta?
– Még vitatkoztam is vele – mondta Leo. – Mike általában laza pasas, de most teljesen bepörgött, amikor azt mondtam, a lakást kitakarították. A jelentésbe se volt hajlandó beleírni.
– Talán csak óvatos volt.
– Óvatosság az, hogy nem írod bele a jelentésbe, hogy a kurva kis fekete noteszában a te neved is szerepel, de az már nem óvatosság, hogy elfelejted észrevenni, amikor valaki három liter Cloroxszal sikálta fel a lakást.
Will zsebre vágta a kezét.
– Most mit fog tenni?
Leo vállat vont.
– Van három másik esetem, azokon dolgozom. Miért?
– Átmenne Michaelhoz?
– Minek?
– Látogassa meg. Bizonyosodjon meg róla, hogy nincs semmi baja.
– Meg kell hogy mondjam, ahogy viselkedett, pillanatnyilag teszek rá, hogy a hapsi jól van-e, vagy sem.
– Csak nézze meg – mondta nyomatékosan Will, és Leo vállára tette a kezét. – Szeretném tudni, hol van.
Leo felpillantott rá, majd bólintott.
– Persze – mondta. – Rendben.

Will keze már a kihallgató-helyiség kilincsén volt, de még nem nyitott be. Behunyta a szemét, összeszedte magát. Odabent nem gondolhat se Angie-re, se Michaelra, se Jasmine-re, se semmire, ami nem ideillik. Most John a célpont, és Will azonnal és erősen akart lecsapni.

Egyszer kopogtatott, de válaszra már nem várt, belépett. John Shelley az asztalnál ült. Az ügyvédje áthajolt az asztal felett, két kezében fogta John kezét.

Amikor Will belépett, gyorsan szétváltak.

– Elnézést a zavarásért – mondta Will.

A nő felállt. A hangja erős, felháborodott. Lehet, hogy ingatlanokra szakosodott, de mégiscsak ügyvéd volt.

– Ügyfelemet letartóztatták?

– Will Trent különleges ügynök vagyok. És ön?

– Katherine Keenan. Megmondaná, miért van itt az ügyfelem?

– Úgy tudom, ön ingatlanügyvéd – mondta Will. – Valamilyen akvizíciós ügyben képviseli Mr. Shelley-t?

Kathy szeme összeszűkült.

– Letartóztatták, vagy sem?

Will leült, és közben kérdezte:

– Zavarja?

– Nyomozó, engem nem érdekel, hogy maga ül, áll vagy lebeg. Csak szeretném, ha nem szórakozna velem, és válaszolna a kérdésemre.

John az asztalra nézett, de Will látta, hogy egy pillanatra elmosolyodik.

– Rendben. – Will velük szemben ült le, és az ügyvédhez beszélt. – De közölném, hogy Trent különleges ügynök vagyok,

aki együtt dolgozik a helyi rendőrséggel, de állami alkalmazott vagyok, a Georgiai Nyomozóiroda nyomozója. Talán látott bennünket a hírekben.
Keenan nyilván nem fogta fel a közöltek jelentőségét, de John megértette a különbséget. Az állam rákapcsolt. Vagy azért, mert a helyiek nem tudták megoldani az esetet, vagy azért, mert a bűntény több hatáskört is érintett.
– Semmilyen kérdésre nem válaszolok – közölte John.
– Rendben, Mr. Shelley. Nincs is önhöz kérdésem, mert ha lenne, megkérdezhettem volna, hol volt tavaly december harmadikán. Vagy esetleg október tizenharmadikán. – Ha a dátumok jelentettek is valamit, John arcán ez nem látszott. Will folytatta. – Azután kíváncsi lennék a múlt vasárnapra. – Most volt reakció. Will kicsit tovább nyomta. – Aznap volt a Super Bowl. És másnap, hatodikán. Hétfő volt. Talán megkérdezném, hol járt hétfőn.
– Egyetlen kérdésére sem kell válaszolnia – közölte Keenan.
Will egyenesen Johnhoz beszélt.
– Meg kell bíznia bennem.
John úgy nézett rá, mintha egy üres fal előtt lenne.
Will hátradőlt, és most mind a kettőjükhöz beszélt.
– Van egy halott utcalány, egy halott tinilány, két kislány innen északra, akik most azon töprengenek, hogy milyen lesz majd a további életük, mert a nyelvüket leharapták.
Will elsősorban az ügyvédet figyelte. Nem volt olyan gyakorlata, mint Johnnak, nem tanulta meg tökéletesen elrejteni az érzelmeit.
Will folytatta.

– És van egy eltűnt kislány is. Jasmine a neve. Tizennégy éves. A telepen lakik az öccsével, Cedrickel. Múlt vasárnap egy fehér bőrű, barna hajú férfi húsz dollárt fizetett neki, hogy telefonáljon.
John összefonta az ujjait az asztalon.
– A fura csak az, hogy a férfi egy ötcentest adott magára a hívásra. – Will elgondolkozva hallgatott. – Azt hiszem, utoljára ezerkilencszáznyolcvanötben került öt centbe egy hívás.
John az ujjait tördelte.
– Ms. Keenan – mondta Will az ügyvédnek, – tudja, mindig ugyanabba a kérdésbe botlunk: honnan ismeri John Shelley Michael Ormewoodot.
A nő szó szerint kapkodott a levegő után.
– Kathy – figyelmeztette John.
Will elmagyarázta a helyzetet.
– Múlt hétfőn egy tizenöt éves lány meghalt. Valaki kivágta a nyelvét. Nem tehetek róla, de arra kell gondolnom, Mr. Shelley, hogy húsz évvel ezelőtt maga kivágta egy másik lány nyelvét.
Keenan nem tudott tovább uralkodni magán.
– Nem kivágták!
– Kathy – szólt rá John –, odakint várj.
– John…
– Kérlek. Várj kint. Keresd meg Joyce-t.
A nő szemlátomást nem akart kimenni.
– Kérlek.
– Rendben. De kint várlak.
– Az a helyzet – kezdte Will, és felállt –, hogy nem várakozhat odakint, Ms. Keenan. Kormányhivatal, terroristák, tudja, hogy

van ez. – Kinyitotta előtte az ajtót. – Az ügyvédek egy emelettel lejjebb várakozhatnak, közvetlenül az automata mellett. Telefonálhat, esetleg haraphat valamit.
Villámokat szórt a szeme, amikor elment Will mellett.
A távozása csak fokozta, nem enyhítette a szobában uralkodó feszültséget.
Will lassan csukta be az ajtót, lassan ült vissza. Összefonta maga előtt a karját, és várta, hogy John beszélni kezdjen. Várt még egy kicsit, majd úgy döntött, beadja a derekát.
– Honnan ismeri Michaelt?
John keze még mindig összekulcsolva pihent az asztalon, az ujjait szorosan összefonta.
– Ő mit mondott?
– Nem őt kérdeztem, hanem magát.
John mélységes gyűlölettel nézett Willre.
– Joyce a nővére?
– Őt hagyja ki.
– Nehéz lehetett neki ennyi évig. Maga börtönben, ő idekint.
– Tudja, hogy nem én tettem.
– Attól csak még nehezebb.
– Hagyja ezt az ócska pszichologizálást.
– Egyszerűen kíváncsi vagyok, milyen volt.
– Hogy milyen volt? – ismételte John. A düh lassan tört föl belőle. – Milyen volt, hogy tönkretette a családomat? Hogy korai halálba kergette az anyámat? Hogy milyen volt, amikor a saját apám mocskos páriaként kezelt? Mégis mit gondol? Mi a faszt gondolt?
John szavai ott lebegtek a levegőben, hangja visszhangzott Will

fülében. Hogy mit gondolt Will? Azt gondolta, hogy a kirakós darabkái végül a helyükre kerülnek.
– Szeretném, ha megtenne nekem valamit. – John semmire se kötelezőn megvonta a vállát.
Will a zsebében tartotta Aleesha Monroe levelét, afféle talizmánként, hátha segít megoldani az ügyet. Széthajtogatta a papírt, és átcsúsztatta Johnnak.
– Felolvasná nekem? Hangosan, ha kérhetem.
John furcsán nézett rá, de győzött a kíváncsiság. Áthajolt az asztalon, de nem nyúlt a laphoz először magában olvasta.
– Azt akarja, hogy olvassam fel hangosan? – kérdezte zavartan.
– Ha megtenné.
John megköszörülte a torkát. Szemlátomást halvány fogalma se volt róla, mi történik, de Will a bizalom jelének vette, amikor John hangosan olvasni kezdett.
– Kedves Mama – kezdte, de Will leállította. – Bocsánat, de csak a harmadik sortól lefelé kéne.
John ránézett, jelezve, hogy Will eddig mehet el, és nem tovább.
– A Biblia azt írja, hogy a szülők bűne a gyermekekre száll. Én vagyok a kitaszított, az érinthetetlen, aki a te bűneid miatt csak a másik Páriával élhet.
John abbahagyta az olvasást, nézte a szavakat, mint aki tudja, hogy valamit nem vett észre, ami pedig ott van az orra előtt.
– Ki ez az Alicia? – kérdezte John.
– Aleesha Monroe – mondta Will. John arckifejezése mindent elárult, amit tudni akart. – Tegnap reggel beszéltem az anyjával. Meg kellett mondanom neki, hogy a lánya halott.
John jól láthatóan nagyot nyelt.

– Halott?
–Aleesha Monroe-t megerőszakolták. Megverték.
A nyelvét kiharapták.
– Ő volt… – John tulajdonképpen magának suttogott. Felvette a levelet, nézte Aleesha anyjának írt szavait.
– Kétszer írta le a pária szót. – Will tudta, ez az egyetlen esélye, hogy megnyerje John bizalmát. – Az első alkalommal kis betűvel. Másodszor naggyal. *Pária,* nem *páriák.* Egy bizonyos emberre gondolt, nem egy csoportra.
John szeme a levelet pásztázta, Will azt is tudta, melyik sort olvassa. *Az érinthetetlen, aki csak a másik Páriával élhet.*
Will áthajolt az asztal fölött, hogy biztosan magára vonja John figyelmét.
– Ki az a Pária, John?
John egyre csak a levelet bámulta.
– Nem tudom.
– Valaki, akit Aleesha akkoriból ismert. Valaki, akivel most kell együtt élnie. – Will zsebében megszólalt a telefon, de most nem foglalkozott vele. – Meg kell mondania, ki a Pária, John. Magától kell hallanom.
John tudta a választ, rájött. Will látta a tekintetében. Csak annyit mondott:
– Csörög a telefonja.
– Ne törődjön vele. Ki a Pária?
John a fejét rázta, de Will látta, már közel az összeomlás.
– Mondja már el, miről beszél Aleesha?
A telefon kitartóan csöngött. Will nem moccant, nem kapcsolta ki. Látta, hogy John lassan kicsúszik a szorításból, a csengőhang

mintha figyelmeztette volna, hogy fogja be a száját.
– John – noszogatta Will.
John felállt, összegyűrte a levelet és Will arcába hajította.
– Mondtam, hogy nem tudom – ordította.
Will hátradőlt, magában átkozta Angie-t, hogy éppen most kellett visszahívnia. Kinyitotta a telefont.
– Mi van?
– Trent – Leo Donnelly volt. – Mike-nál vagyok.
– Tartsa egy kicsit. – A mellkasához szorította a telefont, és Johnhoz fordult. – Kimegyek, elintézem ezt a hívást, rendben?
– Ahogy tetszik – felelte John.
Will kiment, és ahogy becsukta maga mögött az ajtót,
a füléhez emelte a telefont.
– Mi a gond, Leo.
– Elmentem Mike-hoz, ahogy kérte.
Will úgy érezte, felrobban. John már majdnem megtört. Ha ez az ostoba telefon nem csörög, mostanra már az egész történetet kiterítette volna.
– Kopogtattam, mert tudtam, hogy otthon van, az utcán láttam a kocsiját.
Will a falnak támaszkodott, kezdte érezni, hogy előző éjjel nem aludt.
– És?
– Semmi válasz, majd odahúzott egy DeKalb-i járőrkocsi, Ginát hozta. A feleségét. Védelmet kért, amíg elhoz néhány cuccot a házból.
– Értem.
– Feljön a kocsi behajtóra, én meg nem tudok elbújni egy bokor

mögé, inkább elémegyek, és megkérdezem, hogy van. Úgy néz rám, mint ha kutyaszar lennék, gondolom, Mike haverjának tart. Will a kihallgatóban üldögélő Johnra gondolt.
– Eljutunk valahova?
– Azt hiszi élvezkedem, fiam? Tíz évvel járok maga előtt.
– Igaza van – engedett Will fáradtan, és szerette volna tudni, meddig tart mindez. – Folytassa.
– Tehát, a DeKalb-os nem örül nekem. Mike nagyon megszívatta őket a halott szomszédlánnyal kapcsolatban. Nem beszélt velük, nem tett vallomást, nem engedte be őket a házba.
– Will most már csupa fül volt. – Szerintem azért jöttek Ginával, hogy kicsit körbe tudjanak szaglászni.
– És?
– Amikor az asszony rájött, hogy Mike nincs otthon, nem engedte be őket a házba – mondta némi elismeréssel Leo. – Lehet, hogy tiszta szívből gyűlöli, de akkor is zsarufeleség. Tudja, hogy nem engedünk senkit szaglászni, hacsak nincs bírósági felhatalmazása a házkutatáshoz.
– Mit hagytam ki?
– Hadd fejezzem be. Ez a zsaru, ez a Barkley, na hát nagyon kiborult, hogy tök feleslegesen kell ácsorognia a ház előtt. Úgyhogy rám száll, és közli, hogy azonnal húzzak el onnan. – Will hallotta, hogy Leo egy öngyújtóval rágyújt. – Én meg kimegyek a járdára. Szabad országban élünk, a járda mindenkié.
Will tökéletesen el tudta képzelni a jelenetet. Az ember nem mondja egy zsarunak, hogy kopjon le, hacsak nem akarja, hogy egész életedben a nyakába lihegjen.
Leo folytatta:

– Körbeszaglásztam Mike kocsiját, nem értettem, miért az út másik oldalán parkolt a saját felhajtója helyett, amikor megjelenik egy csomag zöldséggel a szomszéd. Igazi minden lében kanál a nő, de azért megkérdezem tőle, hol van Mike, mire azt feleli – Leo nagyot szippantott a cigiből –, hogy Mike kábé egy órája itthon volt. Ő éppen a postájáért jött ki, Mike a felhajtóján parkoló kocsiról kérdezte.
Will ellökte magát a faltól.
– Milyen kocsiról beszél?
– A felhajtón állt egy kocsi. Mike azt akarta megtudni, milyen régóta parkol ott. – Újabb mély slukk. – A nő szerint öt-tíz perc, erre szó nélkül ott hagyja, még csak nem is köszön.
– És aztán?
– A szomszédasszony bemegy a házba, fogja a bevásárlólistáját, és megint kimegy. – Leo újból slukkolt. – És azt látja, hogy Mike házánál a kocsi most orral az úttest felé áll. Háttal a garázsnak. És Mike épp akkor csukja be a garázs ajtaját.
– Basszus!
– Int az asszonynak, becsukja a csomagtartót, és elhúz.
Becsukja a csomagtartót, visszhangzott Will fülében. Michael valamit a csomagtartóba tett.
– Mondta az a szomszédasszony, hogy milyen autó?
– Fekete. A márkákat nem ismeri.
Will szíve megállt.
– Leo, ott van még a járőr?
– Igen.
– És Gina kocsija háttal parkol?
– Igen.

– Oda kéne mennie, és a kocsi alá nézni. Szeretném tudni, van-e friss olaj a betonon.
– A farkam ne verjem ki?
– Muszáj – Will alig tudott megszólalni. – És mondja meg, lát-e friss olajnyomot.
– Jézusom – morogta Leo, miközben hallhatóan kifújt egy adag füstöt. – Rendben, tartsa a vonalat.
Will behunyta a szemét, maga elé képzelte, ahogy Leo átmegy az úttesten, fel Michael behajtójára. Egy férfi hangja, valószínűleg a Barkley nevű járőré, aztán néhány nyögés, Leo most hajol le, megnézni a kocsi alatti részt. A helyi járőr kiabálása, Leo visszakiabál, végül beleszól a kagylóba:
– Friss olajnyom. Nem lehet Gina autója, mert az orral előre áll…
Will becsukta a telefont, zsebre vágta, és berobbant a kihallgatóba.
John látta, hogy valami baj van.
– Mi a…
Will elkapta John karját, a háta mögé rántotta, és a falba verte a fejét. Egy centire volt John fülétől, úgy ordította:
– Mondd meg, hol van!
John üvöltött az egész testét átjáró fájdalomtól.
– Hol van? – ordított Will, és még magasabbra rántotta John karját. – Azonnal mondd meg!
– Én nem…
– Elkapta Angie-t, seggfej! – Még egyet csavart a karján. – Hol van?
– Tennesseeben – nyöszörögte John. – Van egy háza

Tennesseeben.
Will elengedte, John a földre rogyott.
– Tennesseeben hol?
John a fejét rázta.
– Vigyen magával.
– A címet.
John feltápászkodott, az arca eltorzult a fájdalomtól.
– Vigyen magával.
– Utoljára kérdezem. Mi a cím? – Nem kapott választ, egy lépést tett előre.
– Jól van – sikoltotta John, és ép karját védekezőn maga elé emelte. Ducktown. Elton Road 21.

HARMINCHATODIK FEJEZET

Angie egy ponton hányt, de mivel kipeckelték a száját, így a zöme bent maradt. A csomagtartó csípős szagából ítélve valószínűleg össze is vizelte magát. A feje lüktetett, a teste annyira fájt, hogy a legkisebb mozdulatra is felnyögött. Kezét-lábát hátul gúzsba kötötték. De ha tudott volna mozogni, akkor se volt hova mennie, nem tudott volna segíteni magán. Tehetetlen volt.
Igyekezett a légzésére koncentrálni, betájolni magát, hogy ne legyen megint rosszul. Nem ez volt az első agyrázkódása, nem is a legrosszabb, de a sötétben könnyen jön a pánik, és valahányszor megálltak egy piros lámpánál vagy stoptáblánál, a félelem savként égette az torkát.

A kocsi ismét lassított, Angie megfeszült, hallotta, hogy a kerekek alatt ropog a kavics. Fogalma sem volt róla, mióta fekszik a csomagtartóban. Nem látta, ki ütötte fejbe, de tudta, hogy csakis Michael lehetett. A nevetése még most is a fülében csengett. Ugyanaz a nevetés, amit Ken partiján hallott, amikor a hátsó ülésre taszította.

A kislány.

Egy kislány feküdt a biliárdasztalon. Vér és sérülések borították kis testét. Jasmine. Csakis Jasmine lehetett.

Az autó lassan megállt. Angie számolta a másodperceket. Tizenkettőnél kinyílt az ajtó. A kocsi megmozdult, ahogy a vezetőülés megszabadult a súlytól. Becsapódott az ajtó. Lépések a kavicson. Kinyílt az utasoldali ajtó, és nagy erővel becsapódott, mintha lábbal berúgták volna.

Húsz másodperc. Ötven. Száz. Angie már abbahagyta a számolást, amikor meghallotta, kulcs kaparászik a csomagtartó zárjában.

Elvakította a napfény. Szorosan lehunyta a szemét, így védekezett a fájdalom ellen. A friss levegő maga a mennyország. Amennyire tudta, kinyitotta a száját, kitágult orrlikkal szívta volna be a levegőt.

Árnyék kúszott a nap elé. Lassan kinyitotta a szemét. Michael mosolygott le rá. Az arcán harci festékként virított Jasmine karmolása nyomán a vér.

– Jót szundítottál?

Angie a kötelek ellenére megpróbál kiegyenesedni.

– Nyugi – jött a figyelmeztetés.

Angie a szájpecek ellenére kinyögött egy „baszd meg”-et.

Michael előhúzott egy hosszú vadászkést.
– Ne próbálkozz semmivel – intette, és levágta a köteleket a lábáról.
Angie megkönnyebbülten nyögött, amikor valamennyire kinyújtóztathatta a lábát. A keze még hátrakötve, de legalább mozogni tud.
– Szállj ki.
Angie nagy nehezen felült. Michael a kést visszadugta a tokjába, és elővette a szolgálati fegyverét. Angie homlokára fogta. A nő nem mozdult.
– Lassan. Egy percig ne hidd, hogy nem lőlek le.
A kötél belevágott a csuklójába, ahogy a tenyerét a csomagtartó aljának feszítette. Több próbálkozás után sikerült felnyomnia magát. Átvetette a lábát a csomagtartó szélén. Nagy nyögések közepette kikászálódott, amikor a lába földet ért, megtántorodott, de valahogy visszanyerte az egyensúlyát.
Kiegyenesedett, körbenézett, megpróbálta bemérni, merre lehet.
– Lenyűgöző volt. Már el is felejtettem, milyen hajlékony vagy – mondta a férfi.
Angie szerette volna kikaparni a férfi szemét.
– Nézz körül – javasolta a férfi. Angie hegyláncokat, hóval fedett hegycsúcsokat látott a magányosan álló, rusztikus külsejű faház mögött. – Annyit sikoltozhatsz, amennyit akarsz, itt senki nem hallja meg.
Michael kivette Angie szájából a pecket. A nő mélyen beszívta a levegőt. Úgy érezte, az orra eltörött, és vérrel elkeveredett reggelimaradékot köpött a földre.

Úgy visított, mint egy sziréna.
Michael csak állt, miközben Angie kétrét görnyedt az erőfeszítéstől, és a tüdeje majd kiszakadt. Addig sikított, amíg egy csepp levegő maradt a tüdejében, semmi mást nem érzékelt, csak a saját üvöltését.
– Befejezted? – érdeklődött Michael.
Angie nekiugrott, de Michael térddel a mellkasába rúgott. Angie a földre zuhant, a kavicsok élesen hasítottak a lábába.
Michael a Glockot Angie halántékához szorította, és egészen közel hajolt az arcához.
– Ne feledd el, Angie, hogy te itt csak másodhegedűs vagy.
Jasmine!
– Hol van?
Michael a hajánál fogva rántotta fel, és a kunyhó felé taszigálta. Angie megpróbált ellenállni, a kötelet rángatta, ahogy nekiesett a lépcsőnek.
– Engedj el! – kiáltotta. – Engedj már el, te barom.
A férfi kinyitotta a bejárati ajtót, és belökte a nőt.
– Befelé! – Elkapta a karját, és betaszította a fürdőszobába.
A kádnak esett, a fejét beverte a műanyag falba. Michael kezében még ott volt a fegyver. A másikkal megnyitotta
a zuhanyt. Angie megpróbált felállni, de a lába kicsúszott alóla, miközben hideg víz zubogott az arcába.
– Vedd le a sortot – utasította Michael. Nagy adag sampont nyomott rá, miközben Angie igyekezett felállni. – Vedd le.
Angie, ha akarta se tudott volna hátrakötözött kézzel engedelmeskedni. Erre mintha Michael is rájött volna. Szabad kezével kigombolta a sortot és lehúzta a cipzárt.

– A fehérneműt is. Most.
Angie ujjai teljesen megbénultak, a kötél nem engedte keringeni a vért, de valahogy sikerült bedugni az hüvelykujját az övtartóba, és letolta a sortot, majd elrúgta.
– Mit csináltál a kislánnyal? – kérdezte, miközben kibújt a bugyijából. – Mit tettél Jasmine-nel?
– Ne aggódj – vigyorgott Michael, mintha kettejük közös kis szórakozása lenne. – Nem fog róla beszélni.
Angie előrevetődött, a fejével találta gyomorszájon Michaelt. Michael a folyosóra zuhant, a fegyver végigcsúszott a vizes padlón. Egy gyors mozdulattal felkapta Angie-t és áthajította a szobán. Angie rosszul esett, helyet keresett, hogy a kezét kitámasztva tompítsa az esését. A jobb keze kicsavarodott, ahogy teljes súllyal a csuklójára esett, reccsenést hallott, és tüzes fájdalom mart a karjába.
– Állj fel!
Lüktetett a keze, mintha tűvel szurkálnák a karját. Oldalra gurult, és elsírta magát. Istenem, eltört a csuklója. Mihez fog kezdeni? Hogy kerül ki innen?
A szomszéd helyiségből valami zajt hallott. Michael eltűnt. Hol van a lány? Mit tett Jasmine-nel? Az arcát a padlóhoz nyomta, nagy nehezen térdre emelkedett, majd felállt. Szédült, a látása elhomályosodott, kénytelen volt a falnak támaszkodni. Mélyet lélegzett, kihúzta magát, és ellépett a faltól. Kilépett a vizes bugyijából, elrúgta, és kilépett a kinti szobába.
Michael a kanapén ült, keresztbe tett lába fel-le mozgott. A Glock mellette, a párnán hevert. Tudta, hogy Angie-nek nem lesz ideje elérni.

– Ülj le – mutatott a kandalló melletti hintaszékre. Angie óvatosan helyezkedett el, a szék peremén maradt, nehogy hanyatt essen.
– Mit kerestél a házamban?
Angie körbenézett a szobában. Háromszor hat méter lehetett, a végében egy apró teakonyha. Kint a magas hegyek, teljes az elszigeteltség. A férfinak igaza volt, itt senki meg nem hallja, ha sikoltozik.
– Mit akarsz tenni? – kérdezte.
Ugyanaz az önelégült vigyor, amelyet Ken buliján is látott, és amelyről akkor azt hitte, flörtöl.
– Szerinted?
Angie ajka akaratlanul is reszketni kezdett. A keze béna, a csuklójában lüktet a fájdalom. A kötél vizes, ettől még vastagabb és súlyosabb. Úgy érezte, mintha leégett volna a bőre. A párnán heverő fegyverre pillantott.
– Ne légy ostoba.
Angie megköszörülte a torkát. Úgy érezte, mintha vattát nyelt volna.
– John mindent elmesélt – mondta, közben azon gondolkozott, meddig jut el, mire Michael megtöri. Senki nem tudja, hol van. Will valószínűleg még mindig John Shelley-t hallgatja ki, hátha megtudja tőle az igazat. Ha John valamit megtanult a börtönben, akkor az a hallgatás. Órákba, akár napokba telhet, mire Willnek egyáltalán az eszébe jut, hogy őt keresse. És amikor végre keresni kezdi, akkor se tudhat erről a hegyi házikóról.
– Mit mondott John? – kérdezte Michael.

– Mary Alice-ről beszélt – Angie nagyon remélte, jól mondja a lány nevét. – Elmondta, mi történt valójában.
Michael nevetett, de a szeme nem mosolygott.
– John nem tudja, mi történt valójában.
– Kitalálta.
– Ahhoz túl buta.
– Mindenkinek elmondtam.
– Ne hazudj nekem – figyelmeztette. – Most kedves vagyok, de mind a ketten tudjuk, mire lehetek képes.
– Willnek mondtam el.
Michael rettegett Willtől. Ez látszott a szemén.
– Trentnek?
– A barátom.
Michael figyelmesen nézte, megpróbálta eldönteni, igazat mond-e. Végül megrázta a fejét.
– Nem, nem – nem hitt neki.
– Pedig így van. Egész életemben ismertem.
Michael a testét nézte. Deréktól lefelé meztelen volt, a lába szétvetve, hogy egyensúlyban tartsa magát. – Ne felejtsd el, hogy rendkívül sokféle módon halhatsz meg.
– A heg Will arcán – próbálkozott tovább – az állkapcsán húzódik végig, a nyakáig tart.
Michael vállat vont.
– Ezt mindenki láthatja.
– A keze – folytatta Angie. – Szögbelövővel lőtték meg. Én vittem kórházba.
Michael szemén látszott, hogy begurult. Lassan felállt a kanapéról, és a hintaszékhez ment. Angie megpróbált

hátradőlni, ahogy a férfi kétoldalt a karfára támaszkodva szinte morogva kérdezte:
– Mit mondtál neki?
Félelem szorongatta Angie torkát.

– Mindent… – Hallotta a félelmet saját hangjában, és tudta, a másik is hallja, de nem tudott csendben maradni, folytatnia kellett. – John elmondta nekem… én meg elmondtam… elmondtam Willnek.
Michael olyan erővel szorította a karfát, hogy a szék beleremegett.
– Mit mondott el?
– Hogy ismerted Aleeshát.
– A picsába! – Olyan vadul lökte el magát, hogy szék majdnem felborult. Angie kalimpálva igyekezett a helyén maradni. – A rohadt életbe! – Felemelte a lábát, hogy szétrúgja a dohányzóasztalt, de az utolsó pillanatban leállította magát. Lassan leengedte a lábát, de a keze ökölbe szorult, és reszketett a méregtől.
Angie a hátát látta csak, de annyira félt, hogy levegőt se tudott venni. Óvatosan megállította a hintaszéket, és egy kicsivel közelebb csúszott a szék peremhez. A padló megnyikordult, ahogy a súlyát áthelyezte.
Michael megfordult, és visszakézből akkor pofont adott, hogy a nő a padlóra esett. Angie ott feküdt, mozdulni se tudott, a füle még csengett az ütéstől.
– Kelj fel!
Nem kellett ijesztgetnie. Angie megpróbált felülni, de nem

tudott. Az arcát a padlóhoz szorította, becsukta a szemét, és várta a büntetést.
Semmi nem történt.
– Tízéves voltam, amikor az apám lelépett.
Angie kinyitotta a szemét. Elájulhatott, mert valami kimaradt. Michael a mosogatónál állt. Egy konzervdobozt vett ki a szekrényből.
– Tudod, milyen az?
Angie nem válaszolt. Figyelte, ahogy a férfi kinyitja a konzervet, és megnézi a tartalmát.
– John azt hitte, nehéz az élete. Fogalma se volt róla, mit jelent az, hogy nehéz. – Michael egy zacskó fehér port emelt a magasba. Kezdett visszaváltozni azzá a normálisnak látszó emberré, akit a külvilágnak mutatott, hogy elleplezze, micsoda szörnyeteg valójában.
– Ez jó anyag. Kérsz? – kérdezte. Angie megpróbálta megrázni a fejét.
– Azt az utolsó pohár italt se kérted. – Úgy mosolygott, mintha ez vicces lenne. – Emlékszel, Angie? Ken buliján? Hoztam neked egy italt.
Angie semmire nem emlékezett ugyan, de bólintott.
– Randidrog volt, babám, begináztalak. – A kanapéra telepedett, és a köztük álló asztalkára tette a bádogdobozt. – Egy kortyra nyelted le.
Rohipnol. Drogot tett az italába.
Michael nevetni kezdett rajta. A dobozból egy pengét és egy kis tükröt vett elő, majd kevés szemcsés port szórt az üvegre. Angie figyelte, hogy aprítja porrá a kokaint a pengével.

– Volt gyereked? – kérdezte Michael, de nem nézett rá. – Fogadok, mostanáig legalább hat abortuszod volt. – Határozottan, kimérten aprította a kokót. – A fiammal problémák vannak. Tudod.
Angie összeszedte minden akaraterejét, hogy meg tudjon mozdulni. Lihegett a fájdalomtól, mire végre ülő helyzetbe tornázta magát. De legalább sikerült. Legalább nem hever teljesen tehetetlenül a földön.
– Retardált – mondta Michael és négy csíkra osztotta a port. A dobozból most egy feltekert dollárt vett elő, és felszippantott egy csíkot. Elégedetten felnyögött, majd magyarázón fordult Angie-hez. – Jó cucc. Biztos, hogy nem kérsz?
A lány megint csak a fejét rázta.
– Nem szereted, ha nem vagy ura magadnak? Ezt mondtad Ken buliján, amikor a kezedbe nyomtam a poharat. – Kuncogott. – De azért megittad, igaz? Letehetted volna, de nem, lehajtottad, mint a sicc. – Kinyújtotta a tükröt. – Biztos?
– Eltörted az orromat.
– A te bajod. – Visszatette a tükröt az asztalra.
– Engedj el. – Angie úgy remegett, hogy beszélni is alig tudott.
– Nem mondom el senkinek.
– Csak nem gondolod komolyan, hogy kikerülsz innen?
– Hol van Jasmine?
– Hamarosan megtudod. – A fejét a kanapénak támasztotta, úgy nézte a lányt. – Akarsz hallani Johnról?
– Mit?
– A börtön fele megdugta. Tuti AIDS-es.
Angie mélyeket lélegzett, de az erőfeszítéstől köhögni kezdett.

A csuklójába minden szívdobbanásra belenyilallt a fájdalom. A melegben száradó kötél egyre mélyebbre vágott a bőrébe.
– Szóval Timnél tartottunk. – Gyorsan kifújta a levegőt. – Hat éve kaptuk a diagnózist.
Angie óvatosan megpiszkálta a kötelet, hátha lazult valahol.
– Nem lehetett… könnyű – mondta.
– Mindig a pénzről van szó, igaz? – Az asztalon heverő tükörre és a kokaincsíkokra mutatott. – Ezzel fizettem érte. Adj a lányoknak egy kis kokszot, és engedd meg nekik, hogy segítsenek kifizetni, hogy valaki megtanítsa a fiamnak, hogyan kell bekötni a kurva cipőjét. Az állami biztosítás a felét se fedezi annak a sok szarnak, amire szüksége van. Mit tehetnék? Hagyjam, hogy a gyerek egy intézetben rohadjon meg?
Angie nem válaszolt. Igyekezett megemészteni a hallottakat, valami értelmet adni a szavaknak. Michael drogot árult a lányoknak pénzért, vagy a szolgáltatásaikért cserébe? Legalább tíz évig dolgozott a közrendészeten. A fia legfeljebb nyolcéves lehet. Ehhez Timnek semmi köze.
– A zsozsó már megvolt, de nem tudtam hova tenni. Bankszámláról szó se lehet, mert Sam bácsi kíváncsiskodni kezd. Otthon nem heverhet, mert akkor meg Gina kérdezősködik. – Az ujjával Angie-re mutatott. – Akkor találtam ki, hogy számlát nyitok a drága unokatestvérem, a kis Johnny nevére. A társadalombiztosítási számát már úgyis kilestem az anyám asztalán heverő bírósági szarságokból.
Unokatestvér. Angie nem tudta, rokonok-e, vagy csak valami szlenget használt Michael.
– Nem úgy nézett ki, hogy aggódnom kéne, mi lesz, ha

kiengedik.
Angie szeme majd leragadt. Küszködött, hogy ébren maradjon.
– Hol vannak a kérdések, Angie? – A kokaintól felélénkült, beszédes lett. – Rajta, kislány. Kérdezz csak.
Angie agya veszettül dolgozott, de semmi más nem jutott eszébe, csak az:
– Ismerted Aleesha Monroe-t.
– Igen, még nagyon régről.
Angie azt hitte, most kapja rajta a korábbi hazugságon, de Michaelt túlságosan lefoglalta a saját története, nem tudott másra figyelni.
– Az első nap, hogy egyenruhába bújtam, a telepre kellett kimennem, és beragadtam abba a kurva liftbe. A régiek szétröhögték magukat rajtam, mire kiszedtek, és ott volt Leesha, aki velük együtt nevetett. Illetve csak addig, amíg fel nem ismert. – Figyelmeztetően intett az ujjával. – Senki nem nevetheti ki Michael Ormewoodot, Angie. Senki nem nevetheti ki, és tutira senki nem lökheti félre.
Angie érezte, hogy vér csurog le a torkán. Az ízétől öklendezni kezdett.
Michael folytatta.
– Kurva volt a gimiben, és kurva maradt tizenöt évvel később is. Leszopott volna egy kutyát is egy kanálnyi löttyért. – Mosolygott, azzal a mosollyal, ami jelezte, az ő kezében van az irányítás. – Mert nem értik az ostobák, hogy kézben kell tartani a dolgokat. Nem akkor bevenni, amikor szükséged van rá, hanem akkor, amikor te akarod. Ne szívd cigiben, ne lődd be, és ne legyél túl mohó.

Nyilván a kokainról beszél, gondolta Angie. Michael ostobább, mint hitte, ha azt képzeli, kézben tarthatja a szenvedélyét.
– Miért ölted meg Aleeshát?
– Feldühített. Meg akarta változtatni a szabályokat.
– Nem akartál fizetni neki. – Angie elég időt töltött a prostik között, hogy tudja, mi a pálya. – Jasmine is feldühített?
– Jasmine… – Elmosolyodott. – Kíváncsi vagyok, mit szólna a barátod, ha tudná, Aleesha lakásában rejtettem el, amikor visszafurikáztam a kapitányságra. – Nagyon figyelte Angie-t, látni akarta minden rezdülését, mintha ez táplálná. – Emlékszel, amikor átnéztük a jelentéseimet? Abban a picsányi szoknyában voltál, és a melled kilógott a trikóból, valahányszor előrehajoltál. Egész idő alatt a csomagtartómban volt, Angie. Miközben hozzám dörgölőztél, ő a csomagtartóban feküdt, és összepisálta magát, valahányszor arra gondolt, mi fog történni.
Angie eltátotta a száját, hagyta, hogy kicsurogjon a vér. Az egyik hátsó foga fájt. Valószínűleg eltörött.
Michael elhallgatott. Angie nem tudta, a kokain hatása kezd-e elmúlni, azt se tudta, mennyi ideje szívta fel a csíkot. Talán azok közé tartozik, akikre fordítva hatnak az élénkítők. Vagy annyira tud uralkodni magán, hogy ez nem számít.
Michael olyan sokáig hallgatott, hogy Angie majdnem elaludt. A szeme becsukódott, a teste ellazult. Csak arra riadt fel, amikor Michael újra beszélni kezdett.
– Mind kibaszott okosnak tartja magát, de elég egy csík, egy lövés, és máris rákattantak. Aztán jönnek vissza, a lábadhoz térdelve könyörögnek. Mindegyik. Elsősorban John.
Angie-nek párszor krákognia kellett, hogy meg tudjon szólalni.

– Ezért varrtad az ő nyakába?
– Anya ötlete volt, de megérdemelte. Mind azt kapta, amit megérdemelt. – Lenézett Angie-re. – Ahogy te is.
Angie legszívesebben megint becsukta volna a szemét, az izmai ellazultak. Igyekezett ellenállni, véresre harapta az ajkát, hogy a fájdalom ébren tartsa.
– Ha egyszer rákaptál – mondta Michael halkan, elgondolkodva –, nem lehet már másképp csinálni. Szükséged van a félelemre, ahogy megpróbálnak ellökni, a szemükben ülő rémületre.
Angie ismét próbálkozott a kötéllel. A törött csont két vége a csuklójában mintha egymáshoz ütődött volna, a koccanás visszhangzott a fejében.
– Johnny nevére hitelkártyákat állíttattam ki – folytatta Michael. – Megvettem ezt – a kis házról beszélt. – Azt hiszed, ostoba vagyok, de tévedsz. – Megkopogtatta a halántékát. – Gondolkozni kell, igaz? Mi az első, amit egy feltételesen szabadlábra helyezett elítéltnél ellenőrzöl, ha ki akarod deríteni, hogy a helyszínen volt-e? Ellenőrzöd a hitelkártyáját: gázszámla, hotelszámla, és a többi szarság. Helyezd a pasit a helyszínhez közel, jó napon, jó időben, és bingó, már el is kaptad. – Megcsóválta a fejét. – Michael Ormewoddal semmit nem hozhatnak kapcsolatba, az egyszer biztos. Sem Alabamában, sem Tennesseeben, és tutibiztos, hogy Atlantában sem. Én egyszerű családapa vagyok, aki gondozza szegény retardált fiát, vigyáz a feleségére, és minden este otthon ül a tévé előtt.
– Kábítószert adtál el nekik – mondta Angie. Az utcán dolgozó lányokra gondolt, arra rengeteg függő lányra, akik bármit

megtettek, hogy enyhítsék a kínzó hiányt. Egy rendőr látta el őket droggal. Egy rendőr használta ki a vágyukat, és elégítette ki a magáét. Hányat erőszakolt meg? Hányat gyilkolt meg?
– Haragudnom kéne rád – megdörgölte az állát, és nem vette le a szemét a lányról –, de nem haragszom. Csak az ostobák hagyják, hogy az érzelmeik irányítsák őket. És olyankor hibáznak. Itt én irányítok, Angie. Én döntöm el, hogy halsz meg.
Felállt a kanapéról, Angie újabb fájdalomra készítette fel magát, de a férfi csak a kandallóhoz ment, a párkányra tenyerelt. Angie-nek eszébe jutott, amikor három nappal korábban Will-lel volt. Akkor ő állt Angie kandallójánál, a lány nézte a hátát, erős vállát, és semmit nem akart jobban, mint megölelni a férfit. Soha többet nem lesz ilyen pillanatuk. Soha nem fogja megtudni, mit érzett iránta a lány.
– Te nem tudod, milyen az, amikor minden álmod megvalósulni látszik, tökéletes élet, tökéletes család, és akkor valami olyan történik, mint Tim, és akkor simán kibaszott lúzernek érzed magad.
Angie annyi levegőt szívott be, amennyire csak képes volt, hogy tisztán tartsa az agyát.
– Hogy kezdődött?
– Mary Alice-ről már hallottál.
– És a többiek? – Kellett, hogy legyenek többiek.
– Milyen messzire menjünk vissza? Nyolcvanöt? Kilencvenöt? Tavaly? – Megint az a mosoly a száján. – Azt sem tudom, melyik államban történt. A fiúd belemászott ebbe a profilmarhaságba. Azt hiszem, azt mondta, akkor eszkalálódtam, amikor John szabadlábra került. Nyílt harcba kezdtem, tudtam, mikor lesz

elég forró a helyzet, és akkor elég csak rámutatnom.
– Csak gyerekek voltak.
– Hidd el, sokkal tapasztaltabbak voltak, mint amilyennek mutatták magukat. Korukhoz képest igazán érettek. – Megcsóválta a fejét, mint aki nem tudja magát túltenni a helyzet iróniáján. – Egy csomó kis szűzkurva.
A semmiből hirtelen érkezett szégyen töltötte el Angie-t. Az anyja barátai közül hányan mondták ezt rá? Hányszor fogadta el a plüssállatokat, vagy a finom ebédet, a csinos ruhákat, hogy azután kiderüljön, a szájával kell érte fizetnie?
Michael folytatta.
– A legtöbbjüket már annyiszor dugták, hogy csak akkor éreznek valamit, ha igazán bevágod. – Újra Angie-t nézte, mintha felbecsülné. – Pontosan olyan voltál, mint Mary Alice. Tudod? Cukkoltál, hagytad, hogy megcsókoljalak, megérintselek, azután ellöktél, mintha nem lennék elég jó neked. – Undorodva felhorkantott. – Adjátok az ártatlant, de amikor bennetek vagyok, olyan, mintha a szerszámom valami vákuumban lenne.
Angie a kanapén heverő fegyvert nézte.
– A kurvák arra valók, hogy azt csinálj velük, amit akarsz. Úgy értem, ezért fizetsz nekik. – Hátat fordított a nőnek, a keze a kandallópárkányt szorította. Angie nem vette le a szemét a Glockról, remélve, hogy a fegyver ott van, és nem csak a képzelete játszik vele. – Én csak ki akartam ereszteni Aleeshával a gőzt a játék előtt. Erre ő fölényeskedni kezd, kikerget a lakásból a lépcsőházba, mintha valami punk lennék. Az ilyesmire nem vagyok vevő. Addig lökdösött, hogy elegem lett, és megkapta a magáét. Megtanulta a leckét. Michael Ormewood

nem fizet.
Angie a padlóhoz szorította az arcát, hogy kibírja a hallottakat.
– Igen, hagytam, hogy felhúzzon. – Lépéseket hallott, érezte, hogy a másik csak centikre áll az arcától. – De senkit nem érdekel igazán, ha egy kurva megdöglik, igaz? Senki nem törődik vele.
Angie összeszorította a szemét. Hagyta, hogy befészkelje magát a fejébe. Hogy övé legyen az irányítás, ahogy akarta.
– Johnnak csak el kellett volna mondania az igazat. Az unokatestvéred – kockáztatta meg.
– Jaj, édesem – cicegett Michael. – Te tényleg azt hiszed, Johnnak volt módja kinyitni a száját a tárgyaláson? – Megcsóválta a fejét. – Hiszen végig dróton rángattam. Azt tettem vele, amit akartam. – Halkan kuncogott. – Igaz, majdnem összeszartam magam, amikor a szerszámosládában megtaláltam, amit odarejtett, de az semmi ahhoz a sokkhoz képest, amit én terveztem a számára. Jól elszórakoztam volna azzal a kislánnyal, aztán az egészet John ajtaja elé hajítom – pontosabban abba a szar kis lyukba, ahol tengődik.
– Nem működött volna – ellenkezett a lány, de tudta, valószínűleg Michaelnak van igaza.
– Hős zsaru tetten éri a sorozatgyilkost. Az egész szoba tele a DNS-emmel, hiszen a karomban tartom szegény kis halottat. A zsaruk berobbannak, látják, hogy Johnny halott, én meg vinnyogok a gyásztól. Kibaszott kitüntetést adtak volna, amiért végeztem a rohadékkal. Tudod, mennyibe kerül, hogy valakit a halálsoron tartsanak? Húszmillió dolcsit spóroltam volna meg a városnak.

– Megtudták volna.
– Ugyan kitől? A barátaitól? Szerető családjától? Odaadó halott anyjától?
– Valaki emlékezett volna rád.
– Senki nem emlékszik rám – csattant fel Michael. Angie fájó pontjára tapintott. – Mindig John volt az előtérben. Én csak a háttérben húzódtam meg. Mindig a háttérben. Soha senki nem vett észre. És tudod, mit? Most már mindenki mindig úgy emlékszik majd a drága Johnra, mint egy sorozatgyilkosra.
– De John nem gyilkolt, igaz? – Amikor nem kapott választ, felnézett.
Michael a bezárt ajtó előtt állt, ami valószínűleg egy kamrába vezetett. Felnyúlt, kitapogatta az ajtókeretet, és levett egy kulcsot. Angie észrevette a biztonsági zárat.
– Mit csinálsz?
– Eleget beszéltünk. – A zárba csúsztatta a kulcsot.
Angie izmai remegtek, ahogy nagy nehezen talpra állt. Elhátrált Michaeltól, közeledett a kanapéhoz.
Michael olvasott a gondolataiban. Felkapta a fegyvert.
– Mozgás. – A fegyver csövével noszogatta. – Gyerünk.
Angie apró lépéseket tett. A kamra közeledett. Nem kamra volt. Lépcsők vezettek lefelé, valószínűleg a pincébe.
– Elkúrtad az egészet – mondta Michael. – Az a kislány meg én igazán jól eltöltöttük volna az időt.
A lépcsők már egészen közel voltak. Ha bezárja a pincébe, biztosan meg fog halni.
– Mozogj.
Angie megállt, Michael hátulról beleütközött.

– Ne csináld.
Michael forró leheletét érezte a fülén.
– Meg foglak baszni, Angie. Minden egyes lukadat megbaszom.
– Tovább lökdöste a pince felé. – Ülj le, és várj rám. És gondolkodj azon, mit fogok veled tenni.
– Ne! – Meztelen lábujjával próbált megkapaszkodni, és a férfinak feszítette magát. A sarka végigcsúszott a padlón. Meg akart fordulni, de Michael elkapta a csuklóját, felemelte, és két lépéssel az ajtónál termett. – Ne! – sikított Angie, és lábujjával a kilincsbe akaszkodott, teljes erejéből küzdött.
– Hagyd abba – ordított Michael. Felrántotta, a lány lába vadul kalimpált, miközben a férfi ledobta a lépcsőn. Angie egyik faltól a másikig ütődött, ahogy legurult a lépcső aljáig. Sírt a fájdalomtól.
A mennyezeti lámpa felgyulladt, egyetlen körte világította meg az egykori zöldséges pincét. Jasmine a sarokban hevert, élettelen labdaként gömbölyödött össze. Angie oda akart menni hozzá, de valami visszatartotta. Lenézett, a bal karjából üvegszilánk állt ki. Az alsó lépcsőből bebetonozott üvegszilánkok, törött palackdarabok álltak ki, mint hegyes cápafogak.
Az üvegszilánkok szívó hangot adtak ki, mikor meg akart mozdulni.
– Gondold végig – kiáltott a lépcső tetejéről. – Gondold végig, mi fog történni veled.
A fény kialudt. Az ajtó becsapódott. A rúd a helyére siklott.
Meg fog halni.

HARMINCHETEDIK FEJEZET

Will vezetés közben ki nem vette a füléből a mobil fülhallgatóját, és azért imádkozott, hogy Amanda bent legyen az irodájában. Johnt végül azért hozta magával, hogy útközben elmondja a történetét. Willnek tudnia kellett, milyen vadállattal találkozik Tennesseeben. A maga részéről John igazán szívesen engedelmeskedett. Elmúlt minden makacssága, és Will csak kapkodta a fejét az elméletei hallatán.

Caroline végre felvette a kagylót.

– Amanda Wagner irodája.

– Szükségem van Amandára. Most. Sürgős.

Caroline kapcsolta. Will közben az utat figyelte, felgyorsított az 75-ös államközi út telekocsi sávjában, harminc mérfölddel lépte túl a megengedett sebességet.

– Will? – jelentkezett be Amanda. – Mi történik?

– Úton vagyok Tennessee felé.

– Nem emlékszem, hogy aláírtam volna a szabadságos papírját.

– Azt hiszem Michael Ormewood a gyilkos.

– Rendben – mondta vontatottan Amanda. – Tájékoztatna, Will?

Will előadta John történetét, hogyan próbálta Michael megkörnyékezni a pártfogó tisztjét, és mit mondott Joyce a Tennessee-beli faházról. A végére hagyta a Michael kocsifelhajtóján talált olajfoltot, amiről a szomszédasszony beszélt Leo Donnellynek.

– Ellenőrizte már Polaski házát?

– Egy járőrkocsit küldtem oda. Nincs otthon, és a kocsija sincs ott.
Amanda hallgatott. Will egyszer bemutatta neki Angie-t, nem szabad akaratából. Angie vitte kórházba, amikor Amanda egy szögbelövővel eltalálta. A két nő teljesen felfoghatatlanul jól kijött egymással.
Amanda végül megszólalt.
– Tehát mindaz, amit elmondott, nem fogadott telefonhívásokon, néhány olajfolton alapul, és ezért visz államhatárokon át magával egy feltételesen szabadlábra helyezett elítéltet, és keres egy atlantai rendőrnyomozót, aki vagy elkapta fényes nappal a kolléganőjét, vagy nem.
– Házkutatást kell tartani.
– Ez a ház DeKalb megyéhez tartozik? Mégis hogy szerezzek házkutatási parancsot, dr. Trent? Nem mintha a rejtélyes olajfoltok nem jelentenének jókora késztetést, de én mégis kétlem, hogy találunk olyan bírót, aki aláírná.
– Amanda – Will igyekezett uralkodni a hangján. – Maga egy undok, rettenetes ember, de a munkámban eddig mindig támogatott. Ne most kekeckedjen velem.
– Nos, Will – vágott vissza nő –, maga egy funkcionális diszlexiás, aki úgy olvas, mint egy kis másodikos. De most ne szidalmazzuk egymást.
Will szája kiszáradt. Mikor vette észre?
Amanda folytatta.
– Nincs sok ismerősöm Tennesseeben, nem tudom megkérni őket, hogy segítsenek, ha a balsejtelmeken túl nincs valami bizonyíték, azt pedig mind a ketten tudjuk, hogy Yip Gomez

inkább megeszi a saját szarát, de nem fog segíteni. – Yip volt Will egykori főnöke, amikor északnyugaton dolgozott. – Ezért mondtam mindig, hogy nem szabad felégetni a hidakat – tette hozzá Amanda, mintha épp ideje lenne a leckéztetésnek.
– Nem tudom, mit akar tőlem hallani – mondta Will. – Igaza van. Lehet, hogy nem történt semmi. Odamegyek, és kiderül, hogy csak az időmet pazaroltam. De akkor sem ülhetek ölbe tett kézzel, Amanda.
– Kiadott belső körözést Polaski autójára?
– Igen.
Amanda kicsit hallgatott, majd megkérdezte:
– Mondja, ez a Donnelly hagyta el utoljára Ormewood házát?
– Igen.
– Milyen fura a világ. Caroline most adott át egy üzenetet. Egy aggódó állampolgár bejelentette, hogy Ormewood nyomozó házának hátsó ajtaja tárva-nyitva áll. Lehet, hogy betörés. Azt hiszem, magamnak kell utána néznem, nem gondolja?
Will végtelenül megkönnyebbült. Amanda segíteni fog. Szinte hallotta, ahogy gondolkodik.
– Köszönöm – lehelte. – Köszönöm.
– Szólok, ha odaértem.
Will befejezte a hívást. A telefont vezetés közben sem tette le. Az 575-ös kijáratnál olyan hirtelen fordult le, hogy John Shelley kénytelen volt az ajtóba kapaszkodni, mert attól félt, felborulnak. Will annyira sietett, hogy addig nem is gondolt arra, hogyan találják majd meg a házat, amíg John nem kért egy térképet.
A benzinkútnál az ötperces várakozás maga volt az

örökkévalóság. Ha igaz, amit a szomszédasszony Donnellynek mondott, akkor Michaelnak egy óra előnye van. Viszont Michael valószínűleg betartotta a sebességkorlátozást, nem akart feltűnést. Will nem volt ilyen óvatos.

– Mit mondott? – kérdezte John.
– Megakadályozhatta volna ezt az egészet – morogta Will. – Négy nappal ezelőtt.
– Nem tudom, miről beszél.
– Michael velem volt, amikor Cynthia Barrett meghalt.
John az ölébe kiterített térképet nézte.
– Átrohant az udvaron, megbotlott a kidőlt kerítésben, és elesett. A fejét beverte egy kőbe.
– És utána saját maga kivágta a nyelvét?
John erre nem adott választ.
– Akkor kellett volna valamit csinálnia.
– Mit? – kérdezte dühösen John. – Elmenni magához? Hiszen még most se hiszi el, amit mondok. Mit tehettem volna? Menjek el a rendőrségre? Ki hinne egy volt elítéltek, aki egy kocsimosóban dolgozik?
Will szorosan markolta a kormánykereket. John hozta Angie-re a balsorsot. Ha nem lett volna ilyen arrogáns és ostoba ez a férfi, akkor Angie most biztonságban lenne.
– Csapdába akarta csalni Michaelt. Nagyon is jól tudta, mit cselekszik.
John szabályosan kisebbre hajtogatta a térképet, és közben igyekezett megvédeni magát.
– Mondja meg, mit kellett volna tennem, és az időgépemmel visszamegyek, megteszem. De tudja, mit? Ne négy napot

menjünk vissza. Menjünk vissza húsz évet. Adja vissza a fiatalságomat. Adja vissza az anyámat, a nagyszüleimet, a családomat. És ha már ott vagyunk, adjon nekem feleséget néhány gyerekkel, rendben?

– Valami elől szaladt az udvaron.

John még mindig a térképpel vacakolt, de Will hallotta a végtelen gyötrődést a hangjában.

– Azt hiszi, nem tudom?

Will megint az utat figyelte, a gyorsan szaladó táblákat, a szabályos időközönként felbukkanó mérföldköveket. Ezt nem gondolta végig; nem jutott eszébe, hogy veszélybe sodorhatja Johnt.

– A feltételes szabadlábra helyezési végzés szerint nem lépheti át az államhatárt.

– Tudom.

– Letartóztathatják. Tennesseeben nem tudok segíteni.

– Atlantában sem.

Will az ajkát harapdálta, nézte a fekete utat, a többi autót. Az elmúlt két évben rendszeresen ingázott Atlanta és a hegyvidék között, pontosan tudta, hol vannak a traffipaxok. Ellijaynél lassított, és csak Miciak Creeknél gyorsított fel újra. Elsiklott az új Wal-Mart mellett, aztán a régi mellett is, elhaladt egy csomó szabadtéri bolhapiac és számtalan italbolt mellett. Blue Ridge városában balra fordult. A Coote Mason gyorsforgalmin repesztett, az almáskertek mellett, amikor megszólalt a telefonja.

A combján nyitotta ki.

– Amanda?

A nő elkeseredett hangon válaszolt.
– Vért találtunk a garázsban. Két különböző vércsoportból.
– Angie?
– Nincs itt, Will.
Kinyitotta a száját, de nem jött ki hang a torkán.
– Elmondom, mi fog történni – mondta Amanda. – Felhívtam Bob Burgot a Tennesseei Nyomozóirodában. Máris állítja össze a csapatot. Körülbelül negyvenpercnyire vannak a háztól.
– Én közelebb vagyok.
– Gondoltam. Add a pedofilt. Mondom az utat az Elton Roadig.

HARMINCNYOLCADIK FEJEZET

Angie majdnem elájult, amikor leemelte a karját az alsó lépcsőfokba betonozott üvegszilánkról. Nem annyira a fájdalomtól, mint attól az érzéstől, ahogy az üveg kicsusszant a húsából. Nem folyt sok vér, s a csuklójában égő fájdalomhoz képest a seb teljesen elviselhető. Szerencsés volt. A jobb csuklója az, amelyik valószínűleg eltörött, és amilyen mázlija volt, a jobb vállára esett a lépcső alján. Willhez hasonlóan Angie is balkezes volt.
– Jasmine? – A suttogás is visszhangot vert a koromfekete pincében. – Jasmine?
Semmi válasz.
Angie a jó vállát a falnak támasztva felállt. Egy percet várt, hogy rendesen tudjon lélegezni, azután mezítláb óvatosan tapogatózni kezdett az agyagpadlón, kereste a kislányt.

– Jasmine? – ismételte, amikor a lába beleütközött valamibe. – Jól vagy?
A lány vagy nagyon félt, vagy halott volt, mert nem válaszolt.
Angie letérdelt, és a fejét oda tette, ahol Jasmine száját vagy orrát vélte, hátha hall valami életjelet.
Semmi.
Angie megfordult, vakon az ujjaival próbálkozott. Végighúzta a kezét a lány meztelen testén, érezte a ragacsos vért, majd végül az épphogy emelkedő-süllyedő mellkast. Angie nem sokszor érintette meg az anyját. De abban a néhány esetben, amikor meglátogatta, ugyanezt érezte: holtsúly, burok, ami úgy néz ki, mint egy test.
– Jasmine – suttogta.
A lány meg se moccant, amikor Angie megérintette az arcát, a haját. Ujját finoman a koponya alá csúsztatta, és elborzadt.
– Édes Jézus! – Angie derékban előrehajolt, és igyekezett nem újra elhányni magát. Megint megérintette a lány koponyáját, érezte az összetört csontot, és alatta a nedves, szürke anyagot.
Ki kell innen kerülniük. Segítséget kell szerezni.
Angie felállt. Körbejárta a helyiséget. Három méter széles, legfeljebb négy méter hosszú. Mielőtt Michael lekapcsolta a villanyt, még látta, hogy a falba durva lécekből polcokat építtettek. Hátrakötött kézzel nehéz volt a felső polcokat megtapogatnia. Az ujja csak ürességet érzett az alacsonyabb polcokon. Keresett valamit, bármit, amit fegyverként felhasználhatna.
A pince üres volt. Még az agyagpadlót is tisztára söpörték.
Talán nem tört el teljesen a csuklója. Az ujjait tudja mozgatni,

bár érezte, hogy megdagadtak, és forró is, mintha valami fertőzés keringene már az ereiben. Lassan kezdte megszokni a fájdalmat, szinte örült is neki, mert akkor nem kellett a émelygésre vagy a fejfájásra figyelnie. A sötét is segített. Nem volt mit néznie, semmi nem billenthette ki az egyensúlyából.

Michael fent van. Biztosan főz valamit. Ebédet vagy vacsorát. Nem tudta, milyen napszak van, vagy hogy mennyi ideje rohad ebben a lukban.

Minden fentről lehallatszó zaj – szék lába csúszik a padlón, a padlódeszka nyikorgása a léptei alatt – fokozta a haragját. Angie szinte fuldoklott a dühtől. Elkapta ez a szemét. Elérte, hogy semmire se jó szemétnek érezze magát. Több férfi fordult meg benne, mint amennyit két kezén meg tudott számolni, de soha egyik se mászott így az agyába.

Amikor visszajön, megöli a férfit. Vagy megöli, vagy megöleti magát. Csak ez a két lehetősége van.

Kihúzta magát, a fal mellett lassan csúszott lefelé, amíg térdre nem ért. Két lépés a lépcsőig, az alsó lépcsőfokból állnak ki az üvegszilánkok. Megfordult, hátrakötözött kezével óvatosan igyekezett kitapogatni, vigyázva, nehogy megvágja amúgy is összeszabdalt ujjait. A vastag kötelet a legnagyobb szilánkra fektette. Beszívta a levegőt, igyekezett nem gondolni a fájdalomra, miközben az üvegszilánkkal fűrészelte a kötelet.

Michael bilincse Jasmine-en volt. Angie-nek már csak kötél jutott.

– Rohadt állat – mondogatta magában, mint egy mantrát. Michael Ormewood soha nem hibázik. Mindig mindent a kezében tart, mindig ő van felül. Mindig mindent jobban tud.

Kivéve, hogy az üveg elvágja a kötelet.
Ostoba állat!
Csurom vér volt a keze, nedves volt a csuklóit fogva tartó kötél is. Angie abbahagyta a fűrészelést; nyugodtan lélegezni, lelassítani. Amikor először próbálta elvágni a kötelet, majdnem elvesztette az eszméletét, de minden újabb próbálkozással jobb lett a technikája, egyre többet tudott a csomóról, érezte, hogy tekeredik a kötél. Érezte, hogy egy kicsit lejjebb csúszik, és új, még viszonylag sértetlen bőrt dörzsöl. Saját vére volt a síkosító.
Kikerül innen. Ha kell, lefűrészeli a saját kezét.
– Óóó. – Felsóhajtott, amikor a kötél megbillent, a keze lecsúszott, és a pengeéles üvegszélek belevágtak az ujjába. Angie visszafojtott lélegzettel hallgatózott. Istenem, életében nem érzett még ekkora fájdalmat. Elviselhetetlenül fájt, ahogy a húst a penge levágta a csontról. A padlóra hajtotta a fejét, úgy sírt.
– Will – suttogta. Istenhez nem tudott imádkozni azok után, amiket elkövetett, ezért Willhez könyörgött. – Kikerülök innen – ígérte. – Kikerülök, és… – nem folytatta, de a szívében tudta, mit kell mondania. Elengedi Willt. Engedi elmenekülni.
A feje fölött lépések hallatszottak. Angie felült, reszkető kézzel kereste az üveget. Lázasan reszelte, a félelem volt az érzéstelenítője.
– Angie? – kiáltott Michael. A bezárt ajtó túloldalán állt. – Felelj, tudom, hogy hallasz.
Feszítette a kötelet, kicsavarta a vállát, kétségbeesetten igyekezett szabadulni.
– Szarok rád, faszfej.

– Menj el a lépcsőtől, Angie. Kinyitom az ajtót, és rád fogom a fegyvert.
Angie nem válaszolt, nem tudott válaszolni. Egyre gyorsabban húzkodta a szilánkon a zsineget.
Kulcs nyikordult a zárban.
– Ne – mondta magában Angie, és még gyorsabban mozgott. – Még ne, még ne.
– El a lépcsőtől, nem viccelek.
– Ne! – sikoltott Angie, és épp akkor ugrott el a szilánkoktól, amikor kitárult az ajtó.
Felgyulladt a fény. Angie Jasmine-re nézett. A lány arccal felé fordult, a szeme nyitva, de nem látott. A szája is nyitva. A feje körül tócsában állt a vér.
– Ne próbálkozz semmivel – figyelmeztette Michael.
A lépcső legfelső fokán állt, kezében a fegyver. A felső teste meztelen, egy farmer és az edzőcipő volt minden öltözéke.
– Kotródj innen! – mondta Angie. Érezte, hogy a kötél lazult, de nem eléggé. Vértől volt csatakos a keze, de még mindig csapdában volt, kiszolgáltatottan.
A férfi a farmer derekába csúsztatta a pisztolyt, azután a farzsebéhez nyúlt.
– Takarodj – mondta Angie. Reszketve húzódott a falhoz.
Michael fekete símaszkot vett elő, csak a szeménél és a szájánál volt rajta luk.
– Takarodj – rikoltott a lány, és reszketve húzódott a falhoz.
A férfi elővette a fegyvert, és elindult lefelé a lépcsőn. Lassan. Egyszerre csak egy lépést.
Angie válla megfeszült, majdnem kitört, ahogy ráncigálta a

kötelet. Az előbb már érezte, hogy lazul. Érezte.
A férfi továbbra is kimért lassúsággal közeledett. A símaszk iszonyatos volt. Sokkal rettenetesebb, mint bármi, amit mondhatott volna. A fegyvert egyenesen Angie mellére szegezte. A lány megpillantotta a tokba dugott kést az oldalán.
Angie torka összeszorult. Alig tudott megszólalni.
– Ne…
Átlépte az utolsó lépcsőfokot, és megállt. A szeme sötét. Majdnem fekete. A maszk száján rászáradt vér látszott.
Angie a látványtól megállíthatatlanul remegni kezdett.
Michael a sarokban heverő Jasmine-re nézett, majd egy lépést tett Angie felé. Egymással szemben álltak, a pincében csak Angie kapkodó lélegzése hallatszott.
A férfi olyan halkan szólalt meg, hogy szinte hallani se lehetett.
– Michael bántani fog.
– Megöllek – lehelte a lány. – Ha hozzám érsz, megöllek.
– Feküdj le.
Angie felé rúgott.
– Beteg állat.
A férfi továbbra is halk maradt, szinte kedvesen mondta:
– Feküdj le a földre.
– Baszd meg.
Michael felemelte a pisztolyt és fejbe csapta.
Angie a földre roskadt. Nem tudta felemelni a fejét, egy pillanatra azt se tudta, hol van.
A tenyerébe fogta az állát, és lágyan megszólalt, olyan hangon, ahogy egy rosszalkodó gyerekhez szokás.
– El ne ájulj nekem – suttogta. – Hallod? – Angie mögött

rongycsomóként hevert Jasmine. Mit csinált vele ez az őrült? Mi kellett kiállnia ennek a gyereknek, mire végre a teste feladta?
– Nézz rám – mondta kedvesen Michael, mintha valami csábítási jelenetben lennének. – Mindig nézz rám, Angie. Nézz Michaelra.
A lány feje oldalt billent, nem tudott előrenézni.
– Gyerünk, drágám, ne ájulj el. – Újra kézbe fogta az arcát, és maga felé fordította. – Jól vagy?
Angie bólintott, részben azért is, hogy bebizonyítsa magának, van a testének olyan része, amely felett ő uralkodik.
– Így már jó – mondta, és a pisztolyt elérhetetlen magasságban a polcra tette. Kihúzta a kést a tokból, letérdelt, és úgy tartotta a pengét, hogy Angie jól láthassa.
– Ne… – könyörgött a lány.
A késsel az ingét – Will ingét – vágta le róla, és lehúzta a vállán. Angie igyekezett figyelni, nézni, hogy mit csinál, de csak érezte az ujjakat meztelen mellén.
– Ne – könyörgött. – Ne!
– Feküdj nyugton – hízelgett a hang. – Feküdj nyugton, és kedves leszek hozzád.
Hátrahajtotta a fejét, megpróbált az arcába nézni. Ki van a maszk mögött? John? Valahogy elhiteti vele, hogy Michael az, de igazából John?
– Angie? – Milyen nyugodt. Mint Will. Will tudta, hogy ezzel hozza a legkönnyebben dühbe. Hisztizni kezd, Will meg csak áll, türelmesen várja, hogy vége legyen, és közben a padlót nézi. Ó, istenem, Will. Hogy tudná ezt elviselni? Hogy tudná elviselni a tudatot, hogy nem sikerült megállítania ezt az őrült

szörnyeteget?
– An-gie – énekelte. – Nézz rám.
Ismerte a hangot, ismerte a testet.
– An-gie…
Szorosan behunyta a szemét. Látta Will karját, a vörös heget, ahol a penge belehasított a húsba.
– Rendben – mondta. – Rendben.
Oldalra billent, sértetlen válla a döngölt padlóra huppant. A férfi hanyatt fektette, megigazgatta az inget, amikor az a lány karjára tekeredett. Minden súlya a két kezére nehezedett, a medencéje úgy ívelt a magasba, mintha neki tárulkozna ki.
– Így már jó – suttogta, és szétterpesztette a lány lábát. Angie látta, hogy kinyújtja a nyelvét, miközben a kés hegyét végig húzza a hasán, majd megáll a nemi szerve fölött.
Hol a fegyver? Hova tette a pisztolyt?
– Nézz rám! – Fölé hajolt, és a nyakához szegezte a kést.
A polcon. A polcra tette.
– Nézz rám!
Engedelmeskedett.
– Csókolj meg.
Túl magas. A polc. Túl magasan van.
– Csókolj meg – ismételte.
Angie egész testében remegett, de előrehajolt, és teljes erőből húzta a kötelet, miközben a száját a férfiéhoz emelte. Michael megpróbált gyengéd lenni, ajka puhán érintette a lányét. Angie érezte a saját vére ízét, a szívét, ahogy a mellkasában dörömböl, miközben a férfi hozzátapad. Amikor a nyelvét a lány szájába csúsztatta, akaratlanul is becsukta volna a száját, de a kés

keményebben szorult a torkához, hát nem volt más választása, hagyta, hogy a férfi csókolja.
Michael elégedetten cuppantott, amikor lehúzódott Angie-től.
– Ha így csókoltál volna a kocsi hátsó ülésén, talán minden másképp alakul.
Angie felnézett rá. A csupasz villanykörte fénye glóriaként övezte a fejét. Oldalra nézett, látta Jasmine-t, a vért a száján, az élettelen tekintetet.
– Angie – susogta Michael. Ujjai finoman simították az arcát, futottak végig a testén. Valamikor nagyon régen Will ért így hozzá. Miért nem érintette meg többet? Mikor kezdte Angie ellökni magától?
Michael újra fölé kerekedett, egész súlyával a földre nyomta.
– Kérlek… Kérlek, ne…
Újra megcsókolta. Angie a súlyát a jobb kezére helyezte, a ballal pedig teljes erőből húzta a kötelet. A hasizmai megremegtek, elfogyott a levegője, mert a csuklójáról, mint a kesztyű hámlott le a bőre.
Közben Michael még mélyebbre nyomta le a nyelvét, a foga a fogához koccant. Angie a jobb csuklójában érezte, ahogy a törött csontok egymáshoz súrlódnak. Tűrhetetlen volt a fájdalom, végül megadta magát, engedte, hogy végigrobogjon a testén.
Michael a sarkára ült, figyelte.
– Ne – suttogta Angie. – Édes istenem, ne… – El fog ájulni. Nem tud tenni ellene semmit. A szemhéja repdesett, a látása elhomályosult.
Érezte, hogy a férfi egyre erősebben tapad hozzá, felizgatta a

fájdalom.
– Vedd le – lihegte Angie. – Vedd le a maszkot.
A férfi megrázta a fejét.
– Hadd lássalak.
– Nem.
– Will – suttogta. Hol van Will?
– Mi?
Angie megrázta a fejét, nem akarta, hogy elveszítse az eszméletét.
– Ó, Will…
– Nem vagyok Will. – A szabad kezével lehámozta magáról a símaszkot, és eldobta. – Michael vagyok. Én teszem ezt veled.
– Will.
Erővel elfordította a fejét, hogy a lány lássa az arcát.
– Ki csinálja veled ezt, Angie?
– Will…
– Nézz rám! – most már határozott volt a hangja. – Nézz rám, Angie! – Áthelyezte a súlypontját, még jobban a földre nyomta. Angie felnyögött, amikor a törött csontok elmozdultak.
– Segítség – suttogta már alig hallhatón.
– Ez az – biztatta Michael. – Kiabálj segítségért.
– Ne… – tekergett Angie. Vinnyogva kérte: – Kérlek, ne bánts… kérlek!
Michael ledobta a kést, és a nadrág gombjával bajlódott. Épp a nadrágjába nyúlt, amikor Angie felegyenesedett, és lefejelte.
Az ütés váratlanul érte a férfit, Angie pedig a bal kezébe kapta a kést, mielőtt a férfi észrevehette volna. Ezúttal ő lovagolta meg. Ő szorított kést a nyakához.

– Te ostoba barom – a szavak összefolytak, vér és nyál spriccelt a férfi arcába. – Az üvegszilánkok a lépcsőn. Azokkal vágtam el a kötelet.

A férfi nem szólalt meg, de Angie látta a szemében. Nem!
Angie reszketett a dühtől, és még erősebben nyomta a húsához a pengét. Michael meg se rezzent, nem tiltakozott; a brutális erőszakot elkövető, a kegyetlen gyilkos egyszerűen feladta.
Hány férfi, gondolta Angie. *Hány férfi arca ivódott az emlékezetébe, eltorzult szájjal vigyorognak, miközben beléhatolnak, lapáttenyerükkel olyan erővel szorítják a csuklóját, hogy másnap talán még jobban fáj, mint az, amit a lába között tettek.*
Ha Jasmine élve megússza, akkor örökre látnia kéne ezt az arcot, érezni az érintését, valahányszor egy másik férfi érinti meg. Még akkor is, ha szeretné azt a férfit. Még akkor is, ha a világon mindennél jobban akarná, akkor is Michael arcát látná, ha behunyja a szemét.
Nem az erőszak a legrosszabb. A túlélés öl meg.
– Angie!
Odafent hatalmas reccsenés, valami szilánkokra tört. A bejárati ajtót betörték.
– Angie! – ordította Will – Hol vagy?
Egész közel hajolt Michaelhoz, szinte kényszerítette, hogy a szemébe nézzen.
– Ezt csókold meg, szemétláda! – és a pengét alulról fölfelé a bordái közé nyomta.
Michael szája elnyílt, ahogy Angie-é is, aki vérfagyasztó sikoltással kirántotta a kést, és újra markolatig a testbe döfte. – Segítség! Itt lent vagyok! – Kihúzta a kést, és újra meg újra

szúrt, sikoltott, amíg a torka bírta. – Will! Itt vagyunk lent!
– Angie! – A pince ajtaja meghajolt, Will akkora erővel próbálta betörni.
– Will! – sikoltotta, és megforgatta Michael beleiben a kést. – Segíts!

Három lövéssel törte szét a zárat. Angie a kés nyelével igyekezett lelökni magáról Michaelt, amikor meghallotta a lépéseket. Will hátulról megfogta Michael testét, és mint egy zsák szemetet a fal mellé hajította.
– Angie! – Will úgy lihegett, hogy megszólalni is alig tudott. – Bántott? Jól vagy? – El akarta venni tőle a kést, de a lány nem engedte. – Bántott? Édesem, kérlek, szólalj meg!
– Will – suttogta. Szerette volna megérinteni az arcát, letörölni a szeméből ömlő könnyeket.
– Most már minden rendben – nyugtatta Will, és óvatosan, finoman lefejtette ujjait a kés nyeléről. – Minden rendben. Itt vagyok.
– Will…
– A kezed! Mit csinált a kezeddel? – kérdezte borzadva.
Valaki más is megjelent. Látta, hogy egy férfi rohan le a lépcsőn. John Shelley az utolsó lépcsőfok előtt állt meg. Michaelra nézett, azután Jasmine-re, mint aki nem tudja eldönteni, mit tegyen.
– Angie. – Will a karjában tartotta, úgy ringatta. A lány nem tiltakozott, pedig minden mozdulatra fájdalom hasított belé. – Jaj, Angie.
John a kislányhoz sietett. Ellenőrizte a pulzusát, megnézte a sebet a fején.

Angie nem tudta levenni a szemét Michaelról. Azt akarta, hogy a férfi lássa. Azt akarta, hogy az arca örökké kísértse Michaelt.
A férfi szeme nyitva. Egyszer-kétszer pislogott. Patakzott a vére. Rózsaszín, áttetsző buborékok fröcsögtek a szájából, ahogy a tüdeje megtelt vérrel. A lélegzete sípolva távozott azokon a sebeken, amelyeket Angie ejtett a mellkasán.
Tudta, hogy mi történik vele.
Rettegett.
Will megcsókolta Angie homlokát.
– Minden rendben – suttogta. – Minden rendben.
Michael szemhéja remegni kezdett. Gurgulázó hang töltötte meg pincét, ahogy saját vérétől fuldoklott. Elnyílt a szája, vékony vércsík csurgott le az állán.
Angie összecsücsörítette az ajkát, és búcsúcsókot fújt felé.

HARMINCKILENCEDIK FEJEZET

2006. FEBRUÁR 13.

– Ti?! – Lydia Ormewood csak ennyit mondott, amikor kinyitotta a bejárati ajtót, és megpillantotta Johnt és Joyce-t a küszöbön.
Michael anyja szépen öregedett, pontosabban sok pénzt költött arra, hogy úgy nézzen ki, mint aki szépen öregszik. John tudta, hogy az asszony a hatvanas évei végén jár, de az arcbőre sima és egészséges volt. Még a nyaka és a keze, a rendszeres árulók sem mutatták a valóságot. Ránctalan és puha, mint Joyce-é.

Az élet szemlátomást jó volt hozzá. Viningsben lakott, Atlanta egyik legdrágább környékén, egy vadonatúj, háromszintes házban. Mindenütt fehér falak magasodtak, fehér szőnyegek a fehérre festett tölgyfa padlón. A nappaliban csillogó, fehérre lakkozott zongora, a márványkandalló két oldalán egymással szemben két fekete bőrkanapé. Krémszínű selyemfüggönyök az ablak előtt. A falakon alapszínekkel villogó absztrakt képek, vélhetően mind eredeti alkotás. Lydia maga monokromatikus volt. Feketét viselt. John nem tudta, hogy állandóan ezt a színt hordja, vagy gyászolja a fiát.

Joyce a DeKalb megyei bíróságon volt, amikor Johnt letartóztatták, lapról lapra nézte át a régi aktákat, hogy rátaláljon Lydiára. Azóta szabadságot vett ki, átrágta magát az összes fellelhető nyilvános okiraton. Barry halála után kétszer ment férjhez és kétszer vált el. A vezetéknevét minden alkalommal megváltoztatta. Joyce végül a társadalombiztosítási osztályon dolgozó ismerőse segítségével jutott Michael anyjának nyomára. Barry bácsi halálakor mindent a társadalombiztosításra bízott. Lydia négy évvel korábban kezdte begyűjteni a csekkeket.

Joyce három nappal később a kezében tartotta Lydia címét.

A kandalló előtt ültek. John és Joyce egymás mellett az egyik kényelmetlen kanapén, Lydia velük szemben a másikon. Egyenes gerinccel, térdek összezárva, lábak egy oldalra billenve, mintha egy *Hogyan viselkedjünk illedelmesen?* cikk illusztrációja lett volna. Nyílt ellenszenvvel nézett Johnra.

John tudta, hogy pocsékul néz ki. Ms. Lam aznap hajnali ötkor kopogtatott az ajtaján. A kezébe nyomta a mintavételi poharat,

azután nekilátott átkutatni a szobáját. Amikor visszajött a mosdóból, Ms. Lam az anyja képét tartotta a kezében, John pedig a saját vizeletét. Érezte, hogy izzani kezd benne a szégyen. Újabb megaláztatás, amit ő okozott Emilynek. Mikor lesz ennek vége? Mikor nyugodhat békében az anyja?

– Michael miatt vagyunk itt – mondta Joyce.

– A fiam volt – felelte Lydia, mintha ez ilyen egyszerű lenne.

Joyce teste megfeszült, de John megrázta a fejét, így intette türelemre. Szerette a nővérét, de ő egy fekete-fehér világban élt. Nem tudta, hogy kell bánni a szürkékkel.

– A kislány, akit elrabolt, meg fog gyógyulni – mondta John.

– Jó – felelte Lydia, és keskeny válla egyetlen rándításával elintézte az ügyet. Angie Polaskiról nem kérdezett semmit, nem érdekelte a fia utolsó áldozatának állapota. Ami azt illeti, úgy tűnt, semmi nem érdekli.

John megköszörülte a torkát.

– Ha tudna egy kicsit…

– Gyűlölt téged, ugye tudod.

John erre már magától is rájött, de tudnia kellett, miért.

– Miért?

– Fogalmam sincs – jött a válasz, és az asszony lesimította a szoknyáját. Nagy gyémántgyűrűt visel, az aranyfoglalat legalább egy centi széles volt. – Megszállottan utált. Volt egy füzete, abba gyűjtötte az újságcikkeket. – Hirtelen felállt. – Mindjárt hozom.

Kiment, papucsa siklott a fehér szőnyegen.

Joyce a foga közt eresztette ki a levegőt.

– Nyugi – intette John. – Nem kell megtennie, semmi nem

kényszeríti arra, hogy bármit tegyen.
– Az életedet tartja a kezében.
– Tudom – felelte John, aki már megszokta, hogy mások irányítják az életét. Az apja, Michael, a börtönőrök, vagy Martha Lam. John felnőtt életében nem emlékezett egyetlen olyan napra se, amikor nem igyekezet valakinek eleget tenni, hogy túlélhesse az aznapot.
Joyce szeme megint megtelt könnyel. Már el is felejtette, milyen sírós lány.
– Gyűlölöm, John. Kimondhatatlanul gyűlölöm. Hogy tudsz egy levegőt szívni vele?
Az ujjbegyével törölte le nővére könnyeit.
– Akarunk tőle valamit. Ő viszont nem akar tőlünk semmit.
Lydia kezében egy nagy fényképalbummal jött vissza.
A kanapék között álló alacsony bőrottománra tette, és leült.
John saját magát látta az albumra ragasztva. Vagy úgy gondolta, hogy róla készült a fénykép. Az arcot ugyanis tintával összefirkálták.
– Uramisten – mormolta Joyce, és odább csúsztatta az albumot. Kinyitotta az első, majd a második lapnál. John a válla fölött nézte. Nem találtak szavakat, amikor látták a felsős Johnt, osztályképeken, csapatképeken, John, aki edzőruhában fut. Michael a tizenéves John életének szinte minden pillanatát dokumentálta.
– Barry csak rontott a dolgokon – mondta Lydia, Barry bácsi, Lydia férje, az anyjuk testvére. – Barry állandóan téged hozott fel példának.
– Példának mire? – kérdezte Joyce, akit láthatóan

megrémisztett az album.
– Miután az apja elment, Michael rossz útra tévedt. Gondjai voltak az iskolában. A drog… nem is tudom. Az iskolában volt egy idősebb fiú, aki rossz irányba vitte. Michael soha nem csinált volna ilyesmit magától.
Joyce már nyitotta volna a száját, de John megszorította a kezét, figyelmeztette, hogy meg ne mukkanjon. A Lydia Ormewood-féle emberektől semmit nem kapsz, ha utasítgatod őket. Levetett kalappal a kezedben jössz, és vársz. John ezt tette egész életében. Tudta, hogy egyetlen rossz szó mindent tönkretehet.
Lydia folytatta.
– Barry úgy gondolta, jó példakép lehetsz. Mindig jól tanultál. – Sóhajtott. – Michael jó fiú volt. Csak rossz társaságba keveredett.
John bólintott, mint aki érti. Talán bizonyos szinten értette is. Johnt is beszippantotta Michael társasága. Ahogy Aleesha Monroe-t is. Örökösen Michaeléknál lógott, azon a bizonyos bulin is ott volt. Jó szülei voltak, a testvérei mindig osztályelsők. Vajon John is úgy végezte volna, mint Aleesha, ha Mary Alice nem hal meg? Függetlenül attól, ami történt, ő is olyan feleslegesen pazarolta volna el az életét, mint Aleesha?
Lydia nagyot sóhajtott.
– Rávettem, hogy álljon katonának – magyarázta. – Nem hagyhattam itt ülni, miután te elmentél. Harcolt a háborúban. Igyekezett biztonságot teremteni azoknak az araboknak, cserébe lábon lőtték.
Joyce olyan feszült volt, hogy John szinte hallani vélte, hogy

rezeg, mint a zongora húrja.
Lydia egy szöszt söpört le a szoknyájáról.
– Aztán visszajött Atlantába, családot alapított. – Joyce-ra nézett. – Annak a lánynak, akit elvett, nyilván valami baja volt. Tim *nem* Michael hibája. – Nagyon hevesen magyarázott. John körbenézett, talál-e képet Michaelról és a fiáról.
A kandallópárkány egy váza selyemvirágtól eltekintve üres volt. A hátsó falnál a rideg fémasztalon néhány gondosan elhelyezett divatlap, és egy olyan régi, tárcsás telefon, amilyen annak idején Joyce szobájában volt. Még a kagylóhoz tartozó vastag zsinór is egyenes vonalban lógott, mintha ő is félt volna megharagítani Lydiát.
Az egész szoba olyan volt, mint egy sírkamra.
– Dicséretet kapott, mert megmentette egy asszony életét – folytatta büszkén Lydia. – Ezt tudtátok?
John válasza majdnem a torkán akadt.
– Nem tudtuk.
– Autóbaleset volt. Kimentette a kocsiból, mielőtt az felrobbant.
John nem tudta, mit mondjon erre. Michael megmenthetett egy életet, de megszámlálhatatlanul sok másik életet tönkretett. Drogot árult az utcalányoknak, kislányokat erőszakolt és gyilkolt meg saját beteges örömére.
– Michael jó *volt* – makacsolta meg magát Lydia. – Az a másik része – egy kézlegyintéssel elhessegette mindazt a gonoszságot, amit a fia teremtett –, az nem az én Michaelom volt. Az én Michaelom jó fiú volt. Olyan sok barátja volt.
Sok barátja, akiket rászoktatott a kemény drogra, gondolta John. *Ahogy Aleeshát.*

– Igazán ígéretes tehetség volt.
– Ezt nem teheted – Joyce hangja reszketett a méregtől. – Nem lehet, hogy itt ülsz, és azt akarod nekünk bemesélni, milyen angyal volt Michael. A fiad egy vadállat.
– Joyce – próbálkozott John. A nővére nem ismeri a szabályokat. Nem tudja, hogy kell elengedni az irányítást. Neki soha nem dobtak ürüléket az arcába, csak azért, mert rossz irányba nézett. Soha nem kellett úgy elaludnia, hogy a szomszéd cellában egy hatvannégy éves férfi azt sutyorogja, milyen gyönyörű a teste, és lépésről lépésre elmondja, mit tenne vele, ha tehetné.
Lydia felvonta az egyik szemöldökét.
– Okosabban tennéd ifjú hölgy, ha az öcséddel törődnél.
– Ne merje a szájára venni az öcsémet.
Lydia tekintetén látszott, hogy szórakoztatja a helyzet. John pedig rájött, hogy most vesztették el a csatát. Elveszítettek minden lehetőséget.
– Fenyegetsz? – kérdezte Lydia. Joyce felugrott, úgy kiáltotta: – Tudod, hogy nem John ölte meg Mary Alice-t.
– Semmi ilyesmit nem tudok.
– Hogy védheted? – John megpróbálta visszarángatni a kanapéra, de Joyce ellökte a kezét. – Hogy ülhetsz itt…
– Nincs gyereked, úgyhogy nem tudhatod – vágott vissza Lydia. – Te és a… barátnőd.
Joyce keze ökölbe szorult.
– Valóban – felelte. – Nincs gyerekem. Igazad van. Nem is neveltem fel gyereket. És nem neveltem fel egy nemi erőszakot elkövető többszörös gyilkost sem.

Lydia úgy nézett rá, mint akit pofon vágtak.
– Nincs jogod ilyen hangon beszélni velem.
– Anyunak megmondtad? – érdeklődött jeges hangon Joyce. – Amikor meglátogattad a kórházban, elmondtad neki, hogy mi történt? Hogy a te gyereked ölte meg Mary Alice-t, és nem az övé?
– Hagyjuk békében pihenni a holtakat – válaszolta Lydia.
John nem tudta, most Emilyre vagy Michaelra gondol. Ami őt magát illeti, John nem érezte úgy, hogy neki békét hozott Michael halála. A pincében úgy érezte, legszívesebben térdre rogyott volna, és bármit megtenne, ami visszahozza Michaelt az életbe, hogy azután a saját kezével vethessen véget neki.
De nem ezt tette. Inkább Jasmine-t mentette meg. Nem lélegzett, John lélegzett helyette, több mint negyven percig tartott az újraélesztés, mire a mentők megérkeztek a kis kalyibába, amelyet Michael John nevére vett. Az a kéz, amely megcsonkította Cynthia Barrett testét, visszaadta az életet egy másik kislánynak. Ebben kell lennie valamiféle igazságszolgáltatásnak. Kell lennie valamiféle békének.
John a nővérét nézte. A lány a szoba másik sarkába ment, hogy valamiféle távolságot teremtsen maga és a között a nő között, aki tönkretette a családját. Ezt John is tudta. Ahogy azt is, hogy a nővére eljátszotta annak a lehetőségét, hogy tisztára mossák John nevét.
De akkor is próbálkozni kell. John megtanulta, hogy kell türelmesnek lenni, úgy ahogy Joyce soha. És azt is tudta, hogyan kell a felettesekkel beszélni.
– Kiborult – magyarázta afféle bocsánatkérésként Lydiának,

mert tudta, az asszony erre vár. – Nem volt könnyű neki.
– Szabad vagy – állapította meg Lydia. – Nem értem, mit akartok tőlem. Öregasszony vagyok. Szeretném, ha békén hagynának.
– Nem ennyire egyszerű a dolog.
– Kint vagy, nem? – kérdezte, mintha ez a világ legtermészetesebb dolga lenne. Mintha Johnnak nem kellene állandóan hátranéznie, örökké attól félnie, hogy kattan a csuklóján a bilincs, hogy jönnek az őrök, akik majd Zebrával egy cellába zárják be. Majdnem összecsinálta magát, amikor Will Trent a falhoz vágta. Van olyan börtön, amelyből soha nem szabadulhat az ember.
John mély levegőt vett, hogy elmagyarázhassa az egykori büntetőjogásznak, hogyan működik az igazságszolgáltatás.
– Nyilvántartott szexuális bűntettet elkövető személy vagyok. Pedofil. Nem kaphatok rendes munkát. Nem vehetek házat. Soha nem lesz életem.
– És Michael? Neki sincs élete.
Joyce undorodva felhorkant. A zongora mellett állt, összefonta maga előtt a karját. Pontosan úgy nézett ki, mint az apjuk.
John Lydiához fordult, a lehető legkedvesebben igyekezett megértetni vele a helyzetet.
– Michael megölt egy Aleesha Monroe nevű nőt.
– Csak egy kurva volt.
Szóval nézi a híreket.
– Elrabolt egy rendőrnyomozót – folytatta John. –
A csuklója olyan csúnyán eltört, hogy talán egész életében fogyatékos lesz.

Lydiának erre nem volt válasza.
– Elrabolt egy kislányt, megerőszakolta, és majdnem agyonverte.
– Amennyire tudom – felelte csípősen Lydia –, aligha nevezhető tapasztalatlan kislánynak.
– Leharapta a nyelvét.
Lydia némán lesimította a szoknyáját.
– Michael leharapta a nyelvét, ahogy leharapta Mary Alice nyelvét is.
Ha John nem figyelte volna rendíthetetlenül Lydiát, nem veszi észre a reakciót. Egy pillanatra meglepettnek látszott.
John folytatta.
– Tudok arról a jelentésről, amelyet az állami fogász szakértő írt.
Lydia felszegte a fejét.
– Fogalmam sincs, miről beszélsz.
– Én meg azt hiszem, hogy pontosan tudod.
– Nem emlékszem a jelentésre. De ha emlékeznék is, már nem tehetek semmit.
– Visszaadhatod az életemet – próbálkozott John. – Nem kell mást tenned, csak eskü alatt vallani…
– Ne legyél nevetséges!
– Csak ennyit kérek, Lydia. Tegyél eskü alatt vallomást, hogy Michael ölte meg Mary Alice-t és nem én. Győzd meg őket, hogy töröljék a priuszomat, és…
– Fiatalember – szakította félbe jeges hangon Lydia. John a testtartásából látta, hogy a beszélgetésnek vége. Lydia az ajtóra mutatott. – Azt akarom, hogy a nővéreddel együtt azonnal

hagyd el a házamat.
John önkéntelenül felemelkedett, mint aki megszokta, hogy engedelmeskedik a parancsnak. Joyce még a zongoránál állt. A vereség könnyei öntötték el a szemét. Olyan keményen harcolt az öccséért, és most, a végén, rá kellett jönnie, hogy többet már nem tehet érte.
– Sajnálom – mondta hangtalanul.
John körbenézett. Mauzóleum, amelyet Lydia abból a pénzből épített, amit vállalatok, orvosok és bárki beperléséből szerzett, aki olyan hibát követett el, amiből neki haszna származhatott. Órákat töltött Johnnal a megyei börtönben, miközben felépítette a védelmet. Húsz évvel ezelőtt azt tanácsolta, ne tegyen tanúvallomást. Ő intézte a laboratóriumi teszteket, ő választotta ki a szakértőket és a tanúkat. Lydia jött el a fegyházba, hogy megmondja, vége, nincs tovább, nincs több jogi lehetőség. Sírt, és John vigasztalta.
De John egy másik látogatásra is emlékezett. Arra, amikor az anyja először jött el hozzá, miután Zebra szétmarcangolta.
– Nem fogod feladni – parancsolt rá, és olyan erősen szorította a kezét, hogy a fiú ujjai elzsibbadtak. – Értesz, Jonathan? Nem fogod feladni.
Az ember nem tölt el húsz nehéz évet úgy, hogy ne tanuljon valamit. A börtön nem más, mint egy hatalmas óra, amelyik mindig ketyeg. Nem volt semmi másuk, csak idejük. És az időt beszélgetéssel töltötték. Beszéltek ostobaságokat – hogy lehetne megszökni, hogy lehetne megkéselni azt a mocskot, aki ebédidőben tiszteletlenül viselkedett a sorban –, de ez csak egy ideig tartott. A végén mindenki arról beszélt, hogy fog kikerülni

a sittről. Mind ártatlan volt, gonosz és korrupt rendőr hamis vádja miatt került be, vagy egyszerűen kicseszett vele a rendszer. Mindannyian így vagy úgy, de azon dolgoztak, hogy megkapják a börtönből kifelé szóló ingyenjegyet.
1977-ben az Egyesült Államok Legfelsőbb Bírósága hozott egy határozatot, amelynek értelmében minden állam szövetségi börtönébe megfelelő jogi könyvtárat kell létrehozni.
Senki nem tudta pontosan, mit jelent a megfelelő, de a Coastal könyvtára felvehette a versenyt bármelyik jogi egyetem könyvtárával, és a sitten végül mindenki ott üldögélt, beletemetkezett valamelyik eset ismertetésébe: egy obskúrus szakaszt egy titkos rendeletet egy kiskaput amit aztán a maga hasznára fordíthat. A legtöbb fegyenc többet tudott a jogról, mint az államilag kirendelt védőügyvédjük. Ami jó, mert az ember rendszerint annyit kap, amennyit fizet.
John leemelte a kandallópárkányról a virágos vázát.
Lydia felállt, mereven, egyenesen tartotta magát.
– Azonnal tedd le.
John méregette a váza súlyát. Ólomkristály, nehéz, mint a kő. Valószínűleg aranyárban mérik a súlyát.
Lydia ma már csak ezzel törődött: a pénzzel. Mennyit tud keresni, mennyit tud megtartani. Négy házasság, egy fiú, egy unoka után semmi mást nem tud felmutatni, mint az ebben az ősi lakban mindenütt jelenlévő hideg tárgyakat.
– Szép az otthonod, Lydia néni.
– Mindketten, kifelé a házamból. Ebben a minutában.
– A házad – mondta John, kivette a virágokat és egyenként a méregdrága fehér szőnyegre dobta. – Érdekes megfogalmazás.

– Hívom a rendőrséget.
– Előbb húzd be a fejedet.
– Mi… – öreg volt, de gyorsan mozgott, amikor látta, hogy John a magasba emeli a vázát. Jóval a feje fölé hajította, de a falnak csapódó váza után záporoztak a kristályszilánkok, beborították a kanapét, amelyen addig ült.
– Hogy merészeled! – sivította.
A váza valószínűleg többet ért, mint amennyit azóta keresett, hogy kikerült a börtönből, de John tett a pénzre.
A világ tele van gazdagokkal, akik a saját börtönükben élnek, csapdába ejtette őket a kapzsiság, és elzárta előlük a világot. John ebben a pillanatban csak egyet akart, a szabadságát. És bármit megtesz azért, hogy megszerezze.
– Szerinted mennyit ér a ház? – kérdezte a nővérét.
Joyce dermedten, eltátott szájjal állt. Az ő életében a konfliktusok többnyire heves vitákat jelentettek, finoman leplezett fenyegetéseket, amelyek a fényesre politúrozott tárgyalóasztal vagy egy pohár száraz martini fölött hangzottak el. A finoman leplezett fenyegetés nem sokat számított a Coastal állami fegyintézetben.
– Negyedmillió? – tippelt John. – Félmillió?
Joyce a fejét rázta, ahhoz túl megrendült volt, hogy megszólaljon.
– Pontosan egy percetek van – mondta dühtől fuldokolva Lydia –, hogy elhagyjátok a házamat. Utána hívom a rendőrséget, és elvitetlek.
– Egymilla? Ne már, Joycey – noszogatta John. – Álló nap ingatlanokkal foglalkozol. Pontosan tudod, mennyit ér egy ilyen

ház.
Joyce a fejét rázta, mint aki nem érti. De azután valami olyat tett, amitől Johnnak leesett az álla. Idegesen körbenézett, fel a két emelet magas katedrálismennyezetre, a csodálatosan karbantartott hátsó kertre nyíló hatalmas ablakokra. Amikor ismét az öccséhez fordult, látszott ugyan rajta, hogy zavarban van, de megbízott benne. Annyira megbízott, hogy megszólalt:
– Három.
– Hárommillió – ismételte elképedve John. Azt hitte magáról, hogy gazdag, amikor lehívta azt a háromezer-nyolcszáz dollárt, amit Michael az ál-John számláján tartott.
– Ha elosztjuk húsz évvel, akkor… mennyi is az, százötvenezer dollár évenként?
Joyce kezdte érteni.
– Igen, Johnny. Nagyjából annyi.
– Távolról sem tűnik elégnek.
A nővére szeme csillogni kezdett. Elmosolyodott.
– Nem bizony.
– Szerinted mennyije lehet a bankban? – Lydiához fordult. – Azt hiszem, helyesebb, ha ezt egyenesen tőled kérdezem meg.
– Azt hiszen, helyesebb, ha kisétálsz azon az ajtón, amíg teheted.
– Milyen kocsid van? Mercedes? BMW? – Úgy érezte magát, mint egy ügyvéd valamelyik tévéműsorban. Lehetett volna jogász. Ha Michael Ormewood nem lép be az életébe, akkor talán John Shelley orvos lehetett volna, ügyvéd, tanár vagy… Mi lehetett volna belőle? Ezt már soha nem fogja megtudni. Sem ő, sem más.

– John? – szólt aggódva Joyce. Túlságosan elcsendesedett. Elgyengült hangon kérdezte Lydiát.
– Mennyibe került az a gyűrű az ujjadon? Mennyit ér?
– Takarodj a házamból.
– Ügyvéd vagy – mondta John. – Nyilván remekül megélsz abból, hogy beperelsz embereket, és elpereled tőlük, amijük van – és körbemutatott a szoba felesleges tárgyain.
– Azt akarom, hogy tűnj el innen – parancsolta Lydia. – Azonnal kifelé, mind a ketten.
– Én meg ezt a házat akarom – felelte John. Körbejárta a szobát, nézegette, mi törné meg az asszonyt. A falról leemelt egy monokromatikus vásznat. – Ezt akarom – mondta,
a padlóra ejtette, majd folytatta a szemrevételezést. – Azt a zongorát is akarom.
Joyce mellélépett. *Mindegy, mi történt,* gondolta, *semmi nem lesz fontosabb annál, hogy a nővére hitt neki.* Michael megpróbálta tönkretenni, de Michael már nincs. A múltat semmi nem változtatja meg. Mostantól csak a jövőjükre kell figyelniük.
– Hányszor veszekedett velünk anyu, amiért nem gyakoroltunk rendesen? – kérdezte.
– Sokszor.
John végighúzta az ujját a billentyűkön.
– Ez tetszene neki – mondta, és játszott pár taktust, amire évmilliók előttről emlékezett. – Örülne, ha tudná, hogy újra zongorázni kezdek.
– Igen – felelte szomorú mosollyal Joyce. – Azt hiszem, örülne.
– Ezt most hagyd abba – csattant fel Lydia.
– Én a helyedben meggondolnám, milyen hangot használok –

figyelmeztette John.
Lydia csípőre tette a kezét.
– Semmi jogalapod sincsen a büntetőeljárás elindítására. Még ezzel a mostani… burkolt gyanúsítgatással, amit a fiam ellen akarsz bevetni, ezzel se érsz semmit, mert nincs bizonyítékod.
– A bizonyítási kényszer sokkal lazább a polgári peres eljárásoknál. Ezt te is jól tudod.
– Van fogalmad róla, hány évig tudom megakadályozni a vallomások meghallgatását? – krokodilmosolya hófehér fogsort fedett fel. Lágyabb, törékeny hangon folytatta: – Öregasszony vagyok én már. Ez borzalmasan nagy sokk nekem. Vannak jobb és rosszabb napjaim…
– Befagyaszthatom a folyószámláidat, a betétkönyveidet. Biztos vagyok benne, hogy sok rossz napod lesz a Buford Highwayen, az egyszobás lukban.
– Nem fenyegethetsz.
– Ja, és a sajtó – folytatta John. – Joyce megtalált, biztos vagyok benne, hogy a riporterek is sikerrel járnak majd. Különösen, ha egy kis segítséget kapnak.
– Hívom a rendőrséget – figyelmeztette Lydia, és mereven a telefonhoz indult.
– Eskü alatt tett vallomást kérek. Mondd meg nekik, hogy Michael ölte meg Mary Alice-t, rám kente az egészet, és soha többet nem látsz.
– Azonnal hívom a rendőrséget, hogy távolítsanak el
a házamból.
– Mit szólnál hozzá, ha egy csapat riporter táborozna le a küszöböd előtt? Milyen lenne, ha el kellene magyaráznod,

tudtad, hogy a fiad sorozatgyilkos, de nem tettél semmit, hogy megállítsd?
Lydia kivette egyik füléből a vaskos arany fülbevalót, és felemelte a telefonkagylót.
– Semmi ilyesmiről nem tudtam.
– Tudod, Lydia néni, Michael valami furát mondott
a pincében.
Lydia ujja megállt a tárcsa felett.
– Tudta, hogy meg fog halni. Egészen biztos volt benne, hogy meg fog halni, és még el akart mondani nekem valamit.
A zsinór a fémasztalnak csapódott, ahogy Lydia hagyta, hogy a vállára csússzon a kagyló.
– Michael beismerte, hogy ő ölte meg Mary Alice-t, és hogy te ezt pontosan tudtad. Azt mondta, a te ötleted volt, hogy a nyakamba varrjátok. Azt mondta, te terveltél mindent ki, az első perctől az utolsóig. – Kacsintott. – A halálos ágyon tett vallomás nem számít másodkézből szerzett információnak. Akkor semmi esetre sem, ha az illető pontosan tudja, hogy meg fog halni.
Lydia csontos keze rákulcsolódott a kagylóra.
– Senki nem fog hinni neked.
– Van az az elrabolt rendőrnő, tudod, akit majdnem agyonvert, meg akart erőszakolni, és meg akart ölni. – Lehalkította a hangját, mint aki bizalmas közlésre készül. – Azt hiszem, ő is hallott minden szót.
Lydia megtántorodott, a falnak esett, a kagyló hangosan csattant. Az asszony felháborodott tekintete szinte szikrázott.
– Szerinted kinek hisz majd az ügyész, amikor el kell döntenie,

vádat emeljen-e ellened a hatóság félrevezetése, az igazságszolgáltatás akadályozása, hamis tanúzás, jogtalan bebörtönzés és a tények ismeretének elhallgatása miatt? – kérdezte John.
A kagylóból valami zaj hallatszott, egy gépi hang javasolta, hogy ha hívást akar kezdeményezni, tegye le a kagylót, és tárcsázzon újra.
– Az ügyész minket is fel fog keresni – folytatta John. Megkérdez engem és Joyce-t, hogy akarunk-e bűnvádi eljárást, vagy ejtjük az egészet. – A telefon hangosan foglaltat jelzett, a búgás visszhangot vert a rideg szobában. – Hadd mondjam el, Lydia, mire jöttem rá. Michael volt a ragadozó, igen, de nálad volt a ketrec kulcsa. Te tudtad, milyen, mégis kiengedted a világba.
– Nem!
– Akkor rajta. Hívd a rendőrséget. Telefonálj!
Lydia rábámult, az orrluka kitágult, a szemét elborította a düh könnye. John szinte látta, ahogy a gondolatok sorjáznak a fejében, éles jogászagya dolgozik, minden oldalról mérlegeli a helyzetet, számba vesz minden lehetőséget. A fehér, régi börtönházban valahol egy óra ketyegett. John magában számolta a tiktakolást, tűrte az idő lassú múlását.
– Rendben – adta meg magát végül Lydia. – Rendben.
John tudta, mit jelent ez, de szavakba öntve akarta hallani, azt akarta, hogy ő mondassa ki az asszonnyal.
– Mi van rendben?
Lydia keze annyira remegett, hogy alig tudta a helyére tenni a telefonkagylót. Képtelen volt Johnra nézni. A hangja elfúlt a

megalázottságtól.
– Mondd meg, mit kell tennem.

NEGYVENEDIK FEJEZET

2006. FEBRUÁR 18.

Will Bruce Springsteentől a *Devils & Dust*ot hallgatta, miközben a kutya szőrét kefélgette. Nem volt teljesen tisztában vele, hogy a szomszédja miért ragaszkodott a keféléshez, Betty rövid szőrű kutya. Nem nagyon vedlett. Will kénytelen volt azt feltételezni, hogy eredetileg egyszerűen kényeztetni akarta a kis kutyát. Az is igaz, hogy a szomszéd nem úgy viselkedett, mint akit különösebben érdekel az állat jóléte.

Nem mintha megszemélyesíteni akarná a kis dögöt, de az tény, hogy élvezte, ha alaposan végigkefélték.

Megszólalt az ajtócsengő. Will keze mozdulat közben állt meg. Megint csengettek. Azután szaggatott kopogtatássorozat.

Will sóhajtott. Letette a kefét, leengedte az ingujját. Felkapta Bettyt, és az ajtóhoz ment.

– Mi az ördög tartott ilyen sokáig?

– Gondoltam, te vagy az.

Angie fintorgott, ami, figyelembe véve, hogy még gyógyultak a sebei, nem volt könnyű. A homlokán ragasztócsík tartotta össze a vágásokat, az arca feketéből sárgára váltott. Mindegyik ujján sebtapasz takarta a varratokat. Jobb karját neonrózsaszín műanyag öntvény fogta körbe, hogy ne mozduljon el, a csuklójából, ahol a csontokat összesrófolták, kiállt a szegecsek vége.

Will kinézett, és látta, hogy a lány autója az utcán parkol.

– Kocsival jöttél?
– Tartóztass le.
– Miért? – kérdezte. – Le kell tartóztatnom téged, hogy ne lépj le a városból?
– Most nem.
– Nem hagysz el Johnért?
Angie nevetett.
– Szerencsétlennek a fél élete gajra ment, ne már, hogy én tegyem tönkre azt, ami még megmaradt. Úgy döntöttem, hagyom békében élni.
– Nem feküdtél le vele?
– Természetesen lefeküdtem vele.
Will megrendült, de nem mondhatta, hogy meglepődött.
– Bejössz?
– Inkább maradjunk itt kint. – Nehézkesen leült a tornácra.
Will kedvetlenül követte. Szorosan magához ölelte Bettyt. A kiskutya lesunyta a fejét, nedves orra összevizezte Will mellényét.
– Szombat van. Miért van rajtad a mellény? – kérdezte Angie.
– Jól áll.
Angie viccesen vállon bökte.
– Gondolod?
Will is próbált tréfálni.
– Tudod, hogy nincs rajtam alsó.
Angie mélyen, kéjesen felnevetett.
Will elmosolyodott, örült, hogy nincs feszültség kettejük között.
– Miért van az, hogy ha te mondod, akkor szexi, ha én, akkor nem az.

– Mert az a férfi, aki nem visel alsóneműt, rendszerint a játszóterek környékén lébecol, és a zsebe tele van cukorkával.
– Nekem is van cukorka a zsebemben. Akarod megnézni? Csak be kell nyúlnod érte.
Angie megint nevetett.
– Csak a szája jár, Mr. Trent. Csak a szája.
– Aha. Valószínűleg igazad van.
Csendben ültek, és nézték az utcát. A szellő mögött hallatszott a Ponce de Leon forgalma. Dudák, kiabálás. Valahol a távolban megnyikordult egy szélkakas, a ház előtt elkerekezett egy biciklista.
– Szeretlek – mondta nagyon halkan Angie.
Betty mocorgott, neki pedig gyorsabb vert a szíve.
– Tudom.
– Te vagy az életem. Mindig is ott voltál.
– Most is itt vagyok.
Angie mélyet sóhajtott.
– Beszéltem hozzád a pincében. Még mielőtt megjöttél. – Elhallgatott, Will tudta, hogy megint ott van azon a rettenetes helyen. – Megígértem, hogy elengedlek, ha élve kerülök ki onnan.
– Soha nem vártam tőled, hogy betartsd az ígéreteidet.
Angie megint csöndbe burkolódzott. Még egy biciklista, a fémküllők surrogása úgy hangzott, mintha tücskök hegedülnének. Will arra gondolt, jó lenne átölelni a vállát, de azután eszébe jutottak a szilánkok okozta sebek. Gondolta, akkor a derekát karolja át.
– Én tényleg rosszat teszek neked.

– Rengeteg minden tesz rosszat nekem. – Sorolni kezdte. – A csokoládé, a mesterséges édesítőszerek, a passzív dohányzás.
– Szenvedély – mondta a lány és az öklét a szívéhez szorította. – Azt akarom, hogy szenvedélyes legyél, Will. Azt akarom, hogy tudd, milyen beleszeretni valakibe, éjjelente ébren virrasztani, úgy érezni, belepusztulsz, ha nem lehetsz vele.
Will csak annyit tudott mondani: – Rengeteg éjjel nem aludtam, mert rád gondoltam.
– Aggódtál miattam – helyesbített a lány. – Én nem egy régi, kitaposott cipő vagyok, amelyet egész életedben viselhetsz, mert kényelmes!
Will nem tudta, mi a rossz abban, ha valami kényelmes, de nem vitatkozott, inkább megkérdezte:
– Hol találok még egy hozzád fogható alacsony színvonalú nőt?
– Amanda Wagner nem szabad véletlenül?
– Jaj – nyögte. – Ez fájt.
– Megérdemelted, te írástudatlan tapló. – Will nevetett, Betty mocorgott.
– Istenem, de randa – megveregette Will térdét. – Segíts felállni.
Will a jó karja alá nyúlt, úgy segítette.
– Hova mész? – kérdezte.
– Átnézem az álláshirdetéseket. – Törött csuklójára, összemart kezére mutatott. – Nem fogok a következő húsz évben egy íróasztal mögött ücsörögni, és beletörődni, hogy Atlanta városa nem elég elkeseredett ahhoz, hogy fegyvert adjon a kezembe – vállat vont. – Egyébként is, isteni lesz egy olyan munkahelyen dolgozni, ahol nem kell nap mint nap kurvának öltöznöm. Csak

ha kedvem van hozzá.
– Nincs igazán szükséged munkára.
– Te bolond vagy. – Nevetett. – Nem gondolod, ugye, hogy egész életemben otthon fogok főzni meg takarítani, amíg te dolgozol?
– Ennél rosszabb dolgok is történhetnek.
– Kétlem.
– Bettynek anyára van szüksége.
– A fejére húzott műanyag zsákra van szüksége.
– Én…
Angie gyorsan lábujjhegyre állt, és a férfi nyakához szorította az ajkát. Lágyan érintette meg a bőrt. Will érezte meleg leheletét, az ujjhegyét, ahogy puhán megfogta a vállát.
– Szeretlek – mondta Angie.
Will nézte, ahogy távolodik, a rózsaszín gipsz világított a karján. Egyszer megfordult, intett, azután beült a kocsiba és elhajtott.
Mondhatni büszke volt az arcán és kezén látható sebhelyekre. Mintha végre megtalálta volna a módját, hogy kívülről is megmutassa, hogyan érzi magát belül már hosszú ideje. Will nem kérdezte, mi történt a pincében, nem akarta túl közelről és alaposan megnézni, milyen szögben érték a szúrások Michaelt, azt se számolta meg, hány döfést kapott. Will csak őt akarta megtartani, ölbe venni, kivinni, és ameddig csak lehet, biztonságban tartani.
És néhány óráig Angie engedte is, hogy ez történjen.
Will nem tudta pontosan, mennyi ideig bámulta az üres utcát. Springsteen a *Leah*-t énekelte, Betty hortyogott a karjában, amikor egy barna Chevy Nova gurult a szomszéd feljárójára.

Betty a kocsi ajtajának csapódására ébredt fel.
Will elindult a nő felé, aki a cipősarkával igyekezett egy farudat a földbe kalapálni.
– Segíthetek? – kérdezte.
A nő rémülten a nyakához kapott.
– Atyaég, de megijesztett.
– Will Trent vagyok, a szomszédban lakom – mutatott a házára.
A nő a kutyára nézett, és undorodva elhúzta a száját.
– Anya azt mondta, megdöglött.
– Betty?
– Igen, Betty. Egy otthonba költöztettük.
Will felvonta a szemöldökét.
– Hogyan?
– Bettyt, az anyámat. – A nő határozottan türelmetlen volt. Szemlátomást nem akart itt lenni, magyarázkodni meg végképp semmi kedve nem volt. – Egy otthonban lakik. Ezért adjuk el a házat.
– De hallottam…– Will próbált valami magyarázatot találni. – Éjszakánként az édesanyja kiabált valakivel, akit Bettynek hívtak.
– Saját magával kiabált, Mr. Trent. Nem vette észre, hogy az anyám gyagya?
Will az éjszakai kiabálásokra gondolt, arra, amikor a művirágokat locsolgatva hirtelen dalra fakadt, régi operettslágereket énekelt. Akkor nem tartotta különösebben furcsának, különösen akkor nem, ha figyelembe vette, nem szokványos emberek lakta negyedben él. Nehéz kilógni a sorból egy olyan utcában, ahol hat hippi él az egy hálószobás,

szivárványszínűre festett házban; betonkockákon egy elhagyott Weiner Mobil ház áll a mennonita templom előtt; és egy száznyolcvanöt centi magas, gyakorlatilag analfabéta férfi rózsaszín pórázon sétáltat egy kutyust.
A nőnél volt egy szögbelövő, azzal rögzítette a házilag készített Tulajdonostól eladó feliratot a falábhoz
– Na – mondta elégedetten, ez jó lesz. – Aztán Willhez fordult. – Valaki a napokban jön, és kipakolja a házat.
– Ó.
Belebújt a cipőjébe, és a szögbelövőt az ülésre hajította.
– Várjon – szólalt meg Will.
A nő csak beült a kocsiba, letekerte az ablakot, de beindította a motort.
Mi van?
– A kutya – emelte fel Bettyt, már ha tényleg ez volt a neve. – Mit kezdjek vele?
– Nem érdekel – felelte. A szája megint legörbült. – Anyám ki nem állhatta a kis patkányt.
– Azt mondta, keféljem – felelte John, mintha ez változtatna a helyzeten.
– Inkább azt, hogy emésszе el.
– De…
Az asszony kiabálni kezdett.
– A jó ég áldja meg, hát dobja a tóba!
Hátranézett, kitolatott a kocsifeljáróról, miközben majdnem elütött egy kocogót. A két férfi tátott szájjal nézte, ahogy megfordul és elporzik, de még fellöki Will kukáját.
A kocogó Willre mosolygott.

– Rossz napja volt?
Will bólintott, nem volt annyira udvarias, mint kellett volna, de pillanatnyilag súlyos gondok gyötörték.
Lenézett Bettyre. A kutya hozzábújt, bogárszeme félig lecsukva az eksztázistól, a nyelve egyik oldalon kilógott, úgy nézett vissza a gazdira. Ha macska lett volna, dorombolt volna.
– Baromság – morogta, és elindul hazafelé.
A fülében csengett az asszony visító, éles hangja. Odabent letette Bettyt a padlóra, a kutya szaporán besietett a nappaliba, felugrott a kanapéra, és ahogy szokott, birtokba vette a párnákat.
Will nehéz sóhajjal becsukta a bejárati ajtót. Ha valaki árvaházban nőtt föl, nem dob egy kutyát a tóba.
Akkor sem, ha az egy csivava.

A SZERZŐ MEGJEGYZÉSE

Íróként alkalmam van a világ legszebb tájaira utazni, de nincs még egy város, amelyet jobban szeretnék Atlantánál, a szülővárosomnál. Mindig az volt az érzésem, az írók profi hazudozók, és szerintem a jó hazug tudja, hogyan kell a valóságot és a mesét elegyíteni, hogy a történet igaznak hangozzék. Ebben a regényben igyekeztem megragadni szülővárosom hangulatát. Bemutatni azokat a városrészeket, amelyeket szeretek, azokat, ahol sötétedés után nem sétálnék, és mindent, ami e kettő között van. Nagyon szabadon bántam az utcákkal, épületekkel, városrészekkel, úgyhogy ha el

akarnának látogatni ebbe a szép városba, ajánlom, vegyenek térképet.
A City Hall East valamikor a Sears áruház volt, és bár számos iroda működik benne, egyáltalán nem olyan, amilyennek leírtam. Amikor a regényt írtam, a Grady-telepet lebontásra ítélték. Mint a legtöbb nagyvárosban, itt is lassan, de biztosan kiirtjuk az olcsó, állami vagy önkormányzati támogatású lakhatást. A „készpénzt fizetésig" konstrukció ma már háromszáz és ötszáz százalékos kamatra ad kölcsönt. A havibér, amit Chez Pedónál írtam, a kezdőbér, ahogy az állami bírság összege is. A buszjegyek, bérletek, a ruhák és az alacsony jövedelmű munkások egyéb luxuscikkeinek árát ellenőriztem.
Szerencsére soha nem kerültem be a Coastal Állami Fegyintézetbe, az ezzel kapcsolatos információk nagy részét az internetről szereztem (www.dcor.state.ga.us). A halálsoron várakozó bentlakók valódi emberek, valódi nevekkel és tudomásom szerint a valódi életkorukat adtam meg.
Atlanta továbbra is Amerika tíz legerőszakosabb városa közé tartozik. Tavaly több mint ezer nemi erőszakot jelentettek Atlanta és külvárosa területén (www.ganet.org/gbi). Hazai szinten a nemi erőszak áldozatainak negyvennégy százaléka tizenöt évesnél fiatalabb, huszonöt százalék pedig tizenkét évesnél fiatalabb (www.ncvc.org). Az Amerikai Egyesült Államokban becslések szerint minden percben 1,3 nőt erőszakolnak meg.
A Piedmont Roadon van egy kocsimosó, előtte egy integető gorilla áll, de a hasonlóság ennél tovább nem terjed. Az idei Super Bowlon a Falcons nem vett részt. Tennesseeben valóban

létezik egy Ducktown nevű település. DeKalb megye korábbi seriffjét, Sidney Dorsey-t valóban elítélték, mert megszervezte megválasztott utódja, Derwin Brown meggyilkolását. Blue Ridge polgármesterének tényleg páholya volt a kakasviadalokon. Állítólag azt mondta, kezd öregedni, ezért hamarosan búcsút mond „a politikának és a tyúkoknak”.
Ja, és higgyék el, tényleg nem jó, ha a kutyák sajtot esznek.

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS

Két évvel ezelőtt elhatároztam, hogy nem a Grant megye sorozathoz írnék egy újabb könyvet. Kockázatos lépés volt, tudtam, vagy nagyon okosnak, vagy teljesen ostobának fognak tartani. Tehát először is köszönet Kate Eltonnak, Kate Miciaknak és Victoria Sandersnek, hogy nem köteleztek el – egyelőre –, és hagyták, hogy megszülessen a fejemben ez a történet.
Mint mindig, köszönet dr. David Harpernek, hogy átnézte az orvosi részeket. Trish Hawkins a tanulási zavarokkal kapcsolatos milliónyi kérdésemre válaszolt, Debbie Teague-től első kézből tudhattam meg, milyen diszlexiásként élni. JS elmagyarázta, milyen kemény csaták zajlanak az elítéltek között, és megerősített néhány droggal kapcsolatos tényt. Jeanene English sokat mesélt egy rejtélyes kis szörnyetegről, amelyet csivava néven ismer a világ.
A Delacorte-nál köszönöm: Irwyn Applebaum, Nita Taublib, Barb Burg, Susan Corcoran, Betsy Hulsebosch, Cynthia Lasky,

Steve Maddock, Paolo Pepe, Sharon Propson, Sharon Swados, Don Weisberg, Caitlin Alexander, Kelly Chian, Loyale Coles, továbbá köszönet illeti a Random House értékesítői csapatát. Lisa George, köszönöm, hogy rászabadítottál a mit sem sejtő barátokra. A Random House UK-nál köszönöm: Mike Abbott, Ron Beard, Faye Brewster, Mike Broderick, Richard Cable, Georgina Hawtrey-Woore, Clare Lawler, Simon Littlewood, Dave Parrish, Gail Rebuck, Emma Rose, Claire Round, Susan Sandon, Trish Slattery és Rob Waddington.
Billie Bennett-Ward, Rebecca Keiper, az igazi Martha Lam, Fidelis Morgan és Colleen Winters mind támogató barátaim voltak. Apám vigyázott rám a hegyekben, és DA mindig ott volt, amikor hazaértem.

Kínálatunk megtekinthető az interneten is:
www.muveltnep.hu

Művelt Nép Könyvkiadó, Budapest
Felelős kiadó Dr. Szilvásy György
Sorozat szerkesztő: Kepets András